

ERROR IN CALCULO

Petr Wolf

*Prchej lesem dál
a cestu tmou si klešť,
někdo temný na tvá záda
jako by chtěl vlézt
v trní oči laní, výše zraky sov,
vzadu zeje jeho oko, jako černý nov*

*A on je stále blíž,
a už po tobě chmát,
jeho blízkost ovane tě,
jak potoční chlad,
Snad je trochu rys,
co nosí v hlavě výra,
která hledí temným okem,
co se nezavírá.*

(Tomáš Kočko – Běs)

Prolog

Začátek léta 2022, kdesi v Zóně

Zima byla nekonečná jako humanitární pomoc Africe. A když přeci jenom skončila, krajinou problesklo kratičké jaro utopené v krvi, následované explozí horkého léta. V jeho samém začátku leželi u vyhaslého ohně dva špinaví muži zachumlaní do spacáků, když les kolem nich náhle oněměl. Jeden z nich už nespál.

Bylo to tu zase.

Ten neurčitý pocit, který se nacpe mezi polospánek a skutečnost, jako se ranní chlad vklíní mezi tělo a špinavý spacák. Nic konkrétního, ale něco se překuluje do polohy „špatně“. Nejsou tu sami.

Popravdě, nikdy mu moc nešly mezilidské vztahy. Ale zato měl vrozený cit pro chvění nitek, motouzů i strun, které drží Vesmír pohromadě. Ostatně Vesmír je čtrnáct miliard let stará rachotina. Sdrátovaná a všelijak pospravovaná. Blbě svítí, netopí a řidič je poslední dobou permanentně nalitý notorik, který profackoval Newtona i Descarta předtím, než se poblitý sesypal v temném průjezdu. Tak je to.

Zatímco ležel na potrhané karimatce, podvědomě vnímal jemné záchvěvy svojí pavučiny. Drobné poruchy reality a časoprostoru, kterých si všimnou jenom děti, starci a alkoholici ve chvílích před usnutím. Už jako malý slýchával v podzimním větru tóny, skryté ostatním, jindy zase na hladině vnímal vlny, které na ní podle učebnic fyziky neměly být.

I když na východě už zvolna bledla obloha nad korunami stromů, pod nimi byla zatím černá tma plná otazníků a všetečných očí, které stihly zmizet za víčky půl vteřiny předtím, než se k nim otočil. Vzadu, za lebeční kostí, ho něco varovalo, ale ne dost silně na to, aby byl okamžitě vzhůru.

Ležel na zádech a třeštil oči do tmy. Stín nevelké skalky, mechem obrostlého balvanu jen několik metrů od jejich tábořiště, jenom matně tušil. Její obrys si pamatoval ze včerejšího večera, kdy se od ní odráželo světlo jejich skromného ohně. Mlčky si v něm upekli přemrzlé, poloshnilé brambory, zapomenuté přes zimu v řádku na kraji opuštěného pole.

Ve chvíli, kdy mu nápadné ticho začalo nahánět strach, zaslechl za skalkou tiché a tlumené zapraskání větvičky, drcené tlapou mohutného, ale opatrného tvora. Nehlučného, přesto se

silou a rychlostí bouře nad Severním mořem. Jen drobné, sotva slyšitelné zapraskání, o kterém si nebyl za vteřinu jistý, jestli ho vůbec slyšel. Kromě toho zvuku bylo v lese naprosté ticho. Nebyly slyšet ani myšice, plši a norníci rudí, jak hlučně šmejdí ve spadaném listí v závodě o poslední loňský žalud, ba ani občasné zapípání rozespalého ptáka. Zvuky, které patří k noci v lese, stejně jako jehličí s popelem v čaji a mravenci pod trikem. A právě. To ticho byla jejich hymna, jejich čestná salva, cri de guerre a značkování si teritoria. To všechno v jednom. Dokázali donutit les, aby ztichl a tichem dali najevo, kdo teď vládne ve tmě.

Vzápětí šeptem budil svého společníka, horečně se soukal ze spacáku a přijímal první z mnoha předsevzetí tohoto dne. Možná svého posledního dne. Už nikdy, nikdy nepůjde spát bez bot. Pohodlí zabíjí.

Za další dvě, nebo tři desítky vteřin už běželi tmavým lesem, vráželi do starých stromů a zapichovali si větve do předloktí, kterými se pokoušeli chránit si oči. Rozedírali si do krve lokty při nárazech do hrubé kůry neviditelných kmenů. Ostružiní se jim motalo pod nohami, vztekle škrábalo a drásalo jim kotníky, protože celý les byl proti nim. Oba věděli, o co jde, ostatně věděli to i ti druzí za nimi. Byla to jedna z nejstarších her světa vůbec. Hra na lovce a kořist.

V mírném svahu, pod větvemi mohutných smrků porostlými fraktály lišejníků, přišlo píchání v boku a s ním i druhé předsevzetí. Vždycky musí mít sebou alespoň základní věci. Kulhavě doběhl na vrchol svahu a zaregistroval záblesky světla vzadu za nimi i rozervané cáry nezvykle barevných mraků přes úplněk Měsíce, hladové kousnutí bolesti v kotníku i výčet toho, co nechal za sebou. Spacák a batoh, plachta, nůž. Fotka mrtvé ženy i představa nenarozeného dítěte. Poloautomatický Heckler Koch, jeho pojistka bezbolestného konce. V kapse kalhot měl u sebe jenom zavírací nůž. Odrbané černé Ontario s odřenou příložkou na střence pod klipsem.

Zezadu se znovu ozvalo zapraskání, chtivý horký dech a kratičké zaskřípání drápů na kameni. Jindy by to mohl být zvuk dvou větví, co se o sebe třou ve větru a trhají noční ticho, jako černé sukno. Ale ne dnes. Dráp a kámen, žhnoucí zrak a mocná vůle. Z rozšlapaného borůvčí vzlétaly v hejnech vyplašené mýry, přástevníci medvědů, kterým štvance zkazila jejich noční hostinu. Nádech. Otočka na dalším nevýrazném hřbetu, bolest v naraženém kolenu, rychlý pohled na kamaráda před ním, a chytit druhý dech. Jejich pronásledovatelé byli zase o něco blíž. Ani na chvíli nezapochyboval o tom, že se jejich lovci skvěle baví, a užívají si každou sekundu noční štvance. Naháněli je s ladnou samozřejmostí zkušených lovců z obou stran do kleští. Chvíli si zkoušel představovat jejich podobu, ale myšlenky se mu rozutekly do všech stran. Cítil za

sebou jejich strojové pohyby a sílu. Všechn kyslík, který do sebe dokázal dostat, spotřebovávaly svaly a před očima mu začala tančit rudá kola.

Bleskově se sehnul pod nízkou větví břízy, která po něm chamtivě natáhla svůj bledý pařát. Vzápětí klopýtl o zlomyslný pařez, který pro svou nezastavitelnou hnilobu nenáviděl celý svět. Stříhl pohledem po Michalovi a snažil se nevnímat zvuky silného těla, které se prodíralo mlázím za jeho pravým ramenem.

Dech! Zatím za nimi byla tma, ale to vůbec nic neznamenal. Pořád s jistotou nevěděli, kdo je vzadu. Kdo z nich, z Hladových. Podle hluku a intuice cítil, že se za nimi řítí několik metrů lačné síly, obdařené chladnou inteligencí a nulovými emocemi. Kromě hladu a radostného běsnění, ach ovšem.

Až se z toho dostane, pořídí si psa. Zase psa. Třetí předsevzetí. A nebude cestovat bez koně. Čtvrté předsevzetí. Solomonka se mu smekla po mokré ostřici, vlevo se zle zakývaly větve, vybral smyk a znovu uviděl Michalova záda. A znovu byl Michal o kus dál. Nestačím mu, uvědomil si s náhlým klidem. Běželi teď po vrstevnici krajem lesa, vpravo louka, vlevo les a strmý svah, v krku pak krev. Krev, která se už nechce vejít do tepen, a o které ti vzadu moc dobře vědí. Krev trhající příliš těsné vlásečnice v plicích. Chuť železa na patře okořeněná bolestí pod žebry. Nebe pomalu šedlo.

Vpravo zaslechl šelest ve vysoké trávě a koutkem oka zahlédl kývání vrbovek a divizen, vlevo lomoz větví. Další předsevzetí už nestihne, uvědomil si s klidem a úlevou. Bude to rychlé, zadoufal na chvíli, i když věděl, že jejich pronásledovatelé bývají hraví. Michal ve starém vojenském svetru se vzdaloval a mizel v šeru a ranní mlze. Věkový rozdíl, který většinou ani nevnímáš, ale v pravý čas ti nafackuje. Už brzy nastane krásný, medový úsvit se zlatým oparem a dlouhými, měkkými stíny.

Louka vpravo končila hromadou balvanů, ozářenou z jedné strany slábnoucím Měsícem a z druhé novým dnem. Klidný pohyb stínu po kamenech, který se změnil v siluetu vlka, stoupajícího nad louku. Krev před očima, ze které se stala představa upřených vlčích očí, ve kterých najednou viděl spásu. V náhlém hnutí mysli za nimi nepochopitelně zahnul. Za voláním těch šikmých, sírově žlutých očí, co na něho ze skalky hleděly se stoickým klidem. Dolů a doprava, i když věděl, že vběhne tomu Hladovému přímo do rány. Obrovské silné tělo mu

prolétlo těsně za zády, jak mu překvapivě zkřížil cestu. Jen vrbovky se zakývaly a byly slyšet mohutné tlapy, jak rvou drny, když se tvor snažil zastavit a otočit.

Zadíval se ke stříbrné siluetě vlka na skále, když v tom ztratil půdu pod nohama. Jak padal, nakláněl se stále víc dopředu. Na zlomek vteřiny mu bleskla v hlavě myšlenka bezedné králičí nory. Ale vzápětí mu před očima vyrostl kámen, ke kterému neodvratně směřoval hlavou. Poctivá ortonula krkonošského krystalinika, od starohor ochotná komukoliv rozrazit lebku.

Purpurová tma přešla ve světlo plamenů za víčky. Všechny tvary a formy ohně v jeden nekonečný a nedělitelný moment.

Až spatříš a spočítáš všechny tvary plamene, doputuješ na počátek času.

Otevírání bran

Pátek 22. 10. 2021, dopoledne, 22. patro dolu Rožná

Na dvacátém druhém patře dolu byla tma. Opravdová Tma. Kilometr pod zemí je totiž tma úplně jiná, než v i té nejtemnější místnosti na povrchu. Není to obyčejná absence světla. Je to hustá kaše, která nejdříve dusí oči i dech, ale kdo se do ní dívá dost dlouho, začne vidět věci, o kterých se lidem na povrchu ani nezdá. Věci, které vidět nechtějí a naštěstí ani vidět nemohou.

Pro Platóna byla jeskyně a její tma neexistencí poznání. Jenže Platón se cpal olivami a vínem a se stoickým klidem a hédonskou opicí mžoural na Slunce pomalu rozpalující athénskou agoru. Nikdy nebyl opravdu dlouho v opravdu hluboké jeskyni. Rozumíme – chyba perspektivy. Protože teprve ve tmě a zimě procitneš a otevřou se ti oči doopravdy. Setře se rozdíl mezi sněním a vědomím a vše se zaostří.

Vznikli jsme ve studené tmě a vznikli jsme v kameni. Ne jako ti legrační, nahatí primáti, lahodný zdroj bílkovin, pro každou větší šelmu. Ale jako ti nejslabší ze slabých, kteří nakonec ovládli planetu. Šavlozubý smilodon by si nejprve na ty pomalé, slabé a páchnoucí opice nevsadil ani kus shnilé kůže. A přeci. Poslední dobu ledovou nepřežil, zatímco lidstvo se rozhodlo, že už nebude dělat výprodejové krmivo. Pochopili jsme a vyrostli. Uvnitř své hlavy a uvnitř Země. Kromě mžiku posledních pár tisíc let jsme byli svázaní s kamenem a právě ve tmě jeskyní se zrodil náš duch, který potom dobyl svět.

Paleolitičtí šamani seděli dny a týdny v absolutní tmě jeskyní a objevili tam věci, které nahoře neměli šanci spatřit. A vykovali z těch chytrých opic člověka.

Muži z podzemí se zavřenýma očima malovali hvězdné mapy na pobřišnici Země. Malovali tam hvězdy a bytosti, které ani vidět nemohli. Stejně jako neandrtálci, kteří možná došli dál, než my. Než jsme je pro jistotu vyvraždili.

Třicet, čtyřicet tisíc let zpátky se rodila mysl moderního člověka ve tmě a zimě. Proto i ty temné spodní proudy v naší hlavě, proto ten kouř nad komíny Osvětami a krev v ulicích Nankingu.

Někdy v magdalénienu, ke konci poslední ledové doby už bylo hotovo. Naše mozky uzrály. Dej magdalénienskému lovcovi mobil a kvádru od Armaniho, a bude fungovat v kancelářích City

k nerozeznání od současníků. A teď, teď nás láká tma a kamení Vesmíru. Stále ten stejný příběh. Za pár desítek tisíc let budeme pro naše potomky jako ti lovci sobů a mamutů. Ale...

Ale když přejedený kromařonec odhazoval okousanou kost posledního smilodona, něco ve Vesmíru cvaklo, přeskočilo kolečko. A znovu s jeskynním medvědem. A s jeskynním lvem taky. Každé malé vítězství bylo na dluh. Čím výše stoupáš na potravním žebříčku, tím hlouběji jednou spadneš, věř mi. Vesmír pracuje s úroky, vždyť je to starý, lakomý lichvář. Čas platit dluhy přichází spolehlivě a přichází nečekaně.

Šel od výtahu v šachtě R3 na dvaadvacátém patře bývalého uranového dolu Rožná, zapáchnutého hluboko do žulových tepen Vysočiny. Michal Bok pracoval pro Diamo, v pobočném závodě, který měl na starosti útlum starého dolu. Bylo mu něco málo přes třicet, ale díky tmavým delším vlasům a štíhlé postavě vypadal podstatně mladší. Přemýšlivý typ, kterému jeho hloubavost v dravém světě byla k ničemu. Jednou o něm opilý kamarád s telecíma očima prohlásil, že je jak hrdina Trainspottingu, který místa Háčka jede v kefiru. Nechtě s ním musel v duchu souhlasit a na průbojnosti mu to nepřidalo. Zvolil si práci, kde mu určitě nehrozila přemíra peněz, stresu, ale ani vidina postupu, ale měla své nepopíratelné kouzlo a výjimečnost. Zejména pro něj.

Vždycky měl otevřené oči ke krajině, k tisícům tvarů a jejich sekvencí, kterými nás obklopuje. V krajině nacházel přitažlivost snad až erotickou. Ne nadarmo byli všichni slavní geografové a cestovatelé muži. Zvítězit nad kořistí, získat další ženu – stejný příběh, jako přeplutí moře a objevení nového světa, jako dobytí dosud nezdolané hory. Jenže v naší době už zůstalo málo k dobývání, a tak se Michal Bok zanořil do krajiny hlouběji. Neobjevené kontinenty a světy jsou pod našima nohama a geologie může být útěchou pro generace mužů objevitelů, kterým chybí daleké cesty do neznáma. Rozdíl je jen ve směru. *Go downward, young man...*

Podle předpisů, které by ve funkčním dole byly striktně dodržované, měli jít dolů nejméně ve dvou lidech. Jenže důl už byl zrušený a předpisy se tu braly tak nějak „s rozumem“. A o to víc, když nebyla z ústředí nebo z Báňského úřadu hlášená inspekce. Základní monitoring, sanace, útlum peněz a vůbec útlum všeho. Toho dne se po dlouhé době přestala hlásit čidla, která sledovala pohyby a prostředí v chodbách dolu. Celý den docházelo na povrchu k neohlášeným výpadkům proudu a pravděpodobně to poškodilo rozvody ve štolách. Jeho parťákovi s ukrutnou kocovinou se pod zem nechtělo, zatímco Michal miloval tmu a samotu tam v hlubině. Předpisy v mršině mrtvého dolu už prostě nemají tu sílu, však jsme si to už řekli.

Nechal za sebou náraziště s klecí výtahu, kterým sjel dolů, a několik chodeb překopů. Ušel asi tři sta metrů, než se zastavil a zhasnul. Čas na soukromý rituál.

Stál na křižovatce směrné chodby a překopu, kde se zhasnutou lampou poslouchal zpěv hajcmanů. Ocelové oblouky, které zpevňují chodby a šeptají litanie o tíze a tlaku milionů tun kamene nad nimi. Na jejich žebra zpívá průvan a celý důl je podobný živému tvorů. Slyšíš ho, jak dýchá a slyšíš jeho myšlenky. Pomalé, důkladné a chladné. Zdálo se mu, že v hlase podzemí slyší i nové tóny, které probudily jeho zvědavost. V prázdném, temném dole, kilometr pod zemí, můžeš zažít trip jenom tím, že zhluboka dýcháš, zíráš do tmy a zapomeneš na všechny problémy vzdáleného světa tam nahoře. Na powerpointové prezentace, prošvihnuté termíny, seznamy nákupu, daňová přiznání a nekonečnou nespokojenost všech se vším a s tebou zejména.

Schoval svítící ciferník hodinek pod rukáv pracovní bundy, aby ho nerozptyloval. Zíral tiše do tmy, až se stal jedním uchem. Kdesi hluboko za sítnicí očí začal vidět obrazy, jaké kdysi viděli šamani v Altamíře nebo Lasceaux. Na rozdíl od nich jim nerozuměl, ale věděl, že jsou důležité. Stejně na tom byl Champollion, když poprvé uviděl hieroglyfy, ale ještě se mu nedostala do rukou Rossetská deska, aby jim porozuměl. Cítíš to mezi prsty, už to skoro máš, ale nikdy to pořádně neuchopíš.

V dechu a zpěvu dolu bylo něco, co se mu postupně líbilo stále méně. Cítil neurčité nebezpečí, vzdálenou hrozbu. Metan, tekuté písky a další hrůzy hlubinných dolů tu nebyly. Tohle bylo festovné krystalinikum. Solidní, jako německé auto z osmdesátých let. Zvuky, které slyšel za starou písni dolu, sem nepatřily. A přesto tu něco bylo. Nebo někdo. Při téhle myšlence se mu podvědomě zježily chloupky za krkem. V duchu se okřikl a začal uvažovat, že rozsvítí svojí lampu. Nechtěl se ale zbavit barev světa za sítnicí, ani zvuků za ušním bubínkem, jen pro prchavý pocit iracionálního strachu, který vzápětí zmizel.

Jenže strach se vrátil. A zůstal. Dala se do něj zima, přesto dál strnule zíral do tmy. Měl by zapnout světlo a jít zkontrolovat senzory, které hlídaly prostředí v umírajícím dole, podobném vegetativnímu pacientovi na přístrojích, připomněl si. Váhal. Bylo mu jasné, že když rozsvítí svítilnu, uvidí jenom rezavé hajcmany, vlnitý plech za nimi a zkroucené lutny, zavěšené pod stropem. A přestane vidět barvy, obrazy tmy a přestane slyšet ticho. A všechny neviditelné, ale bdělé oči dolu se na něj budou upřeně dívat. Na něho, oslepeného náhlým světlem, nahého

ve tmě, která světlo nakonec hladově pohltil. Přesunul palec na vypínač lampy, zaváhal a náhle to uslyšel.

Z chodby překopu po jeho pravé ruce zaslechl v dálce kroky. Těžké, pomalé a měkké. Na vteřinu mu zajektaly zuby, ale hned se vzpamatoval. Horníci odjakživa slyšeli a viděli v chodbách všechno možné. Když se hrabeš ve vnitřnostech Země, jsi zranitelný a slepý, jako kosmonaut, nebo potápěč. Třetí neprozkoumaný vesmír pod našimi nohama. Jsi v něm slepý plavec ve skále, geonaut. Navzdory pochybám zřetelně slyšel kroky, jak se vzdalují slednou chodbou, která šla za překopem rovnoběžně s chodbou, ve které stál. Zvuk se ztrácel směrem k nárazišti jámy R3. Směrem k jeho výtahu. Kroky slábly, až utichly. Ten, kdo je vydával, se zastavil. Vyčkával. Tepání krve v uších mu znělo, jak rány kovadlinou. Nastalé ticho ho děsilo víc, než kroky před tím. Přísahal by, že slyší někoho poslouchat.

Došlo mu, že mu někdo odřezává cestu k výtahu. Na povrch. Důl vyčkával, tichá šelma před útokem.

V duchu si promítal situaci. Otočit se, běžet zpátky směrnou chodbou asi tři sta metrů na náraziště. Klec výtahu a nahoru. A být za pitomce, co dostal strach v prázdném dole, protože tam slyšel permoníka. Jenže. Kroky ztichly v souběžné chodbě mezi ním a výtahem. A cestou byly tři příčné chodby, kterými ho mohl dostat. Přistihl se, že už kroky ve tmě vůbec nepovažuje za halucinaci. Najednou byly reálné. Stejně jako On, který kráčí tmou. On, kterého nechce potkat. On, který neexistuje. Alespoň v tom jiném vesmíru, o tisíc metrů výš. Jenže podzemní vesmír má jiná pravidla a jiné obyvatele.

Přemýšlel i o možnosti běžet dál od náraziště k jámě R4B, která vedla do osmnáctého patra. Potom se vrátit ke svojí jámě R3 a zavolat si výtah. A jet tam, kam patřil, do světa na povrchu. Jenomže R4B mohla být dávno bez výstroje a nemusela jít prolézt. Takže by musel až k jámě R6S, nebo ještě dál. Všechno to byly svislé šachty, které začínaly stovky metrů pod zemí a sloužily k propojení nejspodnějších pater dolu. Přes R7S by se dostal až na dvanácté patro dolu, na štolu vedoucí mezi jámy R1 a B2, kde byli lidé. Lidé a světlo. Funkční výzkumné pracoviště, kde se zkoumaly možnosti uložení vyhořelého jaderného paliva. Kilometry chodbami, ve kterých roky nikdo nebyl a vystoupat o čtyři sta metrů výš. Čtyři sta metrů po neudržovaných žebřících, protože výtahy už v opuštěném dole dávno nebyly. Kromě jámy R3, R1 a B1... Přes čtyři kilometry vzdušnou čarou na povrchu. Z Rodkova do Bukova. Milion kilometrů ve tmě dolu, kilometr pod zemí. A co když On není jenom On, ale čekají tam někde Oni?

V důlní chodbě bylo ticho. Už neslyšel zvuky hajcmanů a ani necítil proudění vzduchu na tváři. Důl stále tajil dech a čekal. Michal Bok se velmi, velmi pomalu otočil. Ticho ze všech stran. V dálce, směrem k nárazišti u výtahu, zahlédl sotva patrnou barevnou skvrnu. Zamžikal. Barevné skvrny, které ve tmě viděl vždycky, by se s mrkáním změnily, ale nepatrný náznak světla v dálce před ním zůstával. Možná dokonce trochu zesílil. Mžoural a ostřil oči do téměř absolutní tmy, do které kreslila červená kola jeho vlastní představivost a překrvená sítnice. Pořád tam bylo světlo. Skutečné světlo.

Z dálky se ozval tichý zvuk, přešlápnutí, a ve stejnou chvíli mu došlo, co vidí. Slabá, barevná záře vycházela z ústí příčné chodby, vedoucí od sledné chodby. Té, ze které před chvílí (tak dávno) slyšel kroky. Kurevsky nelidské, zvířecí kroky, tím si teď byl jistý.

V duchu počítal. K chodbě, ze které jde světlo, je to asi osmdesát metrů. Za ní následují další dvě příčné chodby, vzdálené od sebe asi sto metrů, které spojují směrnou a slednou chodbu. A konečně asi dvacetimetrový prostor náraziště. Příčné chodby tu měly také okolo sta metrů, pokud si pamatoval. Musel by uběhnout osmdesát metrů k další křižovatce rychleji, než On uběhne sto metrů příčné chodby. Ovšem pokud už není v příčné chodbě a nečeká na něj za rohem křižovatky, napadlo ho chmurně. A zase to proklaté ticho.

Začal se uklidňovat. *Hrabe ti, chlape, hrabe.* Zhluboka vydechl, ale jenom tiše, protože strach, který právě skoro zahnal, byl pořád posledním drápkem zaseknutý hluboko v jeho zátylku. Ostrý drápek zařátý mezerou mezi obratli přímo do míchy. Sebemenší pohyb toho dráčku tě zkroutí do křečí, nebo tě nechá zkamenět, bude-li chtít. Nakročil, že se vrátí k výtahu a cestou se podívá, co svítí v chodbě. Byl už si skoro jistý, že to budou jenom nějaké houby, třeba na zapomenuté a ztrouchnivělé bedně od Perunitu. Než položil nohu na zem, ozvaly se kroky. Teď už hlučné a rychlé. Někdo už se nesnažil pohybovat se potichu. Světlo pohaslo a něco běželo zpátky slednou chodbou ke křižovatce, na které stál. Začal lov.

Vyjekl a na druhý pokus rozsvítil baterku. Světlo ho oslepilo. Na střední škole chodil na atletiku a doufal, že v něm ještě něco málo zbylo. V běhu se bolestivě praštil do holeně o přírubu trubky, odhozené na hromadě starého železa u stěny chodby. Běžel. Běžel o život a nevnímal krev, která se mu řinula do boty. První křižovatka.

Úkosem zašilhal doleva, do temného ústí chodby. Světlo jeho baterky se zběsile míhalo chodbou a stíny za hajcmány tančily a skákaly. Technoparty, kde rytmus udával jeho dech a

kroky. Louže vody mezi rezavými kolejemi. Pohyby světla na výztužích, pulsující stíny a cákání vody kolem jeho nohou. V botách voda, smíchaná s železem, z jeho krve i z rozpouštěných výztuh a potrubí. Prudké sehnutí před utrženou lutnou, která mu málem urazila hlavu. Pára z jeho dechu v kuželu světla z baterky.

Druhá křižovatka. K nárazišti to měl asi sto metrů a čekala na něj poslední křižovatka. Přidal, už nic neslyšel, kromě svého dupotu a sípění. Neupadnout. Když začal věřit, že to stihne, baterka zablikala a zhasla. Zastavil se. Neviděl vůbec nic. Roztřásla se mu brada. Tohle nebylo fér. Prostě zatracenej, podraz. Najednou se ale světlo vrátilo, spousta barevného světla. Ale nebylo z jeho baterky. Ze třetí chodby, té poslední před nárazištěm, vycházela stále silnější záře. Bylo slyšet něco těžkého a silného. Šlo to po něm. Otočil se a utíkal od výtahu do opuštěných černých štol. Do temnoty.

Error in calculo - Petr Wolf

Pátek 22. 10. 2021, podvečer, Kořenov – Příchovice

Kapitán semilské kriminálky Dan Miller obvykle trávil podvečery na zápraží svojí chalupy. Pětačtyřicátník, s přiměřeně zanedbaným plnovousem a hlavou sestřiženou trojkou, zbožňoval podvečerní klid na horách. Postavou připomínal anglického stafordšířského bullteriéra, ale postrádal jeho srdečnost a nehynoucí nadšení pro lidskou společnost. Zejména v posledních letech. Nahrubo sestehovaný pytel na ukončené příběhy se špatným koncem a nezřetelnou budoucností.

Ted' ale spokojeně pozoroval, jak na protějších svazích Jizerek a západních Krkonoš stoupají z údolí stíny a pohlcují lesy jako tichá, tmavá potopa. Jenom Noe se svou plovoucí ZOO nikde. Strom za stromem se svahy ukládaly ke spánku. Před chvílí bylo zataženo a foukal silný vítr, ale teď, těsně před večerem, se obloha konečně vybrala. S rozkoší nasál chladný vzduch, svěží od deště a letos naposledy pokosené louky, a dostal neodbytnou chuť na pořádné kafe. U nohou mu leželo střapaté psisko, Bobina, hrabalo packami a pokníkávalo ze spaní. Miller se chtěl původně usadit před krbem u televize, jenže ta prskala a zrníla, až se na ní nedalo dívat. Všiml si, že v posledních dnech často vypadával proud i signál mobilu. Drobné mínusy venkova. Ztěžka usedl na lavici, v ruce ohavný plastový mlýnek na kafe. Jeho tvar i barva mu vlastně pily krev a dlouhé roky neměl tenhle žlutý zázrak socialistického designu ani v nejmenším rád. Vlastně ho přímo nesnášel. Deset let se musel dívat, jak v něm jeho žena denně mele kafe. Odněkud ho kdysi vyhrabala, a protože dobře věděla, jak Danovi pije krev, věnovala mlýnku provokativně teatrální přízeň. S veselými jiskrami v očích při tom na Dana mrkala. Ty jiskry měla v očích až do konce.

Zastával názor, že pod třicítkou je chlap příliš mladý na to, aby měl děti, a před padesátkou pak zase těžce nese, když mu odejdou z domova. Helena byla skoro o deset let mladší, jenže sebelepší rodinné načasování občas nepřežije střet s realitou. Pánbůh si dával zatraceně dobrý pozor, aby ho nerozmazloval dobrými zprávami. Takže krátce po tom, co Helena otěhotněla, přišly výsledky z onkologie. Všechno dobré je pro něco špatné. Jing a Jang. A protože Pánbůh měl rozdávačnou náladu, přihodil rozmarně špatnou reakci na léčbu a v šestém měsíci byl konec. Když před třemi roky umřela, týden okolo mlýnku chodil jako vlk kolem jehněte. A zrovna, když ho vzal do ruky, aby ho vyhodil, uslyšel, jak v něm chrastí zrnka, která už jeho žena nestihla umlít. A rozbřečel se, popravdě se kompletně složil. Poprvé, od noci před

pohřbem. Potom už používal mlýnek pořád. Vzal si ho i loni do lázní a každý den bylo slyšet z okna pokoje sanatoria Libenský v Poděbradech jeho hrkání. Bylo mu jen pětáctýřicet, ale po smrti ženy měl chvíli problémy se srdcem. Nakonec se to srovnalo. Všechno se nakonec srovná, je to jen otázka času a množství vypitého alkoholu.

Když si zalil kafe do otlučeného béžového plecháčku s nápisem Fram, uvelebil se znovu na zápraží. Vůně kávy se mísila s večerním chladem a s tajemným dechem zmoklých stromů. Dokonalý moment, který mu působil přímo fyzickou rozkoš. *Sudeten Zufriedenheit*, říkával tomu ze srandy. Ta směs melancholie, vlhké mlhy, chladu a čistoty, proložená výkřiky starých vražd, které za večerů zní ozvěnou mezi stromy. Vytřískané továrny u halasných horských říček na dnech údolí, nad nimi smrky s kapkami vody na konečcích jehličí, fronty na podporu a věčně navlhle peřiny ve starých domech. Není to pro každého, ale je to návykové. Když seděl na židli na zápraží, měl přímo za hlavou na zdi skvrnu, která se po každém bílení chalupy vždy znovu a znovu objevila. Do hloubky omítky tu byla vsáknuta krev a šedá hmota mozková Hanse Pattermanna. Na konci jara pětáctýřicátého seděl bylinkář a léčitel Hans na zápraží, a tváří v tvář otlučenému Mauseru Revolučních gard odmítl opustit svojí chalupu. Přivedl na svět zástup děcek z chalup v okolí a stejný zástup jejich rodičů a prarodičů doprovodil na poslední cestu. Už měl všeho dost a cítil, že i on došel na konec své cesty a na další se už nevydá. Alespoň na tu pozemskou ne. Krátký souboj pohledů tehdy ukončilo suché třesnutí, které se ozvěnou neslo po mezích horských polí, začínajícího horkého léta. Zůstala jenom skvrna na zdi, co nešla zatřít. Miller ten příběh neznal a v klidu relaxoval nad kávou s navždy přítomným Hansem za zády. Vzápětí dlouze vzdychl a obrátil oči v sloup, když z kuchyně uslyšel zvonit svůj telefon.

„Nazdar Dane, prosím Tě mohl bys přijet dolu, za Mejto? Směrem na Rokytnici je tam fakt vošklivá bouračka,“ uslyšel praskavě hlas poručíka Šebesty z dopravy v Semilech.

„Človče Radku, zrovna sem si zalil kafe a bouračky nejsou přece můj obor. Nech mě žít,“ Miller občas přemýšlel o odchodu od policie a to poslední, na co byl zvědavý, byl nějaký rozsekaný ubožák v autě. Nedej bože dítě.

„Dane já vím,“ utrápený povzdech, „ale tady je něco divně, nezdá se mi to. Rád bych tě tu měl.“ Miller z Šebestova naléhavého hlasu usoudil, že se z toho nevykroutí. Usrkl si z hrnku a vzápětí potichu zakurvoval, když se spálil.

„Hele Radku... Nejsou tam děti?“

„Ne, jen jedna ženská. Úplně pryč, ale... Přijed' prosimtě“.

„No jo, jen dopiju kafe a zamknu barák. Co mám s tebou dělat,“ říkal kapitán v předklonu, když jednou rukou táhl nic nechápajícího rozespaleho psa za obojek dovnitř chalupy, a v druhé držel telefon.

„Jo, v pohodě. Hele, jsou tu po tom větru popadaný stromy, ale kluci vod hasičů už to mají skoro zprůjezdňený. Dane, slyšíš mě?... Sakra... Dane? No, lepší?“ hulákal Šebesta, protože signál se chvílemi ztrácel.

„Jo,“ broukl otráveně Miller.

„Povídám Dane, že jsou tu popadaný stromy, ale hasiči to už skoro vyčistili. Ty vole, já se tu zabiju... Dane? Já tu musím ložit po svahu, mi to klouže, víš? Dole na silnici není signál. Dane dopij a přijed'. Díky chlape, máš to u mně.“ Telefon zmlkl a zatuhnul. Ve chvíli, kdy ho Miller otráveně restartoval, se mu zdálo, že tmavnoucí obloha má podivně opalizující barvu. Nevěnoval tomu pozornost.

Když o něco později sjížděl Kořenovem k mostu přes Jizeru, dole v údolí už byla úplná tma. Sice se vyjasnilo, ale večer byl tady. Stíny pod stromy v místech, kde řeka opouštěla masiv Jizerských hor, se slily s černotou vlhkých jehličnatých větví nad nacucanými trsy žluté trávy, a z lesa se stala tmavá, jednolitá hradba. Horní partie zalesněných horských hřebenů byly seříznuty šedou čepelí mlhy a nízké oblačnosti. Millerův Seat na dně hlubokého údolí, rozsvěcoval svými světly mokrá asfalt, a musel při pohledu z hřebenů nad řekou vypadat jako dravá hlubokomořská ryba na dně Mariánského příkopu.

Pumpa Na Mýtě, na odbočce na Harrachov, z dálky zářila do tmy. Na soutoku Mumlavy a Jizery, v průsečíku tří údolí chráněných zalesněnými kopci, s vrcholy věčně skrytými oblačností, se Miller cítil bezpečně ukrytý v srdci hor. A řeky byly krví, která tím srdcem proudí.

Koupil si na pumpě tyčinku Kit Kat, protože po kafi dostal chuť na něco sladkého. Ke kafi vždycky patří něco sladkého. Nebo koňak. Nebo whisky, ovšem. Nebo karibský rum. Nebo... Kurva, i Tuzemák by teď bodl.

Přes cestu stálo policejní auto s potichu puštěnými majáky a blokovalo silnici podél vody, dolů na Rokytnici a Jilemnici.

„Pane řidiči, je tam vážná dopravní nehoda a popadané stromy, musíte to objet přes Vysoký.“

Miller jen mávl služebním průkazem a zabručel něco o službě.

K nehodě přijel z protisměru a už z dálky viděl blikat modrá světla hasičských a policejních aut. Slyšel řvát motorové pily a další techniku. Silnice byla plná mokrého zlatého listí, ve kterém se odrážely modré majáky hasičských vozů. Bylo jasné, že hasiči svojí práci umí. Kmen mohutného buku se zřítíl ze svahu přes silnici, a korunou končil snad až někde v Jizeře, jejíž hukot slyšel pod silnicí. Teď už byl rozřezaný a odtažený ke stranám silnice. Uprostřed, mírně našikmo stála tmavá Mazda, která vypadala, jako když jí nějaký obr zamáčkl střechu dolů a dozadu, zhruba na úroveň horní hrany dveří. Za ní se tyčila bílá Scanie a všude bylo plno světel. U sanitky se klepal řidič nákladáku s dekou přes ramena. Okolo Mazdy se činili čtyři hasiči s hydraulickými nůžkami a rozbrušovačkou.

Miller postavil auto ke krajnici a vydal se pěšky posledních pár metrů k místu nehody. Strčil si obal od tyčinky do kapsy a snažil se zatím nedívat dovnitř Mazdy. Mezerou mezi kamionem a sanitkou k němu rychle přicházel poručík Šebesta a už zdaleka se úslužně zubil. Znali se už asi deset let, a ačkoliv nebyli přímo kolegy, znali se dobře. Šebesta vždy působil trochu utrápeně a snaživě, dělal na dopravce, zatímco Miller na kriminálce. Obě oddělení sídlila v překvapivě velké a moderní budově nad semilským krematoriem, ve stoupání na Příkrý a Vysoké. *Šedý Šebesta šelestivě šustí šanony, napadlo Millera nesmyslně. Už magořím...*

„Dane, to seš fakt hodnej, že jsi tu člověče. Pojd', pojd', něco ti ukážu,“ brebentil žoviálně Šebesta a vedl Millera dozadu za Scanii, kolem řidiče nákladáku, který klepal zuby o okraj hrnku s čajem, a zjevně bruslil na úzké hranici mezi šokem a nastupujícím účinkem uklidňujících léků, které dostal.

„Toho si vyslechneš za chvíli, teď pojd' sem,“ spěchal nervózní Šebesta dozadu za nákladák, a kdyby mohl, táhl by Millera za rukáv.

„Počkej Radku, ta bouračka je snad vepředu, ne? Nech mě hádat: Mazda stojí před spadlým stromem a bum, má v sobě Scanii. Narvaná pod strom. Vymalováno, jedeme domů“

Šebesta cvičil s velkou policejní svítilnou a rychle, nedočkavě šel kus za Scanii.

„Koukej!“ řekl skoro pyšně, jako malý kluk, když poprvé správně slepí model letadla. Dvojplošníku, ten je těžší.

V kuželu světla ležel na krajnici v černé kaluži výstražný trojúhelník, ještě zavřený v obalu. Vedle na svodidlech visel kus jakýchsi vnitřností a kolem něj další krev. Miller až moc dobře

věděl, že půl nebo pět litrů krve vypadá stejně. Máme to asi v sobě zakódováno, že troška krve vždycky vypadá jako půl kýble. Kapitán sice za svůj služební život viděl víc krve, než by chtěl, ale kdoví jaké drama to nebylo. Přeci jenom, poklidný horský kraj. Vesnické tancovačky „Pánové mějte uznání. Dole v Tanvaldu u Labutě mi už půl hodiny běhá cikán s nožem v zádech...“ Bouračky, úrazy s motorovou pilou a cirkulárkou, občasná domácí zabijačka. Červený sotva pootevřený obal s trojúhelníkem ležel v tmavě rudé, spíše černé, louži zhoustlé krve. Na svodidlech byla naplácnutá změť vnitřností a kus tenkého střeva nonšalantně ležel přehozený přes horní okraj svodidel směrem k vodě. Absurdní a nehezky obrázek.

„No doprdele kurvapráce,“ ulevil si Miller, „to je hnusný, jak dvojková Fabie.“

„Játro,“ ukazoval se zjevným zadostiučiněním Šebesta na barevnou změť na svodidlech.

„A žaludek,“ posvítíl na jiné místo tkáně. „Co ty na to, Dane, hmm?“

„No...,“ nevěděl Miller najednou co říct. „Takže – ty vnitřnosti – to je zvíře, nebo člověk?“

„Dane, myslíš, že sem srnka šla dát trojúhelník, sejmul jí nákladák a pak naboural do té ženský?“

Miller ucítil, jak v něm roste vztek. Vyplašený Šebesta mu zkazí večer a teď tu z něj bude dělat pitomce? Ale poručíkovi to vzápětí došlo a chlácholivě se snažil kolegu udobřit.

„Dane, ptal jsem se těch kluků ze záchranky a říkali, že je to skoro určitě lidský. Ten pajšl tady. Pude to ještě na rozbor, samozřejmě, pitva... Ale jo, je to na tutý lidský.“

Kapitánem projel záchvěv chladu, který stoupal ze tmy od Jizery, jejíž monotónní hukot byl slyšet pod nimi. Zatáhl hlavu mezi ramena.

„Tý kočce vepředu to asi nechybí, co?“ řekl chmurně. „Jdeme tam.“

Hasiči už mezitím sundali střechu Mazdě. Jeden z nich, mladý kluk něco přes dvacet, se snažil překonat stres z toho, co je v Mazdě, drsnými poznámkami.

„Kabriolet Mazda. To by byla Jízda,“ řekl v narážce na Svěrákův film a začal si falešně pískat melodii titulní písničky filmu. Mám jednu ruku dlouhou. Pískání ale rychle odumřelo a mladíka zachvátil pocit trapnosti. Nikdo mu však dál neubližoval tím, že by mu řekl, co si o tom myslí.

Ve vzduchu byl cítit spálený kov, trochu naftového kouře od hasičských aut, vůně dřeva rozřezaného stromu a pach krve a masa.

„Tak copa to tu máme?“ sklonil se s povzdechem Miller nad torzem auta. Přední sedačky byly zdeformované, vytržené z ukotvení a narvané na opěradla těch zadních. Na místě řidiče ležela žena, alespoň podle oblečení a postavy. Tělo, až ke klíčním kostem měla docela neporušené, výš se ale nacházela změť šlach, kostí a rozdrcená a zdeformovaná lebka. Na bulvě jediného oka poblikávaly modré majáky hasičů. Stržená kůže z hlavy i s vlasy ležela na zadním platu auta, hned vedle polštářku. Byla cítit voňavka, autoparfém, výkaly a krev. Žena měla na břicho utržený vonný stromeček ve tvaru čtyřlístku pro štěstí. „Šťastnou cestu!“ hlásal nápis na listech. Břicho měla netknuté a bylo zřejmé, že vnitřnosti vzadu na svodidlech nejsou její.

Povídej holka, co se to tu stalo? říkal si v duchu Miller a pomalu, v předklonu, těkal očima po interiéru auta. Na volantu ho zaujaly rýhy a kus strženého nalakovaného nehtu. V mezeře mezi sedákem a opěradlem vyvráceného sedadla spolujezdce zahlédl okraj mobilního telefonu.

„Radku, podej mi rukavice, nevzal jsem si...“

„Jo jasně Dane, na. A hele, koukej!“ ukázal poručík překvapeně na palubní desku auta, pod volant. „Nejsou tu klíčky. Chlapi, nevytáhl jste někdo klíčky z té Mazdy?“ zavolal Šebesta na hasiče i na policisty, kteří pobíhali s měřícím kolečkem a barevnými spreji po silnici. Odpověď mu bylo jen kroucení hlavou. „Třeba kvůli požáru,“ zkoušel to marně Šebesta, „A vy?“ obrátil se na polského řidiče. Ten seděl v bočních dveřích sanitky, v obou rukách hrnek s horkým čajem, přes záda pořád deku, a v očích nepřítomný pohled. Jeden z hasičů se k němu sklonil a tiše s ním začal mluvit.

„Dělal jsem pár sezón v Kudowa Zdroj na vleku, umím trochu polsky,“ vysvětlil hasič oběma policistům.

„Snad česky rozumí, ne?“ utrousil Miller. „Hele, zeptej se ho, jestli těsně před tou bouračkou nesrazil někoho na silnici,“ ukazoval dozadu za Scanii.

Polák urputně kroutil hlavou. Miller ještě chvíli těkal očima po interiéru Mazdy, stále přitahován čtyřlístkem „Šťastnou cestu!“ na ženině těle. Jo holka, tohle tak úplně nevyšlo. Asi bys ten přívěsek měla reklamovat.

„Výborně,“ povzdychnul si kapitán, „Radku, ten nákladák musí prosmejčit kluci z technickýho. Budou hledat krev, tkáň, na čumáku a na levém boku auta, jasný? A když jí nenajdou, budou hledat znova a budou hledat, jestli to auto nezkusil někdo utřít, než jste přijeli.“

„Jasný. A když najdou, nechám prověřit, z čeho to je. Taky mohl před týdnem sejmut srnu nebo nějaký ptáka.“

„Tak pánové, vemte si baterky,“ zavolal Miller na policisty, „a jdeme najít toho chlapa... No toho, co má pajšl na svodidlech,“ dodal netrpělivě, když uviděl jejich nechápavé pohledy.

„Kluci půjčte mi na chvilku baterku,“ zastavil se kapitán u hasičů. Všichni se hrnuli dozadu za Scanii a zuřivě svítili kolem sebe, až dojemně podobní bandě ztracených školáků na stezce odvahy. Nasvítili krátkou kamenitou stráž, která klesala ke korytu Jizery. Kromě kusu střeva, které se táhlo od nešťastné hroudy na svodidlech, nebylo nic vidět.

„No snad kurva nevodešel?“ ulevil si jeden policista, zatímco se Miller skláněl nad vnitřnostmi na svodidlech. Tohle už opravdu vidět nechtěl.

„Hele,“ zavolal poručíka a ukázal baterkou na vnitřnosti přilepené v prohlubni svodidel. Šebestovi se nechtělo moc studovat vnitřnosti, neměl rád ani kuchání králíků, natož tohle.

„Koukej, tady trčí šroub, kterým je chycený svodidlo ke sloupku. A za ten šroub se ty vnitřnosti zahákly a tělo pokračovalo za svodidla, až se ty střeva vytrhly. Tělo tu musí někde být,“ Miller potlačil mírný nával na zvracení. Ucítit v krku kávu a čokoládu.

„Myslíš, že ho to auto nějak roztrhlo, vypadly mu vnitřnosti a potom ho to auto odhodilo, a ten pajšl se zahákl?“ Miller současně přikyvoval a krčil rameny, že by to tak mohlo být.

„Tak kurva chlapi, ten mužskej - nebo ženská - tam musí ležet. Přece neletěl až do Jizery. To je aspoň, no, třicet metrů, ne? Hergot přelezte to někdo. Ty svodidla, a běžte dolů. Šup mladej, a Karle, ty taky,“ vjela do Šebesty nová energie a začal komandovat svoje lidi.

Světla se míhala ve svahu pod svodidly.

„Šéfe, ten trojúhelník není vůbec rozbitej,“ ozval se jeden z policistů, který seděl na bobku u louže krve a prohlížel si červené pouzdro „kdyby to do něj narval nakláďák, že ho roztrhá a zahodí kdovíkam, tak by měl být na maděru, ne?“ Šebesta se otočil, svítil si na trojúhelník a zamyšleně pokyvoval hlavou.

„Tak co kluci, máte něco?“ Od řeky bylo slyšet volání, které přehlušilo šum vody. Šebesta z něj ale zjevně pochopil, že nic nenašli.

„Ty vole, přece fakt nevodešel, to není možný? Dyk tu má půlku člověka na svodidlech,“ zmocnilo se poručíka zoufalství. Millerovi se vybavila scéna z Fantomase kontra Scotland Yard,

kde zmatený Funes shání svého oběšence. „Vraťte mi mého oběšence, ukradli mi oběšence!“ Helena měla ráda filmy s Funesem. Miller si povzdechl.

„Radku, já zavolám Pepovi – no mladýmu Brožovi. Dělá u nás psovoda a má tu v Poniklý barák. Za chvilku tu s Brittou bude. Bere si jí domů. To tělo najde,“ uklidňoval poručíka.

„Já na něj mám taky číslo. Hele já tady povylezu nahoru, tam je signál a zavolám mu.“ Za chvíli bylo slyšet hekání, funění a nadávání, jak v se v příkrém svahu hrabal nahoru.

Miller zamyšleně pozoroval zatáčku. Dole u řeky byly vidět kužely dvou baterek, od svodidel svítily další dva policisté dolů. Dvě policejní auta za Scanií, třetí spolu se sanitkou a hasiči od Harrachova nebo od Tanvaldu, před ní. Mokro, vlhko, tma, barevná světla a neklid v duši. Něco bylo hodně špatně.

Kapitán si posvítíl baterkou do prudkého kopce nad silnicí, odkud (kousek dál, za skalkou, která byla přímo nad kapitánem) bylo slyšet hulákání Šebesty do telefonu. Zaujaly ho dva kusy stržené hlíny a listí na hraně skály i trocha hlíny pod ní, na silnici. Asi metr od sebe, jako kdyby odsud něco velkého spadlo. Nebo skočilo. Miller na to chvíli zíral, pokrčil rameny a pomalu se vydal zase dopředu, podél nákladáku. Pozorně si prohlížel bok nákladáku. Žádnou krev neviděl a předeek kamionu nebyl ani moc zdeformovaný. Na silnici byly nasprejované značky od policistů. Miller se na jednoho dopraváka tázavě podíval.

„Je to docela jasný,“ odpověděl policista na nevyřčený dotaz. „Tady,“ ukázal na místo před zadní dvojmontáží tahače, „do ní naboural a tlačil jí někam sem.“ Ukázal ke značce na asfaltu. „A nakonec couvl sem, jak stojí. Asi o dva metry. Že se nebál, že ta Mazda bouchne a necouvl víc?“

„Auta už dneska moc nebouchaj,“ řekl rozšafně Miller.

„Jasně, já vím, ale lidi to neví. Jsou zblblý z filmů. Tam se na auto jen křivě podíváte a už vybouchne.“

„Díky,“ řekl suše Miller a pokračoval dopředu.

„Tak chlopaku, co se tu stalo?“ sklonil se k řidiči Scanie. Ten spustil, rychle a drmolivě, jako by se protrhla stavidla. Hasič ho soustředěně poslouchal. Když Polák skončil a upadl zpět do apatie, začal tlumočit Millerovi.

„Prý jel pomalu a opatrně. Foukalo, bylo špatně vidět a přes cestu mu několikrát přeběhla srnčí. No a následně za zatačkou uviděl Mazdu, narvanou do toho buku,“ ukázal zbytečně rukou dopředu, k rozřezanému kmeni. „Byla prej hodně schovaná ve větvích, neviděl v tu chvíli skoro nic, trojúhelník, prostě nic. Na tom mokrým listí mu to klouzalo, takže nedobrzdl. Říká, že do ní narazil pomalu, ale hrnul před sebou auto i se stromem asi tři, nebo pět metrů. A napresoval jí pod ten kmen. Nešlo s tím nic dělat. Třicet tun,“ zkrátil řidičovu litanii hasič. „Docela to odpovídá tomu, co jsme viděli, jak jsme přijeli. Byli jsme tu před vašima,“ mávnul rukou k policejním vozům.

Miller obcházel zploštělou Mazdu, jak hladový tygr libové sele.

Vzadu, za kamionem se objevila světla, bylo slyšet hlasy a za chvíli se v mezeře mezi nákladňákem a svodidly vynořil mladý muž v šustákovce, tažený belgickým ovčákem na vodítku.

„Nazdar Pepo, to jsi hodnej, že jsi tu tak rychle. Pocem Britta!“ sklonil se kapitán k rozrušenému psovi, který poštěkával, čenichal a pokoušel se rozeběhnout na všechny strany najednou.

„Je ještě mladá, není zvyklá na takový šrumec,“ řekl Brož omluvně místo pozdravu.

„V pohodě. Hele, máme tu kus chlapa, ale ne jeho zbytek a potřebujeme ho najít. Zvládne to?“ zeptal se Miller s pohledem upřeným na psa, který se pokoušel táhnout Brože zpátky, podél kamionu.

„Uvidíme.“ Oba se vydali za psem, zpátky. Kus za předním kolem tahače se pes zarazil a začal umanutě čenichat na asfaltu.

„Co to máš? Nic tu není, pojd' Britta,“ pokoušel se Brož odtáhnout psa. Ten ale zůstal s čumákem přilepeným k zemi, nohy zapřené proti tahu vodítka.

„Je tu nějaká louže nebo co,“ posvítí Miller baterkou do místa, kde se pes zasekl. „Asi z toho kamionu, nebo z tý Mazdy, to bude benzín, nebo hydraulika. Klucí!“ zavolal na hasiče. Sehnul se k zemi a ponořil prst do mělké malé louže a dal ho k nosu.

„Ty vole, to jsou chcanky,“ ulevil si napůl znechuceně a napůl s úlevou.

„Zeptej se ho, jestli tu nebyl na záchodě, po tý nehodě,“ zavolal na hasiče, který uměl polsky, zatímco si ledabyly utíral prst o kalhoty. „Nebo kluci,“ dodal zbytečně, protože je mu jasné, že nikdo z hasičů ani policistů by na místě vyšetřování na záchod nešel.

„Nebyl!“ volal hasič od sanity.

Miller přikývnul a baterkou svítil podél kamionu a pod ním a snažil s zorientovat se v barevných značkách nasprejovaných na silnici.

„Mno, tady byly zhruba přední dveře Mazdy, než do ní ten kamion naboural, ne?“ podíval se na policistu, který dělal značení. Ten si prohlížel asfalt a mlčky a čím dál více přikyvoval. „Jo, to by mohlo bejt.“

„Vzorek, kolego, prosím,“ ukázal rukou na sotva patrnou loužičku a pokrčoval v monologu.

„Takže nám spadne strom na silnici, ano? Mazda se u něj zastaví, milostivá se jde vyčůrat u dveří auta, někdo jde s trojúhelníkem po silnici...“ uvažoval nahlas kapitán, „tam ho sejme nákladák, vytrhne mu vnitřnosti, chlapíkovi se to nezdá, tak odejde a Mazdu sešrotuje kamion. Tak, já nevím, co se tady někomu nezdá, je to jasný, ne?“ bručel ironicky Miller, zatímco Šebesta s Brožem a Brittou přelézali svodidla. Pes se neustále vracel ke svodidlům, zaujat krví a smutnou hroudou na svodidlech.

Miller stál u svodidel, pozoroval rej světel dole ve svahu u řeky a poslouchal vzrušené poštěkávání psa. *Sakra, nevyvenčil jsem Bobinu*, připomenul si rozmrzele svůj plán, zajít večer procházkou se psem Na Vyhlídku na dva, tři kousky. Ještě byl v duchu u výčepu, když se mu do zátylku vkradl pocit, že je někdo sleduje z lesa nad silnicí. Snad pohyb ve stínech stromů, nebo prostě jen neodbytný a neurčitý pocit, že se někdo chladně a zkoumavě dívá. Lesem stekla do údolí vlna smutku a vyčerpaného zmaru. Alespoň mu to tak připadalo, ten stejný pocit, jako když naposledy odcházel od Heleny z nemocnice. Několik vteřin bojoval s nutkáním se otočit. Ve chvíli, kdy věděl, že vyhrál, a že se neotočí, udělal čelem vzad. Ve tmě zahlédl drobné červené body, žhavé uhlíky, nebo snad hřbitovní svíčky ve vlhkém lese, které během mrknutí oka zmizely. Na nepatrnou chvíli se mu zdálo, že ve tmě mezi kmeny zahlédl siluetu černou, jako bezedné asfaltové jezírko. Zamrkal, otřásl se a zarazil ruce hluboko do kapes bundy, jak se do něj zakousl chlad.

„Máme ruku!“ ozval se od břehu Brožův hlas.

Error in calculo - Petr Wolf

Sobota 23. 10. 2021, odpoledne, někde pod Vysočinou

Seděl přitisknutý ke kamenné stěně nahrubo vyražené štoly. Nevěděl kde je, ale věřil, že se pohybuje ve směru ke slepé větrací jámě R6S nebo R7S. Jámu R4S už musel minout, když se hnál chodbou a snažil se neohlížet. Odhadoval, že je zhruba na půl cesty k dosud používané části dolu. Pravda byla ovšem ta, že už naprosto neměl zdání, kde je. Pět set osmdesát kilometrů chodeb ve dvaceti čtyřech patrech. Není těžké tu zmizet navždy, ani když je po ruce světlo a klid. A ani jedno z toho neměl.

Netušil, že odpoledne jeho zneklidněný parťák překonal kocovinu a sjel za ním. Skřípání a otřesy důlního výtahu byly pro jeho bolavou hlavu utrpením. Udělalo se mu trochu lépe, když v tichu náraziště vdechoval chladný vzduch dolu. A ještě mnohem lépe mu bylo, když se o dvacet minut později jeho hlava kutálela chodbou u druhého překopu.

V noci dorazila Báňská záchranná služba, která nad ránem našla v jedné z bočních chodeb hlavu. V chladném vzduchu štoly byl cítit Fernet a krev, tělo chybělo a záchranáře přepadla podivná úzkost. Přepnuli svítílny na vyšší výkon, mluvili zbytečně nahlas, vtipkovali a křečovitě se smáli každému nesmyslu. Podezřelý byl jen jeden.

Bok zkusmo přitiskl ucho k utržené lutně, která ležela vedle něj. Ledový kov ho chladil na rozpálené tváři a působil konejšivě. Lutna se táhla stovky metrů chodbou a kdysi rozváděla čerstvý vzduch chodbami dolu. Teď jí použil jako zesilovač, obrovské kovové podzemní ucho. Naslouchal. Snažil se tajit dech, jak to jen šlo, ale o to více mu bušilo srdce. Měl pocit, že zvuk úderů jeho srdce kovová roura zesiluje a rozvádí po celém dole. Najednou si byl jistý, že důl duní a tepe hlasem jeho srdce, a že jeho srdce je zářící maják. Všechno v dole, který měl sakra být mrtvý, dokonale mrtvý, muselo slyšet jeho tep. A všechno muselo být tím zvukem přitahováno. Oddálil hlavu od zrezlého kovu, tiše, ale zhluboka vydechl, a pokusil se uklidnit. Snažil se část myšlenek vytěsnit a naopak se soustředit na ryze praktické věci. Snažil se nemyslet na tvora, kterého zahlédl a na to, co ten tvor dokázal.

Jsi kilometr pod zemí, nevíš, kde jsi a je tu něco, co si s tebou hraje. V podstatě pohoda. Vydech. Soustřed' se na výdech a uklidni se.

Zavřel oči, jako by to ve tmě, která ho obklopovala, mělo nějaký hlubší smysl. Pomalu přibližoval hlavu k ocelové trubce a znovu k ní přiložil ucho.

Věděl o tom zvuku dříve, než ho zaslechl. Nějak vycítil, jak se absolutní tmou kovové roury řítí přímo k němu. Jak před sebou zvedá a žene částěčky rzi a prachu. Tlaková vlna nukleárního výbuchu odhazující před sebou auta a kusy domů. Přesto, když zvuk dorazil až k jeho uchu, vyjel. Přímo do ucha mu zaduněl zvuk z jiného světa. Podivná kombinace kovového, až syntetizátorového zvuku s brachiálním, živočišným řevem, po kterém by každé stvoření, co kdy chodilo po této planetě, strnulo ve zbožné úctě a s louží pod nohama. Zvuk podobný sci-fi filmu z padesátých let, slitý s řevem toho, jímž strašily za temných jurských nocí maminky tyranosaurů svá mláďata, a o kom se jim zdálo v nočních můrách. Protože i tyranosauři měli své noční můry.

Měl pocit, že se mu srdce už nikdy nerozbuší. V nekonečně dlouhém okamžiku uvažoval, že je to vlastně dobře, protože jeho hlučné srdce musí přitahovat toho za ním. Přemýšlel, jestli bez srdce dorazí až k jámě B1. A také jestli se čas natolik natáhl, že mezi dvěma údery srdce lze prožít hodiny. Kilometr pod zemí je jiný vesmír, už jsme si to jednou řekli...

Po nekonečně dlouhé době, když koutkem oka za sebou zahlédl slabou záři, se to ozvalo. Velmi tiché, nesmělé až tázavé ťuknutí. Jako by jeho srdce stálo na prahu dveří a ptalo se, zda neruší a může jít dovnitř. Vzápětí ho bylo všude plno a zase zběsile tlouklo. Nesmělý host, co se zprvu upejpá a o vteřinu později vám špinavými botami dupe po čerstvě vysátém sběratelském peršanu. Jednou rukou si bere vaše nejlepší doutníky a druhou si nalévá sigle malt whisky, aby se mezi spokojeným říhnutím a poškrábáním se v rozkroku nenuceně zeptal, jestli mu bude vaše žena dělat společnost.

Světlo za ohybem chodby sílilo. Nebylo to světlo, jen sotva patrné šero, které mělo ještě daleko k tomu, aby vůbec vykreslilo kontury profilu chodby. Pro jeho oči to ale byla záře slunečného dne na ledovci, vysoko v čistém a chladném vzduchu nad fjordy. Pomalu se začal zvedat. Ve staré důlní chodbě, kde se válí zrezivělé kusy důlní výstroje mezi pražci a zbytky kolejí, není možné se pohybovat za tmy potichu. Ale. Stačí pár hodin boje o život v absolutní tmě a naučí se to každý. Jen to srdce kdyby nedělalo takový kravál...

Takže dál. Na chvíli se mu před očima promítl obraz krajiny nad ním. Představil si zvlněné louky s vysokou trávou, se zarostlými remízky a proložené malými smíšenými lesíky. A nad tím vším vysoké, vyfoukané říjnové nebe nad Vysočinou. Jde k jihu, po pravici je za mírným návrším lesopark s hrobkou hraběte Mitrovského, a krajina před ním vlídně klesá k říčce Rožné. V tu chvíli cítil jistotu, že opravdu jde těmito místy, podobný loutce s kilometr dlouhým drátem

v hlavě, hluboko pod jevištěm. Pohyboval se rychle, tiše a napůl v transu. S podivuhodnou přesností založenou jenom na vetším pocitu zdolával stovky a stovky metrů, aniž by světlo za ním sláblo nebo sílilo. Nohy se samy vyhýbaly překážkám na zemi a vedly ho s jistotou nevědoucího bezpečně vpřed. Držely rytmus pražců a nějak poznaly, kde pražce chybí. Vnitřním zrakem viděl stěny chodby, stejně jako všechny překážky, spadlé armatury, výztuhy a kusy věčného důlního nepořádku, který tu bude spát po tisíce let.

I když nic neviděl, bezpečně věděl, že chodba před ním se ostře lomí doleva. Na vteřinu zauvažoval, jestli nějakým zázrakem nevnímá odrazy zvuku a nestává se netopýrem. Ale v tu chvíli vypadl z extatického rytmu a sklouzl z vlídné podzimní krajiny dolů, do štoly. Vzápětí si bolestivě odřel pravý bok a tvář o hajcman chodby, která se tu lomila.

Za rohem štoly byla tma, jako v břiše negra utopeného v asfaltu. Přistihl se, že jde se zavřenýma očima, nohy tahá skoro po zemi a na tváři cítí slaboučký proud vzduchu. Ten, co šel za ním, nespěchal. Cítil jeho pozornost v zádech, chvílemi za ohybem chodby zahlédl lehký svit a jindy se ozvaly kroky. Měl pocit, že dokud se nezastaví, nechá ho být. Byla to jeho nová hra. Přesně tak Křovák štve gazelu. V klidu a pomalu jí uchodí. Celé dny zkracuje vzdálenost ke kořisti a svojí myslí už předem ovládá její duši. Přisahal by, že v občasných sípavých vzdeších svého stínu cítí pobavený úšklebek. Věděl s jistotou, že až bude ten vzadu chtít, vyrazí vpřed a dostane ho. A možná mu zase předvede kousek, který definitivně rozbil jeho důvěru v chod světa a Vesmíru. Sebrat dospělému chlapovi s přírodovědným vzděláním důvěru v elementární fyzikální zákony, je jako rozšlapat děcku bábovičky. A potom je posrat.

Průvan v šachtě sílil. Trochu zrychlil, když v tom mu prudký úder do břicha vyrazil dech, něco mu podtrhlo nohy, a vzápětí si rozrazil čelo o kolejnici. Ležel na zemi v mělké louži mezi zrezlými kolejemi a naslouchal. Slyšel ho stále vzadu, jak se pomalu blíží. Začal se sbírat ze země, přitom opatrně ohmatával okolí. Za sebou sáhl na kovové zábradlí, o které se přerazil. Před sebou cítil propast, ze které proudil vzduch. Dorazil konečně k R7S. Alespoň v to doufal.

Ze zadu se ozval zvuk, který naznačoval nespokojenost, zatímco tempo kroků se zvýšilo. Zkusil vypínač svítilny, a až se lekl, když se kolem něj rozlilo slabé bledé světlo. Stometrová propast jámy R7S byla necelý metr před ním. Letět trochu dál, tak je hotovo. V duchu počítal, jak dlouho by padal a v jaké rychlosti by se dole roztříštil. Dvě stě, děleno deset a z toho odmocnina, no řekněme dobrých čtyři a půl sekundy? Nic moc zážitek, do toho celý život nenacpeš. Leda že. Pětačtyřicet metrů za sekundu dopadová rychlost, to je sto šedesát

kilometrů za hodinu. Nebyl by na něj hezký pohled, fakt ne. Ale to nebude, ani když ho dostane ten vzadu, připomněl si. Už zase se mu myšlenky toulaly na zbytečných výletech, po opuštěných pískovaných pěšinkách zarostlého parku, místo aby našel nejkratší cestu ven.

Posvítíl si do svislé kruhové šachty. Asi pět metrů průměr, z větší části bez výstroje. Po pravé straně, přesně uprostřed, byly ve stěně zaraženy železné kramle žebříku, vedoucího nahoru i dolů. Musel by skočit bezmála tři metry, zachytit se na stupni žebříku, a věřit, že ho udrží. Pokud ne – čtyři a půl sekundy a sto šedesát kilometrů za hodinu. To nechceš.

Ustrašeně se ohlédl, ale byla za ním tma a ticho. Chodba byla prázdná. „Kde jsi, ty svině?“

Potily se mu ruce a kužel světla se třásl. Začal se rozhlížet po čemkoliv, co by mu pomohlo dostat se na žebřík. Kromě kovového zábradlí, které ho zastavilo před pádem do šachty, tu bylo čisto. Posvítíl přes něj zpátky a na podlaze chodby za ním, se objevila mříž ze stínů zábradlí. Při každém pohybu svítilny jezdila z jedné stranu chodby na druhou. Stejně tak se pohybovaly stíny ocelových hajcmanů vystupujících z profilu chodby a podobné žebrům zdechlého Leviathana.

Z hloubi svislé šachty za ním se ozval hlasitý zvuk. Kdyby někomu spadly sikovky na dno štol, znělo by to stejně. Vyděšeně se otočil k jámě, kterou bouřil v odrazech zvuk, proletěl kolem jeho patra, a pokračoval do vyšších pater, kde postupně slábl. Vybavila se mu scéna z prvního dílu Pána prstenů, kde jeden z hobitů shodil v podzemní Morii vědro do šachty. „Hlupáku Bralovská,“ zašeptal pro sebe. Zavřel oči a zatoužil po tom, aby byl nahoře. Už to fakt stačilo, tohle je prostě moc. Pomalu vydechoval a přitom otevřel oči. Otočil se ještě jednou zpět do chodby. V jejím příšeří, za mříží se stínů, bylo něco jinak.

Byl tam.

Sobota 23. 10. 2021, Kořenov – Příchovice

Ráno volal Šebesta. Jako obvykle se přesně trefil do okamžiku, kdy si Miller zaléval kafe. To rozespalého kapitána přivedlo k úvahám, jestli je Šebesta jasnovidec, nebo jestli ho na dálku telepaticky sleduje. Případně jestli zalití kávy dokonce nějakým záhadným způsobem nepřinutí Šebestu vytočit Millerovo číslo. Když ale ještě chvíli přemýšlel nad kvantovou provázaností

hrnku kafe a Šebestova telefonu, musel sebekriticky uznat, že vzhledem k jeho závislosti na kofeinu, je vlastně dost těžké se mu telefonátem netrefit do tanečků kolem kávy.

„Tak povídej chlape,“ řekl otráveně místo pozdravu a šel si sednout ven. Musel si ztlumit hlasitost, protože Šebesta měl ve zvyku do telefonu křičet, jako by si myslel, že se musí dořvat přes kopce a údolí. Z přívalu slov bylo zřejmé, že se poručíkovi nějak povedlo donutit laboratoř, aby pracovala přes noc, a tak už měl po ránu první výsledky v ruce. Podstatné na poručíkově vyprávění byly dvě informace.

Za prvé bylo vyloučeno, že Scanie, která napěchovala Mazdu pod strom, předtím do kohokoliv živého narazila. Žalostné zbytky člověka na svodidlech tedy mělo na svědomí něco jiného. Navíc se ukázalo, že Mazdu řídila ta samá osoba, ze které zatím měli jenom jednu ruku a obsah břišní dutiny. Miller se zamyšleně podrbl ve vousech.

„Hledáte dál, Radku?“

„Jo, ale nic navíc jsme zatím nenašli. Jsme už u Vítkovského jezu a furt nic. Ani kapka krve, ani kostička. Fakt na palici.“

„To vypadá, že si to od dopravky asi budu muset přebrat i oficiálně, co?“ vynesl otráveně řečnickou otázku Miller, zatímco rty zkoušel, zda už se dá káva pít.

„Už to tak bude Dane.“

„A informace o majitelích té Mazdy už máte?“

„Máš to v kanclu na stole.“

„Jsi rychlejší, než vlastní stín Radku, víš to? Tak zatím.“

Miller se otráveně svalil na židli a přemýšlel, kdy Šebesta vlastně spí. Vzápětí telefon zazvonil znovu. Kolega z kriminálky.

„Mrázek, ústředna,“ parodoval Miller hlas moderátora populárního rádia, čímž lehce zmátl komisního kolegu.

Následně si udiveně vyslechl hlášení o nálezu potrohaného a zmrzačeného dobytka na pastvinách u Sklenařic.

„Ale to přece není práce pro nás,“ chystal se vynadat podřízenému, který mu ale skočil do řeči.

„U těch mršin byla i lidská ruka, pane kapitáne,“ Millerovi se zatmělo před očima. Polkl.

„Levá, nebo pravá?“

„Levá.“

„Jedu tam,“ típl telefon a vyklopil do sebe horký obsah plecháčku. S krajícem chleba v ruce startoval auto. Objev roztrhaného člověka a zmasakrovaného dobytka v blízkosti jeho chalupy se mu ani trochu nelíbil. V hlavě se mu zvolna rozlézal černý mrak a otřásl se, jako by se ochladilo. Cestou do Sklenařic volal Šebestovi. V jedné ruce chleba, v druhé telefon, občas stíhal i volant. Šebestovi podřízení by z něj neměli radost.

„Radku, jakou ruku jste to včera našli?“ huhňal s plnou pusou.

„Pravá, chlap...“

„Tak mám pro tebe kostičku,“ polkl poslední kus chleba, smetl drobký z vousů a v zatáčce mu upadl telefon na podlahu auta.

Na pasekách u Sklenařic foukal vítr. Louky byly na vrcholu horského hřbetu, který se táhl od Millerovi chalupy na severu, až k Semilům s jeho kanceláří na jihu. Uprostřed horského masivu bylo městečko s muzeem a malou nemocnicí, specializovanou na úrazy ruky. Okolí Sklenařic neslo exotická místní jména, jako Amerika, New York, Hamburk a na křižovatce trůnil starý hostinec Mexiko.

Na pastvině u silnice byly roztroušeny smutné rudo šedé hromádky. Zdálky to vypadalo, jako by každá jedna ovce šlápla na minu. Protitankovou. Millera napadlo, že ve filmu by bylo slyšet hlasité bzučení hmyzu, nicméně díky chladu a větru panovalo všude ticho. Metr od zbytků něčeho, co asi byl v lepších časech beran, ležela na žlutnoucí a na krátko spasené trávě lidská ruka, utržená v rameni. Millera okamžitě vyvedl z míry jeden detail – na zápěstí ruky byly stejné hodinky, jaké nosil on sám. Masivní potápky Seiko Monster s černým ciferníkem. Dokonce na stejném, černém NATO tahu. Pomalu začínal brát celý případ osobně a rostlo v něm odhodlání, vyčistit svůj rajon. Vlastní soukromé království, svoji lesnatou horu dalekých výhledů, dobrých hospod a ještě lepších vzpomínek.

Chvíli přemýšlel, že hodinky sundá z ruky a vezme je hned k technikům. Přesně v tu chvíli mu myslí proletěla představa vysoké štíhlé postavy, přízraku černého pavoučího muže, kterému hodinky patří. Něco mu našeptávalo, aby nechal hodinky na místě. Odkášlal si a rychle se zvedl.

Nechal červenobílou páskou uzavřít celou pastvinu, zavolal z Liberce kriminální techniky a potom si pomalu sedl na bobek k utržené ruce. Zabořila ho přitom bederní páteř a vztekle si uvědomil, že si tento týden ani jednou nezacvičil. A to byla už sobota a nezdálo se, že ho čeká klidný víkend, kdy si udělá čas sám na sebe. Páska se se bzučením třepetala ve větru.

Pohledu na obnaženou kloubní hlavici pažní kosti se vyhýbal, stejně jako pohledu na změt svalů a šlach, vytahaných do až absurdně dlouhých cárů. Nemusel být soudní lékař, aby mu bylo jasné, že ruka nebyla ani useknuta, ani uříznuta, ale že jí kdosi bohapustě vytrhl z ramene. Více ho zaujaly dvě nevelké rány, na jinak nepoškozené ruce. První byla na přechodu zápěstí a předloktí, hned vedle hodinek, druhá pak těsně pod ramenním svaem. Dvě hluboké rány, asi jeden centimetr v průměru. Opatrně klacíkem pootočil ruku a nahlédl zespoda na její vnitřní stranu. Stejně rány a ve stejných pozicích. Zahodil klacík a na moment mu v hlavě vyvstala představa obrovské tlamy, která drží ruku. Dobrých padesát centimetrů napříč. *Blbost...*

Rozhlédl se okolo, kromě policisty, který ve větru opodál bojoval s neposlušnou páskou, bylo všude prázdno. Technici byli teprve na cestě. Rozhodl se, že se podívá na Šebestovu zprávu dříve, než jejich tým dorazí.

O něco později listoval ve své kanceláři poručíkovo složkou. Byla už slušně nabitá materiály.

Ten blbec doopravdy nešel ani spát, pomyslel si s lehkým znechucením. Procházel Šebestovo zprávu a nevěděl, co si myslet. Řidič mizející per partes ve tmě, žena se zdeformovanou hlavou, a hlavně ten večerní pocit pod skálou u silnice. Někdo se díval, jakoby sám les po stovkách let procítl a otevřel oči. A ty oči rozhodně neměly laskavý pohled lesních velikánů, které chrání půdu a prameny. Mlčky a chaoticky listoval složkou a přistihl se, že o tom, kdo stojí za mrtvými zvířaty i za výrobou puzzle z chlapa, stále méně uvažuje jako o člověku. Unikala mu představa, být jen vzdálená silueta, tváře toho, kdo zabíjel. Kdo dokázal utrhnout ruku dospělému muži. *Kurvapráce!* S hlasitým bouchnutím zaklapl desky, protáhl si záda a přešel mapě okresu, zavěšené na zdi jeho jinak strohé kanceláře. Zhruba dva a půl kilometru od auta k utržené ruce. Kdosi musel projít s kusy mrtvého muže přes Paseky nad Jizerou. Zavolal Šebestovi, aby se svým týmem vyrazil od koryta Jizery nahoru svahem na Sklenařice a rozhodl se jít jim naproti ze shora.

Než zamkl kancelář, upoutal jeho pohled monitor počítače s otevřenou Operou. Webové zpravodajství psalo o rozsáhlých výpadcích komunikačních i energetických sítí v celé řadě zemí

napříč Evropou, a také o sadistické vraždě u Ústí nad Orlicí. Rozklikl webový deník a hned pod vraždou u Ústí byl článek o zmasakrovaném dobytku u Havlíčkova Brodu. Den jako malovaný.

Nechal auto u staré roubené chalupy posazené do svahu na konci Sklenařic. Vesnicí v okamžiku mezi otevřením dveří a vypnutím zapalování z auta zaduněla kytarová stěna švédských Draconian. Stellar Tombs projela loukami, až se suchopýry zachvěly a následné ticho o to víc vyniklo. Nízké šedé mraky uháněly nad zvlněným mořem lesů a chvílemi je prosvěcovalo nízké Slunce. Z oblohy se spouštěly pruhy paprsků a na tmavém pozadí ozařovaly význačné kopce v dálce na jihu. Kumburk, Tábor, Chlum. Jako kdyby realitní makléř z kanceláře Bůh s. r. o. dělal prezentaci pro nové nájemníky. Na severozápadě, za údolím Jizery, se bělaly vrcholky Kotle a Lysé hory prvním sněhovým popraškem. Letos to bylo opravdu brzo. Vzduch byl tak čerstvý, že s chutí vyrazil pasekou do kopce. Stoupal žlutnoucí trávou, kličkoval mezi kravinci, a pak ho zaujaly samotné krávy, které stály opodál. Choulily k sobě v semknutém šiku. Tiskly se kulatými boky i hubenými hranatými zadky jedna na druhou a vypadaly vyděšeně a ztraceně.

Uklidni se Millere. Jseš snad kravskéj psycholog, že víš, jak se tváří vyděšená kráva? Je jim jenom zima, přesvědčoval sám sebe. Pak vstoupil do řídkého lesa nad pastvinou. Nevěděl, co hledá, vlastně to nechtěl ani najít (protože někde hluboko moc dobře věděl, co hledá), a litoval, že s sebou nemá psa. Podíval se na hodinky. Na ty samé, co měla na sobě utržená ruka. Bude se muset vrátit domů vyvenčit Bobinu.

Trochu bezcílně se motal krajem lesa nad pastvinou, poblíž žlutě značené turistické cesty. V lese byl klid a ticho, jenom vítr skřípal předčasně holými větvemi stromů. Zaujalo ho něco hnědého mezi dvěma šedými mladými buky, které těsně vedle sebe vyrůstaly ze společného kořene. Ještě nevěděl, co přesně vidí, ale už tušil, že to do lesa nepatří. Šel blíž, a pomalu v něm rostl odpor. Rozmrzele si uvědomil, že si nevzal ani služební pistoli. Do mezery mezi kmínky stromů, široké sotva třicet centimetrů, byl nacpaný mrtvý srnec. Díky stromům stál vzpřímený, jenom hlava mu visela k zemi, a z něžného čumáku pomalu odkapávala houstnoucí krev. Její černá barva kreslila na zlaté listí u paty stromu obrazce, které Millerovi připomínaly japonské kaligrafické umění. V lese nefoukalo, jako na otevřených pláních a bzučení much nešlo přeslechnout. Jenom místo bambusu a Fudži na pozadí, tu byl smíšený les a Lysá hora. Srnec měl plece a boky sedřené kůrou na maso, v denním světle až obscénně růžové, a zadek s kyčlemi měl rozdrcený hrubou silou, která ho mezi buky nacpala.

Sobota 23. 10. 2021, pozdě večer - možná v noci, někde pod Vysočinou

Možná byl šedý a vrásčitý, ale zjitřený zrak v temnotě vidí, co mu mysl poručí a vykreslí. Byl, čím chtěl být. Až na jednu výjimku. Jeho tělo i duši, měl-li jakou, tvořil bolestný hlad. Hlad v jeho pojetí nebyla biologická potřeba, ale stav mysli. Byl leitmotivem a esencí jeho života. V jeho náboženství by byl hlad Duchem svatým. Jeho touhou, radostí i trápením. Ke svému životu potřeboval spoustu energie. Dokázal si ji brát v mnoha formách, přesto byl vybíravý a dobře věděl, co má rád a co ho baví. Miloval ten pocit moci o to překvapivěji, že jiný vlastně ani neznal. V souvislosti s hladem překvapivě často projevoval pobavenou vynalézavost a hravost, jindy chladnou krutost, a výjimečně i nevšední velkorysost darování rychlé a bezbolestné smrti. Byl utkán z hladu. Ta teplá a nepochybně energeticky bohatá věc před ním mu něčím svítila do očí, v jejichž fasetách se světlo baterky měnilo na záři souhvězdí, jaká lidé nikdy nespatriili. V pomyslném zvěrokruhu by jistě nesla samá apokalyptická jména. Světlo z Bokovy baterky ho rozptylovalo, ačkoliv baterka sama ho fascinovala a přitahovala víc, než hrůzou zkamenělý Bok. Myšlenkou zastavil pohyb elektronů v té kovové věci stejně, jako když dítě sfoukne svíčku. V náhlém rozrušení začal sám zářit.

Když mu zhasla baterka v ruce, byl Bok úplně slepý. Těsně před tím, zahlédl na půl vteřiny noční můru, jak se plíží asi čtyři metry od něj. Vzápětí oslepl. Trvalo to jen krátce, protože stvoření před ním začalo zářit. Z odporného, šedohnědého tvora se stal živý drahokam, plný světla a barev. Náhle byl stvořený z rozžhaveného skla, ve kterém pulsoval oheň všech barev, které se přelévaly a měnily s animální naléhavostí. Byl oslnivě smrtící, dokonalý a tak nádherný, že i Bůh si musel zasněně povzdychnout a říct si: „*No do prdele to se mi fakt povedlo,*“ kdykoliv ho spatřil. Živočich, který se k němu nyní pomalu blížil, překonával nádherou kolibříka i diamant.

Byl to tygr z ohně. Zářící gorgonopsid. Šelma světla. Muž upustil mrtvou svítilnu a zůstal stát v tichém úžasu. Zapomněl na strach, na jasné vědomí blízké smrti a stál v transu, utopený v přívalu krásy, záře a barev. Tvor se nepodobal ničemu, co kdy viděl. Byl pružnou sochou ze žhavého živého skla, nebo plazmy. Hořící keř ze Sinaje. Mohl klidně nést desky Desatera, nebo mít knihu jako lev Svatého Marka. Byl to planoucí meč archanděla, stvoření, před kterým by k modlitbě padl člověk jakékoliv víry a jakéhokoliv času.

Po absurdně dlouhé době baterka dopadla na podlahu štol. Kovovým tělem kříslo o starou kolejnici, a ta vydala pronikavý, ostrý zvuk, který rezonoval chodbou. Muž sebou trhl a vymanil se z upřeného pohledu očí své vlastní smrti. Na tisícinu vteřiny mu z toho bylo smutno, to když koutkem oka zahlédl ráj, ve který dosud nevěřil, a vzápětí ho z něj vykopli. Než zvuk nárazu zmizel ve tmě, převalil se chodbou nepozemský řev tvora a jeho barvy začaly temně žhnout. Muž se bez přemýšlení otočil na patě, po dvou krocích se odrazil a vrhl se do tmy. Čtyři a půl vteřiny a sto šedesát kilometrů za hodinu byla zatraceně dobrá volba ve srovnání s tím, co mu barvitě a obsáhle sliboval řev i vzhled toho tvora. Tartaros, Gehenna, Šeol a všechna pekla, jaká člověk od úsvitu dějin zahlédl, byla přesvědčivě a detailně vylíčena v několikavteřinovém řevu, který duněl chodbou hlasitostí rychlíku v tunelu.

Když zvuk dozníval, muž už padal do tmy. Snažil se v letu otočit na pravou stranu a zachytit se žebříku, zasazeného kamsi do tmy u stěny svislé šachty. Na zlomek vteřiny ucítil, jak mu jiskří vlasy a najednou dole nebylo dole. Celý svět se v jeho hlavě zatočil a neviditelná síla ho přimáčkla ke stěně. Čelisti a předloktím, kterými narazil na stěnu šachty s kovovými stupni, mu projela ostrá bolest. V panice se pokoušel zachytit čehokoli na skále, utrl si nehet o kramlí žebříku a propadl se o další dva metry dolů. Pravá ruka se mu zachytila mezi stěnu šachty a žebřík.

Síla padajícího těla byla tak velká, že mu vykloubila rameno. Nohama se zoufale pokoušel zachytit na nižších stupních a snažil se nemyslet na těch sto šedesát kilometrů za hodinu. Ještě než začal plivat krev a úlomky zubů z rozbité pusy zahlédl nad sebou záři těla Světlonoše, který mizel v kamenné stěně šachty, jako by to byla voda. Pak přišla tma a bolest.

Visel v naprosté tmě, zavěšený vykloubenou rukou na žebříku, a rozklepanýma nohama šátral po opoře. Za chvíli se pevně držel. Důl bez zájmu mlčel. Tělem mu pulsovala bolest z naražené čelisti a vykloubené ruky. Snažil se uklidnit a nadlehčit své tělo, aby vyprostil pravačku z mezery. Polykal svojí vlastní krev a v hrdle ho škrábaly úlomky zubů a okostice. Zatočila se mu hlava a únava ho zalila, jako tichý příliv, když zaplavuje opuštěnou noční pláž. Šířil se v něm klid a smíření, a šepot někde vzadu v hlavě mu radil, ať se pustí. Za čtyři a půl sekundy bude ticho a pokojná, temná voda ho odnese do hlubin. Do nejhlubšího hrobu na světě. Prudce vydechl a křečovitě zavřel oči.

Začal stoupat. Došlo mu, že v naprosté tmě nemá šanci poznat, kdy bude na úrovni patra. A že ve tmě nedokáže přeskočit mezeru mezi žebříkem na stěně šachty a patrem štol. A s vykloubenou rukou už vůbec ne.

Neustále pomalu stoupal, podobný stroji s bezednou baterií. Hlavou mu nejasně vířila představa Jákobova žebříku, po kterém stoupali a klesali andělé světla, kteří se na něho dívali vlídnýma a ustaranýma očima.

Andělé zmizeli a byl zase sám. Svět se zredukoval na škrabavé, orezlé kramle žebříku, vedoucí ve vertikále odnikud nikam, a kamennou stěnu za nimi. Stoupal černou svislou prázdnotou snad celé roky a svět s rovnou zemí, s trávou a stromy a světlem, byl stále více cizí a vzdálený. Postupoval pomaleji, než jeho únava. Levou rukou chytit stupeň nad sebou, oběma nohama postoupit, opatrně, spíše symbolicky se přidržet vykloubenou pravačkou, a levou rukou bleskově chňapnout nad sebe. A doufat, že tam něco bude. A znovu. A zase.

Pokusil se zívnout, ale dosud nevýrazná a tupá bolest v čelisti nabrala na síle. Trochu ho to probralo. Na chvíli zastavil a vydýchal se. Potom se opatrně zapřel rozbitou bradou o žebřík, zlehka se držel bolavou pravou rukou, a pomalu svěsil levou ruku dolů. Ruka byla nateklá, bez citu a unavená. Vzpomněl si, jak říkali předloktím nateklým z námahy, když chodil před lety na lezeckou stěnu. Bandasky. Jo, bandasky jak prase. Nejlíp splaskávaly u piva na Resslovce, kam chodili po lezení. Žluté žárovky přes deku cigaretového kouře pod stropem, a „*Ty vole dneska jsem se na Makakovi zasekl jak... Jo, ještě čtyři.*“ Rozbitá dolní čelist, kterou se přidržoval u stěny, začala nesnesitelně bolet. Chvíli s masochistickým pobavením odhadoval, která bolest vyhraje. Jestli unavená ruka v křeči, nebo zkrvavená brada. Bylo jasné, že ať zvítězí kterákoliv z nich, on prohraje určitě. Dolů už to bude alespoň pět vteřin. Nebo ještě víc. *A tak jo, zase dál.*

Pomalů se dral nekonečnou vertikálou, zaplněnou černou tuší. Chvílemi naslouchal, několikrát se opatrně ohlédl dolů, ale všude byla naprostá tma a ticho. Z celého Vesmíru zůstal jen žebřík a stěna. *Budu ti říkat Žebříku a Stěno*, pomyslel si. Přemýšlel nad tím, jestli ho kamarád Žebřík zradí, až chňapne levou rukou po kramli, a ta povolí. Žebřík se ale tvářil neochvějně spolehlivě. Držel, zatímco Stěna mlčela.

Začal ztrácet pojem o tom, kde je nahoře a kde dole. Přestože ho jeho váha jasně táhla dolů, okolní tma a ticho mu vnucovaly jinou myšlenku. Na chvíli uvěřil, že kdyby se pustil, jenom by

se tiše vznášel ve tmě. Nikam by nepadal, nic by neslyšel, byl by jenom singularita, prostá existence, uprostřed ničeho. Už se téměř chystal, že to vyzkouší. Pak ho napadlo, jak by v té tmě a vznášení našel Žebřík a Stěnu. Co víc, začal si být jistý, že když Žebřík pustí, i on přestane existovat a zmizí spolu se Stěnou. Nakonec se bude celý Vesmír skládat jenom z něho a tmy.

Zase se držel pravou rukou a bradou, stál na roztřesených špičkách, a snažil se nevnímat bolest v lýtkách. Po očích mu tekly slzy, když přestával věřit tomu, že ještě jednou zvedne levou ruku. Znovu zaťal zuby, ale bolest z přeražené čelisti ho bez milosti a tvrdě udeřila. Trhl hlavou a vzápětí začal ztrácet stabilitu. Vykloubená ruka ho nemohla udržet, takže se začínal pomalu naklánět vzad. Vesmír se kolem něj otáčel, jako kolem Atlasova ramene, a otevíral mu svojí náruč. Bylo to nesmírně pohodlné, konejšivé a lákavé. Padat. Být kosmický prach, a padat prázdnotou, nekonečných šest vteřin. Věděl, že by se ani nehnul, že by nepadal on, to Vesmír by se pohyboval kolem něho. Začalo ho šimrat kolem ledvin a závrať se zmocnila jeho žaludku. Levá ruka mu vyletěla vzhůru. Žebřík ho vlídně uchopil. A on začal znovu stoupat.

Pomalu pochopil, že poleze celý svůj život, který ostatně nebude příliš dlouhý. Nebo už je mrtvý a smrt sestává z nekonečného žebříku? Byl z něj Lezec. Celou věčnost prolézal oběžnými drahami planet, zatímco kolem něho vznikaly a zanikaly zářivé civilizace. Byl Tulákem po hvězdách, který v transu a vyčerpaně posouval svými pažemi celý Vesmír dolů. Roloval prostor a natáhl čas, že i navigátor Gildy z Herbertovy Duny by uznale pokýval zmutovanou hlavou. Stál na místě a svým pomalým postupem tlačil Kosmos pod sebe, zatímco on sám byl jediným pevným bodem. Každým stupněm, který zdolal, se posunul Vesmír o dvacet pět bolavých centimetrů dolů. A znovu.

Po věčnosti strávené se Stěnou a Žebříkem se mu zdálo, že vzduch kolem něj se změnil. Byl jiný. Neuměl by to popsat, ale v absolutní tmě a tichu, kterými postupoval, se jeho smysly změnil. Vzduch byl jiný a on začal opouštět svůj svět snového stoupání. Po chvíli se mu zdálo, že shora přichází slabé světlo. Chtěl se podívat nahoru, ale bál se, že jakýkoliv jiný pohyb, než „levá nahoru, zachytit, postoupit nohama, přeháknout pravou a chytit se bradou“ skončí pádem.

Byl zpátky. Pocit, že se vznáší ve vlídné tmě vlastního Vesmíru, kde není ani nahoře ani dole, byl nahrazen ostrým vnímáním reality, a bolest a tíha jeho rozbitého a vyčerpaného těla na něj dolehla, jako když se unavená bachyně svalí do kaliště. Začal znovu pochybovat o každém jednom dalším kroku a rostla v něm jistota, že ještě jeden, ten další, bude poslední.

Světlo evidentně zesílilo. Jindy by řekl, že je tma jako v řiti, ale teď se podobal starému krtkovi vytaženému před reflektory jeviště. *That's me in the corner, that's me in the spotlight*, vybavil se mu text REM.

Nastoupal si nohama a místo toho, aby levačkou opět chňapl po dalším stupni, pevně se chytil a opatrně zvedl hlavu. Nad ním bylo tak jasné světlo, že byl zprvu oslepen. Po notné chvíli otevřel oči a zaostřil. Asi deset metrů nad ním slabě svítila v průmyslové lampě žárovka. Světlo k němu pronikalo hustým mřížovým nad ním. Chvíli nechápal, co vidí a zdálo se mu, že je nad ním samotné Nebe, ale uzavřené mříží. Ascendio Domini tuláka z temnot a spása na dohled.

Ovšem jen na dohled, protože brána před ním byla zavřená, a svatý Petr s klíči asi měl po šichtě a někde nasával kvašený nektar nebeský, až měl svatozář šejdrem. Brzy pochopil, že mříž je ve skutečnosti kovová podlaha z ocelových roštů, uzavírající jeho šachtu na úrovni chodby nad ním. A že je svatý Petr sice po šichtě, ale nechal otevřeno, aby ho návštěvníci mimo úřední hodiny neotravovali. V místech, kudy jeho žebřík procházel roštovou podlahou, byl totiž čtvercový otvor o hraně asi půl metru. Pravidelný rošt průmyslové podlahy byl v jeho očích, nádhernou tepanou mříží před *cour d'honneur* zámku ve Versailles. Prostý čtverec vynechané mříže se zesíleným okrajem, byla ta nejkrásnější slavobrána. Začal se potichu smát smíchem šílence.

Jeho tělo se otrásovalo smíchem, který přešel ve vzlyky, protože s jistotou věděl, že těsně před koncem spadne. Že zůstane viset stupeň pod otvorem a nezbude mu síla na poslední krok nahoru. Bude viset s nateklýma nohama a předloktími, ještě dost silný na to, aby se nějaký čas udržel na žebříku, ale už příliš slabý na to, aby udělal poslední krok. Bude nekonečně dlouho čekat na nevyhnutelný pád.

A s tou jistotou přišel strach. Sklonil hlavu a začal horečně dýchat. Snažil se v sobě vzbudit vztek, aby překonal posledních pár metrů. Vystřelil levačku vzhůru. A zase. A síla byla zpátky. Zarazil se s hlavou čtvrt metru pod otvorem podlahy. Poslední stupeň, než dosáhne úrovně podlahy a bude se moci zachytit a zapřít o okraj čtverce.

Bylo mu jasné, že poslední stupeň, poslední příčka Žebříku ve Stěně povolí, že ho zradí. V každém blbém filmu by se to tak stalo a to, co prožil, byl blbý film. Viděl se, jak s kovovou kramlí, sevřenou v ruce padá dolů, do tmy podzemního Vesmíru a stále křečovitě drží kus

železa, s nadějí, že by mohl znovu přirůst ke skále a zachránit ho. Ne čtyři a půl vteřiny. Ne šest, ale týdny a roky by padal.

Zůstal viset na dosah otvoru. Nešlo to dál. Zkusmo natáhl levou ruku nahoru a zkrvavenými bříšky prstů se zlehka dotkl rzi na posledním stupni. Jemně se dotýkal kovu, a chtěl ho přimět k tomu, aby mu o sobě vyprávěl. Aby mu řekl, že je pevně ukotvený do Stěny a že ho nezradí. Ticho vysávalo poslední zbytky sil z jeho ruky. Nejdříve ztratil dotyk s železem jeho malíček. Následoval prsteníček a prostředník, jak mu ruka klesala dolů a svírala se ve stále silnější křeči. Dotýkal se posledního stupně jen bříškem ukazováku. Strop Sixtinské kaple a stvoření Adama. Bůh se starozákonním plnovousem, podoben přísnému i laskavému mentorovi, se dotýká ukazovákem ochablé ruky Adama, aby jej učinil k obrazu svému a pozdvihl z chaotické hmoty v živoucí obraz Boha. *Vstaň a chod!* V šachtě ale nikdo nebyl, jenom chlad a ticho. Spojení jeho prstu a železného stupně pomalu sláblo.

V tu chvíli mu někdo strčil železo do ruky. Ucítit, jak pevně svírá žebřík a sápe se nahoru. Horečnatě, urputně a s vítězným křikem uvnitř hlavy. Narodil se. Svalil se na ocelovou mříž a rozklepal se ze změny polohy. Ležel na zádech, třásl, pochechtával se šíleným smíchem, vzápětí děkoval, brečel a zvracel vyčerpáním. Když si chtěl otřít slzy, neměl dost síly ani citu v rukách. Šmátral si neúčelně po obličeji a rozmazával si po něm špínu, prach, slzy i pot. Natočil se mírně na levý bok a zadíval se do bezedné tmy pod sebou. Měl pocit, že se tam stal někým jiným. Že jeho staré já umřelo tam dole ve tmě, ale zatím netuší, kým se stal při svém výstupu. Dlouze a hystericky se rozchechtal pisklavým, neutišitelným smíchem. Ležel na mříži v průvanu šachty. Novorozenec, co se rozkukává po novém světě a jeho tělo mu ještě neříká pane.

Ležel, pak se postavil na všechny čtyři, klekl si a nakonec skončil v nejistém stoji, opřený o stěnu. Opilec, kterého kamarádi zapomněli v podniku s otevřeným účtem. Popadl ho záchvat paniky, že se roštová podlaha pod jeho nohami prolomí a šachta si ho vezme zpět. Černá macecha s hebkým, majetnickým objetím, pomalu přecházejícím ve rdoušení. Odbelhal se na chodbu, a až se mu zatočila hlava, když pod nohami ucítit pevnou skálu. Musel si znovu sednout a rukami nevěřícně hladil studený povrch kamene pod sebou. Bylo to krásné. Rozhlédl se.

Od roštem zakryté šachty – raději se na ní nedíval – stoupala štola mírným obloukem doleva. Hajcmany i oplechování za nimi vypadaly v dobrém stavu, každých deset metrů svítila stará

průmyslová lampa. Vzduch na patře byl čerstvý, jak jarní vítr nad zeleným horským svahem. Věděl, že je ze všeho venku a už se jenom tiše usmíval. Dokázal to.

Zvedl se a belhal se chodbou, napůl slepý, oslněný. Pravou rukou se dotýkal stěny a u každého druhého oblouku výztuhy odpočíval. Jeho jistota rostla a šel stále rychleji. Každou chvíli čekal, že narazí na lidi, takže si už v duchu připravoval nějakou vtipnou hlášku, kterou se tomu, koho potká, představí.

A najednou tu byl zase pocit v zátylku. Strejda Strach, jeho kamarád ze tmy, věrný parazit přisátý na prodlouženou míchu v jeho krku. Rychle se rozhlédl po osvětlené chodbě. Temná šachta byla už dávno za obloukem důlní chodby, všude bylo světlo a klid. Jenomže.

Jenomže moc dobře věděl, kdy je poblíž jeho Stín z dolních pater, vrásčitý šedý tvor, který nezná překážky a umí se rozzářit tak, že i nejkrásnější drahokam vedle něho vypadá šedivě a banálně. A který má Hlad. Stál na chodbě u pravé stěny a připadal si ve světle nahý a zranitelný. Pak světlo zablikalo a vypadlo. Po krátké chvíli se bzučením naskočilo a s občasným kolísáním a krátkými výpadky zůstalo svítit. Část jeho já se na chvíli zatoužila vrátit do dobře známé temné vertikály šachty. Do temného bezpečí vlastního, privátního Vesmíru, kam za ním nikdo a nic nemůže. Zbytek jeho těla, i mysli tento drobný hlásek vzadu okamžitě hystericky okřikly.

Po chvíli váhání vyrazil nejistě kupředu, pajdal chodbou, zatímco se snažil potlačit rostoucí nával paniky. Z nevelké dálky zaslechl lidský hlas, jak něco říká do vysílačky, nebo telefonu. Hlas nevzrušeně chrлил nějaká čísla, nebo technická data. Zněl trochu unaveně a neosobně a byl stále blíž. Potom hlas zesílil, zřejmě se zhoršilo spojení. Michal se pokusil na něho zavolat, ale z vyschlého krku se mu dralo jen tiché krákorání a sípění. V horečné snaze zrychlil a na svých stále ztuhlých nohách vypadal jako zombie z laciného filmu, co právě zvětřila libovou blondýnu v bio kvalitě a jateční váze. Hlas už byl blízko, hned za zákrutem. Dříve, než se pokusil znovu zakrákorat, chodbu prořízl krátký výkřik. Chraptivé zařvání, které přešlo do bublavého zvuku a ticha s otazníkem.

Překonal ohyb chodby a zarazil se. Na zemi ležel muž v modré pracovní kombinéze. Kombinézu měl rozepnutou, stejně tak kůži a pobřišnici pod ní. Žába připravená k pitvě. Muž se na něj díval otočenou hlavou, přes skla kupodivu nerozbitých brýlí s tenkými obroučkami. O kus dál ležela jeho přilba. Asi chtěl Michalovi něco říct, ale začal dávit krev. Hustá, tmavá krev z něj vytékala, podobna kaši z Hrnečku vař. Pomalu zvedl předloktí ruky na podlaze.

Začal se otřásat, jak ten velký, šedý a hladový nenasytně pronikal čelistmi do jeho břišní dutiny za chutnými sousty. Muž se vůbec nedíval na své stále prázdnější břicho, ani na tvora, který se na něm živil. Hýbal neslyšně rty, zatímco obsah jeho břišní dutiny mizel v tlamě Hladového. Žádný křik, nebo řev. Jen tak tam v klidu ležel, hotelový host na lehátku u hotelového bazénu, když nonšalantně čeká, až číšník přinese daiquiri.

Musel už mít přetrženou břišní aortu, a přesto tvrdošijně trval na tom, že bude žít. Nebo se Smrt bála toho, kdo se jím živil a pobíhala kolem, podobna nervóznímu supu, který čeká, až hyeny skončí. Bokovi se vybavila scéna z přírodopisného pořadu. Grizzly v něm přerazil páteř nějakému losovi, nebo snad karibu, a odzadu ho zaživa žral. Los ležel klidně na pozadí severských břížek a bylo mu docela jedno, že jeho zadek mizí v medvědíh čelistech. Snad si i sem tam uždíbl kus trávy. Dokonalý koloběh života, online metamorfóza trávy v masitou potravu. Sir Attenbourough by si z toho radostí cvrnkl do trenek a natočil o tom super dokument.

Tvor stál napříč chodbou, většina jeho těla byla skryta ve stínu. Na chvíli se přestal krmit na stále živém muži, kterému drtil nohu svojí přední tlapou a pomalu otočil hlavu k Bokovi. Jejich pohledy se setkaly. Hmyzí, fasetovité oči, které zrcadlily lampy a oblouky důlních výztuh a nepropouštěly ven jedinou emoci, se mu propalovaly až do mozku a četly si v něm, jak v reklamní letáku na zlevněné lahůdky. Byly tak strašně cizí a chladné, až nevypadaly, že by byly živé. Přesto za nimi cítil bystrou, zvědavou a krutou mysl. Obrys útočné dýky, schované v rukávu. Nebyl to hezký pohled.

Periferním vnímáním zaregistroval na vzdáleném konci chodby křik a pohybující se světla, která se odrážela o výztuhy v ohybu chodby. Do chodby přicházela skupina lidí. Tvor, se na něj ještě jednou podíval a jeho oči zřetelně říkaly: *„Ještě jsme spolu neskončili, vrátím se pro tebe.“* Potom nenuceně a jaksi samozřejmě vstoupil do důlní stěny. Šlápl přitom tlapou do prázdného břicha ubožáka na zemi a zmizel ve skále, jako by to byl korálkový závěs.

Muž v kombinéze konečně zemřel.

Sobota 23. 10. 2021, pozdě večer, Kořenov – Příchovice

„Hned jí přinesu misku s vodou,“ řekla starší podsaditá servírka v restauraci Na Vyhlídce, rozněžený pohled upřený na střapatou Bobinu, která se spokojeně válela Millerovi u nohou.

„Dal bych si Plzeň!“ volal za ní marně Miller. Baculatý zadek servírky, se stopami mokrých rukou na obou půlkách, už mizel za závěsem do kuchyně. Na to, že byla sobota, bylo Na Výsluní překvapivě prázdko. Chyběli tu jindy běžní luffáci. U výčepního pultu sedělo jenom pár štamgastů, všichni do jednoho osamělí starší chlapi. *Slezej se tu jako krabi na mršinu*, pomyslel si Miller, který si ani na okamžik nepřipouštěl svojí podobu s bandou pivních trosečníků. Jejich chalupy je po rozvodu nebo ovdovění zachránily od úplné rezignace a výkonnostního chlastání. Starosti kolem domů na horách jim dávaly tolik zaměstnání, že večerní pivo Na Vyhlídce byla spíš sociálně-relaxační pohoda, než zběsilý únik před chmurnou realitou a nulovou perspektivou.

„Tak to vidíš holka, vořech jako ty zajímá i starou bábu víc, než zachovalej kapitán od kriminálky. To je svět, vid’? Na hovno,“ sehnul se pod stůl, aby podrbl Bobinu, která se po svém psím způsobu spokojeně usmívala. Když se vynořil zpod stolu, přicházela servírka, v jedné ruce Plzeň s pořádkou čepicí a v druhé misku s vodou.

„Jé vy jste mě slyšela Bohunko, vy jste zlatá,“ rozplýval se Miller, a ani v tom nebylo nic předstíraného. Po uplynulých dvaceti čtyřech hodinách plných vynalézavě rozebraných těl, bylo pivo a klidné posezení u krbovek přesně to, co potřeboval.

„Neslyšela, ale copak bych se u vás s Plzní spletla, pane kapitáne?“ usmála se trochu ironicky servírka.

„To je taky fakt,“ povzdychl si rezignovaně a zadíval se na televizi na zdi v koutě. V hospodě byl hluk.

„Bohunko můžete to zesílit?“

Na obrazovce běželo mimořádné zpravodajství a reportérka ve studiu měla vypoulené oči, jak si na jednu stranu užívala výživné zprávy, a současně měla tak trochu strach z toho, co se děje na obrazovce. Záběry ukazovaly trosky velkého letadla někde v poli, a druhého ve velkém městě. Textový proužek dole informoval o zříceném Boeingu 767 u Wroclawi a ATR-72 u Grazu. Obě letadla měla havarovat po srážce s neznámým předmětem.

„Pane kapitáne, vono to nemá baterky! Ten dálkáč nemá baterky,“ hlásila trochu ublíženě Bohunka, když se marně snažila zesílit hlasitost. Jenže televize vzápětí zaprskala a obrazovka zůstala černá.

„Tak, a víme prd!“ řekla Bohunka lakonicky a otírala utěrkou pult výčepu vedle roztočených püllitrů.

„Těch lidí...“ povzdychla si pro sebe po chvíli.

„Zduř, Dane, hledal tě tu Karel. Před chvílí,“ zahalekal mohutný vrchní, když vešel do výčepu.

„Byl jsem narážet,“ dodal.

Miller se zarazil s püllitrem v ruce těsně před tím, než se napil.

„Neboj, byl jsem narážet Budvar. Tohle máš čerstvý,“ řekl vrchní, který si dobře všiml kapitánovi reakce.

„Spadly nějaký letadla a chcípla ti televize Milane,“ řekl klidně Miller, přičemž z jeho hlasu nebylo zřejmé, kterou z těchto dvou skutečností považuje za větší tragédii. Když se nedočkal kýžené reakce, nechal letadla být, i když mu hlavou vířily vzpomínky na 11. září.

„Co chtěl, adjunkt?“ zeptal se Miller, zdvihl püllitr směrem k vrchnímu, dlouze se napil a spokojeně zafuněl.

„Já ti nevím, prolítl tady lokálem jak buzerant mešitou a mazal k tobě na barák. Tak já mu cinknu, že tu sedíš, ju?“

„Hmmm, musí to bejt?“ zabručel Miller, ale vrchní si už zvedl brýle na čelo a bojoval s displejem telefonu. „Kurva to dneska nějak blbne, ty telefony...“

Lesák Novotný se přihnál, když byl kapitán v půlce druhého piva, nad kterým přemýšlel o stopách na skále, nad hromádkou vnitřností i masakrem na pastvině. A nad černými Seiky. Bobina šla lesníka ze slušnosti přivítat, ale ten si jí ani nevšiml a hnál se k Millerovi. To bylo zvláštní, protože Novotný byl vyhlášený psí táta.

„Kapitáne,“ spustil zadýchaný Novotný a přisedl si ke stolu, „můžu si přisednout?“

Miller spolkl něco ironického a mlčky ukázal ke stolu, kde už Novotný seděl.

„Na Famberce, v tom d'olíku mezi Hromovkou a Kapradníkem, asi před hodinou...“

„Prosimtě Karle uklidni se, vydejchej se, dej si pivo a pak spust'. Kdy, kdo, kde, co, s kým,“ upil kapitán.

„Byl jsem na Prdku, na Pasekách. Dva kousky, tři. A asi v půl pátý jsem se sebral, a že to vezmu zadem, Famberkou domu. Chtěl jsem se ještě mrknout pod Kapradníkem, jestli tam chlapi nezapomněli zamknout maringotku. Máme tam ty nový Stihlky...“ Novotný seděl zpocený v lesáckém hubertusu. Ačkoliv od blízkých kamen sálalo příjemné teplo, zjevně si nehodlal odložit.

„No, tak si to tak štráduju Famberkou a už se šerí. Zachumlanej, protože ti najednou foukal vítr jak prase. Až sem se bál, že mi spadne nějaká větev na řepu. A za chvíli vidím dole, nad Jizerou, v kopci někde pod Hled'sebe, nějaký světla. Říkám si to budou zas nějaký kokoti na čtyřkolkách, dělají tam bordel. Nojo, ale ty světla byly hrozně barevný a silný, ale víš co. Šly dolu k vodě. No ty vole, to nesjedeš, to je kopec jak v Kicbýlu! Cesta je jen po vrstevnici. Ale přes ty stromy vidíš prd, člověče. Můžu se vod tebe napít?“ ukázal Novotný dychtivě k načatému půllitru. Kapitán neochotně a pomalu přikývl, ale to už ke stolu přicházel vrchní s pivem pro Novotného. Položil ho na podtácek, pleskl lístkem o stůl, udělal čárku a se zájmem si přisedl. Koutkem oka zkontroloval lokál, jestli mají všichni hosté nalito.

„Vypadáš, jako bys potkal bubáka Kájo. Nebo viděl svojí starou nahatou, člověče,“ řekl napůl kousavě a napůl starostlivě vrchní. Novotný neodpověděl, zvedl půllitr a začal dlouze pít. Bylo jasné, že půllitr exne. Vrchní s Millerem si vyměnili pohledy.

„No nic, za chvíli to zmizelo,“ pokračoval s pěnou na kníru lesník. „No tak já si jdu dál, že jo. Potkám stádo vysoký. Za nima rudl prasat. Přeběhli přes cestu zespoda vod Jizery. Světla jak majáky, vyplašený... No a jdu pořád dál. A pak slyším takový divný zvuky...“

„Jaký zvuky Kájo?“ Miller dopil svůj půllitr, podíval se na vrchního a ten Bohunce ukázat tři vztyčené prsty.

„No člověče to sem ti ještě neslyšel. Jak bych ti to popsal. Hele Milane já si dám ještě jedno.“ Vrchní ukázal mlčky na servírku za výčepem, jak se činí.

„No takový jak z nějakýho cáklýho filmu, to nebylo žádný zvíře co znám. Ale bylo to daleko. Vlastně nevím, co sem slyšel.“ Miller se chtěl zeptat, kolik toho doopravdy Novotný na Prdku měl, ale nechal to být.

„Takže já jdu furt dál a jsem v tý zatáčce u Klokotivýho potoka, víš kde? A tam ty vole, kousek za tou zatáčkou, pod silnicí, vpravo...“ Novotnému se klepal hlas, sáhl po prázdném püllitru, pustil ho a počkal na Bohunku. Ta přinesla tři püllitry a přisedla si se zájmem k chlapům, aby nemusela špicovat uši od výčepu. Všichni popadli své püllitry, cinkli si a Novotnému se třáslly ruce, až ubryndnul. Bohunka automaticky setřela pěnu ze stolu umolousanou utěrkou, kterou měla věčně za pasem. Lesák se napil, zhluboka se nadechnul, přikývl a pokračoval:

„A tam ležely. Asi tři, čtyři, to fakt nešlo poznat ty vole. Úplně rozmašírovaný, jako by je přejel kombajn. Třikrát. No... no srny,“ dodal, když viděl nechápavé pohledy svých společníků.

Millerovi se vybavil obrázek srnce narvaného hrubou silou mezi stromky a zamrazilo ho.

„Asi máš v revíru škodnou, Karle,“ řekl a bránil se představě, co za škodnou asi běhá na jeho kopci.

„A na cestě hlava, normálně utržená hlava,“ sáhl lesník znovu po püllitru.

„Srncí, jo?“ řekl vrchní, celý zájmem předkloněný a zvědavý na každé Novotného slovo. Ten dopil, položil püllitr na stůl, otřel si rukávem hubertusu pusy, a řekl skoro triumfálně a se zadostiučiněním na celý výčep.

„Lidská. Chlap. Furt tam leží.“

Novotný se vítězně rozhlédl po lokále a řekl si o další pivo.

„Tak já zajdu pro Vitaru a jedeme tam,“ prohlásil vrchní rázně a v očích mu plálo odhodlání syna hor, vyrazit vstříc všem nebezpečím i nástrahám drsného kraje.

„Počkej, počkej, pokud tady Karel nekecá, tak je to věc pro policii a ne pro hospodskou výpravu,“ zavrčel Miller a najednou se mu vůbec nikam nechtělo. Další kostička do šeredné skládačky. Co se to děje s jeho kopcem?

„Ty seš policie, a jestli Karel kecá nebo ne zjistíme tak, že se tam mrkneme,“ řekl s neprůstřelnou logikou vrchní, zatímco Novotný odmítavě kroutil hlavou a mával rukou, že nekecá.

„Tak jo,“ vzdychl Miller a pomyslel si, že tahle noc bude ještě dlouhá. Cvakl Bobině vodítko na obojek, protáhl ztuhlá záda, dopil pivo a hodil na sebe bundu. V duchu přemítal, jestli lesník něco opravdu našel, nebo jen přebíral na Prdku. Tušil, že první varianta bude správně. Prozatím se rozhodl neříkat Karlovi a Milanovi detaily z dnešního dne. Rozrušení byli víc než dost.

„Karle máš klíče od závory, že jo? Bohunko za chvíli jsme zpátky, zvládneš to tu, že jo?“ volal vrchní, zatímco si z kumbálu za výčepem bral kabát a klíčky od auta.

Bohunka ho už ale nevnímala, protože se s pusou dokořán dívala na televizi, která zase naskočila. Na obrazovce byly vidět kouřící trosky letadla a zničených domů před katedrálou Sagrada Familia v Barceloně. Dým stoupal k modré obloze, podél Gaudího věží a protahoval siluetu katedrály až k samotnému nebi. Dole šlehaly plameny z domů i trosek před vchodem do katedrály a všude byly majáky hasičských i záchranářských aut.

Za chvíli už jeli po hrubé lesní asfaltce vedoucí po vrstevnici až do Pasek nad Jizerou. Cesta se kroutila, po levé ruce měli sráz dolů k soutoku Mumlavy s Jizerou, který byl ve tmě hluboko pod nimi. Nahoru stoupal les k vrcholu Kapradníku a Miller znovu přemýšlel, jestli má svým společníkům říct o včerejší nehezke příhodě, která se stala dole v údolí pod nimi. Souvislost tu byla zřejmá. Prozatím mlčel a kousal si rty. Vrchní seděl za volantem Vitary, upřeně se díval do tmy a tvářil se heroicky a odhodlaně, jako Amundsen, když šel hledat Nobileho. Novotný seděl vedle něj, a nepřítomně zíral z okna. Vzadu se rozvaloval Miller s Bobinou, která v jakémkoliv autě cestovala zásadně na sedačce. S tím se prostě nedalo nic dělat, kapitán s tím nic dělat nechtěl a vrchnímu to bylo jedno. Vitara byla dřív na zimní zásobování. Přes Polubný a Desnou do tanvaldského Lidlu a zpět. A v zimě občas vytáhnout zapadlého hosta, který podcenil obutí.

Projeli pravotočivou zatáčku a jeli na jih, stále po vrstevnici. Pod nimi, v hlubokém zalesněném údolí, tekla Jizera a za ní byl protějščí svah kaňonu, táhnoucí se od Čertovy hory až k Rokytnici.

Mizerná světla Vitary osvětlovala jen malý kus lesní cesty před nimi a v autě panovalo ticho, s výjimkou vrzání utahaného vozu, poskakujícího po rozbité cestě. Z lesů šla místy pára a v cárech se plazila přes cestu. V létě tu jezdily spousty cyklistů, v zimě řádili běžkaři, ale teď na podzim a za tmy tu bylo liduprázdno.

„Už to bude!“ ozval se do ticha Novotného hlas. „Zpomal, zpomal... Tady někde. Tady!“

Ve světlech Vitary se objevil předmět na cestě. Brzdy zaskřípaly a auto se zhouplo. Bobina se udržela na sedačce jen díky Millerově ruce. Byli právě nad místem včerejší havárie, jen asi o kilometr na západ a tři sta padesát metrů výš. Auto se zastavilo a všichni muži vystoupili. Miller zvedl baterku, která se válela na podlaze. Bobina odmítla auto opustit.

Na hrubém živičném povrchu cesty ležela hlava muže a dívala se na vycházející hvězdy. Trochu zarostlý, asi kolem čtyřiceti let, lehký úsměv ve tváři. Jupiter se mu odrážel v pravém oku, levé

bylo černé, hluboká tůň, kde pod kořeny žijí prastaří sumci. Hlava byla hrubě odtržena od trupu a z cárů krku visela mícha, jako legrační bílý myší ocásek. Novotný začal vzadu vydávat dávivé zvuky, ale nic z něj nešlo. Millerovi bylo jasné, že se s mužem, přesněji jeho vnitřnostmi, už viděl.

„Hmm, no teda, aspoň umřel s úsměvem na rtech,“ řekl stísněně vrchní, zatímco šátral v kapsách po cigaretách. Trochu se mu třáslы ruce. Nikde nebyla žádná krev, ani nic, co by ve slabém světle auta bylo nápadné nebo podezřelé. Pokud tedy utržená hlava na lesní cestě není sama o sobě docela nápadná a podezřelá.

„Moc tu nešlapte. Milane, máš ještě jednu baterku?“ obrátil se kapitán na vrchního. Ten přikývl a dál se mlčky koukal na utrženou hlavu.

„Kájo, kde jsou ty srnky? Už dobrý?“ otočil se Miller na pobledlého lesáka. Ten mlčky ukázal rukou dopředu, na levou stranu silnice. Překvapilo ho, že zrovna lesák, zvyklý stahovat a kuchtat zvěř se málem složil, při pohledu na hlavu. A vrchní z hospody to ustojí celkem hladce. *Kdoví, z čeho ten Milan vaří*, napadlo ho s černým humorem. Rozsvítil baterku od vrchního a zamířil kužel světla pod cestu.

„Jo tu baterku... V kufru mám ještě jednu,“ probral se vrchní a šel dozadu k autu. Miller s Novotným slezli z cesty na kraj tmavého lesa.

Srny ležely na sobě, asi pět metrů pod cestou mezi prvními stromy. Byly natahané na hromadu, skoro se zdálo, že je sem někdo uklidil. Části z nich byly sežrané. Zvířata byla viditelně strašlivě potrhaná. Miller zamyšleně přejížděl světlem baterky po smutné pyramidě. Novotný se už vzpamatoval, zvěřina mu přeci jenom vadila méně, než lidská hlava. Byl nakloněný nad hromadou, hotový Sherlock Holmes stížený hexenšusem. Se zaujetím si srny prohlížel, zatímco vrchní na cestě nervózně pokuřoval. Asi potřeboval dokouřit cigaretu, než začne hledat druhou baterku.

„Hele Dane podívej, to snad není možný,“ ukazoval lesák na bok srnčího torza. Diagonálně přes něj vedly čtyři hluboké, rovnoběžné šrámy. Místy v nich prosvítala obnažená žebra s hlubokými zářezy.

„To je od drápů,“ řekl Novotný přesvědčeně. Miller si sedl k torzu na bobek a prohlížel si rány zblízka. V lese nad cestou zaslechl zapraskání. Vítr asi vrzal větvemi.

„Neblbni Karle, ty drápy by od sebe musely být pětadvacet čísel. Co by to bylo za hovado? To nemůže být ani medvěd, že by se sem zatoulal.“

„Ti říkám, že to sou drápy. Byl jsem na lovu na Slovensku, viděl jsem drápance od medvěda. To jsou ti hotový nože kamaráde.“

„Nojo, ale to by ta pazoura musela mít přes tři čtvrtě metru průměr. To nemá ani lední medvěd. Aspoň myslím.“

„Někomu zdrhl lev. Nebo puma. To je teď móda, pracháči je chovají a každou chvíli někomu zdrhne. To bude z nějaký haciendy v Rokytnici, Harrachově, nebo z Polska,“ tvrdil umanutě Novotný, zatímco se pokoušel zapálit si cigaretu

„Byl to stroj. Kombajn, nebo tak. Na to vem jed. Hergot Milane, kde jsi s tou druhou...“
Millerovo volání přerušilo vytí Bobiny z auta.

Neděle 24. 10. 2021, na cestě

Michal Bok zamračeně seděl v jinak úplně prázdném oddělení bílo-fialového vězeňského autobusu, který právě vyjel z Brna po dálnici D1. Chvillemi pospával a chvillemi skrz katr loupal očima po čtyřech příslušnících Vězeňské služby, kteří spolu s řidičem tvořili jeho doprovod. Jeden spal a ostatní koukali do mobilů. Byl oblečený do modrošedého vězeňského mundúru, ale pouta mu sundali hned ve stoupání u Popůvek, na výjezdu z Brna. Bylo to divné, ale nijak to nekomentovali. Jako údajného bestiálního vraha dvou lidí ho převáželi z brněnské CPZ na psychiatrické vyšetření do léčebny v Kosmonosech. Proč tak daleko, a proč ponorkou, jak se vězeňskému autobusu přezdívalo, nikdo nevěděl. Příkaz shora, tady máš cesták, stazku, přepravní list zadržené osoby a pozdravuj ženu, až se nad ránem vrátíš z nedělní šichty.

Na dálnici postupně houstl provoz a řidič pustil v rádiu dopravní zpravodajství. Informace o mimořádných kolonách policisty zaujaly, a tak se pokoušeli zjistit podrobnosti na Internetu. Podle všeho se k běžným uzavírkám přidalo několik porouchaných kamionů a aut, která skoro zablokovala dálnici. Raději u Velké Bíteše sjeli na Žďár a Pardubice, i když změna trasy představovala porušení služebních postupů.

Bok využil toho, že není spoutaný a relativně pohodlně se natáhl v prázdném zamřížovaném oddělení. Pořád ho bolely nohy, rozmlácená čelist i vykloubené rameno, které mu v nemocnici nahodili zpátky a zafixovali. Na chirurgii se ukázalo, že přišel jen o dva zuby a vyfasoval na několika místech pár stehů.

Když na chodbu výzkumného zařízení Rožná dorazila četa techniků, spatřila zakrváceného Boka, jak se sklání nad jejich vykuchaným kolegou. Ten ležel na podlaze, jako plyšák přichystaný k vycpání. Bok s rozbitou pusou zmateně blábolil o zářící přišere, která ho honila přes celý důl, roztrhala chlapa a vešla do skály. Nakonec ho z dolu vyzvedla Báňská záchranná služba spolu s Policií, když ho parta techniků držela v šachu dvěma hasičskými sekerami a pajcrem. Jakmile vyfárali ven, zmlkl a už z něj nikdo nedostal ani to nesmyslné blábolení. Přestože se vražda stala na území jihlavského kraje, byl údajný vrah za protestů krajské kriminálky převezen do Brna. Vzápětí z Prahy do Brna přiletěl policejní Bell 412 se dvěma muži z BIS, kteří obratem zabavili kamerový záznam z chodby výzkumného zařízení na dvanáctém patře dolu, a odvezli si i tělo roztrhaného muže, které prý bude pitváno v Praze. O výsledcích Boka nestáli, nicméně oznámili brněnským policistům, že Bok bude okamžitě převezen k vyšetření

a izolaci do psychiatrické nemocnice v Kosmonosech. Protesty brněnské kriminálky, která Boka na příkaz shora „ukradla“ jihlavským policistům, byly zbytečné. Během několika hodin tak byl ukraden podruhé. Došlo jen k předběžnému výslechu, který sestával z monologu vyšetřovatele.

Nyní poloseděl na plastové sedačce, pokoušel se ulevovat svému rameni a na nic nemyslel. Psycholog by asi řekl, že je ve fázi popírání. Nebýt bolesti, která lomcovala různými částmi jeho těla navzdory Tramalu, byl by si docela jistý, že události uplynulé noci jsou jen halucinace. Příliš nevnímal rozčilenou debatu policistů, kteří se pokoušeli neustále rušenou vysílačkou oznámit změnu trasy, ani jejich údiv nad častými výpadky mobilního signálu.

Autobus se pomalu prokousával pod zataženou oblohou lesy a pastvinami Vysočiny směrem k Polabí, když bez předchozího varování, kus za Velkým Dářkem, zachrchlal a chcipl. Odstavili ho u krajnice v lese, který z obou stran obklopoval prázdnou silnici. Praporčík s jedním ze strážmistrů a s řidičem šli ven, rozumovat nad otevřenou kapotou, dva zbylí policisté hlídali Boka. Ten pro změnu mlčel.

Zatímco všichni tři vzadu za autobusem horlivě diskutovali a nadávali na staré Karosy, z lesa vyšla mladá žena. Měla dlouhé, světlé vlasy a bledou tvář bez výrazu. Objevila se lehce a tiše. Zůstala stát u krajnice, těsně vedle autobusu. Světlé sportovní oblečení měla potřhané a špinavé od hlíny a krve. Vypadala křehce, ladná světlá silueta, na tmavě zeleném pozadí hustého lesa. Z dálky kombinace šedé a temně červené vypadala trochu jako designový dekor, horší to už bylo s levou rukou, které byla utržená v lokti.

Bok vycítil její přítomnost dříve, než si jí ostatní všimli. A dobře věděl, že v příšeří lesa za ní je ještě někdo. Síla a hlad. Schoulil se do klubíčka, zakryl si tvář a začal se proti své vůli třást. Přál si, aby autobus okamžitě nastartoval a odjel pryč. Oba policisté v autobuse se na sebe tázavě podívali, protože jim neušla změna Bokova chování. Vzápětí sebou cukli, když z venku zaznělo zařvání strážmistra, který si právě všiml ženy, která stála mlčky jen pár metrů za jeho zády. A hned se obratem ozvalo zakurvování, to když si vyděšený policista uvědomil teplo a moko ve svých kalhotách.

Venku bylo pod mrakem, žádný provoz, jenom jehličnatý les šuměl ve větru. Stará řeč, kterou v životě slyšel snad každý, ale málokdo jí doopravdy porozuměl.

Oba policisté s řidičem se dívali na mladou ženu a nikdo nic neříkal. Žena k nim mlčky a pomalu vztáhla zdravou ruku i pahýl, ze kterého pomalu odkapávala krev. Lehký vítr jí čechrál dlouhé blondaté vlasy, místy spleené krví do podoby módních copánků, propletených barevnou bavlnkou. Byla by nepochybně krásná, kdyby měla všechny končetiny. Ale. I Venuše Milétská nemá zrovna full-house končetin a je považována za vzor antické krásy. Nebo Niké Samothrácká, ostatně ta nemá ani hlavu. Přesto mladá krásná víla v lese na Vysočině, s čerstvě utrženou rukou působila poněkud nekonformně.

Všichni tři instinktivně couvli a ještě chvíli se na dívku dívali, jako na zjevení. A ona ještě chvíli držela zdvižené ruce. Potom se jí začala podlamovat kolena. Muži se pomalu vzpamatovali. Ve chvíli svého pádu, stala se dívka skutečností a přestala být přízrakem. Jeden z policistů volal na kolegy v autobuse, ať zavolají rychlou, druhý se ptal řidiče na lékárničku. Řidič se rozhlížel po silnici, jestli někde uvidí nabourané auto, ale silnice byla beznadějně prázdná.

Opatrně odnesli dívku do přední části Karosy, zatímco se strážmistr s mokkými kalhoty stihl venku vyzvracet. Střídavě se jí snažili zraněnou ruku zaškrtit a naložit tlakový obvaz, s neobratností příznačnou pro první setkání s těžkým úrazem. Do toho zkoušeli vysílačku i mobily. Nic ale nefungovalo. Najednou se Karosa otřásla a ozval se hluk. Všichni sebou trhli. Motor naskočil. Poslední policista nastupoval, a ve chvíli, kdy stál ve dveřích, měl na vteřinu pocit, že se na něj z lesa někdo dívá. Raději se neohlédl, trochu se otřásl, přitáhl si límec služební bundy a vlezl dovnitř. Dveře se za ním s hlasitým bouchnutím zavřely.

Ani později se jim nepodařilo navázat jakékoliv spojení, pokračovali tedy směrem k Chrudimi, kde plánovali nechat dívku v nemocnici. Míjelo je nezvykle málo aut, a řidiči v nich vypadali, že si za každou cenu hledí svého, zavrtaní a stažení sami do sebe v útrobách svých vozů. Policisté se snažili hnát Karosu co nejvyšší rychlostí, což se projevovalo hlavně heroickým kvílením týraného motoru a zanedbatelně vyšší rychlostí, než obvykle.

Žena ležela na dece na podlaze jako starý pes nebo zahozená loutka a mlčela. Policisté kolem ní kmitali v nervózním zmatku a zjevně jí svými pokusy správně naložit tlakový obvaz působili bolesti. Ale ani jednou se na ně nepodívala a upřeně visela Bokovi na očích. Bylo mezi nimi spojení, něco si sdělovali, tak úplně si nerozuměli, ale přesto věděli, o čem je řeč. Oba to viděli. Kus před Slatinami, právě když s praskáním naskočila vysílačka i mobily, se dívka na Boka pousmála a umřela.

Když odpoledne vjížděli do Chrudimi, minuli v protisměru dvě policejní vozidla s majáky. V ulicích města bylo nápadně hodně lidí, kteří si dílem navzájem ukazovali telefony a dílem vlekli pěšky, nebo do aut, velké nákupy. Na první pohled vypadalo město v klidu a všedně, přesto byla cítit nejistota a divná atmosféra v ulicích. Nikdo nic nevěděl, nic hrozného se nedělo, ale i tak bylo lidem zřejmé, že je něco jinak.

V nevelké nemocnici na jihu města, nechali na patologicko-anatomickém oddělení v suterénu hlavní budovy mrtvou dívku. S papíry se příliš nezdržovali a argumenty lékaře odměřeně pominuli. Bokovi to přišlo stejné, jako když řidič na odpočívadle rychle vyhodí kelímek od kafe spolu s obalem od bagety, kousek od auta si odcvrkne a s kapkou v trenkách spěchá dál. Zakrvácenou šedou deku kopli pod sedačky. Po obchvatu v holých polích západně od města, zamířili na Pardubice. Kopcovitá a lesnatá krajina Vysočiny a Železných hor se změnila v ploché Polabí. Projeli kolem letiště i dostihové dráhy a s pohádkovou siluetou Kunětické hory po pravé straně, najeli na dálnici D11.

Poblíž odpočívadla u Osic, bylo zřejmé, že provoz houstne a brzy se začnou tvořit kolony. Parkoviště u McDonalds bylo plné aut a lidí, na kterých byla znát nervozita a zmatenost. Spousta z nich se pokoušela někam dovolat. Policisté si nanosili kafe v papírových kelímcích a vystřídali se na záchodě, zatímco Bok ležel schoulený na sedačce, aniž by reagoval na pokusy o komunikaci.

„Se nám tu pochčije...“ brblal starší policista, který si vzápětí vysloužil ostrý pohled mladšího kolegy, který měl tuhle zkušenost poměrně čerstvě za sebou a ve starých krátkých teplákách s vytahanými koleny, oblečených k policejní bundě, vypadal komicky. Chvíli bylo ticho, jak v sobě ostatní dusili smích. Až po chvíli vypukli do hurónského řevu. Nakonec se přidal i policista v teplákách. V jejich smíchu byl ale slyšet slabý tón nervozity a strachu. Bok se neprobudil, ani když karosa hlučně nastartovala a vyrazila směrem na Prahu.

O kus dál, u Chlumce nad Cidlinou, raději dálnici opustili, protože doprava už skoro stála. Minuli barokní zámek a chtěli zamířit na Nymburk, když je zastavil policejní zátaras. „Ty vole, co zas,“ procedil mezi zuby řidič, když zašlápl brzdu. Policie asi zablokovala silnici jen chvíli před jejím příjezdem, protože před nimi zatím nestálo mnoho aut.

Tlustá bruneta nalitá do legín afektovaně kopala do předního kola červeného Roomsteru, až se jí nadměrné a proklatě nízko zavěšené poprsí otřásalo v mocných vlnách. Hlasitě se na svém

manželovi dožadovala „Aby už konečně něco udělal a mohli jet dál.“ Její utrápený muž se za volantem stával menším a menším, zatímco na tvářích ostatních řidičů byla vidět rostoucí únava a rezignace.

Když jeden z policistů vystupoval zjistit, co se děje, dveře Karosy svým bouchnutím vzbudily Boka. S povděkem přijal přes katr lahev vody a oplatku, kterou mu podal mladý strážmistr a hltavě pil. Měl pocit, že mu všechny rány na těle hoří, přesto mu začínalo být dobře, jak spánkem sílil. Sotva dopil a snědl za značných bolestí čelisti oplatku s železitou příchutí své krve, schoulil se do kouta. Fronta aut za autobusem rostla.

Policisté v Karose nespokojeně brblali, neustále dokola kontrolovali čas a definitivně se smířili s tím, že dnes se do Brna nestihnou vrátit. Na mladém strážmistrovi byla vidět nervozita plynoucí i z toho, že se celý den marně snažil dovolat přítelkyni do Velkého Meziříčí. Ze začátku ho kolegové nešetřili s dvojsmyslnými vtípkami a narážkami, později poznali, že už jsou na tenkém ledě a i v nich rostla únava a sklíčenost. Dopolední zážitek s umírající dívkou a únavná cesta v hlučném starém autobuse, během které se jim zdálo, že se jejich cíl spíše vzdaluje, než přibližuje, si začínaly vybírat svojí daň.

Zasyčely přední dveře a pobledlý policista nastoupil.

„Vepředu jsou v sobě tři auta,“ začal nejistě a potichu. „Pár lidí to prej přežilo, vystoupili ven z aut, a teď tam leží,“ dopil kafe z kelímku a povzdechl si: „roztrhaný“.

Autobus ožil rozčilenými hlasy: „Jak roztrhaný?“

„Jako ta holka?“ odpověděl útočně otázkou a v autobuse náhle zavládlo ticho, jako když vejde nahá kurva do katolického kostela.

Ztěžka se posadil na sedačku u vchodu do autobusu a mlčky koukal do mapy. Roh listu papíru se v jeho ruce viditelně třásl, zatímco klapání výstražných světel Karosy odsekávalo kousky času, jak cukrář turecký med.

„Prej se máme otočit a vzít to přes Bydžov a Jičín, horem na Boleslav,“ řekl po chvíli ztěžka a zamračil se. „My se do toho blázince dneska nedostanem. A jestli jo, tak si mě tam nechaj s ním...“ pokývl hlavou směrem k Bokovi.

Pár desítek metrů před nimi byl kruhový objezd, kterým jim policisté od zátarasu přednostně umožnili průjezd. Měli pocit, že se dopraváci k nim nahoru dívají s trochou závisti. Vjeli zpátky

do Chlumce, a ještě před náměstím zahnuhli doleva, na sever. Když opouštěli město, v nízkém Slunci se za nimi zaleskly mohutné kopule zámku.

Nad kuzoufání plochou krajinou těžkly líné mraky, a za Bydžovem se začalo šerit. Když odbočovali ve Smidarech doprava na Jičín, všimli si starého muže ve tmavém, snad prvorepublikovém, obleku a v klobouku, jak stojí na dlouhé návsi. Na tyči držel ceduli z kartonu se třemi slovy, neuměle napsanými hnědou základovkou.

„Tohle je konec.“

Bok se těsně předtím probudil a přes prosklenou část autobusu se díval za mužem. Měl silný pocit, že si s ním musí promluvit. Starý muž ho upřeně pozoroval zpod hustého, převislého obočí, přikývl hlavou a zmizel za zakrytými okny vězeňské části autobusu. Policistům pohled na starosvětsky oblečeného muže, se zjevně nepovzbudivým poselstvím, definitivně sebral posední zbytky nálady. Pozvolna hrkali na sever, podél toku Cidliny a Javorky, které se líně klikatily krajinou, sledovány rákosím a řadou osik a vrb.

Řidič párkrát přeladil rádio a nechal hrát Tři Sestry. Když je pak, poněkud nekonzistentně, vystřídala Machálková, poslali ho ostatní vášnivě do prdele, což na krátkou chvíli zvedlo náladu na palubě a dodalo všem trochu života. Po chvíli hraní si autorádiem začal autobusem pronikat zvuk zvonů přecházející v nezaměnitelnou pianovou linkou. Hráli High Hopes z Division Bell od Pink Floyd. Všichni zmlkli a nechali se unášet naléhavým zpěvem.

The grass was greener
The light was brighter
With friends surrounded
The nights of wonder

V monumentální melodii všichni vnímali nostalgii za čímsi ztraceném a nenahraditelném, i tušenou hrozbu ležící před nimi. Před katrem i za ním, všichni byli na jedné vlně. Bok pocítil neurčitý temný mrak, který číhá v „The nights of wonder“ a chystá se je pohltnout. V hlavě se mu slily upřené pohledy muže v důlní chodbě i dívky v lese, s pohledem zachmuřeného starce. Všichni mu něco říkali, ale vůbec jim nerozuměl, i když cítil, že má jejich myšlenky na dosah.

Když konečně najeli na hlavní silnici mezi Hradcem a Jičínem, na které odbočili na západ, k Jičínu a Boleslavi, zvedla se všem v autobuse nálada. Do cíle jim zbývalo necelých padesát kilometrů po hlavní silnici. Blížili se ke známému motorestu na okraji Konecchlumí, když začaly

padat opatrné návrhy, aby se zastavili na večeri. Praporčík velící eskortě úvahy utnul s tím, že všechny pozve za hodinu, hodinu a půl v Boleslavi. Bylo jasné, že chce mít celou kalvárii co nejrychleji za sebou.

Míjeli motorest a ticho přerušilo toužebné:

„Já bych si dal pivo!“

„A já bych spal.“

„A já bych šukal.“

Následoval výbuch křečovitého smíchu a nálada v autobuse, podpořená myšlenkami na večerní tah Boleslaví šla trochu nahoru. Za kruhákem u Úlibic sjížděli do kotliny, ve které leží Jičín. Slunce, které se už blížilo k obzoru, ozařovalo siluetu Veliše, na kterém kdysi stávala mocná Valdštejnova pevnost. Kopce Prachovských skal před nimi, i Kumburk a Bradlec na severu, byly nasvíceny šikmými slunečními paprsky, které pronikaly pod skoro černými základnami mraků. Světlo mělo pozoruhodnou barvu. Praporčíkovi se zdálo, že celý horizont opalizuje sotva patrnými duhovými barvami, až ho z toho začala bolet hlava. Promnul si oči, ověřil si, že s nimi na policejní ubytovně v Boleslavi počítají, a začal v telefonu hledat nějaké zajímavé hospody v Boleslavi. Trochu litoval svého neuváženého pozvání, protože splátky na novou Octavii zatěžovaly rodinný rozpočet vážně víc, než bylo zdrávo. Navíc Miluška neměla přehnané pochopení pro neočekávané výdaje. Ale co, je pro tentokrát velitel.

Minuli z jihu Jičín a před Sobotkou začali klesat do Pojizeří. V dálce před nimi, v ohnivé mezeře mezi tmavým horizontem a černými mraky, už byly vidět komíny Boleslavské Škodovky a severně od nich majestátní silueta Bezdězu. Mladý strážmistr litoval, že sebou nemá svojí zrcadlovku a trochu času, protože světlo bylo dechberoucí.

Mezitím jeho kolega v teplákách zachmuřeně uvažoval, co si vezme večer na sebe, protože jeho služební kalhoty příliš nevoněly. Při klesání k Sobotce ze sebe Karosa vydala maximum, aby ve stoupání k Hornímu Bousovu zase ztratila dech. Její motor neurvale hudoval, nadával, prosil a hekal, přesto se jen zvolna plazili do táhlého kopce. Jeli v pomalém pruhu, když je předjela i cisterna Čepro s benzínem. Zánovní Actros byl přeci jenom podstatně potentnější, než k smrti unavená Karosa. Cisterna zmizela za zatáčkou a autobus se blížil k mostu přes silnici na Mnichovo Hradiště.

Potom svět na zlomek vteřiny ztichl a zastavil se. Někdo mocný na přehrávači zmáčkl tlačítko Pause, jen na moment, než potáhne z cigára. Ticho a klid byly náhle vystřídány dunivou ranou a přívalem světla. Karosa vyjela ze zatáčky před mostem, když jí otřásla mohutná tlaková vlna. Záblesk světla a horko projely interiérem Karosy, vzápětí následované řidičovým „Kurva!“ Ozvaly se brzdy, autobus se zavlnil, zaskřípal a stál. Před nimi pomalu pohasínal ohnivý hřib nad místem, kde ještě před vteřinou jela cisterna po mostě. Po silnici tekla hořící benzín a stékal dolů, na auta jedoucí pod mostem. Byly slyšet brzdy i několik nárazů, jak se auta srazila. Kromě zbytků cisterny hořela Insignie, jedoucí za ní a praporčíkovi se na zlomek vteřiny zdálo, že přes zčernalé zadní okno Opelu vidí siluetu ruky, jak zoufale mlátí do skla a zanechává šmouhy na rostoucí vrstvě sazí uvnitř. Pak všechno zmizelo v plamenech.

Mladý strážmistr by přísahal, že koutkem oka zahlédl několik rychlých zvířat, jak mizí vpravo přes pole do lesa. Automaticky ten pohyb zařadil do kolonky „srnky“ a nevěnoval mu pozornost. Bok, který se sbíral z podlahy a snažil se potlačit bolest v čelisti, dobře věděl, že to srnky nebyly, i když nic neviděl.

Nebylo koho zachraňovat. Z cisterny zbyla hromada kouřících trosek přes cestu, stejně tak z Opelu za ní, a podobně na tom byla dvě neidentifikovatelná auta vepředu. Pod mostem hořela dodávka a Golf, ale jejich posádkám se podařilo utéct. Pod mostem i vepředu bylo několik nabouraných aut, ale vypadalo to, že jejich posádky jsou víceméně v pořádku.

Všude pronikal pach roztaveného se asfaltu a kovu. Praporčík měl na chvíli pocit, že do zápachu hořícího asfaltu se mísí i vůně grilu. Potlačil nauzeu a vystoupil. Vepředu nebylo co řešit a pod most pořádně neviděl. Poslal dva své muže dozadu, ať zkontrolují situaci, zkusí zastavit dopravu a dohlédnou na volný průjezd pro záchranný systém. Vysílačkou se mu napotřetí podařilo spojit s operačním střediskem, kde už o nehodě věděli. Celou dobu při tom úkosem sledoval Boka a rostl v něm pocit, že dnešní šílený den s ním nějak souvisí. Chvilí uvažoval, že by bylo dobré Boka spoutat, místo toho ale nařídil řidiči, ať autobus otočí. Cesta dopředu byla uzavřená. Než se podařilo Karosu na silnici otočit, byly z dálky slyšet sirény od Boleslavi i od Jičína.

Autobus s majáky se krokem vracel k Sobotce a cestou nabral oba policisty, kteří jakž takž zorganizovali prostor před místem katastrofy. Vzápětí u nich zastavilo policejní auto. Mladý nadstrážmistr byl nervózní, klepaly se mu ruce tak, že se mu chvíli nedařilo vypnout sirénu na střeše auta. Praporčík mu nakonec otevřeným okénkem rázně zmáčkl správný vypínač. Po

rychlé výměně informací jičínská police převzala místo nehody a začala navádět hasičská auta dopředu, k místu neštěstí. Zároveň se všichni pokoušeli zabránit řidičům v koloně, aby se začali otáčet, protože by tím blokovali pruh pro sanity, policii a hasiče.

Asi půl hodiny od nehody vjížděl autobus opět do Sobotky. Majáky na střeše nechali svítit. Strážmistr se snažil potlačit myšlenku na to, že je mají zapnuté hlavně proto, aby se nebáli. Praporčík zdvihl hlavu od mapy.

„Tady v Sobotce to vezmeme na sever, a přes Kost a Kněžmost najedeme u Bakova na dálnici a hned na dalším exitu sjedeme. Ta hospoda večer furt platí hoši,“ složil mapu a dodal: „Teda doufám, že nakonec neskončíme v Drážďanech nebo v Berlíně. To by mi fakt jeblo“.

Ze zámku Humprecht na kopci nad Sobotkou, už neviděli nic, protože krajinu definitivně pohltila tma. Sjeli po malé silničce do údolí s rybníky, v jejichž středu se na skalním suku tyčil strohý obrys hradu Kost. Hrad byl částečně nasvícený a majáky na střeše autobusu olizovaly modrým světlem jeho tmavošedé zdi, jako jazyk velkého loveckého psa. Kost jako Kost. Z rybníků stoupala pára a blikala na ně světle modrou barvou. Zvědavé duše utonulých vystupovaly nad hladinu... Minuli prázdné parkoviště pod hradem, za kterým autobus začal supět po lesní silničce pod skálou do kopce.

Po chvíli se objevila velká křižovatka uprostřed borového lesa a na ní policejní auto s majáky.

„Ty vole co zase... To není možný, to je kafkárna tohleto.“

Karosa s unaveným zafuněním zastavila a řidič s velitelem vyšli ven. Praporčík měl pocit, že se pohybuje ve zlém snu. Pomalu přestával věřit na večerní tah Boleslaví. Ale pokud bude, tak to bude zatraceně velký.

Hlídka na křižovatce měla zajišťovat silnici pro hladký průjezd záchranářských aut směrem od Turnova a Liberce.

„Počkat chlapi, u tý bouračky jsme byli, je to masakr, ale zase tam nemusí jezdit tolik techniky, ne?“ řekl podrážděně řidič.

„No, to není jenom tohle,“ říkal pomalu a neochotně nadstrážmistr od dopraváků, a usilovně si jednou rukou třel pečlivě pěstovanou bradku a druhou se drbal v zátylku. „Jsou tam další bouračky a ještě nějaký mrtvý v Kamenici a Přepereších.“

„Si děláš prdel?!“ ujelo řidiči. „Ježíš sorry,“ omluvil se vybraně jedním dechem.

Dopravák jen zakroutil hlavou.

„Nikdo nemá šajna, o co jde, všichni od Hradce, přes Boleslav po Liberec jsou na nohou. Pustíte si vysílačku. I když dneska se dneska nějak serou,“ přešel i dopravák na květomluvu.

„Jo, všimli jsme si. Blbej den. Jedeme s ponorkou už od rána z Brna do cvokárny v Kosmonosech. Celej den, věřil bys tomu? Nechtěj vědět, co jsme cestou zažili,“ přidal se praporčík z autobusu a znechuceně mávl rukou.

Dopravák jen přikývl.

„Kluci vezměte to nahoru, přes Žehrov. U Žďáru pak najedzte na D10. Za chvíli budete v Kosmonosech. Divný teda je, že zatím od Liberce nic neprojelo.““

„Drážďany...“ řekl spíš pro sebe praporčík.

„Cože?“

„Ale nic. Hele kluci díky. A ať jste brzo doma,“ rozloučil se praporčík s dopraváky.

Nadstrážmistr se jen skepticky zašklebil a unaveně jim mávl rukou. Dveře Karosy se zavřely současně se zavytím zmučeného motoru.

Jeli pomalu rovnou silnicí, z obou stran lemovanou černými borovicemi a listnáči rostoucími z písečného podkladu. Rovná silnice jimi procházela, podobná brázdě v poli.

Hotovej Mácháč, pomyslel si řidič. Vzápětí mu začala zuřivě blikat palubní deska. Po chvíli zhasla světla a motor škytl.

„Se poseru!“ praštil řidič vztekle do volantu.

„Jestli se tu zase objeví baba s urvanou rukou, tak se poseru taky,“ řekl tiše a vážně mladý praporčík, který už na zrcadlovku ani nepomyslel.

„Sorry kámo,“ dodal rychle ke kolegovi v teplákách. Nikdo už se ale nezasmál. Bok pocítil vlnu strachu – *The night of wonder* právě začínala.

Autobus s praskáním chladl do lesního ticha, zatímco otevřenými větračkami dovnitř pronikala vůně jehličí a pryskyřice. Zápach spáleného asfaltu (a grilovačky), který byl v autobuse dosud cítit, rychle mizel. Všude byla tma. Vysílačku a mobily vyzkoušeli jen pro formu, s předem jasným výsledkem.

„No, teď tak trochu nevím...“, začal praporčík pomalu, rozpačitě a zcela nevelitelsky. Pomalu se otočil směrem k Bokovi, který ve tmě za katrem nebyl vidět.

„Hele mladej, my ti teď dáme radši medvěda. Doufám, že to bude v pohodě, jo? Neber to oso...“

Do autobusu něco zprava narazilo, až se otřásl, současně se na střeše ozvaly škrabavé zvuky. Policista nedořekl větu a rukou se chytil okraje sedačky, vedle které stál.

„Ty vole,“ vyjekl kdosi a praporčík se otřásl. Bylo slyšet, jak někdo rychle zašupuje větračky na obou stranách autobusu. Druhý, silnější úder zaduněl o plech Karosy těsně vedle předních dveří. Bok zaslechl zvuk pistole, vytahované ze služebního pouzdra, vzápětí následovaný dlouhým, škrábavým zvukem z levé strany autobusu, který všem pronikl až do morku kostí. Něco trhlo plech autobusu.

„Kluci, ať se mi tu nepostřílíte, klid,“ řekl nejistým hlasem praporčík. Bylo slyšet, že uklidňuje hlavně sám sebe.

„Prsty mimo spoušť a hlaveň směrem...“ Další silná rána zprava, při které se autobus nepatrně zhoupnul. A hned po ní druhá. Bok se schoulil pod sedačkou. Někomu na vteřinu slyšitelně zajektaly zuby. Pak se ozvaly kroky na střeše a opatrné, pátravé zalomcování stropním poklopem. Nepříjemné zaskřípání něčeho ostrého na střeše Karosy. Potom ticho, ve kterém byl slyšet jenom přerývaný dech mužů v autobuse.

Autobus i jeho okolí najednou zalilo světlo Měsíce, který vyšel mezi mraky. Ozářilo siluety policistů, stojících v uličce a namačkaných zády k sobě. Mířili do všech stran a vyděšeně mžourali do stínů za okny. Vypadali jako sousoší. Místo Sedmi statečných Pět posraných, napadlo Boka nesmyslně. Vepředu přes silnici přeběhlo něco nevelkého a velmi rychlého. Špičky borovic podél silnice se v čerstvém větu kývaly proti Měsícem ozářeným mrakům, podobné hrozičům na metalovém koncertě. Tma v lese čekala a Měsíc se tvářil nezúčastněně.

Vzápětí se vpravo roztříštilo okno a ozval se ohlušující výstřel. Záblesk světla na zlomek vteřiny osvětlil vertikální tlamu plnou zubů, výstřik krve i stín, který zmizel v prostoru u řidiče.

Jeden muž řval, zatímco si držel roztržený krk. Jeho křik, trapně nemužný a nehrdinský, byl zakončený slábnoucím nářkem. Ostatní spustili chaotickou palbu za přepážku řidiče. Výstřely duněly interiérem Karosy, střely drtily palubní desku i řidičovu sedačku, a zlatý déšť prázdných nábojnic padal na podlahu.

Zepředu se ozýval vrčivý zvuk. Záblesky výstřelů osvětlovaly tříštěný předek autobusu i jednoho z policistů, zhrouceného na podlaze v rostoucí louži krve. Jeho chrčení zanikalo v hluku střelby. Gejíry úlomků bezpečnostního skla, zbarvené barvou výstřelů, zalévaly vnitřek autobusu i policisty, pohybující se na hraně šílenství. Byl slyšet zvuk přebíjení i dva údery, jak na zem vypadl prázdný zásobník a vzápětí i plný, když se vyděšenému střelci nepodařilo přebít. Jeden muž couval, uklouzl v louži krve a vystřelil do stropu. V hluku střelby zanikaly povely poručíka, který se ještě pokoušel velet

Zleva se ozvala další rána, když roztrženým bokem vletěl dovnitř autobusu druhý zuřící stín. Trvalo to snad pouhých pět, šest vteřin, během kterých Bokovy těsně nad ramenem proletěla střela, jak umírající policisté stříleli na všechny strany, nyní již zcela zbaveni rozumu. Při světle jednoho z posledních výstřelů se zaleskla odhalená kloubní hlavice stehenní kosti. Těsně poté se mladý strážmistr složil na svojí vlastní utrženou nohu, která šla k podlaze těsně před ním. Po pár výstřelech bylo ticho, přerušované jen slábnoucím chrčením přetržené průdušnice. Zaslechl, jak se dva stíny s lehkým zaskřípáním protáhly otvory v autobuse ven a zmizely v lese. Bok by přísahal, že je provázel se smích, který postupně slábl. Feťáci sjetí omamnou chutí krve. Nakonec přišlo dokonalé ticho.

Netušil, jak dlouho ležel na podlaze autobusu, zatímco se přes něj převalovaly vlny zápachu krve a spáleného střelného prachu. Velmi starý, a světově úspěšný parfém s neslábnoucí popularitou. Zprudka se nadechl, jako ve chvíli, kdy se vynořil ze své šachty, tam na dvanáctém patře dolu Rožná. Vstal a potichu poslouchal. Byli pryč.

Už zase mě nechali jít, projela mu hlavou myšlenka, tak hloupá, že by ji hned zaplašil, kdyby se své blbosti sama nelekla, a nezmizela.

Světlo Měsíce stříbřilo skrumáž zohavených těl, namačkaných u mříže katru, za který se muži chtěli v poslední chvíli ukrýt před smrtí. Ruka od krve, dlaní obrácená vzhůru, a čekající v měsíčních paprscích na milodar pro Cháróna. Roztržený hrudní koš se světlými střapatými konci zlomených žeber, podobná otevřeným ústům stařeny ve věšteckém vytržení. Desítky smutných a násilných střípků zborceného sousoší. Bok se na ně díval sice s lítostí, ale myslel spíš na dívku z Vysočiny a na starého muže. Tohle je konec, dědo? Nebo začátek konce? Nebo konec začátku, jak by řekl Churchill?

Pomalu přešel vězeňskou část autobusu až ke katru. Praporčíkovi dopadalo světlo Měsíce na neporušenou, mramorově bledou pravou část obličeje. Ta druhá, milosrdně skrytá ve stínu, chyběla. Odvrácená strana Měsíce... Na karabině na opasku mu visel svazek klíčů. Bok protáhl ruku přes mříž a sebral klíče mrtvému. Chvilí zkoušel, až zámek povolil. Ve chvíli, kdy odsunul katr do strany, policisté a jejich kusy se sesunuli dovnitř. Opatrně je překročil. Pach krve byl nesnesitelný. Opřel se do dveří autobusu, které kupodivu s nazlobeným zaskřípěním povolily. Čerstvý lesní vzduch ho knokautoval. Jehličí i zlaté listí, uschlé borůvky a pryskyřice, stejně jako vůně podhoubí a černé zvěře, to vše jím prostupovalo a měnilo ztěžklou a zmrzlou krev v jeho žilách. Z tvora Země a skály, se stával lesním živočichem. V hlavě neměl žádný plán, ale cítil se klidný a proměnný.

Už se chtěl vydat do lesa, když si na něco vzpomněl a váhavě se otočil. Vrátil se do autobusu. Chvilí šmátral pod sedačkami, v prachu a houstnoucí krvi, až našel deku. Její deku. I přes všudypřítomný zápach krve z ní cítil svěží vůni. S dekou v ruce zůstal stát uprostřed autobusu.

Sehnul se a z bezhlavého těla stáhl služební opasek. Zahodil pouta, ale pouzdro na pistoli, náhradní zásobníky, baterku a lékárničku na něm nechal. Potmě si opasek utáhl přes svůj šedý oblek, muklovský sintr. Hrabal se ve stínech pod sedačkami, až našel pistoli a postupně i tři plné zásobníky. Na jedné ze sedaček ležel menší hranatý batoh s pouzdem na nůž, připojeným molle vazbou k boku batohu. Uvnitř pouzdra byl velký černý nůž s tanto čepelí, ve které byl otvor. Byl těžký, agresivně účelový, nehezký a vzbuzoval respekt. Bok měl pocit, že přesně něco takového potřebuje. Nechtěl se zdržovat sundáváním pouzdra z batohu, takže si hodil přes rameno celý batoh. Vzápětí zaskučel bolestí a opatrně si dal batoh na druhé rameno. Nakonec vzal ještě černý služební svetr a lahev s vodou, a spíše vypadl, než vyšel z autobusu. Na mrtvé policisty se už ani nepodíval.

Noc byla tichá, občas zapípal noční pták a zaskřípal suchý strom. Nad prázdnou silnicí se rozptýlily mraky a asfalt se stal stříbrnou řekou. Místo lodí stála u břehu rozmlácená Karosa. Bludný Holanďan u zapomenutého mola. Chvilí vše pozoroval, potom si opatrně a s tichým nadáváním srovnal batoh na zádech. Přes něj hodil smotanou deku, a zmizel ve stínu stromů. Kráčel bez cíle po měkkém, houpavém mechu a borůvčí, jako nějaký pralesní Ježíš po vodě. Přesně věděl, kam šlape, i když nic neviděl. Měl v tom čerstvý trénink. V hlavě slyšel zvony a piano. The nights of wonder.

Neděle 24. 10. 2021, ráno, Liberec

Celou noc ho pronásledoval obraz Pastýře. Štíhlá, až pavoučí silueta v černé kápi, nehnutě a vyčerpaně sedící na kládě v lesním průseku, který byl jasně nasvícen bledým světlem Měsíce. Snad jenom stín, vzdálená chiméra. A dole pod ním rychlé přízraky v mlází, které přešly v záři, kdykoliv narazily na krev. Rychlé a chirurgicky přesné pohyby šelem v lese a řev trhaného chlapa.

Dlouhý běh tmou po hrubém asfaltu lesní cesty. Ohlédnutí bez dechu, s rukama opřenýma o stehna a potom otřít pot z obočí. Pastýř spustil oči ze svých krvelačných oveček a pomalu obrátil svojí tvář k němu. Ve stínu jeho kápě zahlédl čtyři červené oči. Nevelká zlá světla. Pastýř pokýval hlavou starému známému, snad i ruku zvedl v jakémsi pozdravu a kolem proletěla vlna smutku.

Pak ze stromů na kraji průseku vyšla zářící šelma. I z dálky cítil velkolepost a sílu neuvěřitelného tvora. Stoj na smrt, zabije tě i svojí krásou. Stromy okolo něj, zaplaveny jeho světlem, dostaly naprosto nepravděpodobné barvy a náhle vypadaly jako by byly z jiné planety. Stíny mezi kmeny, pulsovaly, jak se měnila intenzita svitu šelmy. Celý přilehlý les tepal v rytmu mocného srdce. Miller zapomněl na strach a okouzleně pozoroval vzdálený výjev. Tep jeho srdce se sladil s pulsováním světla. A stejně tak i srdce všech tvorů v okolí, od drobných nočních ptáků, po srdce mužů, kteří v mlází právě umírali na následky svých strašných zranění. Přesto umírali se šťastným úsměvem na tváři, protože se ve vteřině své smrti stali součástí něčeho mnohem většího, než dosud mohli poznat.

Kapitánovi zněl v hlavě úvod jeho oblíbené Blakeovi básně, jejíž rytmika teď ladila s pulsováním okolního světa. Slabiky „*Tiger! Tiger! Burning bright*“ byly jak mocná kladiva, která bušila uvnitř jeho hlavy a rozechvívala celý les okolo. *Tiger! Tiger!* Stromy se rozsvěcují a pohasínají. *Burning bright* – jediný živočich v lese nespí a všichni jsou součástí jedné Mysli, oné Blakeovy *Immortal hand or eye*. Kdoví, co měl Blake před očima, když psal svojí báseň? A odkud to stvoření bylo? *In what distant deeps or skies, Burnt the fire of thine eyes?* Miller si byl náhle jistý tím, co Blake kdysi viděl a vytesal do dějin lidského ducha.

Tygře, tygře, žhavě žhneš
v noci, již jak lesem jdeš!
Kdo vzal smrti její moc
a dal ti strašnou souměrnost?

Ohnivý tygr přicházel k Pastýři a pokojně, skoro s něhou, se složil u jeho nohou. Ovčácký pes, nebo spokojená kočka u krbu a křesla svého pána by nepůsobili mírumilovnějším dojmem. Jeho barvy pomalu pohasínaly a siluety stromů se začaly ztrácet ve tmě. Millerovy se začal vracet chladný rozum, i strach. Les opět ztmavl. Rozeběhl se k autu.

Hlasité drčení, převalil se na zpoceném prostěradle a uvědomil si, že Bobina je mrtvá. A taky Milan. A Karel. Pak si zase vzpomněl na Bobinu a oči mu zvlhly. Zastyděl se, že truchlí kvůli Bobině a ne kvůli dvěma mrtvým chlapům. Docela fajn chlapům. Postupně si vybavoval noční útěk lesem. Auto, které odmítlo nastartovat, hluchý mobil a dusivý pocit, že má někoho v patách. Strach. Strach, který ho beze smyslu žene vpřed, i strach, který ochromuje jeho nohy a vůli. Panika ve tmě, dveře od chalupy rozražené ramenem a zapřené zpocenými zády. Sípání vlastního dechu ve tmě předsíně, oči vytřeštěné do tmy.

Drnění venku plynule sílilo. Sáhl pro kapesník pod polštář a zarazil se, když uviděl svoje podrápané a odřené ruce. Znovu jím prošel záchvěv chladu, když si vybavil detaily včerejší noci. Vyděšené zabouchávání okenic a botníkem zapřené vchodové dveře. Oči vytřeštěné do tmy chalupy a záchvaty třesu při každém šramotu, který zaslechl. Byla to dlouhá noc, kdy čekal, až si pro něj přijde Pastýř se svými šelmami. Seděl zamčený v ložnici na posteli a někdy nad ránem musel na chvíli usnout, strachu navzdory.

Otřel si obličej a vysmrkal se. Pohrával si s myšlenkou, že to včera přehnal Na Vyhlídce a měl opileckou noční můru. Nelítaly nějaké panáky?

„Bobino!“ zavolal slabým hlasem, ale ještě než doznělo jeho zavolání, věděl, že neuslyší cvakání drápků po podlaze. Místo toho slyšel hlasité entlování starého dieselového motoru přímo před svojí chalupou. Znovu se vysmrkal, s hekáním se nadzdvihl na posteli a odsunul trochu umolousanou záclonu na okně. Před domem stála stará skříňová Praga V3S a od ní šlo k jeho chalupě několik mužů v uniformách i v civilu. Natáhl si rifle a tričko, s nelibostí si uvědomil, jak je zpocený a rozbolavělý, a vyšel chvatně před chalupu. Bylo svěží podzimní ráno, na rozhraní Krkonoš a Jizerek.

„Dobrý den, kapitáne Millere, mohl byste jet s námi?“ podával mu formálně ruku asi pětadvacetiletý muž v civilu, „Těžká noc, zdá se,“ ukázal na Millerovy ruce. Miller tázavě a popuzeně mlčel.

„Nadporučík Jánský, BIS. Potřebovali bychom s Vámi mluvit,“ šermoval přitom Millerovi před obličejem služebním průkazem s orlem a nápisem Audi, vide, tace.

„Máte nový služebáky?“ popotáhl ironicky Miller, a s vystrčenou bradou ukázal hlavou ke staříčké vejtrasci, která oblažovala okolí nezaměnitelnou vůní starého tatrováckého motoru.

„Od Jablonce nestartují auta,“ přešlápl rozpačitě mladý muž.

„Cože?“ zareagoval nepřiliš chytře Miller. „Hele, měl jsem blbou noc, umřeli dva lidi, nedovolal jsem se nikam, musím k nám na centrálu a přišel jsem o psa. Vejlety jindy, ale můžete mě hodit do Semil na policii a zavolat do Liberce.“

„Je to důležité, o tamto se postaráme,“ mávl Jánský rukou, jako by „tamto“ byla prasklá stoupačka, a ne dva chlapi, které roztrhalo něco, co rozhodně po Krkonoších nemá běhat.

„Dejte mi pět minut,“ zarazil se Miller a za půl minuty už byl ve sprše.

„Co dělá ctihodná BIS v našem zapadlém podhorském kraji?“ zeptal se Miller se špatně skrývaným podrážděním, zatímco vejtraska sjížděla s hořícími brzdami a vyjícím motorem serpentiny dolů do Desné.

Nad údolím Desné a Tanvaldu byla ranní mlha. Miller čekal, že se mlha během dopoledne zvedne a nastane krásný podzimní den, s modrou oblohou a zlatým listím. Ztěžka si povzdychl, když se mu vrátily úlomky z dnešní noci a raději schoval třesoucí se ruce pod bundu. Pořád si nebyl jistý, co byl sen, a co realita.

„Já jsem vlastně jenom doprovod, jednání bude v Liberci. Týká se to dnešní noci,“ řekl spíš pro sebe Jánský. V jeho hlase bylo slyšet nejistotu, trochu strach a únavu, které byly v kontrastu s jeho mladickým vzhledem a poměrně sebevědomým vystupováním.

„A od kdy BISka vyšetřuje vraždy?“ zadíval se Miller přes poškrábané okénko ve štábní nástavbě Pragovky. Zajímalo ho, co a odkud, BIS ví o dnešní noci. Olej a spálená nafta byly cítit i uvnitř a všichni se otřásali ve stejném rytmu, jak tvrdý podvozek starého terénního nákladáku poskakoval po spárách a nerovnostech asfaltu. Střídavě myslel na dnešní noc a na Jánského

poznámky, o tom, že od Jablonce nestartují auta. Nedávalo mu to smysl. Silnice z Tanvaldu na Harrachov byla úplně prázdná.

„Od té doby, co je ta domnělá vražda jenom bezvýznamným střípkem mnohem horšího problému?“ odpověděl Jánský otázkou, a po roztěkané odmlce doplnil: „V Liberci se dozvíte víc, máte tam známého. Už se na vás těší.“

„Se nemůžu dočkat...“

Na parkovišti u jabloneckého bazénu přestoupili do šedého Kodiaqu, a vyrazili přes Rýnovice na Liberec. Větríeska se otočila a v oblacích spálené nafty odjela zpátky na Tanvald.

Kavárna Praha na rohu náměstí u liberecké radnice byla dopoledne prakticky prázdná. V rohu, u velkého okna s výhledem na radnici a náměstí, seděl na tmavém gauči rozložitý, dobře oblečený muž. Byl ve všech směrech a ohledech veliký. Přestože byl řádně oplácán tukem, a jeho kulaté tváře svědčily o vřelém přístupu k jídlu, z jeho držení těla bylo zřejmé, že pod bříškem a blahobytnými tvářemi se ukrývá solidní muskulatura. V kontrastu k dobrácké a žoviální tváři byly jeho tvrdé, světle šedé oči. Luxusní, pečlivě a s láskou nošený oblek, káva a dortík na stole jasně dokazovaly, že tento muž si umí užívat života.

Když muž uviděl vcházet poněkud ošuntělého Millera, s vaky pod očima, které by s ním z fleku vyměnila každá druhá klokanice, roztáhla se jeho tvář v širokém úsměvu. Povstal, rozpažil silné ruce a zářil jako sluníčko.

„Dane, ty vole jeden, já tě tak rád vidím!“ začal se hřmotně hrabat ze svého místa, aby vyšel Millerovi naproti. Vzhledem k jeho rozložitě figuře k němu Miller došel dřív, než se mu podařilo opustit jeho roh.

„To je doba ty blboune, co sme se neviděli, co,“ halekal a začal přátelsky objímat Millera. Ten se, navzdory únavě a špatné náladě, neubránil úsměvu

„Jardo, ty brzo praskneš! Tebe už musí vozit Tatrovkou, ne?“ smál se Miller, který byl z hlasitého halekání po kavárně nesvůj. Přesto se po dlouhé době cítil spokojený a veselý. Měl toho chlapa rád pro dvě vlastnosti, které obalovaly tvrdé a bezohledné hrany jeho povahy, stejně jako sádlo obalovalo zápasníka uvnitř. Pokud jste byli oblíbenci Jardy Kubského, museli jste se s ním prostě cítit dobře. Sálala z něj nevyčerpatelná dobrá nálada, když byl mezi svými. Druhá vlastnost, pro kterou ho měl Miller rád, bylo bezpodmínečné kamarádství, které Jarda ke svým nejbližším vyznával. Kdysi spolu sloužili u ÚOOZ a Miller Kubskému zachránil život, i

čerstvé první manželství. Pravda, to časem stejně zašlo na úbytě, protože Jarda měl pozitivní vztah ke všemu příjemnému, co může život přinést. Miller skončil u venkovské kriminálky. Kubský se přes kariéru v ÚOOZ časem stal vedoucím Odboru vnitřní bezpečnosti BIS. Brzy začala přibývat členství v řadě komisí a výborů, veřejných, méně veřejných i těch, co vlastně oficiálně vůbec neexistovaly. Kanceláře centrály Interpolu i chodby bruselského sídla NATO pro něho byly všedním pracovním prostředím. Netahal okatě za drátky, přesto se bez něho nic zásadního ve zpravodajské a branně bezpečnostní branži neobešlo. Měl tah na branku, nedělal chyby a klamal tělem. Změny politiků se ho dotýkaly jenom do té míry, že si hlídal, aby o nich vždycky měl šikovné a úderné informace.

„Prdelko přineste kamarádovi lístek!“ volal rozzářený Kubský na mladou servírku. Ta zůstala s pusou dokořán nad jeho drzostí a chvíli přemýšlela, jestli z toho udělá aféru. Fejsíček, instáč a na závěr si tlustoprda namaže na chleba za pomoci genderových neziskovek. Ale v Kubského hlase a gestech bylo něco, čemu se musela, i proti vlastní vůli, začít smát. Prostě to nemyslel zle a bylo to roztomilé. Jenom se chvatně rozhlédla, jestli není v okolí někdo, kdo by to oslovení postřehl. Ale kavárna byla po ránu prázdná.

„Jardo, co se to děje? Co se to doprdelekurvapráce děje?“ zvažněl Miller, když si s horkým doppiem sedl proti Kubskému. Předkloněný nad stolem, a s lokty na kolenou, se upřeně díval na Kubského. Na „doprdelekurvapráce“ kladl silný důraz a cedil to pomalu přes sevřené zuby.

„Je konec kamaráde. Konec. Poslední dopije a zhasne. Kde mám začít...?“ povzdechl si Kubský, „Děje se to po celém světě. Veřejnost začíná něco čuchat, hlavně v zónách a brzo to praskne. Myslím, že příští týden je poslední z normálního světa. Takže carpe diem, kamaráde.“ Znovu si vzdechl, mávnutím přivolał servírku, objednal dva koňaky, a tentokrát si odpustil tu prdelku. Náhlý smutek v jeho výrazu Millera vyděsil víc, než by si přál.

„V jakých zónách a co se děje Jardo?“

„Asi jsi v noci něco viděl, ne? Něco jak z blbého filmu. A nech mě hádat - asi vám poslední dobou blbne elektrika a mobily, a navíc je to čím dál tím horší, ne?“

„Jo, ale co to...“

„Představ si pásy od pólu k pólu. Podél poledníků. Jako když loupeš pomeranč. U nás široký asi sedmdesát, osmdesát kilometrů. Na rovníku asi sto. A u pólů samozřejmě úzký. Zóny,“ kreslil

Kubský vehementně rozmáchlé oblé křivky silnými pažemi, takže nezasvěcený pozorovatel by získal dojem, že líčí krásu sošné selky.

„Pak asi dvě stě třicet, dvě stě padesát kiláků nic, pohoda, a BUM!, další pás. A tak furt dokola. Asi deset jenom v Evropě. Jasný?“ napil se Kubský kávy, udloubil dortovou vidličkou kousek tiramisu a s plnou pusou pokračoval:

„No a v těch pásech, zónách, nějak blbnou přírodní zákony. Blbne tam všechno kolem elektriky, vysílaček a tak dál a tak dál. Opravdu fest blbne. A postupně se to zhoršuje.“

„Nestartujou auta,“ řekl Miller spíš pro sebe a jeho přítel krátce přikývl. Nabral si další kousek, zálibně se na něj podíval, ale tentokrát začal mluvit, až když polkl.

„A navíc se tam objevují oni. Lovci,“ udělal dvěma silnými prsty symbol uvozovek, zatímco Miller zdvihl hlavu a nepostřehnutelně se otrásl. „Několik druhů, nebezpečný jsou všechny. Některý malý, některý velký, některý lítaj a já nevím, co všechno. A nevíme, odkud jsou. Pfff, nemáme ani šajna,“ máchl rozevlátě rukou, až si Miller pospíšil zachraňovat hrnek se svým kafem, zatímco Kubský provedl konečné zúčtování s dortíkem na svém talířku. Miller suše polkl a kopl do sebe koňak, jako mužik.

„Spánek rozumu plodí nestvůry. To je grafika od Goyi, víš? Poslední dny na ni pořád myslím. Dokud rozum funguje, nestvůry nejsou, spí. Jenže náš rozum nespí, nebo ne víc, než jindy. Přesto jsou tady kamaráde,“ zachmuřil se Kubský, „jsou tady.“

„Ty vole Jardo, chceš mi tvrdit, že tu běhají nějaký mimozemšťani nebo Příšerky s. r. o., nebo co?“

„A cos viděl dneska v noci, hmm?“ otřel si Kubský ústa, než pečlivě složil ubrousek na talířek. Pak se na něj upřeně zadíval: „Nebudou to mimozemšťani, to spíš ty Příšerky. Jenom trochu vostřejší. Souvisejí s tím, co se děje v zónách. Hele, je svolaná bezpečnostní rada státu. Chodím tam, musím. Ale kafe je mnohem lepší tady. A hlavně - jsou další, zajímavější komise a výbory, ty důležité. Bezpečnostní rada státu je jen fraška pro talking heads, chápeš? Jsou tam pozvaní vědci, geofyzikové a tak. Řeší se tam informace od spojenců, svodky zpravodajských služeb a všechno možný, co se dá sehnat. Každěj, kdo má v prdeli díru se k tomu musel vyjádřit, tváří se, jako když sežral hovno ze šalamounovy krávy, ale dohromady ví prd. Kulový, nothing,“ přikývl sám svému proslovu.

„Akorát starej Zeman měl výjimečně tolik slušnosti, že držel hubu a odjel se na Hrad vožrat. Celkem shodně všichni mektaj o tom, že je Vesmír v podstatě prázdný. Mezi atomy jsou hrozně velké mezery. A v atomech je taky prázdný. Tady můj talířek by byl neutron. Talířek na baru na Ještědu - byls tam?, vezmu tě tam – by byl proton, a talířek v cukrárně někde v Praze by byl elektron. Prostě šílený plýtvání místem, rozumíš? A protože příroda, nebo Bůh, jak chceš, neradi plýtvají místem, tak je jich tu nasáčkováno mraky. Jako vesmírů, na jednom místě, jen těsně vedle sebe. Nebo tak nějak. Každopádně se to nějak rozbilo,“ Kubský se na chvíli zamyslel, zatímco Miller zachmuřeně čekal, co bude dál.

„Pánbůh udělal chybu ve výpočtu, kamaráde. Spletl se v desetinné tečce, nebo to špatně zaokrouhlil.“

„Pánbůh se opil levným balkánským likérem, a teď vyspává,“ řekl Miller spíše pro sebe Nohavicovy verše.

„Jo. Jenže nevyspává. Buďto má špičku, anebo delirium tremens. Rozbívá lokál a vyhazuje hosty z oken.“

Za výlohou kavárny hlučně projeli popeláři a mlha se konečně zvedla.

„Víš, reality se nějak posunuly a v těch pásech se nám sem cpe něco jiného. Jsou odsud, nebo vlastně odvedle, jenom se s nimi normálně míváme, ale teď se to nějak celý posralo,“ zafuněl zjevně vyčerpaný svým proslovem a vzal do ruky nabídku cheesecakeů. Miller na prázdnno polkl, sundal si teprve teď svojí krátkou bundu a dopil kávu. Kubský se nespokojeně rozhlédl, kde je jeho „prdelka“. Věnovala se v přední místnosti mladému páru, co právě přišel, takže pokračoval.

„Svět se rozpadá jak čínská motorka, kamaráde. Pásky od pólu k pólu. Změní se uspořádání států, protože veškerá komunikace bude možná jen od severu na jih a obráceně, ale ne mezi těmi územími, oddělenými zónami, chápeš? Praha bude periferie Berlína.“

„Přes ty zóny nepůjde Internet, vysílačky, nepůjde doprava? Co mobily, nebo pevný linky... To je blbost, ne?“

„Vypadá to, že nepůjde nic. Nebo skoro nic. Elektromagnetické záření je tam tak deformované, že můžeš zapomenout na mobily, Internet, dokonce i optika bude blbnout. Asi i to, co můžeme vidět, bude možná změněné. V podstatě zóny budou ve stavu permanentního EMP. Víš, o co jde, jak tě znám. Zatím ty deformace kolísají, ale sílí.“

„Kecy Jardo, prostě kecy. Jak to víš, co se děje? A proč si toho nikdo nevšiml? Hele, dneska v noci, vlastně už večer, jsem zažil něco, co mi hlava nebere. OK, připouštím to. Potřebuju si nad tím sednout a probrat to sám se sebou, ale to, co mi říkáš... Nic ve zlým, ale to je píčovina jak od Havla. No, a ty zóny, tak se přes ně bude jezdit. Auťáky, lokomotivy, natáhneme tam nový dráty, optiku, když na to přijde, udělají se tunely pod povrchem, co já vím...“ rozohnil se Miller, zatímco ho Kubský trochu účastně, a trochu pobaveně pozoroval.

Miller vzal do ruky prázdný hrnek od kávy, vzápětí ho naštvaně položil, zatímco se Kubský usmíval, podoben tlusté Moně Lise, a pohledem se pokoušel odchytit servírku. Když se mu to podařilo a měli na stole další dvě čerstvé kávy s dalšími dvěma skleničkami Martellu V.S.O.P. a kousek cheesecaku, unaveně zafuněl, smutně se usmál a zašermoval vidličkou.

„Vážně by sis měl dát kousek nějakého dortu. Už brzo nebudou, věř mi. Podle geofyziků velmi rychle narůstají změny hlavních fyzikálních parametrů v zónách. Zóna pulsuje, je jako měňavka. Parametry se mění, chvílemi se vracejí k normálu, pak se vrátí, ale vždycky je to o kus horší. A další zóny pomalu budou následovat, jedna po druhé. Zapomeň na optiku, na vysílačky, na auta. Co má elektroniku bude mrtvý, nebo si to bude dělat, co bude chtít. Už teď to blbne a je to horší po hodinách.“

„Starý dýzly, parní mašiny, lokomobily...“ skočil mu do řeči Miller.

„Jo, ty pojedou, ty asi jo. Dokud tě z nich nesundají ty...Lovci.“

„Leda hovno Jardo, moc to dramatizuješ. Tak se opancěrují, budou jezdit s ozbrojeným doprovodem. Divokej Západ. Úplně to vidím – kolony starých a upravených Tatrovek, navařený Hardoxem a půlcouláky na střeše. Konečně se nebude armáda kopat nudou do prdele. Nebo se udělají tunely pod zónama, nebo letadla,“ zkoušel to rozohněný Miller od boku, zatímco se Kubský usmíval jak nefritová soška Buddhy a pokoušel se přinutit kousek zákusku, aby setrval na vidličce.

„Viděl jsi zprávy? Asi ne, co? Letadla padají, jak pomínutý a já ti klidně řeknu proč: ty mrchy jsou i nahoře. A nemají čistě náhodou lepší zábavu, než se srážet s letadly. V noci spadl u Kolína velký Boeing. Ještě se to neví s jistotou a hlavně veřejně, ale víš, proč spadl? Něco se prošlo uvnitř po palubě, z cestujících to udělalo rajský protlak rozmazaný na stěnách a v kobercích, a pak si to došlo do pilotní kabiny pro moučník. Nějak se dostal dovnitř, chápeš? Zvukový záznamy z kabiny jsou docela hustý. Dneska ráno jen v Evropě pět letadel dole. A přes tisíc

mrtvých. A tunely, pancéřování? Tak se podrž – oni si z hmoty, nebo naší hmoty, nic nedělají. Teda když chtějí. Klidně projdou skálou, betonem, kovem...”

„Ale hovno Jardo...”

„Hele, právě teď do blázince v Kosmonosech převážejí chlapíka z Diama, to jsou nějaký těžaři, nebo co. A ten ve starém uranovém dole na Vysočině údajně roztrhal chlapa. Úplně mu vybral pajšl. A jiném utrl hlavu. Oficiálně,” Kubský podnikl finální smrtící výpad proti bezbrannému cheesecaku, spokojeně zafuněl a pokračoval:

„Jenže my dobře víme, že to neudělal on. Udělala to pěti, možná šestimetrová mrcha, která si potom v klidu nakráčela do skály, jako farář do bordelu. Máme kamerový záznam z té chodby, náhodou jich část chvíli fungovala. Asi stejná mrcha, kterou se mimochodem Izraelcům podařilo sejmout. Potřebovali na to dva pásy munice do těžkého kulometu. Málem utavili Em dvojku, než ta bestie lehla.”

„Proč ho teda vezete do blázince? A hele, pokud projdou skálou a pancířem, proč jdou zastřelit? To nedává smysl, sorryjako. “

„Dane, já je nevymyslel. Prostě když chtějí, tak materiály našeho světa ignorují. Možná jim to jde jenom někdy, nebo jenom někde, co já vím. Ale někdy sejmout asi jdou. Jo a ten chlapík – no, ještě ty informace nechceme pustit ven. Jenže jde to rychleji, než jsme čekali, takže ho asi pořádně vyslechneme a zítra pustíme. Chtěli jsme ještě pár dní udržet status quo, ale události jdou trošku rychle.”

„A co ve světě, proč se o tom nemluví? A hele, fakt tě moc rád vidím, ale v tomhle bordelu jsi neměl jinou práci, než jet za mnou?” Miller se konečně dočkal a káva se dala pít. Chvilí zaváhal s rukou nad Martellem, ale chvatně ho popadl, ťuknul dolní hranou sklínky o okraj Kubského skleničky, a aniž by na něj počkal, kopl koňak do sebe.

„Měl by sis dát něco k jídlu panáčku. Jinak budeš na šrot a přitom bys měl fungovat víc, než kdy jindy. Mají tu moc pěkný tousty. Koukej, momentálně jsou nejaktivnější dva pásy. Jako na potvoru ten náš a druhý přesně na opačné straně světa. Akorát tam prochází západní Aljaškou, prázdným Tichomořím a Antarktidou, takže tam se toho zas tak moc neděje. Nebo děje, ale svědků je pomálu. Ostatní zóny se probouzejí pomaleji, ale ožívají den ode dne. Jedna za druhou. Zatím jsou mnohem slabší, než ta naše, ale rozsvěcej se jako vánoční stromeček. Jo a taky tě rád vidím, ale za půl hodiny mám jednání s bezpečnostními papaláši kraje, protože se

chystá evakuace zóny. Proto jsem tu. Ale když už jsem tu, chtěl jsem tě potkat. Mám takovou šňůru, jsem teď úplnej Jagger. Zítra Hradec a Pardubice, taky Jihlava – asi naposled překročím zónu, snad to ještě půjde. Chystá se největší evakuace v našich dějinách, lidi vystěhujeme. Od Pardubic na východ půjdou na Moravu, od Pardubic na západ půjdou do Čech. Nebo podle rodin, příbuzných, ale nebude čas se s tím moc crcat. Asi to vypukne ve středu a do pátku, soboty musí být hotovo. Později to podle geofyziků už nepůjde.

„A co já?“

„Co ty... Tak mě dobře poslouchej. Do středy, nejdýl do čtvrtka, dělám pro stát. Potom už na sebe. Nastává doba pro individuality, ne pro instituce. To si zapiš za uši a řiď se tím. Myslím to vážně. A mám pro tebe dvě nabídky, řekněme varianty,“ Kubský se zamyšleně zadíval z okna a během chvíle z něj zmizel povlak dobré nálady a bonvivánství.

„Koukej Dane, půjde to do háje. Přibližně čtvrtina, až třetina území v podstatě zmizí. Nebude obyvatelná a nebude průchozí. Lidi z těch míst se nahnou na zbytek. Budeme evakuovat Hradec, Pardubice, Jihlavu, Havlbrod, Kutnou Horu a všechny prdele okolo, prostě všechno. Gripeny z Čáslavi jsou od rána na Kbelích. Statisíce lidí se nahnou do zbytku Čech a na Moravu. To začne příští týden. Jídlo, ubytování... Komunikace bude možná jen v ose sever-jih. Pásy bez elektráren půjdou pomalu do středověku. Ani s elektrárnami nebude vyhráno. Rozpadne se přenosová soustava a bude se muset udělat znova sfázování, nebo co. Fabriky na hnojiva, léky, přístroje, bankovníctví... Chápeš?“

„Jestli máš pravdu Jardo, tak bych si asi měl nakoupit opravdu hodně kafe a chilli, a zajít k zubaři, co?“ řekl tiše zaražený Miller.

„Bingo panáčku, chápeš rychle. A to se hodí. Dáváme do kupy analytickou skupinu. Analyticko-silovou, přesněji řečeno. Počty elektráren v našem pásmu. Vývoj bezpečnostní politiky atd. Scénáře, zdroje, potenciál, okrajové podmínky, zásobování. OSINT a HUMINT práce. Praha bude válčit s muslimy a levičáky z Berlína. Třeba, nebo taky ne. Morava připadne pod Varšavu a tak dál. Scénáře, scénáře. Zapomeň na Českou republiku. Za pár dní bude tvoje země od pólu k pólu a od Jablonce po Bayreuth. Takže co se tebe týče - první varianta – dáme do kupy analytickou skupinu, a připravíme se na úpravu společenského zřízení a převzetí kontroly. Ty vocasové na vládě pořád nemají šajna, co se na nás valí. Pořád si myslí, že to za ně vyřeší Brusel. Zapomněli na čínskou chřipku. A nedochází jim, že ty komouši v Bruselu jsou ještě víc mimo,

než oni. Do poslední chvíle budou mít blbý proslovy, budou řešit ekologii a pak se poserou. Nebudou mít ani šťávu, aby zase něco nasvítily, a když se tradičně semknou, o to víc si Lovci pochutnají," rozjel se Kubský.

Miller se na něj s pobavením usmíval.

„To mě baví, jak v tajných službách sedí loajální důstojníci, co dejchaj pro evropský hodnoty.“

„Chuj s nimi. Hele když neklapne resuscitace něčeho, čemu říkám ČR dva tečka nula, uděláme se pro sebe – prostě malý stát ve státě. Rozumíš?“ Už poněkolikáté mu zapípala zpráva na mobilu, kterou letmo přečetl, a občas mu uniklo tiché zaklení.

„Vypadá to, že za rok touhle dobou, ti Vica Kerekes dá za vepřovku Dane.“

„Tak to abych vyraboval Lidl,“ usmál se na půl huby Miller. „A ty zůstáváš v Praze?“

„Asi, možná, děti, rodiče... nechtějí pryč. A mám tam hodně vepřovek,“ zašklebil se ironicky Kubský, ale vzápětí znovu posmutněl, jako by mu došla energie a zadíval se z okna. Venku bylo hezké nedělní dopoledne a nikdo nic netušil. Rodiny se rozhodovaly, jestli zamíří nakupovat do Nisy, půjdou do ZOO, na Ještěd nebo do Babylonu a IQLandie. Část lidí začala z podvědomého strachu z podivných událostí posledních několika málo dní nakupovat trvanlivé potraviny, aniž by přesně věděla proč, ale navenek se nic zásadního nedělo. Hezký, barevný podzim ve městě mezi horami.

„A v téhle komunitě bys měl dveře dokořán. A práci. Já za tebe dám ruku do ohně a dneska v noci si navíc udělal dobrý dojem na pár důležitých lidí.“

„Cože? Co může kdo vědět, co jsem dělal dneska v noci? Pořádně to nevím ani já sám. Je to šílený Jardo, šílený,“ kroutil hlavou Miller.

„V noci byl v lese pod Štěpánkou ještě jeden tým Dane. Nebyl jsi tam sám. Speciálové z Prostějova. Osm chlapů, šli z druhé strany než ty a ty tvoji dva strejdové. Od Pasek, kde mají dočasnou základnu na Turnovský boudě.“ Miller si vzpomněl, že bouda byla několik posledních dní zavřená z „technických důvodů“. Chodil tam občas s Bobinou na čepovaného Zrzka. Bobina...

„Poslouchej, měli super vybavení, noktovizory, infra, záznam. Viděli tě, něco málo natočili. Většinou jim to nefungovalo, ale něco maj. Tři chlapi to nepřežili a dva jsou na kaši, uklizený v Těchoníně v armádní nemocnici, aby se o nich nemluvalo. Neví se, jestli se z toho dostanou.

Každopádně z toho, co natočili a analyzovali je jasný, že máš talent. Prokličkoval jsi mezi nima, jak cikán mezi lopatama. Máš na ty svině čuch kamaráde, a netvař se, že ne.“

Miller mlčel a uvažoval nad tím, že v noci měl opravdu chvílemi pocit, že o Nich ví. Jenže, co jsou pocity včerejší noci. Podléhají inflaci, zkreslení a mizí, jako jméno vyčůrané do sněhu při vánici. Zmizí jak čtyři rudé oči Pastýře. Jenže stejně tak se dokáží vynořit z podvědomí, když je nejméně čekáš, tak je to.

„Hele, ten tvůj kopec s chalupou se tak jako tak zavře, stejně jako Semily. Až někam po Svitavy. Rodinu nemáš, jsi volný a svobodný a to je teď kurva výhoda, kterou nedokážeš ocenit. Věř mi. Měl bych tě rád ve svém týmu. V týmu individualit. Co? Anebo – riskantní nesmysl, ale pro dobrodružné povahy – co práce v zóně? Nejcenější komoditou nebude zlato, cigára, drogy, štetky ani hajzlpapír, kamaráde. Co udrží společnost a co bude nejcenější? Hmmm?“ Kubský se zatvářil přísně, když mu opět zapípal mobil. Tentokrát asi dobré zprávy. Podíval se na hodinky a zrychlil:

„Informace Dane, budou to informace. Je to tak vždycky. Kdo projde zónou, do dalšího „světa“ s informacemi, poštou, léky, nějakou součástí... A hlavně - kdo se začne orientovat v tom, co se děje, jak ty hajzlové fungují, co chtějí, kolik jich je a tak. Chápeš? Pošťák a průzkumník na divoké hranici, na území nikoho. Tanečník v minovém poli. Ty na to možná máš, jak málokdo. Ale raději bych tě měl v Praze. Tohle ber jako plán B,“ Kubský na něj upíral svoje šedé oči a tvářil se smutně a otcovsky.

„Budu už muset. Uvidíme se ve středu. Snad. Zase v Liberci, jo? Do té doby přemýšlej a připravuj se. Tady máš číslo. Nevolej, ale piš, kdyby něco,“ podal mu papírek s propiskou načmáraným číslem začínajícím devítkou.

„Do středy ještě bude všechno víceméně fungovat, doufáme, že do čtvrtka. Pak už to bude jízda na tobogánu. Asi se to oficiálně pustí ven a začne se rozjíždět evakuace. Hele chlape, tady máš klíče, za rohem u kostela je klasická policejní Oktávka. Vezmi si jí. Prý teď zóna zase zeslábla a dá se jezdit. Kdyby ne, nohy máš, poradíš si.“

Oba muži se na sebe dlouze potichu zadívali. Kubský pokýval ztěžka hlavou a smutně se usmál, pak se zvedl a objal Millera jako dobrácký medvěd Balú.

„Musím jít. Ve středu tu chci mít bojovníka pro Konec světa, ze kterého by se Mad Max posral, jasný?“ pokusil se neobratně o vtip a povzbudivý úsměv, ale vyšel z toho smutek a nejistota z budoucnosti.

„Asi stejně zrovna nemám v tomhle životě nic lepšího na práci. Tak holt budu zase krejť jednomu tlustíochovi zadek,“ povzdechl si Miller s ironií v hlase.

„Možná dobře, že se toho nedožila Helena. Bude to moc zlý Dane. Mám strach, fakt mám.“

„Doprdelekurvapráce,“ řekl vážně a velebně Miller a znělo to jako Amen po modlitbě.

A najednou byl pryč. Kubský zmizel, vzhledem ke své postavě až neuvěřitelně rychle a tiše. Miller zíral před sebe, objednal si třetí kávu a třetí koňak a poprosil o „ty samé zákusky, co měl kolega“.

Servírka mu všechno přinesla i s velkou sklenicí studené vody a tvářila se starostlivě. Dál už jen seděl, přežvykoval bez zájmu zákusky, a ve tváři neměl žádný výraz. Ve skutečnosti mu ale v hlavě běžel počítač, plánoval, kalkuloval varianty a přemýšlel nad harmonogramem. Po chvíli se přistihl, že má na tváři lehký úsměv. Žádná radost, uspokojení nebo pocit dobra a pohody v tom rozhodně nebyly. Ale objevil se smysl a důvod, proč ráno vstát, něco dělat a něco řešit. S něčím se prát. Přinejmenším v nejbližších dnech. Konec současného světa, ve kterém nedávno přišel o všechno, začínal zavánět novým začátkem.

Error in calculo - Petr Wolf

Neděle až úterý 24. – 26. 10. 2021, Český ráj

Noční les ho vlídně a majetnický přijal do své náruče a silnice zůstala kdesi daleko za ním. Cítil se jako brýle po výslechu v Pečkárně. Pořádně rozmlácený, ale to nejhorší měl za sebou. Definitivně se vyjasnilo a slabé světlo pomalu stékalo z korun stromů do stínů u jejich kmenů. Měsíc zalil les stříbrným šerem a ten jej vděčně pil a stahoval to tmy svých kořenů. Čarový kód nočního lesa, světlé svislice borových kmenů i tmavší proužky stínů mezi nimi.

Vyjasnění přineslo chlad, plíživě pronikající pod tenký sintr. Otřásl se, opatrně sundal batoh a začal se soukat do svetru, který sebral v autobuse. Vzhledem k tomu, co všechno ho bolelo, to byl heroický výkon. Silueta invalidní chobotnice, která se pokouší dirigovat dva neviditelné symfonické orchestry najednou, zcela konsternovala plcha zahradního, který na blízké větvi trávil chvíle tichého štěstí s lískovým ořechem. Ten mu v úžasu vypadl z drobných pacek a sletěl o pár metrů níže, do čerstvě otevřeného hrudního koše mladého myslivce. Ten pokojně ležel pod stromem a chystal se zlepšit živinovou bilanci lesní půdy. Spousta drobných organismů k němu přistoupila s vřelou radostí a bez předsudků, a jeho tělo se postupně stávalo dětským hřištěm i hodovní místností mnoha šťastných malých tvorů.

Když si Bok nahodil batoh na záda, vyrazil do mírného svahu plného borůvek. Hnala ho potřeba být co nejdál od proděravěné Karosy, jejíž interiér připomínal dětský kufřík plný rozlámaných panenek zalitých kečupem. Jak včera v noci nechápal, proč ho obvinili ze zabití muže v dole, tak nyní si byl naprosto jistý, že mu přišijí i masakr pěti policistů v autobuse za ním. Tělo se už jakž takž oklepalo z nejhoršího, ale rozum se zapomněl někde na dvaadvacátém patře dolu, a odmítal se vrátit.

Byl jako laciný robot na hraní, co se umí vyhnout židli a nespadnout z terasy, ale přesto je jasné, že Ind, který ho programoval, dostával málo zapláceno a o svém titulu z MIT nepochybně lhal. Kdyby se teď Boka někdo zeptal, jak se jmenuje, asi by mu zabralo nějaký čas, než by ze sebe vydoloval, jak mu říkala jeho babička ve šťastnějších letech. Potřeboval se najíst, vyspat, najít svůj rozum a srovnat si myšlenky. Jenže místo spaní, jídla a přemýšlení se do něj stále více a stále hladověji zakusoval chlad a nutil ho soustředit se na chůzi, aby se trochu zahřál. Přidal ještě víc do kroku. Poslední pořádné jídlo měl v sobotu dopoledne, než sfáral do dolu. A i když necítil hlad, zmáhala ho zima a nebyl schopný se s prázdným žaludkem

zahřát. Za sebou nechal i plcha, který pořád seděl na větvi a podezíral celý svět, že mu sebral jeho nádherný ořech, jehož zmizení si nedovedl nijak vysvětlit.

Vystoupal na ploché návrší, které ze tří stran klesalo dolů a z jedné strany bylo lemované siluetami pískovcových skal. Zastavil a snažil se najít nějaký úkryt. Alespoň jeskyni nebo převis. Upínal se přitom k myšlenkám na oheň a teplo. Shodil batoh ze zad a začal se tuhnoucími prsty prohrabovat jeho obsahem. Nebylo toho mnoho. Opatrně si svítil policejní svítilnou, nastavenou na nejnižší výkon. Kromě velkého nože na boku, našel v batohu deník Sport, antiperspirant, v igelitovém sáčku složené tričko, trenýrky a ponožky. Na dně batohu byl švýcarský armádní nůž, krabička cigaret a zapalovač (stokrát sláva!), a konečně dvoulitrová lahev s vodou. V přední kapse byly klíče, žvýkačky, nabíječka na telefon a peněženka s asi pěti stovkami. To bylo všechno.

Drkotat zuby, se rozhlížel po okolí a uvažoval, že si rozdělá oheň, protože zima se stávala nesnesitelnou. Ale v otevřeném lese na sebe nechtěl upoutávat pozornost. Představil si, jak moc bude oheň ve tmě vidět, a kdo všechno se bude dívat, zpoza hranice světla. A co víc, jak se bude kouř z plamenů proplétat mezi netečnými kmeny stromů, až do nejtemnějších stínů k nozdrám hladových tvorů, kteří tam někde ve tmě, na samém konci kouře, nepochybně číhají. Otrásl se zimou i představou pátravých očí ve stínech. Strach byl zatím silnější než chlad. Rezignovaně si naložil batoh na záda a přehodil přes sebe deku. Jako noční strašidlo, neobratný a kulhavý lesní přízrak, vyrazil směrem ke skalám.

Když k nim přicházel, přísahal by, že zmizel jeden z balvanů po jeho levici. Jen jeden z mnoha oblých stínů. Stín temnější, než okolní stíny. Zmizel přesně v moment, kdy se podíval na druhou stranu, během chvíle ne delší, než mrknutí oka. Nic při tom neslyšel. Báł se zastavit, nebo jenom zpomalit. Podvědomě věřil, že když bude dělat, že nic neviděl, tak se nic nestane. *Když tě nevidím, nevidíš ty mě.*

Přestože se přes něj přelila vlna strachu a několikrát úkosem pohlédl k místu, kde před chvílí byla skalka (*Fakt, fakt tam byla!*), rychle se uklidnil. I les, který se mu ještě před okamžikem zdál být ve střehu a napjatý, se uvolnil. Větvemi ve větru si hlasitě oddychl a šramocení ježka v podrostu i rozespálé zapípání ve větvích stvrzovalo, že vše je v pořádku a přichystáno ke spánku. Ledaže...

Prošel krátkou soutěskou, spíše mezerou v pásu skal, do dalšího lesa. Někde hluboko v tónech a chvění nočního lesa přeci jenom cítil něco znepokojivého. Ne snad akutní hrozbu, nočního zabijáka, co se skrývá za rozkývaným mlázím. Ale vzdálený závan nejistoty a strachu. Rejsek pod listím vydal nepatrně kratší písknutí, než obvykle, a starý lišák se zastavoval a větřil nápadně často. I Bok se chvílemi zastavoval a poslouchal. V hlavě mu zněla Oats in the Water a nebyl schopen sehnat stádo svých splašených a toulavých myšlenek dohromady.

*And you'll find loss
And you'll fear what you found
When weather comes
Tearing down*

A chlad na něj dál útočil v bílých zpěněných vlnách. Jedna vlna byla zalitá tou následující dříve, než se stačila vsáknout a zmizet v černém písku jeho unaveného těla. Stále víc si připadal hrozivě malý a zranitelný.

Když jeho malomyslnost dosáhla vrcholu, po pravé straně pod sebou zahlédl pravidelný tvar. Mezi větvemi se černala trojúhelníkovitá silueta, stín až příliš pravidelný na to, než aby ho stvořila příroda. Opatrně sešel svahem níž a drápaté ručičky suchých jehličnanů ho přitom škrabaly po tvářích. Ucítil čpavou vůni divokých zvířat, která mu trochu zrychlila tep a rozšířila chřípí. Pod nohama mu šustily schnoucí kapradiny a místy klouzal po drobných modřínových a borových šiškách. Když přišel blíž, rozeznal siluetu sedlové střechy. Krmelec. Krmelec s velkým seníkem nad jesličkami. Obešel ho a po hmatu našel dvířka ve štítě zamčená petlicí s visacím zámekem. Velkému noži z jeho batohu nedělalo velký problém petlici ze ztrouchnivělého dřeva vylomit.

Nejdříve dovnitř hodil batoh a deku, rozhlédl se a stoupl si na dřevo jesliček. S mocným hekáním a funěním, které na chvíli pobouřilo nedalekého jezevce, který se už, už chystal vyhnat domnělého soka, se vyhrabal pod střechu. A ocítl se v ráji. Zjevně svědomitý myslivec před zimou důkladně nacpal seno do celého malého prostoru pod střechou. Přivřel za sebou dvířka a obklopila ho konejšivá vůně sena.

Z batohu si vzal čisté suché ponožky a přes ně si natáhl ty špinavé, jako dodatečnou izolaci. To ještě šlo a hlavně - ta rozkoš potom. Civilizace začíná a končí čistými ponožkami, uvažoval v duchu. Teprve s nimi může přijít Mahabharáta, a ostatně i kantovská úcta k hvězdnému nebi

a mravnímu zákonu je jen chatrnou iluzí, stojí-li na mokrých a páchnoucích ponožkách, filosofoval v duchu, aby nemusel myslet na zimu.

Následovalo cvičení připomínající travesti show uvnitř anakondy. Převléknout si ve stísněném prostoru propoceně tričko s bolavým tělem byla tragikomická záležitost. Sice ho popoháněla stále horší zima, ale i tak šlo o zdoluhavý a bolestivý proces. Via Dolorosa se senem mezi půlkami. Nakonec strčil nohy do batohu, hlavu si omotal špinavým trikem a zabalený do deky se zavrtával do sena. Snědl dvě žvýkačky, protože tělo zoufale prosilo o cukr a na malou chvíli se nechalo obelstít i šidítkem. S myšlenkou, že seno je vlastně duté vlákno, usnul.

V noci klesla teplota jen těsně nad bod mrazu. Probudila ho hnusná zima, která se do něj zakousla jako sešíváčka do papíru. Seno nehřálo ani trochu. Byla mu zima na nohy, na kolena, záda, břicho, i ramena, ale ze všeho nejhorší byl ledový vzduch, když pronikal hluboko do plic při každém nádechu, a mrazil mu nos a krk. Zdálo se mu, že je obrovský láčkovec, celý dutý a naplněný tím studeným vzduchem, který na jeho vnitřní stěny kreslil ledové květy. Chvěl se v senu, pokoušel si před očima vykreslit obraz a pocit horké vany, a bolestně na něj ve vlnách útočila představa horkého vývaru. S nudličkami, velkými játrovými knedlíčky a vonící párou nad talířem. Viděl se naložený ve vaně, jak v rozmočených rukách drží talíř a lžíci, a cpe se vývarem. Šťastnější a požívačná verze Marata.

V jeho blízkosti se ozval štěkavý zvuk, po kterém se definitivně stal kusem ledu, bez dechu a tepu. Vana i polévka proletěly škvírami ve střeše seníku do mrazivé tmy nahoře. Jenom vůně vývaru ho na zlomek vteřiny polechtala v nose. Když se zvuk po chvíli ozval znovu, pochopil, že je to jenom srnec.

Chlad ale neustoupil. Začal se bát, že usne a už se neprobudí. Vzpomněl si na dokument o bláznivém Belgičanovi, nebo snad Holanďanovi, co snášel neuvěřitelnou zimu a mráz jenom tím, že na střídačku rychle a mohutně dýchal a zadržoval dech. A ještě při tom vypadal křepce a spokojeně, jako exekutor na Ořechovce. Zkusil to.

Začal silně dýchat dolů, do břicha, až měl pocit, že se mu ledový vzduch dostává hluboko do stehů. Krk mu mrznul. Další a další nádechy z něho nejprve definitivně učinily kus ledu a také se mu začala trochu motat hlava. Výdech a výdrž. Opakoval to, až cítil, jak mu brní znečitlivěné konečky prstů a tuhnou svaly v obličeji. Brzy se přidala sílící euforie. V tu chvíli mu došlo, že už nevnímá hroznou zimu, která jím před chvílí lomcovala. V břiše mu začal hořet skromný oheň,

a pomalu, zprvu nesměle, se rozléval tepnami do ledových pustin na vzdálených okrajích jeho těla.

Venku se ozvaly další zvuky, tentokrát rychlé šustění a praskání větví kdesi po jeho pravici. Pořád dýchal, zrychloval a měl pocit, že toho nemůže nechat. Byl žíznivý poutník, který na poušti dorazil ke studni a pil a pil, až mu voda tekla po bradě. Zalykal se pocitem kyslíku v tepnách, zatímco ležel na zádech a ve tmě nad sebou tušil hřeben střechy, sbitý ze zčernalých hrubých prken. Nádech a výdech, a další zvuky, tentokrát blíž. Kdesi vzadu v jeho hlavě na chvíli blikl strach, ale byl přehlušen energií uvnitř jeho těla. Byl na tripu, podivně rozjařený, a tryskáč v jeho hlavě se právě odlepil od ranveje vstříc zapadajícímu Slunci.

Noc prořízl žalostný dětský výkřik těsně vedle krmelce. Vzápětí z dálky, nebo jako kdyby byl pod vodou, uslyšel zvuk trhaných tkání a tiché chlemtavé zvuky. Ale ty se odehrávaly v docela jiném filmu a příběhu, než byl ten jeho. Nedýchal, necítil strach, zato ho naplňoval údiv nad tím, jak dlouho dokáže být bez dechu, ponořený sám do sebe. Venku bylo dávno ticho, když se konečně zhluboka nadechl. Točila se mu hlava a nebyl schopen ovládat své ruce a obličej, sevřené v brnivé, ale příjemné křeči. Lesu, který byl naplněn zrozeními, smrtí a neurvalým syčením se, nestál za pozornost. Před očima mu probíhaly vlny barev, které se slily ve čtyři upřená červená světla. Postupně se mu vracel cit do končetin a už téměř nevnímal zimu. Znovu usnul.

Probudil se a rozespale mžoural do žlutého světla, které se dovnitř dralo skulinou pootevřených dvířek. V paprscích vířily pomíjivé spirály jemného prachu ze sena, tančily nahoru a dolů, jak je průvan vířil. Chvíli se nechal unášet hrou světél a stínů, než ho chlad donutil k pohybu. Nastartoval jako staré auto. Teprve na několikátý pokus naskočil a s vrzáním a pokašláváním se pomalu rozhýbal. Vykulil se ze seníku a rozhlédl se po lese, zalitém světlem. Měl hlad, měl žízeň a byla mu vážně zima. Docela pěkná sbírka potřeb.

Slunce bylo nízko nad obzorem, ale podle hodinek byly čtyři odpoledne. „Do háje, já prospal celý den,“ zastyděl se sám před sebou. Nicméně les v podvečerním slunci působil tak přátelsky, až mu rychle vyhnal z hlavy chmury. Čekal, kdy se zpoza skalky vynoří rodinka na výletě. Obloustlý tatík, co se marně dokazuje, že je ještě fit, manželka upnutá do Spandexu, a se sevřenými čelistmi bojující rázným pochodem proti celulitidě, a k nim dvě děcka zpružená, že nemohou sedět u svých mobilů. Les byl ale tichý, trochu rozespale a spokojeně mžoural do klesajícího Slunce, podobný staré kočce, když odpočívá na kamenné zídce.

Sundal si jedny ponožky a triko z hlavy, natáhl si boty a zatoužil po ohni. Zalovil v batohu pro vodu a už první dotyk s lahví mu naznačil, že pitím se nezahřeje. Ledová voda ho páčila na rtech a v krku. Trochu, trochu se zahřát, a alespoň na moment pustit do žil teplo zvenku. Potom se pokusit najít lidi, a všechno na policii vysvětlit. Po dlouhém spánku se za ním Vysočiny konečně dostavil rozum a jako dárek nesl v batohu vzpomínky. Ještě se pořádně nemohl uvelebit v závitech jeho mozku a nadával, kdo nebo co, tam nadělalo takový bordel, ale každopádně se Michal Bok zase začal stávat Michalem Bokem.

Dnes už mu bylo jasné, že pět roztrhaných ozbrojených chlapů v autobuse, mu nikdo nemůže přišít. A zatímco si v hlavě dával na hromádku důvody, proč jeho návrat mezi lidi proběhne víceméně hladce, sbíral klestí, suché kapradiny a dělal si ohniště. Pomocí zapalovače, pár listů z deníku Sport a suchého kapradí rozdělal malý táborák. Provizorně ho ohraničil pískovcovými kameny a uvažoval, jestli budou v žáru prskat. Hřál si ruce a chvěl se rozkoší, jak se teplo postupně šířilo podél žil v předloktích. Přál si být obřím fenkem, který by ušisky zakryl ohýnek. Pěkně tak, aby ani jeden jediný joul toho krásného tepla neunikal do zlodějského studeného vzduchu kolem. Vzápětí se rozkašlal a utíral si usazené oči, když se kouř otočil. Přisunul láhev k ohništi a těšil se na posilující vývar z PETky. Zatím se vydal pro větší klacky.

Za hloučkem mladých, schoulených smrčků, našel roztrhaného srnce. Ležel v dlouhých podvečerních stínech, s hlavou v hebké trávě zvrácenou až na záda, a s vypoulenými světlými pleci a přední končetiny spojovala s pánví a jednou kýtou jenom páteř, ze které byla odlámana i žebra. Vlastně spíš hladce odřezána, uvědomil si nepříjemný detail. Spokojená kočka bleskově a tiše seskočila z kamenné zídky a zmizela v podrostu.

Stál nad srncem s klacky v umolousané ruce, a prvotní šok i znechucení začaly střídat pudy mnohem temnější. Rozpačitě přešlápl. Zbytky srnce byly zjevně čerstvé, noc byla chladná a kýta vypadala tak... použitelně.

Otočil se, odnesl dřevo k ohni a odepl nůž z batohu. *Sakra, já si tu chodím jak skautka na Slapech*, napadlo ho se zneklidněním. Vzápětí mu došlo, že celou dobu má u sebe pistoli. Seznámení se zbraní bude až po srncovi, nadefinoval hlad priority.

Několikrát nešikovně přiložil velký nůž ke smutným zbytkům srnce, když nevěděl, jak začít, ale potom se urputně pustil do práce. Rychle se v něm probudila šelma, co v nás většinou spí

přikrytá plným žaludkem. Jenomže prázdný žaludek tohle vnitřní zvíře odhazuje jako tenkou peřinu a startuje do akce. Zjistil, že robustní nůž je překvapivě ostrý.

Řezník nebo myslivec by mu nakopali zadek těsně před tím, než by se rozplakali nad zničeným kusem masa, ale podařilo se mu z kýty vyřezat šest obrovských stejků.

Na chvíli se zarazil, když uviděl sadistický rudý kráter, který zanechal svým nožem v hnědé srsti. Nepůsobilo to o nic méně brutálně, než ostatní rány na srncově těle, které mu způsobil... Kurva, kdo vlastně?

Dvacet metrů. Bylo to jen dvacet metrů od seníku, kde jsem spal, vtírala se mu nepříjemná myšlenka, která byla za chvíli krutě ubita vůní pečeného masa. Neměl sůl, ani bylinky, ale asi pět procent genů, co máme po neandrtálcích, se právě probudilo. Zatím si alespoň opařil ruku a rty horkou vodou z lahve, která se vedle ohně krásně ohřála. Konečně mu bylo teplo.

Konsternovaně sledoval, jak zlátne a hnědne maso na kamenech a syčení šťávy, která kapala z masa na klacku, mu znělo jako symfonie. Kdyby až k němu v tu chvíli zezadu přišel hroch v přezkácích a zatroubil na polnici, ani by si ho nevšiml.

Najednou si vzpomněl na pistoli. Neobratně jí vytáhl s pouzdra a prohlížel si jí. Kamarádi ho párkrát vzali na střelnici, a tak věděl, že nesmí dávat prst na spoušť. Pistole nebyla ani velká, ani zvláště těžká. Měla výrazně zkosený čumák a vzadu mohutný výběžek nad rukojetí. CZ P-07, četl a vzápětí se lekl, když po stisknutí tlačítka u lučíku spouště z ní vyskočil zásobník o dost svižněji, než čekal, a málem mu spadl do ohně. Zkusil stáhnout závěr dozadu a povedlo se mu to, i když to šlo docela ztuha. Ostré hrany studeného kovu ho kousaly do prstů. Kladivo se odklonilo od zadní části závěru, kde zůstalo. Znovu to párkrát zkusil, až mu to šlo lépe. Věděl, že teď je pistole vybitá. Zmáčkl tlačítko na konci závěru a kladivo s hlasitým cvaknutím dopadlo. Zase se lekl, až málem nadskočil. Rozhlédl se polekaně po lese a palcem stáhl kladivo znovu dozadu. Chvilí si hrál, až technik v něm zvítězil a pochopil fungování zbraně. Vzápětí ale technika vyhnal neandrtálec a Bok se vrhl na maso.

S tichým nadáváním si v rukách přehazoval horký kus masa, který položil na zelený pařez. Nožem maso nakrájel na menší kusy a ty, plné nalepeného mechu a jehličí, hltavě cpal do pusy. Cítil, jak živiny a energie ve vlnách prostupují jeho tělem až k poslední buňce. Někdy v polovině té radostné chvíle si všiml, že je už skoro tma, ale cpal se dál. Když dojídal druhý kus masa, začal si už dělat vážné starosti s tmou, i s tím, že nevěděl, kde je.

Cestu Karosou strávil v polospánku, zaregistroval až dlouhou rovnou silnici v borových lesích, chvíli předtím, než jejich cesta tak násilně skončila. Dlouhá rovná silnice přes borový les. Lovil v paměti, kde by mohl být. Dopustil se nesmyslné chyby, kterou si později vyčítal, když došel k závěru, že je někde v ralských lesích mezi Kuřivody a Mimoní. Kilometry na všechny strany jsou lesy, strže, staré šachty a také příkopy po vojácích. Blbá vyhlídka na noční pochod. Nemluvě o těch, co chodí tmou.

Tma padla nehorázně rychle, i když nebylo ještě ani šest. Doloval párátkem ze švýcaráku kousky masa ze zubů a přemýšlel, co dál. S plným žaludkem na něho padala únava. Představa nočního pochodu studeným lesem mu dávala stále menší a menší smysl. Napil se teplé vody, utrl jednu stránku z novin, a zabalil do ní zbylé čtyři kusy masa, ještě horkého. Pořádná porce. Zbytek novin si nacpal pod sintr. Ohřáté kameny naházel do seníku a lehl si mezi ně. Těsně předtím, než zavřel oči, si vzal do ruky pistoli. Držel jí, jako dítě drží plyšového medvídka před spaním. Kameny z obou stran pořád krásně sálaly. Pokud se v noci odehrálo u krmelce nějaké další drama, Michal Bok u něho nebyl.

Ráno se vzbudil dokonale odpočatý a poprvé po několika dnech se konečně cítil ve své kůži. Les byl vlhký, venku mrholilo a mezi stromy se povalovala řídká mlha. Nožíkem si odřízl kus masa. Už bylo tuhé a včerejší euforie z jídla byla pryč. Statečně žvýkal vláknité maso, zatímco si balil batoh.

Seskočil z okénka seníku a vystoupal na plošinu nad krmelcem. Propíchl cípy deky, přehodil si ji přes ramena jako plášť, a dírkami provlékl kabel nabíječky. Vydal se na cestu, vedený jenom nejasným pocitem o směru. Proplétal se mlhou, podepřenou zlatou podzimní trávou, dosud zeleným borůvkám a rozsekanou kmeny nejbližších stromů, zatímco ty vzdálenější bledly a ztrácely se, jako vzpomínky mrtvých, na které už všichni zapomněli. Po necelé hodině cesty mezi stromy a pískovcovými skalami, začal les řídnout. Stromy ustoupily a před ním byla mělká úžlabina, ve které se louky zakusovaly do cípů lesa.

V dálce se objevily hřebeny střech vesnických domů. Obcházel cíp lesa, když ho do nosu udeřil zápach. Nasládlý, slabý, ale přesto nezaměnitelný.

Zůstal stát před neumělým křížem ve tvaru písmene T, vysokým přes tři metry. Jedna horní příčka byla kratší, než druhá. Šedá, místy až stříbrná, kulatina podle čerstvé zeminy u paty nedávno zatlučená do země, a navíc zajištěná několika silnými klacky. Jejich konce zářily

světlym dřevem, roztříštěným palicí nebo sekerou toho, kdo je zatloukal. Černé skvrny na bílém dřevě pocházely z těla mladého muže, přivázaného za ruce a ramena na kříž. Byl oblečený jako do kanceláře, v lehkých kožených mokasínech, modré košili s tenkým proužkem a světle béžových kalhotách. Na ruce měl drahé hodinky a na krku hlubokou řeznou ránu. Krev z hrdla tvořila černý střípatý pruh přes košili i kalhoty. V jeho bílé tváři s lehkým strništěm bylo patrné překvapení. Oči měl už docela kalné a na kůži byly první tmavé skvrny rozkladu. Bok se na něj zaraženě díval a mrtvý muž se díval na něj.

„Zůstanou v lese, když jim někoho dáme,“ ozval se chraplavý hlas starého muže, který se vedle Michala zhmotnil, jakoby odnikud. „Lufták,“ dodal, snad aby vysvětlil, nebo omluvil neradostný stav muže přivázaného na kříž.

Bok úlekem nadskočil a nevzmohl se na nic chytrého. Vedle něho stál děda v montérkách a nedbale, jakoby až stydlivě, na něj mířil dvojhlavňovou brokovnicí s upilovanými hlavněmi. Měl na sobě vytahaný svetr a přes něj starou bundu s beránkem. S nakřivo nasazenou hučkou byl podobný spíše zahrádkáři, co právě zazimoval stromky. Prohlížel si ho pichlavýma šedomodkýma očima, utopenýma pod hustým stříbrným obočím.

„Hele, moc neblbni mladej. A dej mi ten batoh,“ zdvihl sice nezkušeně, ale výhruzně brokovnici.

„To nemůžete, já jenom projdu,“ mlel nesmyslně Bok a připadal si jako stále větší pitomec. Stařec si s chrapláním výsměšně odfrkl a rozkašlal se.

„Nemůžu? Musím hochu, musím. Už čtyři dny nejdou telefony, nejde tu proud a z naší vesnice už zabili pět lidí. Naposledy se nevrátil hajnej. Nedá se vodsud vodejít...“ zadíval se úkosem za Boka.

„Když jim dáme cizí lidi, tak nás určitě nechaj na pokoji, rozumíš?“ mávl krátkou brokovnicí k mrtvole na sloupu a hned zase zamířil na Boka.

„Tak ten batoh a pěkně se otoč. Potřebujeme víc lidí kolem vesnice. Asi nikomu nebudeš chybět co? Neber to osobně chlapče, fakt mně to mrzí.“

Michal si v duchu nadával za svoji neschopnost i za to, že se v příštích vteřinách ocitne beze zbraně. Položil pomalu batoh na zem. Děda se k němu chamtivě sehnul a na moment na Boka zapomněl. Byl jako starý sup nad mršinou.

„Pěkej nůž...“ skláněl se nad batohem, a Bok se díval na jeho vrásčitý opálený krk, se dvěma provazci svalů v zátylku, porostlými řídkými stříbrnými vlasy. V náhlém záchvatu činorodosti, kterou by u sebe nikdy nečekal, sáhl do kapsy, bleskově se mu povedlo otevřít malý švýcarák a vrazil ho do důlku v zátylku starého muže. Nůž se zabodl hodně hluboko, zároveň se při průniku do těla muže začal zavírat a Bok se trochu pořezal na prstech. Muž vydal překvapený zvuk, asi jako kdyby nerozuměl něčemu v telefonu, a tiše se svalil k Bokovým nohám. Důlek na krku se mu plnil tmavou krví.

„Ježiš promiňte,“ začal blábolit Michal, kterého náhle objevená odvaha opustila přesně ve chvíli, kdy špička nože projela kůží starého muže. O krok ustoupil a vzápětí začal dávit. Úzkostlivě se při tom snažil nepozvracet chroptícího starce na zemi. Ve vteřinách mezi zvracením si uvědomil tu ironii, že i když má na batohu velký vojenský nůž a na opasku pistoli, zabil starého muže („Dohajzlujáhofaktzabil!?“) malou kudličkou. Na chvíli se narovnal, aby se nadechl, a v tu chvíli za sebou uslyšel tiché kroky.

Otočil se a poslední co uviděl, byla násada lopaty, dokonalým obloukem svižně směřující k jeho obličejí.

Pondělí až středa 25. – 27. 10. 2021, všude možné

Miller se svalil na svojí oblíbenou rozvrzanou židli na zápraží, přesně před neodstranitelnou skvrnou na zdi, a špinavýma rukama popadl hrnek s kafem. K nohám si položil dobře vychlazenou láhev piva. Mohutně se nadechl, zafuněl a rozkašlal se, jak ho polechtal prach, který měl v nose a v krku. Kopl do sebe půlku kafe, rozhlédl se do údolí a labužnický se protáhl, až mu záda zapraskala. Tenhle pohled se mu navzdory všemu neomrzela.

Celý den neúnavně makal ve sklepě své chalupy. Ukrajinec nacpaný pervitinem, křížený se stachanovcem. Byl plný špíny, utahaný a spokojený. Pod dřevěnou podlahou světnice byl prostorný sklep, přístupný po schodech ze síně, a který běžně využíval. Pod kamennou podlahou kuchyně byl druhý, menší sklep, kam za poslední roky nikdo nevstoupil, protože průchod z hlavního sklepa byl zavalen letitým nepořádkem.

Během nedělního odpoledne se definitivně rozhodl, že svojí chalupu neopustí, pokud to nebude nezbytně nutné. Počítal s tím, že dříve, nebo později, jeho dům podlehne rabování lidí a možná jej navštíví i Oni. V klenutém kamenném sklepě si proto budoval úkryt.

Větrací okénko u stropu zvenku zamaskoval hromadou starých krámů a dřeva, pod kterými z velkých kamenů a kusu panelu udělal maličký tunel, který mu umožňoval větrání i únik ze sklepa. Spíš takovou plazivku pro zatraceně tlustého slepýše, napadlo ho. Kameny, na kterých byl položený panel, původně zdobily skalku, která od smrti Heleny pomalu zarůstala. Vdovci se na detaily minulého života buď zoufale upnou, nebo je ještě usilovněji nechávají pomalu mizet v naději, že s detaily zmizí i smutek. Nic mezi. Kromě žlutého mlýnku na kafe, samozřejmě. Kus panelu, který dosud zpevňoval nájezd na pozemek, na kameny přetáhl za autem a pomáhal si pajcrem. Tunýlek končil v řadě zdivočelých rybízových keřů.

Sklep vyčistil (bohužel nenašel žádný poklad) a odtáhl do něj historické spartakiádní lehátko, deky a starý spacák. Kýbl s poklopem místo záchodu, dva plastové kanystry s vodou, regál, kam chtěl umístit vybavení a zásoby, a konečně poličku na knížky. Dvě velké bomby s plynem a vaříč Meva. Vodotěsná krabice s fotkami, které mu zúžily dech.

Vchod do sklepa zamaskoval dřevotřískovou deskou, na které bylo nářadí, vedle ní byl pak postavený ponk. Na první, ani na druhý pohled nebylo zřejmé, že za sklepem je ještě jeden.

Vrátil pivo do lednice a rozhodl, že plány na zítřek si připraví Na Vyhlídce. Kopl do sebe zbytek kafe a vzápětí vztekle plival lógr, který si nabral. Trochu se opláchl, převlékl, vzal si tužku a blok na poznámky, a když vycházel z chalupy, automaticky pískl na Bobinu. *Doprdele kurvapráce...* Ach jo. A ještě jednou ach jo. Bylo divné jít sám. A bylo to smutné.

Cestou se mrknul na hodinky a najednou se zarazil. Zůstal stát na hrubé asfaltce a kroutil zápěstím proti světlu Slunce, které právě zapadalo za Ještědem. Při vhodném úhlu jasně viděl vlasový škrábanec na sklíčku, který se táhl od tří, k sedmi hodinám. Přesně stejný si vybavoval na Seikách připnutých na zápěstí utržené paže. Uvědomil si, že se mu najednou třese ruka. Vytáhl telefon a na potřetí se mu podařilo vytočit Šebestovo číslo. Telefon dlouze vyzváněl a pak se ozval rozespálý Šebestův hlas. A vida, přeci jenom občas spí.

„Radku, potřebuju se podívat na ty Seika.“

„Na jaký Seika, ty máš Seika, ne?“ nechápal Šebesta.

„Na ty, co byly na tý utržený ruce, do hajzlu!“

„Na tý žádný hodinky nebyly,“ prohlásil rezolutně poručík.

„Kurva Radku nedělej si ze mě prdel! Sám sem je tam viděl,“ zuřil Miller, ale už když to říkal, věděl, že mu Šebesta nelže.

„Nic, zapomeň na to. Dobrou,“ položil telefon a zůstal bez výrazu stát na cestě mezi chalupami. Jazykem lovil zbytky lógru mezi zuby a bylo mu zatraceně divně. Na první dobrou si byl jistý, že hodinky na utržené ruce byly. Jenže. Byl by první osamělý vdovec, kterému začne strašit ve věži?

Když dorazil Na Vyhlídku, zarazil se hned ve dveřích. Bylo pondělí večer, luftáci odjeli, ale hospoda byla skoro plná. Bohunka se zarudlýma očima lítala po place, co jí její postava a křečové žíly dovolily. Miller si sedl k volnému stolu do kouta, studoval desítky let starou kroniku vrypů a škrábanců na desce stolu a čekal na svojí Plzeň. Místní i turisté řešili výpadky signálu, padající letadla, rozbitá auta i nálezy několika roztrhaných kusů dobytka.

Od Poniklé k Vysokému se přes noc objevilo na pastvinách několik zabitých ovcí a dokonce i plemenný býk. Mohutné a agresivní zvíře bylo nalezeno na pastvině u Roprachtic, s přeraženou páteří, utrženou zadní kýtou a prázdnou břišní dutinou. Chyběly mu i obě oči. Ovce byly připsány vlkům, ale nad velkým popudlivým býkem se strhla vášnivá debata. Nikdo

neměl představu, co by ho mohlo dostat. Však medvědi na pomezí Jizerek a Krkonoš nejsou. Ve hře se s rostoucí hladinkou ocitli i mimozemšťané a sadistický úchyl.

Rozložitý hoteliér z Pece pod Sněžkou, který měl v Kořenově dceru, hlasitě líčil novou historku z Obřího dolu. Důležitě vykládal, jak už několik lidí v kolmé skalní stěně Velké Studniční jámy v noci údajně vidělo řadu světél. A ne jednou. Že prý tam armáda buduje podzemní základnu. *Taková blbost, lidi toho dneska nakecaj, že jo.*

O mrtvém lesníkovi a vedoucím hospody věděla jenom Bohunka, překvapená, že jí nikdo neodvezl na nějaký výslech. Vždycky to ukazovali ve filmech. Usmála na kapitána, z koutka oka jí stekla slza, a pohledem si dali najevo, že si spolu později promluví.

Hosté si navzájem ukazovali více či méně fungující mobily a hlasitě se hádali, co stojí za jejich výpadky. Dočasné soupeření značek mobilů skončilo na tom, že pořádně nefunguje žádná. Millerovi to připomnělo, že i jeho telefon na večer ožil a usilovně pípál kvůli zmeškaným zprávám a hovorům. Než mu Bohunka natočila pivo, projel seznam zmeškaných hovorů a zpráv. Většinou šlo o pracovní věci, kterým se pro příště rozhodl nevěnovat pozornost. Zaujalo ho i povědomé pražské číslo. Když si jej ale ani po chvíli usilovného přemýšlení nedokázal zařadit, přestal se jím zabývat.

Když mu vzápětí zazvonil telefon, lokál ztichl a všichni se zájmem sledovali, jestli se podaří hovor uskutečnit. Miller se cítil trapně, a když přijímal hovor, mračil se na každého jednoho čumila ve výčepu.

Zase Šebesta, hned se rozhlédl, kde má kafe a s údivem konstatoval, že Šebesta volá, i když není kafe po ruce.

„Dane, volal jsem tomu policajtovi, co to tam hlídal. Tam na pasece, jak byla ta ruka.“

„Hmm,“ zamručel neurčitě Miller.

„Když jsi odjel, byl se prý podívat na tu ruku. A žádný hodinky na ní prý nebyly. Ví to bezpečně.“

„Hmmpfff,“ zamručel Miller o něco sofistikovaněji a zamračil se na zvědavé obličeje ještě víc.

„Ale... Jak bych ti to... Prý tam zahlédl nějakou divnou postavu. Prý jako obrovský černý chlap. Tak jestli ten ty hodinky nevzal.“ Millerovi přeběhl mráz po zádech.

„Běž spát. A díky moc. Zavoláme si, jo?“

Napil se a zamyšleně pozoroval prázdný papír před sebou. Prázdný, jako suma jeho nápadů. Tři, čtyři dny, do konce klidného, přívětivého světa, který sice škobrtavě, ale v podstatě předvídatelně, funguje už tisíce let. Už to nešlo zastavit, ale na první pohled to na povrchu zatím vypadalo dobře. Měl chuť vyskočit na stůl a začít řvát na všechny kolem, že se blíží konec, a ať se na něj připraví.

Chvíli v něm vřela představa exaltovaného prorockého kázání z pocintaného hospodského stolu. Kazatel z pivnice, chmelové orákulum s opilým publikem. Ale k čemu? Všichni by se na něj dívali, jako na chudáka Kassandru, a nanejvýš by ho vyhodili před lokál. Přitom ho napadl epitaf na hrob věštkyně Kassandry: *Já vám to říkala...* Začal se tiše smát svému výmyslu, než mu došlo, že je to spíš hysterie. Když se uklidnil, uvažoval chvíli o tom, kolik točených piv ještě asi v životě vypije. Rozhodl se, že dneska jich bude hodně. Ale až po práci.

Měl jasno, že se nějakého Kubského projektu ČR 2.0 v přelidněné a hladové Praze účastnit nechce, neuměl si ani představit jeho fungování. Celou noc přemýšlel, jakým směrem se asi bude ubírat vývoj mimo zóny. Postupně došel k názoru, že lépe mu bude v prázdném světě, třebaže obsazeném děsivými návštěvníky. Cítil, že by pro něj mohlo být snadnější vyhnout se jim, než davům zoufalých lidí, kterým dochází zdroje.

Na prázdný papír padl korpulentní stín, když před něj Bohunka pokládala obří porci jeleního guláše s chlebem.

„Určitě jste dneska nic teplého nejedl, pane kapitáne.“

„Vy jste anděl Bohunko.“

„Já vím, to říkáte pořád. Jen to nebe pořád nikde,“ povzdechla si.

Už možná brzy Bohunko, pomyslel si, ale nahlas nic neřekl.

Millerovi se postupně plnil papír poznámkami a seznamy, občasně mocně proškrtanými a v rohu zpečetěnými pořádnou skvrnou od guláše.

Služební pistoli, klasickou policejní CZ 75 D Compact neměl rád, a ani jí příliš nevěřil. Občas chodil střílet „dědkovskou ligu“ na střelnici v Semilech. K tomu měl svojí sportovní CZ Shadow 2, se kterou byl naopak naprosto spokojený. Problém byl, že krásná, velká pistole s černým rámem a modrými střenkami byla nehorázně těžká a neskladná. Představa, jak s ní putuje dlouhé kilometry, nebo utíká lesem, se mu zdála absurdní. Měl i civilní verzi pušky M4 v ráži

5.56 mm od Coltu, se kterou plánoval chodit na závody LOS. K tomu se ale zatím nějak nedostal. Sezení s kafem a rumem na zápraží chalupy je totiž časově hodně náročný koníček.

Takže pistoli. Podle toho, co říkal Kubský, nemusel řešit Je. Ustřílet z půlpalcáku možná jdou, ale kdo by ho nosil, že ano. Něco do vyhrocených situací s lidmi bude užitečnější. Pistole. Protože mu různé Glocky nic neříkaly, a pro svojí jistou konzervativnost neměl rád pistole bez vnějšího kladiva, dost podstatně se mu zúžil výběr. Nakonec se rozhodl pro Heckler Koch P30L. Poměrně lehká full-size pistole, s vypouštěním bicího kladiva, dlouhou hlavní, schopnou maximálně využít výkon náboje, která navíc slibovala klidnou střelbu i dlouhou záměrnou. Ve chvíli, kdy zrovna fungoval Internet, si zamluvil poslední skladovou v prodejně v Holešovicích. Líbil se mu název obchodu. NoCompromise.house. Zdálo se mu to jako přiléhavý název pro nastávající časy. Zmluvený Heckler měl na hlavní závit na tlumič. Nákupní povolení na samonabíjecí pistoli se mu někde válelo, jen se bude muset zamyslet, kde. Snad v kredenci. Nebo v komodě v síni, jo to by mohlo být ono. Hlavně ráno nastartovat...

Podobně pokračoval s batohem. Rozhodl se pro malý, jednoduchý, ale extrémně pevný batoh. Jeho stará Gemma už byla vetchá léty, strávenými na vandrech. Navíc byla zbytečně velká. Bylo mu jasné, že základem jeho fungování bude muset být rychlost a minimalismus. Vybral si finský Savotta Jääkari, pro jeho jednoduchou konstrukci a neuvěřitelnou pevnost. Nástupce patrolovacího batohu finských hraničářů se mu jevil, jako ideální volba. Doplněný o dvě přídavné boční kapsy bude svojí velikostí muset stačit. *Co nemáš, to nepotřebuješ*, jak říkal kamarád Kostěj. A taky: *Zážitky musí být intenzivní, ne nutně pozitivní*. O to se teď nebude muset nikdo bát.

Další čára v bloku, která oddělila jednotlivé položky výbavy, další čárka na lístku. Popojedem. Přestal sledovat okolí, a pohroužil se do svých úvah.

K batohu si připsal britskou vojenskou bundu CS95 Windproof smock. Jednu už měl. Oceňoval na ní pevný materiál, slušnou odolnost vůči dešti i velké kapsy. Zavrhl šustivé a málo odolné oblečení, jako goretex. Postupně si do seznamu napsal merinové prádlo, pončo, britský vojenský svetr, lehké kotníčkové boty na léto, a německé kanady na zimu a podzim. Nože neřešil, podle potřeby bude střídat svoje oblíbené finské armádní Sissipuuko M95 a ruský Kizlyar Supreme Echo z nástrojové oceli Bohler. V kapse na kalhotách měl už řadu let na klipsu zavírací Ontario RAT-1. Když ho čas od času ztratil, bez přemýšlení a vybírání si koupil další.

V jednu chvíli zjistil, že ho psaní seznamu baví. Hotová podnikatelská panička před výletem do shopping centra. Na druhou stranu, kdo by neměl na různých dobrodružných knížkách nejraději seznam toho, co trosečníci zachránili, že ano? Probouzely se v něm pudy velící, po tisíciletí týranému lidskému rodu, shromažďovat všechno potřebné, a zároveň i nálada kluka, co se těší na Ježíška. A navíc – možná poslední velký nákup jeho života, tak ať to stojí za to. A *carpe diem*, jak říkal Jarda. Jo, zítra si to užije.

Se zafuněním odsunul prázdný talíř s gulášem a zamyslel se nad jídlem v blízké budoucnosti. Bylo jasné, že dělat zásoby má jenom omezený smysl a pěstovat běžné plodiny mu zabere čas. Navíc to neuměl a stejně by je sklídl někdo jiný. Vzpomněl si na kanadské cukrové javory, které před mnoha lety vysadil jeho strejda na okraji lesa, asi čtyři kilometry jižně od jeho chalupy. Už ani nevěděl, proč je strejda tenkrát vysadil. Byl to ale nadšený Mičurinec, který zkoušel pěstovat, co mu přišlo pod ruku, a navíc se rád vsázel. Nenápadně ukryté v chráněném údolíčku mu mohly poskytovat nějaký cukr. Do poznámek si napsal nákup stromků javoru s úmyslem, strejdovu plantáž trochu rozšířit a omladit. Kdo ví, jak dlouho všechno potrvá a komu se ještě budou hodit. K tomu si připsal nákup pohanky jak pro jídlo, tak pro jarní setbu dole u javorů. Uvažoval o tom, že pohanka vypadá jako plevel a nebude nikoho lákat k tomu, aby mu ji ukradl. Snad.

Maso chtěl řešit svým Coltem a oky (do poznámek přibylo „vázací drát – hodně“ a pod to připsal „lovecké střelivo .223“).

Na lístku se objevila třetí čárka a v bloku byla hustě popsána první stránka. Venku už byla tma, ale hospoda pořád hučela jako úl. Znovu se podívil, co je tu při pondělku hostů. Vypadalo to, že všichni podvědomě chtějí být ve světle, teple a společnosti ostatních lidí. Svítící a teplá hospoda vysála z šera chalup pod tmavými lesy jejich obyvatele. Zdálo se, jako by ze tmy a samoty tam venku měli strach. Poslední dny byly pro řadu vnímavějších lidí podivné a zneklidňující. Ostatně - i on si mohl svůj seznam psát v klidu své chalupy, ale dnes ho to táhlo mezi lidi. Hospoda hučela, jak k sobě najednou měli všichni tak blízko. Lokálem lítaly panáky a rundy, Bohunka byla uštvaná, chvílemi zněl opilecký zpěv, který podivuhodně kombinoval patetickou procítěnost i grandiózní neumětelství. Z druhého kouta výčepu hvízdalo pleskání karet lízaného mariáše, prokládaného panáky Myslivce při renoncech, a dveřmi lokálu chodili tam a zpět kuřáci. Pár štamgastů se ptalo na Milana, jehož skromné a žalostné zbytky byly dílem v boxu Liberecké patologie, a dílem roztahané v lesích mezi Kapradníkem a Hvězdou.

Bohunka to vždycky nějak zamluvila a přitom bojovala s tím, aby nezačala brečet. Navíc sama toho mnoho nevěděla. Jenže – kdo věděl víc?

Podíval se na paroží nad zelenými kachlovými kamny. Napadlo ho, že se svým Coltem by si takovou horu masa opatřil jenom stěží. U čtvrtého piva si proto připsal kulovnici v ráži .308w. Na tu nákupní povolení nepotřebuje, stačí zbroják. Zaklapl hlasitě blok a rozhodl se už jenom relaxovat. Poslední večere Páně.

Někde mezi pátým a šestým pivem si ještě připsal: „Kafe, hodně“.

Po sedmém přibyl „Rum“, a vzápětí blok zlil pivem. Text se naštěstí skoro nerozpil, na rozdíl od světa kolem Millera. Zatřepal hlavou a dal si kávu. Ještě chtěl něco vyřídit.

Po půlnoci se hospoda téměř vyprázdnila. Bohunka myla sklo. Povážlivě vratkým krokem k ní přistoupil.

„Bohunko, vy máte v Lib... Librci sestru, že jo?“ zeptal se trochu huhlavě.

„Jojo pane kapitáne. Má barák v Hanychově. A běžte už spát. Jste utahanej, jak cikánskej kočárek.“

„Tak si zítra ráno vemte Milanovu Kyta... Vitaru, jedte za sestrou a už se nevracejte. Slibte mi to, jo?“

Bohunka položila krýgl vedle spullboye na mycák a začala se jí třást brada. Miller jí opatrně položil ruku na rameno, dílem aby jí uklidnil a hlavně aby neupadl.

„Co se to děje Dane, co se to děje?“ říkala mu poprvé jménem a použila skoro stejná slova, jakými on sám včera mluvil na Jardu. Jo, otázka za deset Bludišťáků. „A co se vlastně stalo Milanovi?“

„Jedte za sestrou Bohunko, věřte mi. Nakupte, co se vám do baráku vejde, natankujte a dávejte na sebe moc pozor. Nechtějte vědět víc. Tady už to skončilo. Úplně skončilo.“

Pořád se opíral o Bohunku a trochu se pohupoval v kolenou. Najednou se mu udělalo strašně smutno nad tím, co všechno zmizelo do hajzlu, a co všechno se tam právě zarputile chystá. Do očí mu vrazily slzy, ze kterých Bohunka s mrazením v zádech pochopila, že nejde o obyčejné opilecké blábolení. Na to Millera příliš dobře znala. Konejšivě ho objala a chvíli ho chlácholila. Postupně se uklidnil. Přicházel i stud. Čekal, že mu bude Bohunka odporovat s tím, kolik je ve

sklepě sudů, že má naraženo a také plný mrazák, ale zmýlil se. Když mocně potáhl nudli, otočila se k regálu za výčepem, vyndala láhev whisky, a do dvou sklenic nalila koňskou dávku.

„Vždyť nepijete Bohunko.“

„Možná jsem měla začít už dávno,“ přitukla mu. „Tak, třeba se ještě někdy uvidíme, pane kapitáne,“ chabě se pokusila o statečný úsměv.

Oba se napili a Bohunka se rozkašlala. Potom vzala jeho hlavu do věčně rozmáčených rukou. Mlaskavě a mateřsky ho políbila na čelo.

„Opatrujte se Dane.“

Přikývl, rozpačitě jí pohladil po rameni, než po trochu vratkých nohách zamířil chvatně k východu.

„Pane kapitáne!“

Zarazil se, obával se dalšího loučení. A toho, že zase bude naměkko. Když se ale otočil, Bohunka jenom se smutným úsměvem a výrazem kokršpaněla ukazovala ke stolu, kde zapomněl svůj blok.

Venku ho rychle probral chladný vzduch říjnové noci. Zastyděl se na chvíli, že se před Bohunkou tak složil. Ale co, Bohunka byla asi nejchápavější a nejméně soudící člověk, jakého znal, tak co se v tom nimrat. Dostal depresi z toho, že on, chlap po čtyřicítce má nejlepší, a vlastně jedinou, známou kulatou šedesátiletou servírku. *Něco děláš špatně Dane, kurevsky špatně.* Zatímco stoupal po severním úbočí Hvězdy ke své chalupě, začal přemítat nad tím, co všechno podělal. Od pádu do propasti opilecké sebelítosti ho zachránilo, když koutkem oka zaregistroval v dálce světla v lese. Pod rozhlednou Štěpánka, zhruba v místech, kde byl kamenný kříž věnovaný německým vojákům, prosvítala barevná světla.

Po zádech mu přeběhl mráz. Přidal do kroku, nejenom proto, že se ochladilo a z krkonošských skal začal vylézat mrazivý chlad. Štěrková cesta mu hlasitě křupala pod nohama, když z dálky zaslechl zvuk, který mu svázel nohy. Volání šelmy, organické srostlé ze zvukem nějakého stroje nebo syntetizátoru. Zvuk z jiného světa, pronikající do posledního závitu mozku, otřásající každou jednou synapsí mezi neurony a jezdící po páteři od mozku k ledvinám a zpátky. Několikavteřinový black-out. Přestaly ho poslouchat nohy, které jen obtížně donutil

k pomalému pohybu. Zaslechl zvuk chvatně zavíraných okenic z chalupy, kterou právě míjel. Světla pod Štěpánkou zhasla a bylo ticho.

Kdo to chodí po lesích, když všichni spí? A od kdy? Chodil tam snad vždy?

Šlapal dlouhými kroky do kopce, nyní až bolestně střízlivý. V jednu chvíli se mu zdálo, že zahlédl světla mnohem blíž. Vzápětí ho vyděsil rachot a praskání větví, které se ozvalo z lesa na levé straně. Ztuhl ve stínu smrku, rostoucího před chalupou, kterou právě míjel. Před sebou držel poznámkový blok, jako exorcista kříž, a neodvažoval se ani dýchat. Praskání z lesa rychle sílilo. Bylo slyšet dupání i hutné oddechování silného tvora. Miller se přikrčil a přál si být neviditelný. Mlází na kraji lesa se pohnulo, jak se na louku mezi chalupami prodíralo mohutné tělo.

Kapitální jelen, následovaný dvěma laněmi rychle přeběhl louku pod chalupou, u které se kapitán ukrýval. Běželi tiše jako přízraky směrem k Tesařovu a Příchovicím, mezi osvětlené chalupy. Miller čekal, co se za nimi vynoří z lesa, napjatý, až mu tuhly nohy. Když byl všude dost dlouho klid, napřímil se a vyrazil rychle ke své chalupě.

Uvnitř, za sebou zamknul dveře, zabouchl okenice a teprve potom rozsvítil. Uvědomil si absurditu svého počínání, ale nechal už vše zavřené. Pro pocit. Pár měkkých smrkových prkýnek, a co dodají morálu. Odemkl příruční trezor, který měl v rustikální komodě (Helena z ní měla takovou radost, když jí objevili v bazaru v Železném Brodě), napáskoval dva zásobníky po devatenácti nábojích do svého Shadowa, vypil půllitr vody, a cítil se lépe. Než usnul s pistolí pod polštářem, napsal si do svého upatlaného bloku „baterka“.

V úterý ráno ho zničil řvoucí budík a nezaměnitelná kombinace zvětralého piva a whisky na patře. *Fešák lázeňský*, pomyslel si, když se díval na svoje kruhy pod očima a celkově opotřebovaný vzhled v zrcadle. Dal se rychle do kupy, než se vydal na cestu. Shadowa si vzal s sebou.

Bylo ubrečené, deštivé ráno. Mžilo mu za krk, když šel k autu, zatímco okolní chalupy ještě spaly. Na jizerské kopce ani na Ještěd nebylo přes nízkou oblačnost vidět. Auto naštěstí nastartovalo. Už se skoro rozjel, když si vzpomněl na paměťovou kartu s hudbou. Vyndal jí ze svého Leona a nacpal do policejní Oktávky. Po chvíli váhání si pustil Eddieho Veddera – soundtrack k *Into the Wild*. Dálkami vonící *Setting Forth* bylo přesně to, co chtěl před cestou slyšet. V Tanvaldu zkusil bankomat a děkoval Bohu, že funguje. A také poděkoval své lenosti, že si nenastavil žádný limit na výběr z bankomatu. Paklík peněz, co držel v ruce, vypadal

úctyhodně. Připadal si jako drogový dealer, nebo mafián. Ještě zlatý řetěz, sluneční brýle a tepláky s rozkrokem u kolen, co vypadají, že se jejich majitel právě strašlivě posral. A bylo by to stylové.

Smržovku i Jablonec proletěl drze na majáky, přičemž si v duchu musel přiznat, že si to řádně užívá. Za zvuku Hard Sun před Hodkovicemi najel na R35 a chvíli po osmé už stavěl na čerpací stanici MOL kousek za Boleslaví. Popíjel velké Café Americano, k tomu kousal svoje oblíbené pekanové pletence (kolik jich ještě bude?), a do bloku si doplňoval adresy obchodů, ve kterých se chtěl zastavit.

Funkční Internet byl výhodou. Přesto i tady, mimo rodící se zónu, bylo možné zaznamenat výpadky a zdržení, jak si pakety ze vzdálených datacenter obtížně hledaly cestu přes sílicí zónu. Páteční spoje na optických linkách zatím nebyly zónou příliš vážně dotčeny. Během pár dní se to ale změní.

Na parkovišti před pumpou se na pohled nedělo nic zvláštního. Manažeři, kteří nemuseli být brzy v Praze, aby vydělali na svoje hypotéky, odstavili služební Passaty a dávali si kafe stejně jako Miller. Po dálnici svištěly kamiony a venku byl naprosto obyčejný podzimní den. Lidé začínali být stále více zneklidnění zprávami o výpadech elektřiny a datových připojení po celé Evropě, a také náhlým nárůstem leteckých havárií. A to netušili, že od pondělního poledne byla spousta letů bez vysvětlení diskrétně uzemňována. Lidé i novináři to většinou připisovali zvýšené sluneční aktivitě, nebo změnám v magnetickém poli. V televizi se objevilo pár druhořadých odborníků, kteří se na rozvíjení těchto teorií pokoušeli rozjet svojí mediální kariéru. Na sociálních sítích pomalu a zatím sporadicky prosakovaly i zprávy o brutálních vraždách, ale policie je vzápětí usilovně dementovala. Nápadně přibýlo i pohřešovaných osob, ale téměř nikdo za tím neviděl hlubší souvislost, než že s chybujícími telefony se lidé hůř udržují v kontaktu.

Kdybyste věděli, co vím já, pomyslel si zase Miller, když za skleněnou stěnou čerpací stanice míchal svoje kafe, a psal si adresu velkého zahradnictví a sadařství u Kralup. *Kassandra...* Než jeho hrnek vychladl, přes mokré sklo benzínky uviděl, jak se po dálnici, směrem na sever, sune velký vojenský konvoj Land Roverů a Tatrovek, doprovázený několika Pandury a obrněnými vozy Iveco LVM. Bez větší pozornosti a zájmu okolí, směřovala tmavě zelená mokrá auta zlověstně na Turnov. Miller přemýšlel, jestli je to součást přípravy na ČR 2.0, nebo jde o poslední záškruby mocenských sil země určené k zániku.

Při příjezdu na Pražský okruh ho překvapila kolona autobusů, jedoucích od nájezdu na hradeckou dálnici. Při letmém pohledu se mu zdálo, že v nich převažují staří, bezradně vypadající lidé. Upřeně se díval na změť stříbrných trvalých, pleší, jaterních skvrn a zmatených očí za zamlženými okny autobusů, než mu naskočila zelená. Bylo to znepokojivé.

O něco později už sestupoval do zapadlého suterénního obchodu v pražských Holešovicích. NoCompromise.house vypadal zvenku docela kompromisně, ale uvnitř si Miller připadal jako v ráji. Vyzkoušel si Hecklera, zhrozil se nad tuhou a dlouhou spouští, a na místě si nechal naistalovat laděnou spoušť. Vedle jeho Shadowa to pořád byla hrůza, ale na služební kopyto to bylo velmi, velmi slušné. Skvělá ergonomie, agresivně tvarovaný závěr, postavený tak bytelně, jako bitevní loď Bismarck, se mu zamlouvaly. Dokoupil dva prodloužené dvacetiranné zásobníky, pouzdro, tři krabice po tisíci kusech těžších, 124 grainových nábojů Blaser a v duchu se omluvil svému rozpočtu. Hodlal mu dnes ubližovat ještě hodně. Vlastně ho plánoval zlikvidovat.

O další čtvrt hodiny později už zuřil v autě, protože navigace, která začala zlobit, ho místo ke staré Kolbence hnala někam na Kobylisy. Nahodil majáky, otočil se na tramvajovém pásu a jel dílem na pocit, a dílem pokukoval do staršího papírového plánu Prahy, který si prozíravě vzal s sebou. Ve velkém armyshopu na Kolbenově opět ztenčil svůj paklík peněz, když si šel pro nový finský batoh, boty a oblečení. Batoh ho na první pohled trochu zklamal nevelkými rozměry a prostinkou konstrukcí, která se mu nezdála být v rovnováze s cenou.

„On je takovej jednoduchej, ale mrkněte na ty materiály a provedení. Tenhle batoh přežije konec světa pane,“ spustil se smíchem mladý prodavač, když viděl jeho rozpaky.

„Jo, tak v to přesně doufám,“ zabručel Miller, když k překvapení prodavače odpočítával bankovky z tlustého svazku, místo aby použil platební kartu. *Dealer...*

Při posouvání se v koloně v Sokolovské ulici směrem na Magistrálu, si dobře všiml nápadně velkého počtu policistů v ulicích, i mnoha aut se zapnutými majáky. Včetně aut bez označení. Policisté vypadali trochu ztracení, jakoby je někdo poslal do ulic, ale sami nevěděli proč, a co mají vlastně dělat. Většina lidí si toho nevšimla, ale každému, kdo strávil roky u bezpečnostních složek, bylo jasné, že se děje něco vážného. Zaparkoval na parkovišti na střeše Hlavního nádraží a přes špinavý park sešel do podnikové prodejny České zbrojovky v Opletalce.

Vzal si kulovnici CZ 557 Range rifle se třemi desetirannými zásobníky a s namontovaným puškohledem Nikon Monarch 3.5-10x50. Byla to jediná 557 skladem, která měla namontovanou a údajně i nastřelenou optiku pro klienta, který z koupě následně vycouval. Nezbyvalo, než věřit. Pár sprejů na čištění zbraní, pět set loveckých nábojů ráže .308 Winchester a pět set v ráži .223 a svítilnu Fenix TK35. Odcházel ke krajnosti naložený, protože zejména střelivo mu svojí váhou doslova drtilo páteř. V duchu se viděl, jak ho, s plnými rukama a po zuby ozbrojeného, někdo přepadne a on se nebude moc pro hromadu zbraní a střeliva, které táhnul, ani bránit. Těch asi sto padesát metrů k autu zdolával, jako výstup na Rysy.

Postupně mu v kufru auta přibývalo další oblečení, které musel přeskládat do velké vodotěsné plastové bedny, kterou koupil v hobby marketu na kraji Prahy. Následovalo šedesát kilo neloupané pohanky na sadbu, a stejné množství loupané na jídlo. Policejní Octavia si začala sedat na zadní nápravu. V duchu si nadával, že si špatně sestavil svůj itinerář. Zbraně měl kupovat na konec a ne běhat po obchodech a bát se, kdo mu vykrade auto.

V poledne už po dálnici D8 (a druhém kafi na čerpačce) mířil na Kralupy. Povedlo se mu nad náklad nacpat osm skoro dvoumetrových kanadských javorů tak, že ho větvičky píchaly do krku jenom chvílemi, ne častěji než desetkrát za minutu. Když vyjížděl, pustil si své oblíbené islandské Sólstafir.

„Tak už se tam asi nepodívám,“ povzdychl si v duchu, a nad svým letitým životním plánem zatáhl černou oponu. Hymnické tóny Fjary ho unášeli k Poohří.

Po D8 minul Říp, sjel u Terezína z dálnice, a po druhé hodině odpoledne už zastavoval v Litoměřicích u kavárny, vybudované ze zrušeného nádraží. Oblačnost zmizela, vyjasnilo se a byl krásný podzimní den. Zaplul do obchodu s norským textilem z merino vlny, udělat jim životní tržbu. Tedy alespoň v to doufal. Několik sad spodárů, triček a ponožek od Devoldu mu otevřelo zcela nové obzory možností, jaké sumy je možné utratit za prádlo, které není většinou ani vidět. Doufal, že bude tak dobré, jak se dočetl. V duchu se zastyděl za svojí sbírku levných triček po padesáti korunách. Paklík bankovek v jeho náprsní kapse začal vypadat docela smutně.

Jestli ten konec nepřijde, tak jsem v hajzlu, napadlo ho, napůl s ironií. Budu žrát vietnamský polívky aspoň půl roku.

Vzápětí si ale vzpomněl na dva páry rudě žhnoucích očí Pastýře a po zádech mu přeběhl mráz. Na polévky ale nezapomněl. Naopak, zabrzdil u nejbližší večerky. Za chvíli za sedačku řidiče cpal velkou krabicí plnou nudlových polévek. Měl na směsi soli, éček, glutamátu, palmového tuku a sušených netopýrů lehkou závislost. Vlastně spíš těžkou.

Projel prsatou krajinou mezi Středohořím a Roverkami, přitom se kochal žlutozelenými kopci na pozadí jasné oblohy. Ronov s Vlhoští, podepřené starými rybníky, vybudovanými sto let před těmi jihočeskými. Jejich hladina, pod kterou spí Urbanův Hastrman a která zrcadlí vysoké podzimní nebe, byla vystřídána Bezdězem. Ještě před ním se zastavil na jídlo v Jestřebí. Motorkáři u vedlejšího stolu vedli vzrušenou a hlučnou debatu o tom, proč od víkendu pořád padá Net a letadla, a hledali v tom souvislosti. Jejich úvahy přerušily zprávy v televizi nad výčepním pultem. Odborníci se tam urputně dohadovali nad dalšími pády letadel i rozsáhlými výpadky komunikací po celém světě.

Shodovali se na krátkodobých poruchách magnetického pole Země a dočasném oslabení van Allenových pásů, které způsobilo příliv nabitých částic i záření od Slunce. V souvislosti s těmito jevy bylo preventivně vypnuto několika jaderných elektráren po celém světě. Na různých místech, zejména v Latinské Americe, došlo k bouřím a rabováním v ulicích. Jako záminka se davům zjevně hodilo cokoliv. Po střihu zapálených měst následoval rozhovor s komentátorem, který označil situaci za normální a varoval před Ruskem, Čínou a také před desinformačními kampaněmi o zmizelých a zabitých lidech.

Miller zhltl svůj svíčkovou, rychle zaplatil a nechal vykulené servírce opulentní spropitné. Se studem si uvědomil, že včera zapomněl Na Vyhlídce Bohunce zaplatit útratu. Ne, že by na tom v této situaci snad záleželo, ale bylo mu to trapné.

Bezděz mezitím získal nazlátlou barvu a chvílemi za ním a za ralskými lesy vykukoval Ještěd, který se leskl a blyštěl v odpoledním Slunci. Krásné odpoledne na konci světa. Znovu se podíval na Bezděz a pohled na dvě zářící věže, které hrdě čněly proti pomalu tmavnoucí obloze po jeho levici, mu najednou dodal klid a důvěru. *Jo hochu, ty to dáš jako vždycky*, promluvil v duchu ke strohému královskému hradu. Toho frajera se nějaký kolaps a bestie skryté v lesích vážně nedotknou.

Nyní už bez skrupulí nahodil majáky (měl pocit, že jeho javory jsou křehcí pacienti, kteří potřebují transfúzi) a přes Bělou to stříhal na Boleslav. Uhrančivě temné tóny Pale Rider od Sólstafiru ho hnaly dopředu, až se cítil jako jezdec z Apokalypsy. Simir hadr.

Nad údolím Jizery minul zlověstnou zříceninu Michalovického hradu, a u Kosmonos najel na D10. Ve městě majáky vypnul. V Kosmonosech si vzpomněl na chlapíka z dolu, o kterém mu vyprávěl Kubský. Zatoužil si s ním popovídat. S Kubským, i s tím chlapíkem. Ale s tím teď možná víc. Spojovala je podobná zkušenost, navíc se ho chtěl na tolik věcí zeptat. Přemýšlel, co by asi řekl psychiatrům v léčebně, a jestli se tam nemá zastavit. Byl to ale jasný nesmysl a ztráta času, možná by si ho tam nechali.

Po D10 pokračoval do Turnova, kde mu několikrát škytl motor. Polil ho studený pot při představě, co s plně naloženým a nepojízdným autem bude dělat. Naštěstí se oktávka umoudřila, takže za necelou hodinu (po zastávce v pekárně ve Smržovce, kde si koupil chleba a několik lahví harrachovského Františka) už stoupal z Desné na Kořenov. V serpentínách mu pískaly pneumatiky a na zapnuté majáky úplně zapomněl.

Zabrzdl před Vyhlídkou. Vitara u ní nestála. Velký dům byl zhasnutý, opuštěný a na dveřích visela cedule: „Z technických důvodů do odvolání zavřeno“. Smutně se pousmál nad čerstvě zalitými kytkami za okny restaurace, i utěrkou pečlivě přikrytými půllitry na výčepu. Kdo na ně asi sáhne, jako první? A sáhne na ně vůbec ještě někdo?

Vystoupil před svojí chalupou a ze všeho nejdřív dal do plechovky od čaje Prince of Wales pětistovku. Pro Bohunku, až jednou. Vytahal javory z kufru, zalil jim kořenové baly, pak je dal opatrně do kůlny.

Nákupy postupně odtahal do sklepa. Udělal si vajíčka se slaninou, a s pivem si to všechno vzal na terasu. A zase tu byl pocit únavy a spokojenosti. Takhle by měl končit každý den, napadlo ho. Jen tu mít nějakého psa. Nebo alespoň ženskou.

Všechno kolem něho nasvěcovaly poslední teple zbarvené zbytky světla. Slunce se nořilo někam za vzdálený Ještědský hřbet, který při hezkém počasí ohraničoval jeho západní horizont. Mžoural očima do světla a říkal si, že svět si vzal krásný rubáš. Rodící se nával nostalgie potlačil hned v počátku. Raději si ven přinesl Hecklera i čezetu. Párkrát je rozebral a pečlivě vyčistil od konzervace. Při popíjení kafe s Hecklerem chvíli sušil. Bylo to přesně ono, i když pocit z plastové zbraně v ruce pro něj byl nový. Zdálo se mu, že se pistole narodila pro

jeho ruku. Vyčistil a namazal i kulovnici a několikrát s ní zkusil přebít. Nebyl rozmazlený ze Saka nebo Accuracy International a tak byl s chodem závěru docela spokojený. Nevelká kulovnice, se slušným výkonem a kapacitou, schopná střelby i bez puškohledu. *Ale jo, s tím půjde pracovat, bude-li třeba.*

Šel spát brzy, zítřek si opět naplánoval v pracovním duchu. Zasadit stromy, připravit a koupit dalších tisíc věcí a navečer sraz s Jardou Kubským. *Nástup do nového zaměstnání...*

V noci se převaloval v posteli, přitom chvílemi luštil vzory na záclonách, na které svítil Měsíc. Často mu to pomáhalo usnout, hlavně za nocí, kdy zůstal sám. Místo spánku se ale dostavil neklid. Bušilo mu srdce, potily se mu studené nohy, a něco ho rušilo. Po půlnoci se mu zdálo, že svit Měsíce má divnou, načervenalou barvu. V první chvíli ho napadlo, že někde poblíž hoří, ale než tu myšlenku zpracoval, světlo přešlo do modré barvy. Potom změnilo barvu ještě asi dvakrát. Nakonec zůstalo studené a bílé, jak je u Měsíce dobrým zvykem.

Od dveří do chalupy zaslechl tiché, ale zřetelné zaštrachání. Sáhl po Hecklerovi a posadil se na posteli. Nedýchal. Přestal vnímat studené nohy, zato za krkem ho stiskla ledová ruka. Přítel strach přišel na večírek. Venku se něco pomalým pohybem otřelo o rybízové keře a vzápětí se ozvalo zachrastění kačírku na chodníčku, jak na něj někdo šlápl. *To sakra není člověk!* Potom vše ztichlo. Proti své vůli začal usínat. Těsně předtím, než se mu zavřely oči, zaslechl z kuchyně zřetelné zašramocení. Na vteřinu ho odbyl, s tím, že jsou to zase myši („Pastičky, musím koupit pastičky a jed!“), než uslyšel hluboké zapraskání prkna před kredencí. To prkno znal dobře. Praskalo, jenom když si na něj někdo stoupl plnou vahou. Však podlahu dělal mistr Vaněk z Jilemnice a byla bytelná. Heleně se moc líbila... Bylo slyšet kradmé vysunutí šuplíku z kredence. *Bere si nůž,* napadlo ho.

Stáhl si deku z nohou, připravený se vztyčit. Natáhl pistoli, ale prozatím vypustil bicí kladivo. Ticho. Přemýšlel, jestli je lepší překvapivě vletět do kuchyně, nebo nechat vetřelce hezky přijít k němu. Ve chvíli, kdy se rozhodl pro ofenzivní taktiku a moment překvapení (a ne, že neměl strach, měl kurevský strach!), přeběhl přes podlahu ložnice stín, který na okamžik spojil a slil vzory na koberci před postelí do jedné šedi. Něco přešlo venku před oknem ložnice.

Do hajzlu, je jich víc! Potichu, jak to jen šlo, slezl z postele a načechral deku, aby to vypadalo, že pod ní spí. Postavil se do stínu, mezi skříní a rohem místnosti.

Čekal, ale v domě bylo z ničeho nic takové ticho, až ho to dokonale probudilo. Jindy dům v noci docela hlučně žil. Vrzal a praskal, vyprávěl příběhy minulých obyvatel a jeho současní drobní obyvatelé v něm v noci ožívali. Myš pod podlahou, kuna na půdě, zapraskání trámu unaveného červotočem, bylo toho dost. Starý dům je náramně srdečný, ale hlučný společník.

Ted' ale dům trucovitě a vystrašeně mlčel, pobouřen něčím cizím ve svých útrobách. Miller ve střehu čekal. Na okamžik se mu zdálo, že venku, za záclonou zahlédl čtyři malá červená světla, na pozadí stříbrných smrčků, které lemovaly okraj jeho pozemku. Zamrkal a světla zmizela. Únava. Začaly se mu klížit oči. Dům už v tu chvíli doslova křičel tichem. Hrozně, opravdu hrozně moc se mu chtělo spát. Silou vůle doširoka otevřel oči. Na chvíli ho to probralo, než se opona jeho víček začala opět zatahovat. Z kuchyně k němu přišla Helena a něco důležitého mu říkala, ale on jí nerozuměl a nemohl se soustředit na to, co říká. Upírala na něj dlouze čtyři červené, zářící oči, zatímco on se do nich konejšivou spirálou pomalu propadal. Na tváři měl šťastný úsměv.

Probudila ho zima a světlo. A barvy. Bylo ráno, seděl na podlaze s pistolí v ruce opřený o zeď v rohu místnosti. Rozespale se díval z okna na velký cypřiš na zahradě, který někdo ozdobil barevnými vánočními ozdobami. Pokoušel se zaostřit ospalý zrak a proniknout krajkou záclon. Říjen, Vánoce... Přemýšlel, kdo sakra v říjnu zdobí venku stromek. Otřásl se při vzpomínce na noční sen.

Protřel si oči, s hekáním se postavil na zdřevěnělých nohách, protáhl si záda, a podíval se pořádně na cypřiš. Nevisely na něm vánoční ozdoby. Na větvích byly napíchané šedo zelené a červené vnitřnosti, zatímco smyčky namodralých střev tvořily girlandy a řetězy.

Zježily se mu chlupy na zátylku i na loktech, otřásl se, a zúžil se mu dech. Natáhl Hecklera a vyšel rychle z ložnice. V kuchyni okamžitě padl jeho pohled na vysunutý šuplík kredence, pootevřené okno a jídelní kout. Ze stolu se na něj dívaly dokořán otevřené kalné oči. Měly trochu tázavý a trochu rošťácký výraz. Patřily utržené Milanově hlavě, naaranžované uprostřed stolu. V puse byl zastrčený svazek klíčů.

Klíčů, kterými večer Miller zamkl chalupu, a nechal je zevnitř v zámku.

26. – 27. října, 2021, Český ráj

Do čela mu kladívky bušily desítky zuřivých permoníků a každou chvíli se k nim přidal obrovský skřet, který ho praštil pořádnou kamennou palicí mezi oči. Pokaždé to zadunělo a bolest se líně převalovala dutinou v jeho lebce, jako tlustá čivava v kabelce luxusní štětky. Cítil, že mu na čele vyrostla boule, díky které by mohl být považován za bratra Josepha Merricka, slavného Sloního muže. Hlava mu třesla a motala se, a jeho oči se ve tmě neměly čeho chytit.

„Jak je?“ ozval se vedle něho tichý ženský hlas. Někdo do něho zezadu štouchnul, ale když se chtěl otočit, poznal, že má ruce svázané pevně za zády.

„Povídám jak je?“ ozvala se tichá neznámá.

„Nemůže to být lepší,“ zachrčel, „kde to jsem?“

„Jsme zavřený ve stodole. Večer to s námi asi skončí. Musíme zdrhnout, slyšíš?“

„Kdo s námi skončí? A kdo jsi ty?“ stále ještě trochu dezorientovaný Bok se s heknutím posadil a rozhlížel se kolem. Seděl na hliněné podlaze staré dřevěné stodoly, do které pronikalo zvenku trochu světla z mezer mezi vodorovnými trámy. Kousek vedle něj, opřená o stěnu, seděla spoutaná mladá žena. Do tváře jí neviděl.

„Klára,“ ozval se znovu tichý hlas.

„Cože?“ cukl sebou, jak ho vyrušila ze zamyšlení, „Jo, Michal, ahoj,“ pátral očima po čemkoliv, co by mu pomohlo zbavit se pout. Měl po krk toho, být pořád obětí, neustále vláčený událostmi, které nedokázal ovlivnit. Kromě trochy sena v koutě byla ale stodola prázdná. Po chvíli ho zaujala vnitřní stěna, která oddělovala jejich část stodoly od zbytku budovy. Byla z mohutných svislých prken, natlučených ke kostře stavby. Jedna z fošen dole u podlahy odstávala.

„Musíme zmizet Michale. Slyšíš? Hned teď,“ ozvala se zase důrazným, ale překvapivě klidným a věcným tónem. Ve tmě jí přikývl, aniž by jí věnoval příliš pozornosti.

„Ty hele, Kláro, pojď mi pomoci,“ zašeptal a začal se neohrabaně kulit ke stěně s odstávající fošnou. Nečekal, až se k němu Klára, jen o málo ladnějším cestou, přesune a pustil se do páčení fošny ze stěny. Moc mu to nešlo, ale když Klára trochu odtáhla pružnou fošnu od zbytku zdi, nacpal pod ní nohu. Motala se mu hlava a žaludek protestoval, ale nakonec se jim podařilo dřevo přelomit a vytrhnout ze stěny. Se zaduněním nejprve spadlo na Bokovu nešťastnou

hlavu a potom na hliněnou podlahu. Vzápětí se vedle něj svalil Bok s očima plnýma slz. Za vytrženou svislou fošnou byly vidět další, vodorovné.

„Super, a co dál?“ ozvala se ironicky s pohledem upřeným na další řadu fošen ve stěně, zatímco se Michal s tichým nadáváním zvedal do sedu. Zvenku k nim doléhaly rozčilené hlasy.

„Hřebík,“ zafuněl Michal a přisunul se zády ke konci prkna, ležícího na podlaze. Trefit se provazem pout na špičku hřebíku tak, aby ho mohl začít drásat, bylo mnohem těžší, než čekal. Než se mu to podařilo, šeredně si poškrábal klouby prstů. Potom začal přejíždět provazem mezi rukami o špičku. Snažil se odtahovat svázané ruce co nejdál sebe, aby byl provaz napnutý a hrot hřebíku mohl trhat jednotlivá vlákna. Bylo to únavné a zdálo se, že to k ničemu nevede.

Klára ho chvíli nesouhlasně pozorovala, potom zakroutila hlavou, a přesunula se ke škvíře ve vnější stěně místnosti. Zaujatě sledovala dění venku a poslouchala hádku, jejíž zvuky k nim doléhaly.

Potil se a pot ho páčil v ráně na čele. Tekl mu do očí, motala se mu hlava a chtělo se mu zvracet. V rukách i ramenou měl křeče, ale provaz stále pevně držel. Na chvíli přestal.

„Co se tam děje?“

„Hádají se o tvou pistoli a o to, kdo nás sejme,“ řekla jako by komentovala dění v nudném odpoledním seriálu v televizi.

„Ty jsi měl pistoli?“ zeptala se po chvíli se špatně skrývaným despektem, aniž by jí stál za pohled. Být ozbrojený a nechat se zajmout bandou vesnických dědků jí zjevně ani trochu neimponovalo. V zaprášeném světle ze škvíry ve zdi si všiml, jak má hezký profil obličeje. Chvíli jí tiše pozoroval, zatímco oddychoval. Odvrátila se od stěny a studovala v šeru provaz na Michalových poutech.

„Hele, ty už to skoro máš!“

„Fakt?“ ožil Michal a dal se znovu zuřivě do práce. Za chvíli povolila poslední vlákna provazu. Měl ruce úplně zdřevěnělé, poškrábané a odkrvené, a zbavit se zbytku pout mu trvalo věčnost. Klára ho nervózně popoháněla, ale za chvíli byli oba volní.

„Co dál?“ třela si zhmožděná zápěstí, zatímco Bok v šeru ohmatával dveře. Byly překvapivě bytelné a zavřené zvenčí na závoru. Tady nebylo co řešit. Podobně dopadl i zbytek stodoly.

„Dokud neotevřenou, tak se odsud nedostaneme,“ drbal se Michal za hlavou.

„Musíme doufat, že pro nás nepřijdou všichni najednou, to by bylo blbý. Nejprve se budeme tvářit, že jsme spoutaní a pak na ně vystartujeme,“ rozvíjel nahlas svoje úvahy a potěžkával v ruce vytrženou fošnu s mohutným hřebem na konci.

„Snad ti to s tou fošnou půjde líp, než s pistolí.“

„Hele, klidně si sežeň někoho lepšího, nějakýho Johna Wicka, jo? Určitě jich tu ve stodole bude plno, aby sis vybrala. Kluci vylezte!“

„Promiň...“

Postavil našťavaně fošnu za dveře a pak se přesunuli ke škvíře, ze které bylo vidět ven na dvůr. Byli zavření ve stodole, která tvořila levou stranu staré usedlosti, složené ze tří budov, kolem dvora. Kdyby to byl vymazlený rekreační objekt, byla by cena statku závratná. Mírně zchátralý dvůr ale v rohu zarůstal kopřivami, ve kterých parkoval zrezavělý traktor a prastará Kia Sportage u brány také vypadala unaveně. Celý areál měl nejlepší roky dávno za sebou. Na dvoře postávalo několik mužů a žen a hlasitě se dohadovali.

Nerozuměli všemu, ale Bok si s hrůzou postupně uvědomoval, že je svědkem zrodu malé násilnické sekty. Nevelká odříznutá komunita pod tlakem zvenku hledala ventil, kterým vypustit svůj strach a frustraci z něj. A bylo zřejmé, že tím ventilem se stali „luftáci“, kterým patřila část stavení ve vsi. Měli být nabídnuti „těm z lesa“, na jejichž povaze se místní nedokázali shodnout, ale jejichž nebezpečnost byla neoddiskutovatelná.

„To se odtud fakt nedá odejít, nebo co?“ naklonil se Michal ke Kláře. Její těsná blízkost mu trochu zrychlila dech. Pokrčila rameny.

„Pár lidí to zkusilo a už se prý nevrátili. Jednoho pak našli kousek odsud, u Dobšic. Ale...“ zarazila se.

„Co ale?“

„Ale řekla bych, že tady prostě pár místních kreténů prohlásilo, že se nedá odejít. A navíc když k tomu není signál a nejde proud, že jim to vyhovuje. Že spíš nedovolí nikomu odejít. Přebíraj vesnici, rozumíš?“

„Do týdne nebudou mít co žrát, a co budou dělat, až někoho rozbolí zuby? To jim tu izolaci lidi omlátí o hlavu,“ uvažoval nahlasl Michal.

„Se trochu bojím, že týden je pro ně daleko... Bacha!“

Od hloučku na dvoře se oddělil mladý muž a šel směrem k jejich stodole. Na vteřinu podlehl panice. Stiskl jí krátce ruku.

Rychle si stoupl za dveře, vzal prkno s hřebem pevně do rukou, a přimáčkl se ke stěně. Myslel na dotyk její ruky a současně propadal strachu z nastávajícího souboje.

„Lehni si doprostřed, jakože jsi spoutaná!“ drtil prsty dřevo fošny, až mu zbělely prsty. Pod kůži palce mu zajela tříska. Dech se mu úžil. Zavržala vrata od stodoly a na mlatě, za stěnou o kterou se Bok opíral, uslyšeli kroky.

„Oba!?“ až sebou cukl, když se ozval hlučný hlas za jeho zády. Na vteřinu pevně stiskl víčka a předloktím si otřel oči. Znovu pevně popadl fošnu.

„Jo, přiveď voba,“ odpověděl mu hrubý mužský hlas ze dvora, který vzápětí přešel v nechutné chrchlání.

Mohutná závora zaskřípala v uložení a dveře se s drhnutím o podlahu otevřely. Muž udělal krok dovnitř s pohledem upřeným na ležící Kláru, a vzápětí se začal zmateně rozhlížet po Michalovi, kterého neviděl. Ten se zhluboka nadechl a vši silou vzal muže zboku přes hlavu koncem prkna. Už když prkno letělo vzduchem, našťvaně si uvědomil, že je pomalý a navíc nemíří přesně. Zapochyboval o svém úderu a připravoval se v duchu na souboj. Rána koncem prkna byla ale tak drtivá, že se muž bez hlesu složil. Bok ho chvíli sledoval, zda se zvedne, a až se lekl, když ho Klára popadla za ruku a zasyčela mu do ucha:

„Já jdu, budeš se mu omlouvat?“

Pustil prkno na zem a protáhl se za ní na mlat. Vlevo byly otevřená vrata do dvora, kudy muž přišel, vpravo byla druhá, zavřená vrata. Opřel se o ně potichu zády, zatlačil, a jedno křídlo se na štěrbinu otevřelo. Padl mu pohled na stěnu, která oddělovala mlat od jejich dočasného vězení. Visel na ní jeho batoh.

„Lukáši, to tam s nima hraješ karty, nebo co?“ houkl někdo ze dvora.

Bok rychle přeběhl mlat, popadl batoh, a skulinou ve vratech vyrazil ven za Klárou. Vletěli rovnou do kopřiv, přes krátký neupravený trávník utíkali přes polní cestu a zapadli do čerstvě zoraného pole. Ze dvora uslyšeli rozzlobený křik. Než překonali políčko, ve kterém se jim bořily nohy do brázd, motala se Michalovi hlava a k tomu ho rozčiloval otok na čele, který mu padal přes levé oko.

„Přidej!“ houkla na něj z kraje lesa.

Doběhl jí, na okamžik se opřel o strom, ale Klára ho hned strhla do křoví na kraji lesa. Těsně předtím je však zahlédli muži, kteří zrovna vyběhli ze statku. Zaduněl výstřel z krátké brokovnice, ale broky naštěstí šly úplně mimo. Začala štvance.

Prohnali se krajem lesa, který vzápětí spadal do strmé rokle. Řítili se svahem dolů, nohami vířili listí a každou chvíli někomu z nich podjela noha. Bok se soustředil jenom na to, aby stačil Kláře a aby neupadl. Batoh, který si nestihl pořádně vzít na záda, ho bolestivě tloukl do zraněného ramene. Klára po chvíli zahnula doleva po vrstevnici, Michal se hnál bez přemýšlení za ní. Zezadu se ozývaly hlasy pronásledovatelů.

Zdalo se, že se muži rozdělili, někteří byli ve svahu nad nimi, část běžela v jejich stopách. Hustý smíšený les je naštěstí kryl docela dobře, přesto se jim nedařilo je setřást. Michalovi před očima běžely scény z Posledního Mohykána a asi deseti dalších filmů. Ve všech někdo někoho pronásledoval. A měl silný pocit, že všech byla kořist uštována.

Hlasy se jich držely, kolem se míhaly větve, občas mu ujela noha po šišce. Hlava ho bolela, a najednou v duchu zase běžel chodbou uranového dolu a kráčet nocí po lesním mechu. Všechno kolem sebe vnímal z odstupu. Byl v rozmazaném filmu o někom jiném, jako nezúčastněný znuděný pozorovatel. A jako divák, pohodlně rozvalený v kině, viděl i věci, které herci ve filmu nevnímají.

„Stůj!“ křikl na Kláru.

„Co?“ otočila v běhu na vteřinu udiveně hlavu. Kaštanové vlasy jí přitom zavířily na pozadí tmavě zeleného mlází a zlatých buků.

„Povídám stůj!“ vyhekl a málem zakopl.

„Ses zbláznil!“

Věděl o něm. Vycítil jeho přítomnost, jako už několikrát. Ještě ho neviděl, ale měl naprostou jistotu. Zoufale přidal, z posledních sil dotáhl náskok Kláry, a strhl jí do hustého mlází mladých nízkých smrčků po jejich pravici. Oba spadli a kouleli se dolů kopcem mezi malými hustými kmínky. Před očima jim vířila vlhká hrabanka, střípky modré oblohy a zelené větvičky, které je píchaly do tváří, a zabodávaly se do nich. Kolotoč hnědé, zlaté, zelené a modré doprovázený

bolestivými nárazy o větve, kořeny a kmínky mladých stromů. Když se zastavili, jehličí a měkkou lesní hlínu měli všude. Rozrytá hrabanka voněla dechem skrytého podhoubí.

Zalehl jí a dlaní pevně přikryl ústa, aby ji umlčel. Pokoušela se ho kopnout do rozkroku, vztekla koulela očima a chtěla ho kousnout do ruky. Její bojovnost a vztek ho překvapily. Nevěděla, o co jde. Naznačoval jí, ať je zticha. Po chvíli se uklidnila a poslechla ho. Uvolnil sevření, našťvaně ho odstrčila a v očích měla otazníky.

S ukazovákem na rtech jí Michal očima tiše ukázal na pěšinu, po které před chvílí běželi. Byla asi deset metrů nad nimi, za hustým smrčím, kterým právě proletěli. Úzkými mezerami mezi větvičkami ho uviděli. Kdyby běželi ještě pár kroků, narazili by přímo na něho. Klára strnula s vytřeštěnýma očima, ve kterých se odrážely siluety větví nad nimi. Matně se mu vybavil Munchův *Výkřik*, i když byla potichu.

Šel potichu nad hranicí malých smrčků, nesmírně sebejistý, zvědavě pobavený a tak strašně cizí. Byl imperátorem na obhlídce svého panství. Zjevně o nich věděl, ale v tuto chvíli ho mnohem víc zajímali muži, kteří se hlučně blížili, aniž by věděli, co je před nimi. Z lovců se za vteřinu měla stát kořist.

Zastavil se, jednu z tlap - pokud se tomu dalo říkat tlapy - pokrčenou ve vzduchu. Poprvé ho viděl za světla, byť jen malé střípky jeho těla, skrz škvíry mezi jehličím a větvemi. Nebyl to ani trochu hezký pohled. Křik jejich pronásledovatelů se blížil. Bok sklonil hlavu a raději studoval suché jehličí a voňavou lesní půdu, kterou měl těsně před nosem. Velký černý mravenec se pobouřeně díval na tu spoušť, kterou svým pádem v mravenčích dálnicích způsobili. Klára se začala třást a pak zazněl první výkřik, když na něho muži narazili. A po něm další a další.

„Teď,“ popadl jí za ruku, a v předklonu se začali prodírat mlázím z kopce dolů, kolmo na svojí původní trasu. Křik za nimi byl srdcervoucí, ale samotný lovec pracoval tiše a systematicky. I když je ti, co právě umírali, chtěli zabít, při jejich nářku je nešlo nelitovat. Řev mužů slábl. Běželi z kopce a mokré větve je šlehaly přes obličej a drápaly po rukách, jako by chtěly posloužit svému novému pánovi a přidržet mu kořist. V jednu chvíli byli téměř zaklíněni v hustých větvích a začali propadat panice. Každá jedna větvička by šla snadno zlomit mezi prsty. Dohromady ale tvořily pružnou bariéru, která jim bránila v cestě. Starý dobrý Svatopluk by k tomu asi měl nějaké moudro. Nakonec se jimi prodrali. Vyběhli z mlází, poškrábání, plní

jehličí a se suchými klacíky zapíchanými do oblečení i do vlasů. Bok se na vteřinu zastavil, aby popadl dech. Zezadu už nebylo nic slyšet. Je možné, že tolik lidí dostal tak rychle?

Klára se zastavila, o pár kroků se k němu vrátila, mlčky ho popadla za ruku, a znovu se rozeběhli. Běželi kousek světlým, řídkým lesem, který končil loukami na dně plochého údolí. Pokračovali podél hranice porostu. Vlevo měli stoupající svah lesa, vpravo louky, kterými se klikatila říčka doprovázená keři, a za ní zase zalesněná stráň, která uzavírala údolí. Mezi stromy místy čněly pískovcové skály.

Minuli tři prázdné chalupy na úpatí svahu, a po polní cestě pokračovali přes louku na dně údolí. Po můstku přes říčku přešli na prázdnou vesnickou silnici. Dál už nemohl. Bok zastavil a lapal po dechu. Měl pocit, že mu hlava exploduje, že mu bolestivý otok na čele co nevidět praskne. Připadal si jako odulý rypouš. Stál zadýchaný v předklonu, opřený o kolena, batoh mu visel přes to zdravější rameno, a i na něm bolel.

I Klára se zastavila. Byla vyděšená, rudá v obličeji a se strachem se dívala k lesu, který před chvílí opustili.

„Co to bylo?“ oddychovala, „Ježíši já myslela, že si ho jenom vymysleli!“ V očích se jí objevily slzy.

„Není sám,“ zašeptal.

“Odkud? Odkud sakra je?” začala popotahovat, ale rychle se ovládla.

„Z podzemí,“ vydechl „potkal jsem ho už v jednom starém dole, na Moravě.“

Odmlčel se, protože sám nevěděl jak dál. Těkal očima směrem, kterým sem doběhli.

„Asi jsou tu odjakživa. Ale nějak jsme je probudili. Doly, vrty, ropa... Já nevím. Prostě se dostali na povrch.“ Klára potlačila krátký vzlyk.

Znovu vyrazili a potácivě běželi prázdnou silničkou na dně údolí. Za nimi bylo ticho. Když se občas ohlédli, nikde neviděli ani náznak pohybu. Vyčerpání začalo definitivně vítězit nad strachem. Měl pocit, že se mu všechna krev nahrnula do otoku na čele a chyběla v plicích a svalech. Hlasitě zafuněl, svalil se na kraji silnice, zády se opřel o strom a zvednutou rukou dal najevo, že dál už se za žádnou cenu nehne. Batoh se válel v blátě u krajnice.

Zastavila se, dala ruce v bok, jako lehce nahněvaná učitelka v mateřské školce nad nezdárným špuntem. Přitom se neustále otáčela zpátky, odkud přišli. Vypadala, že se snaží zapomenout na to, co před chvílí viděla.

„Nemáš moc kondičku, co?“ popíchla ho, a rukou si shrnula vlasy, které se jí lepily na zpoceně čelo. Už předtím si všiml, že ironie je její obrana před vlastním strachem.

„Hele, dostal jsem lopatou mezi voči,“ přerývavě odpovídal, „měl jsem vykloubené rameno a vůbec... Nejsem dneska úplně ve formě. Jindy je to lepší,“ narovnal se a otřel si pot.

„Je fakt, že toho o sobě moc nevíme,“ připustila, znovu se ohlédla a vyrazila rychlou chůzí po silnici.

„Já o tobě vím jenom to, že máš pěkný zadek,“ přešel Bok s úsměvem do ofenzívy, zatímco se zvedal a kulhal za ní. Přitom pobaveně sledoval její roztržené kalhoty. Opravdu jí to slušelo. Na vteřinu se začervenala, ale nedala se.

„A potřebuješ vědět víc? A navíc - stejně se nevzmůžeš na víc, než dojít támhle k té chalupě.“

„To je fakt,“ rezignoval Bok a ohlédl se zptáky. Celé údolí ale vypadalo prázdné a tiché. Lovec asi odpočíval. Chvilí mlčky šlapali po asfaltu a neustále se otáčeli na všechny strany.

„Myslíš, že jim takhle jeblo ve více vesnicích?“ přerušil Bok ticho. „Chci říct, jestli je zrovna bezpečný se promenádovat po silnici...“

Míjeli domek za hustým živým plotem z jehličnanů. I on vypadal prázdný.

„Tak to vezmeme tady po té polňačce?“ ukázala doleva.

Mlčky přikývl a za chvíli šli mezi liduprázdnými poli a remízky. Skalnaté lesy zůstaly za nimi. Vpravo měli nízké, řídce zalesněné návrší, zatímco před nimi se terén pomalu svažoval k údolí Jizery. Opatrně obloukem obešli velkou koňskou farmu. Vypadala opuštěná, ale bylo slyšet občasné ržání. Bokovy se to místo hned zalíbilo. Polní cesta, vroubená keři a stromky, je vedla k silnici a v dálce byly vidět střechy domů. Zastavili se oba najednou, jako kdyby vrazili do skleněné desky. Na silnici, necelých dvě stě metrů před nimi, byli lidé.

„Hele lidi!“ křikla nadšeně, a kdyby jí Bok nechytil za ruku a neodtáhl za stromy na okraji cesty, začala by skákat a mávat.

„Ty víš, co jsou zač?“ mačkal jí dál ruku, „tak co tu sakra blbneš? Nejsme na vejletě!“

„Promiň. Pust' mě.“

„Jo, sorry. Musíme zjistit, co jsou zač,“ zavládlo rozpačité ticho.

„Co dál? Budeme tu čekat, jestli pomáhaj babičkám s nákupem a přenášej žabičky přes silnici?“ Zase ta její ironie. Napůl ukrytý za bezem u cesty sledoval dění na silnici.

„Mám hlad,“ dodala unaveně.

Vytáhl z batohu kusy srnčího masa, do kterých se otiskly noviny, obalené okolo nich. Spolu s jehličím a kousky uschlého mechu, to vypadalo dost nevábne.

„Chutná to jen o něco hůř, než to vypadá,“ řekl zasmušile.

Seděli mezi cestou a polem, kryti z obou stran keři, žvýkali tuhé a neslané maso. Co chvíli se vyklonili a sledovali dění na silnici u hloučku lidí. Ti tam postávali v chladném odpoledni, rozhlíželi se po okolí a byla jim zjevně zima.

„Tady jsou!“ zařval někdo náhle asi třicet metrů od nich. Z šípkového křoví u cesty vystoupil podsaditý vousatý chlap se sekyrou v ruce, a volal na skupinu lidí u silnice.

„Dělejte, máme je!“

„A do prdele,“ ujelo Bokovi, zahodil kus masa a už zase běželi. Brali to zpátky stejnou cestou, kterou přišli, přímo ke koňské farmě. Za sebou slyšeli křik a raději se ani neohlíželi. Nechali farmu po levé ruce, minuli seník a hledali úkryt v lese, kterým bylo porostlé návrší za farmou.

Supěli svahem nahoru, pod nohama jim klouzalo suché jehličí, chvilky si pomáhali rukama, než svah přešel do roviny. Les vzápětí skončil a ocitli se na pastvině plné hovězího dobytka.

„To jsou bejci, přidej!“

Prokličkovali mezi strakatým dobytkem, který podle křiku za nimi jejich pronásledovatele zdržel. Postupně proběhli několika lesíky, opatrně překřížili silnici, remízem přes pole, vyhnuli se malé vesničce na dně údolí, a skončili opět v lese. Chvíli stoupali závěrem zalesněného údolí, než se definitivně svalili pod nevelkou skalku, kde lapali po dechu.

„Na tenhle životní styl nejsem stavěnej,“ zachroptěl Michal po chvíli. „Budeme dělat něco jinýho, než furt zdrhat?“ dodal.

„Zvykej si, zvedne se ti kondička,“ oddychovala, „můžeme to zkusit vzít na hlavní silnici na Jičín. Někam k Sedmihorkám, nebo Hrubý Skále. Snad tam budou normální lidi. Potřebujeme na policii“

„My nejsme u Ralska, nebo u Mimoně?“

„To teda nejsme, motáme se kolem Vyskeře. Proč?“

„Ups.“

Pokrčila rameny, pak se unaveně se zvedli a zamířili směrem, o kterém se domnívali, že by to mohl být sever, nebo severovýchod. Na dně údolí se opláchli v nevelkém lesním rybníku a žíznivě pili z potoku, který jej napájel, aniž by řešili, odkud teče a jestli je čistý. Za rybníkem zamířili do skalnatého údolí. Les byl dokonale tichý, přívětivý, ale stíny se dloužily a slunečního světla rychle ubývalo. Trmáceli se mírným stoupáním, a unavenými nohami vířili listí. Leželo jako zlatá podlaha v palácové síni plné stříbrných sloupů buků. Po obou stranách měli skalní stěny z pískovce, vroubené krajkami suchého kapradí na smaragdovém pozadí mechů.

Hotovej Lothlorien, pomyslel si Bok. Jenom nás tu asi nečeká fešácká Galadriel, ale banda zpovýkaných vesnických křupanů, anebo ty... věci.

Byla už skoro tma, když se vynořili na křižovatce lesních cest. Pod mohutnými stromy se bělala kaplička s černou šindelovou střechou a věžičkou. Zvědavě nakoukl dovnitř a podivil se neumělému obrázku lovce, který vypadal, že se objímá s jelenem. Naproti kapličce stál zděný dům. Nepříliš velká, patrová stavba vypadala pevně a solidně. Řídký plaňkový plot ji odděloval od malé lesní mýtiny, na které živořilo několik pláňat. Pod oknem ve dřevěném štítě byly dva solární kolektory.

„To je Radeč, tady to znám,“ ožila Klára, „jsme kousek od Sedmihorek a Hrubý Skály.“

„Půjdeme tam po tmě?“ Michalovy přeběhl mráz po zádech, když si vzpomněl na nevelké rychlé stíny, které si tak snadno poradily s pěticí ozbrojených policistů.

„Anebo to zakempíme tady a vyrazíme ráno?“ navrhl se špatně skrývanou nadějí v hlase. Potom Kláře popsal, s čím se před několika dny setkal. Vzhledem k čerstvé vzpomínce na ranní masakr, souhlasila s noclehem v domě. Ukázalo se, že to nebude tak jednoduché, jak si mysleli, protože dům byl dobře chráněný pevnými dveřmi a mřížemi v oknech. Před násilím dvou

zoufalých lidí dveře po čase kapitulovaly. Zmizeli uvnitř domu a dveře zatarasili botníkem a komodami, které zapřeli o protější zeď.

Odolali pokušení spánku v postelích a raději si natahali matrace a deky na půdu, k okénku ve štítě. Dojedli poslední kousek opečeného srnčího masa, jehož chuť se ani na večer nezlepšila, a svalili se na matrace. Za oknem svítily hvězdy i dorůstající Měsíc, a ozařovaly zaprášenou půdu.

„Smrdíš,“ řekla věčně.

„To smrdíš ty,“ odpověděl a oba se začali smát. Únava je přikryla těžkou peřinou, ale měli pocit, že pro tuto chvíli vyhráli.

„Takhle jsem si vždycky představoval romantiku v Českém ráji,“ culil se Bok do šera, „ticho, k večeri lahodně zamřelá zvěřina, měkké lůžko, hvězdičky a smradlavá holka vedle mě...“

Kopla ho pod dekou a oba se znovu smáli. Byla v tom trochu nepřičetnosti, ale hlavně úleva. Bok se najednou cítil zvláště spokojený. Byla to spokojenost toho druhu, jakou zřejmě cítí zvíře, které se konečně ocitlo v bezpečném, suchém a teplém doupěti. Bez ohledu na to, že nad doupětem už stojí parta natěšených lovců s rýči. A navíc tu byla ona. Rezignoval na přemýšlení o tom, co se stalo a co se se světem děje, a animálně si vychutnával teplo a pohodlí matrace. Paprsky měsíčního světla, které dopadalo na jeho deku, na okamžik zakryl stín. Pohoda zmizela.

Potichu si klekl na matraci a díval se z okénka. Klára vypadala, že spí. Nad černými korunami stromů bylo tiché nebe plné hvězd. Obloha po pravé straně byla světlejší, odhadoval, že to bude svit Mladé Boleslavi, nad kterou navíc zářil Měsíc. Koutkem levého oka zahlédl pohyb velkého stínu na obloze. Nejdříve ho nemohl přesně najít. Pozoroval hvězdy, dokud si nevšiml, jak některé z nich postupně zhasínají a znovu se rozsvěcí. Chvíli přemýšlel o nízko letícím letadle, ale neslyšel žádný hluk motorů. Stín na obloze se zřejmě přibližoval, protože haslo stále více hvězd. Pohyboval se klikatě, zleva doprava, až se ocitl na světlejším pozadí oblohy, ozářené vzdáleným městem a Měsícem. Chvilími byl vidět zřetelný obrys. Něco živého, obrovského, se dvěma páry křídel za sebou a štíhlým trupem. Ze všeho nejvíc Bokovi připomínal liopleurodona, pravěkého vodního dravce. Tvor se pohyboval podivně vláčně, jako by spíše plaval, než letěl. Než si ho mohl prohlédnout, ztratil se za okrajem okna. Vzápětí ticho noci prořízl vzdálený vysoký zvuk, skřek, o kterém si byl Michal jistý, že ho tento svět slyšel

poprvé. Ačkoliv musel být tvor už někde daleko za Jizerou, zařízl se mu zvuk do mozku, jako cirkulárka. Klára se pod dekou zavrtěla.

„Řekni, že se zítra vzbudíme a všechno bude normální,“ řekla tiše, bez své obvyklé ironie. Michal na vteřinu pocítil hloupou potřebu vrátit jí její dnešní sebejistotu.

„Všechno bude zítra stejný, jenom my budeme smrdět ještě víc.“ Už než to dořekl, tak toho litoval.

„Tobě taky hezké sny,“ řekla naštvaně a otočila se k němu zády.

V noci se mu zdálo, že zvenku slyšel něco velkého prodírat se lesem, lámat větve, snad i stromy, ale ráno si nebyl jistý, zda šlo o sen, nebo skutečnost.

Vyrazili za svítání. Tiše zmizeli v lese za domem, kde si Michal koutkem oka všiml čerstvě zlomeného smrku, který ležel kus od cesty. Světlé dřevo svítilo na hnědozeleném podkladu. Byl si jistý, že včera večer strom ještě stál. Kláře nic neřekl, a pokud přeražený strom viděla, nechala si to pro sebe.

Klesali lesem mezi skalními věžemi, chvílemi se sunuli závějemí zlatého listí svahem dolů a brzdili napřaženýma rukama o kmeny stromů vždy, když se příliš rozeběhli. Minuli několik turistických značených cest, které by jindy byly plné hlučných výletníků na trase z Valdštejna na Hrubou Skálu, ale dnes bylo všude naprosté ticho. Chvílemi cítil nejistotu a zmatek, který v lese panoval, přesto neměl pocit, že jim bezprostředně něco hrozí. Skepticky uvažoval, nakolik může svým pocitům věřit.

„Kolik jich je?“ přerušila jeho myšlenky.

„Jako jich?“ zeptal se nepříliš bystře.

„Jako jich,“ povzdychla si mírně rezignovaně a podívala se něj, jako na postižené děcko. Už zase. Rád by se viděl v trochu mužnější roli, ale zatím si připadal jako absolvent genderových studií z nějaké cool univerzity. Zbytečný, a pro opravdový život nepoužitelný.

„Nóó ten, kterýho co si včera viděla. Umí svítit a umí projít skálou. Nebo asi vším, co ho napadne,“ začal zvolna.

„Jako že si v ní udělá tunel?“ nechápala.

„Ne, prostě projde. Asi jako my procházíme vzduchem,“ nakrabilila nevěřičně čelo, ale nic neřekla.

„Pak jsou takový menší hajzlíci, co ale v pohodě rozpárali autobus a v něm pozabíjeli hromadu policajtů. A dneska v noci jsem viděl v dálce něco velkého lítat. Asi bude patřit k nim...“

„Ten skřek?“

„Jo, ten skřek.“

Nakrabilila čelo ještě víc a vzápětí jí podjely nohy.

Sesunuli se na malou asfaltku, která vedla pod skalami. Zprava uslyšeli zvuk naftových motorů, který vycházel od nízkých domů, postavených kolem nádvoří. Byli u bývalých lázní Sedmihorky. Od budov se nesly hlasy povelů a zahlédli uniformy vojáků. Zrovna nastupovali do řady nákladáků a terénních aut. Klára se za nimi rozeběhla a mávala. Zase ta její důvěřivost. Jeden z vojáků se zarazil s nohou na stupátku zelené Tatry.

Když Michal dorazil na nádvoří plné aut a uniforem, byla už Klára v půlce zmateného líčení událostí dnešního dne.

Budou si myslet, že jsi magor, holka, připomněl si Michal vlastní zkušenosti a mávnul vojákům na pozdrav.

Major, se kterým mluvila, ale vůbec nevypadal, že by Kláře nevěřil. Michal ucítil trochu žárlivosti, když se podíval na ukázkově vysportovanou postavu vojáka, se kterým Klára mluvila, jeho hranatou bradu a „dovopravdyhlubocelidskývoči“, kterými se na ní díval. Zrovna Kláře říkal něco o evakuaci a o zraněných vojácích.

„Dobrej, přepadli vás ty pitomci z vesnice?“ zapojil se Michal do debaty.

„Pitomci z vesnice? Ne, takový... zvíře. Prostě najednou byl vevnitř v Titusu, a přišel jsem o šest chlapů. O kus dál, směrem na Liberec, by už být neměli,“ díval se voják zamýšleně do mapy, ve které měl barevnými fixami něco načmáráno. Michal očekával terminál satelitní navigace, ale voják vypadal, že je s papírovou desítkou náramně spokojený.

„Jestli chcete, hodíme vás do Liberce. Tady se to zavírá,“ nabídl jim, s pohledem upřeným na Kláru.

„No...“ nevěděl Michal co říct a najednou zjistil, že nemá plány na delší dobu, než příští dvě, tři minuty. A navíc cítil, že nabídka nebyla až tak určená jemu.

„Já bych potřebovala do Prahy, takže s vámi určitě pojedu, a z Liberce se svezu se Students Agency,“ přerušila ho Klára. Michal jen pokrčil rameny.

Major se na ní podíval pohledem, ze kterého Bok pochopil, že si nemyslí, že se Klára ještě někdy svezu žlutým autobusem do Prahy.

„Takže do Liberce. Vlezte si třeba sem,“ a ukázal rukou na korbu Tatry, před kterou zrovna stáli. Když se hrabali pod plachtu, zasmál se voják, co jim pomáhal:

„Teda chlape, vy ale smrdíte.“

„To nejsem já, to je vona,“ ukázal Michal se smíchem na Kláru.

„My smrdíme spolu,“ řekl Klára a podívala se na Michala takovým způsobem, že se usmíval jako idiot až do Liberce.

Středa 27. 10. 2021, Liberec a okolí

Seděl na židli, roztřesené ruce položené na kolenou, a upřeně se díval na volné prkno na podlaze. Občas na něj zkoumavě šlápl a poslouchal, jak utrápeně vrže. Ztěžka, jako z donucení, se zvedl, a ze skříňky v kredenci vytáhl starou zmuchlanou igelitku z tanvaldského Penny. Vyndal svazek klíčů z pootevřených úst hlavy na svém kuchyňském stole, a dal je stranou. Hlava se na něho dál dívala. Zkusmo se několikrát naklonil na jednu a pak na druhou stranu a měl pocit, že ho mrtvé oči neustále sledují, stejně jako oči portrétů na starých obrazech. Strčil ruku dovnitř igelitky a utrženou hlavu dal dovnitř tak, že přitom tašku obrátil naruby.

„Nejsem přece Salome, kurva...“ zamumlal pro sebe.

Pod hlavou byly na dřevěné desce stolu čerstvě natrhané jeřabiny, které v nízkém ranním slunci připomínaly granátové šperky. Chvilí se mu zdálo, že nejsou na stole uspořádány náhodně, ale že je v nich nějaký vzor nebo obrazec nesoucí šifru. Hlavou mu na vteřinu bleskla vzpomínka z dětství, prchavý moment z léta, kdy si s kamarády hráli na rytíře po vzoru bájného Ivanhoa. Spíše jenom pocit a náznak vůně dávných prázdnin, než konkrétní zážitek z minulosti. Pocit ale zmizel, jak se objevil, a Miller jeřabiny jedním prudkým pohybem smetl do tašky k hlavě.

Byli u mě doma. Přímo u mě, možná ve stejné místnosti, když jsem usnul, vracela mu stále mrazivá myšlenka. Nezabili mně...

Promnul si krátké vousy, a lupy z nich zavířily ve světle, které se dralo oknem do kuchyně. Zhluboka se nadechl a odhodlaně vyšel ven. Za chvíli už stoupal na malou louku mezi několika smrky, které oddělovaly jeho dům od dalších chalup nad ním. V ruce nesl rýč. Nejhorší bylo rozhodování, jestli pohřbít hlavu v igelitové tašce, nebo jí dát rovnou do hlíny. Představa tašky natažené na hlavě i po smrti se mu přičila. Vyklopil hlavu z igelitového rubáše do připravené jamky, ale když začala padat hlína do široka otevřených Milanových očí, udělalo se mu zle.

„Sorry Milane. To máš za ty posraný Nedvědy,“ začal se křečovitě smát v narážce na oblíbené Milanovy zpěváky, jejichž neodbytným pouštěním hostinský spolehlivě pil krev svým kamarádům. Smál se a utíral si přitom zápěstím slzy z koutků očí.

„Doprdelekurvapráce.“

Za půl hodiny byl zpátky, odhodil rýč na zápraží a pokusil se nastartovat jedno i druhé auto. Marně. Vztekle zafuněl a šel vydrhnout stůl v kuchyni vodou se Savem. Měl chuť udělat totéž s celou zoufale znesvěcenou chalupou. Znovu marně zkusil nastartovat. Umyl si ruce, popadl zase rýč a tentokrát šel na kraj lesa pod chalupou. V půlce cesty se zarazil a vrátil se pro pistoli. Koutkem oka postřehl, že u horní chalupy, která patřila starším Pražákům, stojí velký Transit a obyvatelé chalupy do něj něco nakládají.

Než došel k lesu, z oblohy se ozval hluk, který neustále sílil. Miller se podíval na západ, směrem k Černé Studnici a Ještědu. Pod nízkou, potrhanou oblačností rychle přilétal malý letoun. Byl to šedý Gripen a v mezerách mezi mraky byl vidět i další, který letěl podstatně výš. A právě někde nad Studnicí se rychle letící stíhačka naklonila na pravý bok a přešla do maximálně utažené horizontální zatáčky, s křídlem kolmo zapíchnutým proti zemi. Dopolodní Slunce se na okamžik odrazilo od břicha Gripenu a z jeho trupu se oddělil malý předmět. Odstředivá síla ho katapultovala téměř vodorovně. Millerovi připadalo, že letí jenom kousek nad jeho hlavou, až se podvědomě přikrčil v očekávání výbuchu. Předmět zmizel za masivem Hvězdy, stíhačka dokončila manévry a odlétala k jihozápadu. Zdálo se, že druhý Gripen předvedl stejný manévry, ale pro mraky ho neviděl tak dobře.

Ještě chvíli stál na louce pod chalupou, opřený o lopatu a dál čekal na výbuch. Bylo by to jako z katastrofického filmu o zlé vládě, která ničí vřed na těle své země. Všude ale bylo mírumilovné ticho, jen zdálky sem slabě hluk motoru červeného Transitu.

Proč mu to startuje a mně ne? pomyslel si podrážděně Miller a pokračoval dolů k lesu.

Za prvními stromy měl od pondělí rozkopanou hlubokou jámu. Asi hodinu pracoval na jejím dalším prohloubení, a co chvíli si ji přeměřoval metrem. Přitom se pokoušel přemýšlet o událostech dnešní noci. Ze všeho nejvíc ho plnil strachem a nevolí fakt, že se mu promenádovali přímo v jeho chalupě. Milanova hlava na stole byla vedle toho jenom podružný problém, rozpustilá taškařice nočních návštěvníků. Zároveň cítil, že jde o nějakou formu vzkazu. Jeho plány pro nejbližší budoucnost tím utrpěly zásadní trhlinu. Nemohl pochopit proč je ještě naživu, ale neměl v úmyslu pokoušet štěstí a zůstat dál ve svém domě. Určitě ne dnes.

Když byl s jámou konečně spokojený, vrátil se k chalupě a znovu zkusil nastartovat. Motor Oktávky tentokrát váhavě chytil a zvuk motoru ho překvapil. Nechal auto nastartované. Rychle

dovnitř naházal velký kanystř, krumpáč a rýč, přidal i batoh s nejnútnejšími věcmi. Po krátké úvaze si vzal svého Colta LE6920 i s několika zásobníky. Na to vše opatrně naskládal javory. Už se skoro rozjížděl, když zašlápl brzdu a ještě doběhl do chalupy pro několik starých fotek, a také pro žlutý mlýnek na kávu. Fotky rychle zastrčil do náprsní kapsy a mlýnek hodil do kapsy ve dveřích. Potom odjel směrem na Zlatou Olešnici.

Ve chvíli, kdy najížděl na hlavní silnici, zaregistroval vedle Transitu siluetu velkého vyzáblého muže s kapucí, jak se dívá za jeho autem. Do tváře mu neviděl, protože Slunce stálo za ním. Něco na něm bylo divného, ale vzápětí auto i muž zmizeli za smrky a terénní vlnou.

Když se o hodinu později v jednom z malých bočních údolí, která tu klesala ke Kamenici, lopotil se třetí jámou pro javory a nadával si, že je dneska jako hrobník, došlo mu to.

Transit se zvýšenou střechou má dobrých dva a půl metru na výšku. A postava vedle něj, jakkoli vypadala spíše příkrčená a připravená vyrazit, byla stejně vysoká, jako Ford. Dva a půl metru, kdyby se napřímila, tak možná tři. *Žádný chlap...* Otřásl se při pomýšlení, že pravděpodobně přišel o sousedy, starší zdvořilý pár s jezevčíkem, co se marně dvořil Bobině. Ta ho odmítala tak vytrvale, až se Miller nejednou přistihl nad úvahou, jestli může být fena lesba. Vybavilo se mu, jak se silueta „muže“ dívala za jeho autem při odjezdu. Pátravě? Zvědavě? Nebo snad lačně? A zase, zase tu byl dupot drobných ledových nožek po zátylku, stažený žaludek a nejistota.

Sedl si na zem a díval se do díry přichystané pro stromek. Trochu jí zvětšit, zalézt do ní a přikrýt se krkonošskou loukou, jako barevnou střapatou peřinou. A spát, pořád spát, až by se stal kusem hory a tiše s ní splynul. Co teď dál? Do chalupy už se nevrátí. Asi. Představa kolabující republiky, zahuštěné o uprchlíky z evakuovaných území, mu připadala neméně děsivá. Nakonec problém vyřešil svým osvědčeným způsobem, díky kterému skončil u venkovské kriminálky a neudělal kariéru jako Jarda. Problém prostě odložil.

Vrátil se ke kopání a lopotil se s dírami pro stromky více než dvě hodiny. Půda byla kamenitá a chudá, však se na ní k smrti udřely celé generace horalů. Doufal, že alespoň pár stromků přežije.

„Když nevíš, co máš dělat, sázej stromy, tím nic nezkažíš,“ zašklebil se křečovitě sám sobě. Muž, který sázel stromy.

Jakmile byly malé javory ve svých jámách, odnesl nářadí do auta a vzal si kanystr. Kousek pod stromky zurčel malý potok, který přitékal z hřebenu, na kterém stojí Vysoké, a který se o pár set metrů níže vléval do Kamenice. Postupně stromky pořádně zalil a kanystr schoval v křoví.

Auto napodruhé chytlo, ale jen o pár kilometrů dál musel zastavit pod kruhovým objezdem v Tanvaldu. Byl úplně zablokovaný řadou nepojízdných aut, kamionů i autobusů. Kolem nich pobíhali zmatení lidé, dumali nad otevřenými kapotami, jiní si nadávali, strkali do sebe a atmosféra rychle houstla.

Na poslední chvíli odbočil doprava, přes zákaz vjezdu na malý můstek nad Kamenicí, vrátil se na Velké Hamry, a přes Pěňčín zamířil do Jablonce. Ve vesnicích pod Černou Studnicí viděl podobné scény, jako v Tanvaldu. Lidé našťavaně, jindy trochu vyděšeně, stáli u nefunkčních aut a s často hluchými telefony v rukách. Rodiny, které zrovna naložily své vozy vším možným a teď postávaly u aut plné rozpaků, zda věci vyndat zpátky, nebo čekat. Všichni u cesty se dívali na šťastlivce s funkčními auty s těžko potlačovanou závistí. Bylo v tom i něco hroživého. Jeho škodovka zatím držela, ale přistihl se při úvahách, co by se dělo, kdyby byl nucen zastavit. Došla už atmosféra tak daleko, že by se ho někdo pokusil připravit o auto?

Proplétal se Jabloncem, který byl dokonale ucpaný hustým provozem, jaký pamatoval maximálně při začátku jarních prázdnin. V Jablonci mobilní signál zjevně fungoval a jeho telefon v kapse co chvíli pípал a vibroval. Všechna auta jezdila. Situace tu byla navenek víceméně normální. Podíval se na hodinky. Byly tři. Zkusmo zastavil u Burger grillu.

Když čekal na jídlo, začal se probírat zmeškanými hovory, zprávami a e-maily. Většinu z nich tvořil spam a popuzené zprávy od kolegů z práce, kde sakra je, a také několik výsledků z šetření havárie pod Mýtem. Čekal jen na jednu zprávu, a i ta dorazila.

„Po 19:00 budu na Jestedu, heslo Tabor,“ psal Kubský.

Zaujaly ho tři zmeškané hovory z pražského čísla 299 792 458. Stejného čísla si všiml ve výpisu volání už v pondělí. Nejprve je považoval za nějakou otravnou nabídku levnějších energií, nebo dražší půjčky, ale podle času bylo divné, že mu někdo volal pozdě v noci. Číslo mu bylo povědomé, ale jakmile číšník přinesl jídlo, zastrčil telefon do kapsy. Když žvýkal Spicy burger s jalapeños dal se s ním do řeči vrchní. Spustil litanie na vážnou zásobování a pološeptem mu sděloval spiklenecké teorie, kterým sám nevěřil, a přitom chudák netušil, že realita je daleko horší. Miller mu s plnou pusou občas odpověděl neurčitým zamumláním a pokýváním. Po očku

sledoval televizi u stropu. Měla vypnutý zvuk, ale byla plná záběrů na vykoupené obchody, někdy dokonce i vyrabované, demonstrace ve městech, hořící auta a dálnice ucpané nekonečnými kolonami aut, které sahaly od obzoru k obzoru. Nejhorší bylo, že už nešlo o Latinskou Ameriku. V jedné sekvenci záběrů jasně poznal Vídeň. Vídeň v plamenech, nebo utržená hlava na stole. Jedna možnost lepší, než druhá. Byl rád, když zaplatil a vypadl.

Přešel do Liberce, kde se porozhlížel po obchodech, ve kterých pomalu začínalo být více lidí, než zboží v regálech. Personál se s vypětím všech sil snažil zboží doplňovat. Naštěstí kafe nikdo ve velkém nebral. Zmizela většina konzerv, mouky, cukru a baterií. Lidé na sebe koukali nevraživě, navzájem si pohledem kontrolovali obsahy košíků. Hledali inspiraci u ostatních zákazníků a přemýšleli, na co ještě zapomněli a co by mohlo brzy chybět. Atmosféra byla neurčitě dusná a sklíčená. Většina lidí už tušila, že je něco špatně a strach před náhle nezřetelným zítřkem se stal jejich rádcem i hybatelem. Slupka civilizovaného chování zatím ještě držela, ale Miller cítil, že je tenounká, jako blanka kolem vaječného bílku. Starší paní v levné napodobenině kožichu se podívovala nad jeho košíkem, který obsahoval především několik kilových balení zrnkové kávy.

„Otevírám kavárnu milostivá,“ pobavil se na její účet Miller a cítil, že vtip nepadl na úrodnou půdu. Zpražila ho pohledem, a zatímco pobouřeně kroutila hlavou, ztratila se mezi regály. Dnes nebyl den na vtipy. Naházel do košíku ještě hromadu past na zuby, antiperspirantů a ústních vod. Přemýšlel, jestli se dostane ještě k zubaři. Ta osmička měla jít ven...

Když přijížděl s vozíkem k autu na parkovišti, polil ho pot. Zase zapomněl na zbraň v autě. Colt se válel na podlaze za předními sedačkami, částečně zakrytý sklopenými opěradly sedadel vzadu. Byl odjakživa zvyklý nosit krátkou zbraň a hlídat si ji, ale na dlouhou si nedával pozor.

„Špatně skončíš Millere, přijdeš o papíry i o kvér...“ mumlal si napůl ironicky, když ho vyrušil křik z druhého kouta tmavého parkoviště. Byla to ta stará dáma z obchodu, které se u její Felicie pokoušeli dva grázlící sebrat košík. Tak trochu v něm zafungoval policista, trochu zvědavost a ještě víc fanfarónství. A také blbost, jak si později uvědomil.

„Máte problém zmrdi?!“ zařval na ně. Dlouhými rychlými kroky zkracoval vzdálenost přes parkoviště. Když byl nadohled obou týpků, kteří mu provokativně šli naproti s odvěkým sebevědomím smečkové převahy, ostentativně vyndal zpod flanelky Hecklera a viditelně ho natáhl. Držel pistoli obouruč, hlaveň sklopenou šikmo k zemi před sebou, v poloze low ready.

Oba chlápci se zarazili, bleskově očima ještě jednou obodovali Millera i jeho zbraň, a s nadávkami zařadili zpátečku. Za chvíli zmizeli za rohem obchoďáku. Millera polil studený pot a po očku sledoval svoje auto vzadu.

„Prosimvas zapadněte do toho auta a jedťe, jedťe,“ vrčel Miller na starou paní, která ho zavalovala vodopádem díky, a kontroloval při tom okolí. Vypustil kladivo pistole a vrátil se k vozu. Svalil se na sedačku, zamkl auto a dal na moment obličej do dlaní.

„Všechno špatně Millere, všechno špatně,“ zamumlal, popotáhl nosem, s lehkým mrazením nastartoval auto a za pískotu pneumatik vyrazil do tmy. Světla reklam blikla na reflexních pružích na bocích jeho Oktávky i na mokrém asfaltu.

Přes kruháky za Nisou zamířil k Hornímu Hanychovu. Když projížděl podivně ztichlou čtvrtí domků, o tolik klidnější, než obchoďáky dole ve městě, vzpomněl si na Bohunku. Snad je v cajku...

V ostré vracečce u dolní stanice lanovky na Ještěd, na samém úpatí kopce, ho zastavil policejní zátaras. Dva Transportéry a několik policistů se samopaly Scorpion Evo se zdvojenými zásobníky a nahozenými v ponosu. Miller vytáhl služební průkaz a hlasitě opakoval heslo „Tábor“. Policisté ho mávnutím ruky poslali dál.

Stoupal prázdnými serpentínami na Výpřež a mezi stromy pod sebou chvílemi viděl světla Liberce. Drahokam mezi horami svítil, jako by se vůbec nic nedělo. A přece. Dokud se z dálky díváš skrz černou hradbu stromů na zářící město, máš pocit, že je svět v pořádku, a že nejsi sám. Že civilizace a lidská pospolitost trvá a ty jsi její součástí. I kdyby v tom krásném městě Tamerlánovi vojáci zrovna sekali hlavu poslednímu děcku, a ta pestrá záře pocházela z hořících domů a chrámů, planoucích vzácných látek na tělech vznešených dam a papyrových svitků, na nichž je ukryta moudrost světa. Ta, která byla kýmsi lidstvu odhalena jen jednou a nyní navždy zmizí. I tak bys měl pocit, že jsi součástí civilizace, společnosti dobrých duší. Pohled z dálky do světla vždycky zakryje tu temnotu kolem.

Nahoře na Výpřeži bylo rušno, stály tam vojenské nákladáky, hučely agregáty a všude se pohybovali vojáci. Miller si všiml, že vpravo mezi stromy stály zaparkované nové samohybné houfnice Caesar, jejichž dlouhé hlavně připomínaly rozvázně se pasoucí diplodoky. Zahnul doleva, minul několik štábních Tatrovek, dva Pandury a zastavil ho až další zátaras, tentokrát obsazený vojáky s puškami Bren. Rituál s průkazem a heslem se opakoval. Lesem vyjel na velké

parkoviště u Ještědky. To bylo z části zaplněno kontejnery, pospojovanými kabelovými svazky, stany a dalšími Tatrovkami a Land Rovery. Cíp parkoviště byl volný, nasvícený a zřejmě sloužil jako heliport.

Pokračoval nahoru po úzké silnici obtočené kolem vrcholu Ještědu. Podél krajnice byla zaparkována řada aut, takže na průjezd nezbývalo téměř žádné místo. Kdyby něco jelo seshora, museli by couvat. Poslední kontrola byla u podjezdu horní stanice lanovky a za chvíli vystupoval na parkovišti u věže na Ještědu. Bylo tu několik kontejnerů, Pandur se vztyčeným stožárem osazeným senzory a další, mnohem vyšší stožár s válcovým pouzdem na konci, který tipoval na Tamaru, nebo Věru NG, průzkumné radiolokační prostředky.

„Vy jste ten Kubskýho Mad Max?“ přistoupil k němu mladý svobodník s puškou na rameni, když otevíral dveře auta.

„Spíš Alenka z říše za zrcadlem,“ zabručel Miller při vystupování, „a s hnědým pruhem v kalhotkách.“

Desátník se pobaveně zasmál, přesně jako člověk, který už několik dnů neměl důvod k úsměvu, a teď z něj něco na chvíli spadlo. Potom odvedl Millera do budovy hotelu Ještěd, který prosklenými plochami ve své základně zářil do tmy. Recepce a hala v přízemí byly plné vojáků i civilistů, na stolcích byly provizorně umístěny počítače a vysílačky, po dlažbě se kroutili hadi kabelů a panoval tu čilý ruch. Po širokých schodech vystoupali do restaurace, která nabízela podobný obraz jako recepce pod ní. Prosklenými dveřmi prošli přes kavárnu do salonku, kde na bílých kožených židlích seděl nepřehlédnutelný Kubský a několik civilistů i vojáků. Někteří z nich byli Millerovi povědomí.

„Dane! Pojd', pojd' si k nám sednout. Kafe a něco k tomu?“ zvedl se Kubský a usmíval se na Millera. Ten trochu rozpačitě přikývl na pozdrav ostatním v místnosti a oplatil úsměv Kubskému. Zaregistroval přitom, že za posledních několik dní Kubský viditelně zhubl. V šedivém obličeji se mu zračila únava a i jeho držení těla a gesta vykazovaly o něco menší přebytek energie, než u něho bylo obvyklé.

„Pan ministr průmyslu, náčelník Vojenského zpravodajství a pan Kellner,“ představoval Kubský některé muže u stolu, zatímco jiné prozatím ignoroval. Miller jim všem jednotlivě na pozdrav přikývl, zatímco si sedal na volnou židli. Cítil se nesvůj. Kellnerovo jméno mu bylo povědomé, ale asi ho pletl s mrtvým miliardářem.

„Kapitán Miller se setkal s našimi návštěvníky poměrně zblízka a patří mezi těch pár málo lidí, co nám o tom mohou něco říct. Co víc, rozhodl se zůstat v zóně, je to tak Dane?“

„Hmmm, no... Tak uvidím, jak to půjde,“ začal zvolna Miller, když mu Kubský skočil do řeči:

„Jaký je to pocit, když jsi blízko u nich?“

„Asi jako v čekárně na urologii,“ odkašlal si Miller a dodal: „u doktora Mengeleho.“

Na několika tvářích se objevilo lehké pobavení. Kubský se pyšně rozhlédl po ostatních, jako by jim chtěl naznačit „Vidíte, já říkal, že je dobřej.“

„Měl jsem je v noci doma,“ pokračoval Miller a na moment se nepřítomně zadíval na desku stolu, kam mu přistál hrnek s kávou a podsaditá whiskovka. Začalo mu být vedro a cítil se nepatřičně ve společnosti uhlazených a významných mužů, kterým musel připadat jako odpudivý a výstřední vidlák. Nebo si to alespoň myslel.

„Možná byli ve stejné místnosti, kde jsem usnul. Je to dost... dost hrozný pocit, popravdě řečeno. Nevím, proč mě nechali být na živu,“ zaváhal.

„Koho z nich jsi tam měl? Toho tygra?“ udělal Kubský prsty symbol uvozovek. Bylo to jeho oblíbené gesto.

„Já nevím, neviděl jsem ho. Myslím, že spíš tu postavu, Pastýř mu říkám, fakt nevím. Ale byli u mě doma a nechali mně být.“ Kroutil Miller spíš pro sebe hlavou.

„Jak jsi to poznal, že jsi je měl v baráku? A šli po tobě?“ chrлил Kubský otázku za otázkou a visel mu na rtech.

„Dostal jsem dárek. Utrženou hlavu kluka, co umřel v sobotu v lese, jak jsme se tam s nimi potkali. A v puse měla klíče, kterými jsem večer zamknul barák a nechal je v zámku.“

Kubský tiše polknul, i na ostatních bylo vidět, že únavu a blahosklonný či pobavený nezájem o Millera vystřídal napětí. Kubský si do ticha zaraženě odkašlal:

„Tak tos měl z prdele kliku,“ ulevil si a vzápětí přešel do mírně úředního tónu. „Dane, řešíme problém, že o Zóně skoro nic nevíme, ani o těch příchozích. Dnes ráno vojáci shodili do Zóny několik senzorů. Jsou ve speciálně upravených stíněných pouzdrech, co odolají EMP a všem možným zářením. Problém je, že – kvůli tomu způsobu, jak je tam dostali – přesně nevíme,

kde jsou a jestli fungují. Jejich vysílače nejsme teď schopni zachytit, natož zaměřit. Ale data, co naměří, ukládají na speciálně stíněné paměťové karty“

„Viděl jsem, jak je shazují. Mám je najít...“

„Dostaneš mapy se zakreslenými přibližnými plochami dopadu. Na většině míst Zóny svět ještě funguje, možná je najdeme zítra a nebude ani potřeba, abys je hledal. Ale potřebujeme, aby ta čidla pár dní měřila. Půjdeš je vyzvednout někdy o víkendu. Jak to půjde. To už bude chaos a asi tam nic jezdit a fungovat nebude. Teda pokud se vědci nemýlí. Dostaneš prázdné SD karty ve speciálních pouzdrech. V tuhle chvíli už se paměťovky v senzorech krmí daty. Alespoň v to doufáme. Kdybys ty karty vyměnil a přinesl, a cestou se díval...“

„Chápu.“

Kellner Millera zkoumavě pozoroval a mezi prsty si točil tužkou.

„Na to, že zažíváme konec světa, mi přijdete docela v klidu pane kapitáne,“ řekl s pohledem a tónem analytika hodnotícího svojí příští akvizici.

„Víte, já jsem svůj konec světa prožil před třemi roky. Pro mě je tohle jen prodloužení.“ Kellner chápavě přikývl a zdálo se, že je s odpovědí spokojený. Pak zase sklonil hlavu ke svým papírům a něco si do nich čmáral.

Dva muži u protější hrany stolu se polohlasem bavili s hlavami u sebe a zdálo se, že je Millerův příchod obtěžuje a ruší. Starší z nich, mírně prošedivělý, si odkašlal a vstoupil do debaty.

„Pane tajemníku, pozval jste nás sem k brífinku ohledně situace a plánovaného... nového uspořádání. Tak kdybyste nám snad...“

Miller se napil whisky a cítil, jak se v něm rozlévá ještě větší teplo. Přestal být středem pozornosti a s úlevou si odložil. V salonku bylo teplo a za skloněnými mokkými skly oken zářily kapky, od kterých se odráželo světlo zevnitř. Pořád mu hlavou vrtalo to neznámé číslo.

„Samozřejmě pane ministře. Kde začít... Od pondělí se nám podařilo, víceméně v utajení, evakuovat významné umělecké a technologické objekty ze Zóny. Obrazy, sochy, několik klíčových obráběcích strojů, části linek z pardubické Retie i Synthesie i jejich nejdůležitější zaměstnance. Gripeny z Čáslavi, nějakou municí od Hradce a podobně. V tuto chvíli sbíráme všechny energetiky a silnoproudaře v jejich domovech. I s rodinami, samozřejmě. Všichni z Chvaletic a Opatovic jsou připravení k odsunu. Řešíme vypnutí Dukovan, protože jsou

bohužel v Zóně. Co víc, máme hotovou evakuaci domovů pro seniory, dětských domovů i LDN. A to vše skoro v utajení, pánové. Samozřejmě mezi lidmi jdou mraky informací, fámy apod. Ale docela se nám daří tyto informace mazat, zpochybňovat, umlčovat...”

„Nebyl bych si tím tak jistý pane tajemníku,“ ozval se ironicky muž, který byl Millerovi před chvílí představen a jehož tvář znal z novin. Celou dobu budil dojem, že debatu příliš nesleduje.

„Tak jistě... Cílem bylo zabránit panice a kolapsu na komunikacích, než odsuneme z území zranitelné civilisty a klíčové materiály. A to se víceméně povedlo, nemyslíte? Že se sociální sítě vaří a novináři jsou jako na speedu je nám v tuto chvíli už úplně jedno. Než to dopíší, bude to zastaralé. O půlnoci bude vyhlášena všeobecná evakuace. A vypukne peklo.“

„Proč o půlnoci?“ přerušil ho malý šedivý mužík, který až komicky skřítko Dobbyho.

„Aby se ta informace nedostala ke všem lidem v jednu chvíli, a nevypukly dopravní zácpy a kolaps. Na pár místech už kolaps skoro nastal, protože tohle samozřejmě úplně neutajíme. Lidi vidí co se děje u nás, ve světě... Ale neví odkud, a kam mají jít, ani neví co přesně se děje. Takhle snad vyrazí ze Zóny ven postupně a trochu zmírníme ten okamžitý začátek úprku. V tuhle chvíli dopravujeme instrukce místním útvarům Policie a vůbec celému IZS“

„A jaká je tedy situace v Zóně?“ chtěl vědět další muž, jehož obličej se v televizi vyskytoval také poměrně často.

„Jak určitě víte, máme tu čest mít na našem území jednu ze dvou nejaktivnějších zón na planetě. Ale to se zřejmě srovná během pár dnů nebo týdnů. Sílí i ty ostatní zóny. Podle našich informací, které snad budou za pár dní přesnější i díky tady kapitánu Millerovi,“ mávl rukou k Millerovi, srkajícímu zamyšleně kávu, „to vypadá, že Zóna má prozatím charakter spíše lokálních poruch, jejichž velikost a intenzita se mění. Takové hotspoty, řekl bych. Nebo si představte chobotnici, jak se na ní mění a přesouvají skvrny. Na většině území se toho ještě moc neděje. Občasné výpadky komunikací. Že je hlášeno přes sto šedesát pohřešovaných osob samozřejmě tajíme, takže jen běhají různé fámy po sociálních sítích. Mimochodem, jedná se o jejich blokování. A zatím se našlo něco přes dvacet mrtvých lidí... Samozřejmě těch skvrn přibývá a jejich intenzita roste. Jednu významnou skvrnu máme shodou okolností kousek odtud nad Tanvaldem, další v Českém Ráji, Trutnově, České Třebové jinou v Jihlavě a tak dál. Některé se podle všeho objevily už před týdnem, ale jsou mimo významné osídlení,“ napil se Kubský vody.

„Já doplním řekněme vojensko-politickou stránku věci,“ využil Kubského pauzy ostře řezaný muž, šedivé tváře, vlasů i očí. „Když dovolíte.“ Bylo zřejmé, že čekal na svojí chvíli a nelibě nesl Kubského dlouhý monolog.

Byl to náčelník Vojenského zpravodajství a mluvil tichým a důrazným tónem člověka, který se nepotřebuje prosazovat.

„Němci si nečekaně pospíšili a obsadili polskou elektrárnu Turów a důl Bogatynia. Ty jsou Zónou v podstatě odříznuté od Polska. S námi sousedí „Berlínský“ pruh Německa, a ten je skoro bez proudu, kromě větrných elektráren a několika málo plynovek. A u nich kdo ví, jak to bude s plynem. Jsou hladoví po elektřině a ostatně už nám poslali poměrně asertivní depeši, která se týká se využití našich uhelných elektráren v Podkrušnohoří. Přesně těch, které nás nutili zavřít. Zkrátka Němci jsou velmi operativní. Od jihu je zatím klid, Rakousko bude řešit problémy s Italy, nebo spíše Novoitaly. Navíc Bundesheer na tom není o mnoho lépe, než naše armáda. A k tomu mají zónu, co zasahuje až na předměstí Vídně. Takže v tuto chvíli se snažíme obsadit hranici od Jizerek po Klínovec...“

„Co Morava?“ ozval se Kellner. „Mám tam dost aktivit.“

„Moravu neudržíme. Bude bez proudu. Jak jste slyšel, Dukovany podle všeho, velmi těsně spadnou do zóny. Zůstanou jim jen Dětmárovice a nějaké menší elektrárny na Ostravsku.“

„Pořád tomu nemůžu uvěřit,“ zamumlal pro sebe Kellner.

Na Millera z tepla v místnosti, whisky i kávy, začala padat stále silnější únava. Potřeboval na vzduch. Občas se mu vynořil před očima obraz jeřabin na desce stolu, částečně setřený tím, jak nabral Milanovu hlavu do igelitky. Nezřetelný, na první pohled chaotický, ale... Bylo v něm něco známého a hluboce zasunutého v paměti. Dětství, léto, prázdniny, kluci s dřevěnými meči na louce za domem. Měl to na dosah, ale couvalo to před ním mlhou. Stejně jako to telefonní číslo. Nejasně cítil, že tyto dvě věci jsou důležité, ale unikají mu. V psychologii se tomu říká *presque vu*, vzpomněl si. Jen na půl ucha poslouchal postupně líčený obraz rozpadu struktur státu a popis problémů, které by ještě ráno nikoho nenapadly. Na zmuchlaný papírek, který měl v kapse, opsal pražské číslo ze svého mobilu. Ve chvíli, kdy se s papírkem chtěl naklonit ke Kubskému, byla oznámena pauza v jednání.

„Jardo, mohl bys mi prověřit tohle číslo?“ strkal Kubskému do ruky papírek, „Je to pro mě důležitý.“

„Čistě náhodou jsi na tom správném místě,“ vzal si sebevědomě Kubský papírek a předal ho pobočníkovi „za tři minuty budeš vědět, kdo z něj volal a jestli se přitom šťoural v nose, nebo drbal na prdeli. Pojd' ven na cigáro.“

„Pane Millere!“ ozval se za ním potichu, ale sebevědomě mužský hlas. Miller se otočil a málem se srazil s Kellnerem, který je doháněl po schodišti vedoucím do recepcce.

„Až si to tady s kolegou,“ ukázal na Kubského, který zrovna telefonoval, „vyřídíte, stavte se za mnou. Krkonoše znáte?“ Miller se si ho překvapeně prohlížel a pak pomalu přikývl. Přemýšlel, co po něm může Kellner chtít. V Krkonoších...

„Koukám, že jste tu Aljašku rozchodil docela pěkně.“

„Potřeboval jsem zmizet a dělat na nečem... To je jedno,“ mávl rukou.

„Podívejte, je to opravdu důležité...“ Kellner najednou jako by nevěděl, jak pokračovat.

„Dneska je všechno důležité, zdá se mi,“ řekl otráveně Miller.

„Nebudete škodný, to mi věřte.“

„Prima, koupím si zájezd na Riviéru. Nebo radši vrtulníkem na Aljašku,“ řekl dost nezdvořile Miller. Celá věc se mu ani trochu nelíbila a zároveň měl na sebe vztek, že Kellnera tak odbyl. Byl utahaný a podrážděný. Jako všichni.

Než došli k východu, dohnal je uříčený a překvapený pobočník s informací, že číslo volajícího z Millerova mobilu neexistuje, a co víc, nikdy neexistovalo. Kubský si s nespokojeným zafuněním vzal Millerův telefon s výpisem volání a zkontroloval papírek, který před chvílí předal pobočníkovi. Číslo sedělo.

„Člověče, nejste vy ekologickéj?“ zabručel popuzeně Kubský.

„Ne, proč?“ vykulil oči pobočník.

„Protože jste úplně na hovno!“ odsekl Kubský a šermoval překvapenému pobočníkovi před nose telefonem s výpisem volání.

„Pardon, jsem už nějak přetaženej,“ omluvil se vzápětí Kubský, „zkuste po tom ještě pátrat. Prosím.“

Vyšli na vyhlídkovou terasu nad západním úbočím hory. Na zemi se ve světlech hotelu leskly zmrzlé louže, a v dálce se tetelila světla Mimoně a České Lípy. Byla krásná, jasná noc, a zrovna přinášela první opravdový mráz toho roku.

„Tak - jak je v Praze?“ zeptal se váhavě Miller a přitáhl si límec těsněji ke krku.

„Kamaráde, to je fičák! Papaláší řeší, kam se zašít. Některý jsou v hajzlu, že asi přišli o svoje „plány B“, jako je Greenfort X a další podobný, protože ty jsou v Zóně...“

„A to je jako co - ten Greenfort?“ vpadl mu Miller do řeči.

„Zašívárny, bezpečný hnízda pro pracháče. Greenfort měly být připravený farmy, sklady, kryty a hlavně personál v Podkrkonoší. Hodně lidí do toho nasypalo v tichosti dlouhý prachy. Teď tam nemůžou a jsou z toho v panice.“

„No to jsem vážně celej dojatej...“

„Asi tak. Půlka politiků dělá nesmysly – plácají silná prohlášení, nebo žhaví dráty do Bruselu a do Německa, ale už je nikdo nebere vážně a nikoho nezajímají. Ani doma, ani na Západě. Zbytek se snaží sehnat, co jde a někam se schovat. Asi si myslí, že to za týden přejde, oni se probudí ze zlého snu ve svém bunkru, a půjdou o tom povídat do televize Moravcovi.“

„Leda prd,“ odplivl si Miller.

„Leda prd. Ale aspoň některý, co viděj dál, než do pátku pochopili, že bezpečnější i pro ně bude, když to tu bude aspoň trochu fungovat,“ ukázal palcem přes rameno k budově Ještědu za nimi.

„Ale úplně nejlíp to dělají Piráti.“

„Si děláš prdel?“ Miller málem uklouzl na ledu. Pro jistotu vyndal ruce v kapes.

„Ne, nedělám, vážně. Byl jsem včera večer, takovou řekněme náhodou, v tom jejich hnízdě na Palačáku. Hele tos neviděl,“ zachechtal se krátce a suše Kubský, při vzpomínce, která ho zjevně pobavila, „jelo to tam ve velkém. Sjížděli tam lajny, až měli čumáky na krev vohoblovaný a lezli jeden po druhým hlava nehlava...“

„Fakt?“

„Jo, šukali tam jak moli ve starým tepichu.“

Oba se začali nahlas smát do tmy za zábradlím terasy, až se opodál pokuřující vojáci udiveně otáčeli. Z obou dvou na chvíli spadla tíseň a špatná nálada.

„Jo, hlava nehlava, jak říkám. Ale byli tam lidi i z jiných stran. Nad extází šly politické disputace stranou...“ popotáhl nosem a vzápětí zase posmutněl.

„Tuhle zemi už vlastně nikdo neřídí, Dane. Všichni řeší, co urvat a kam se zašít, a většině nedochází, jak moc velký průser to bude, když nechaj všechno padnout. Že je to dožene i v sebelepším opevněném baráku. Jak jsem říkal, většina lidí, co za něco stojí je tady v tý věži za náma. Pár členů vlády, pár vojáků a pracháčů má zájem zkusit tu káru udržet při chodu. Armáda a většina složek funguje docela dobře, hlavně díky tomu, že zatím neví, že nad nimi zrovna teď nikdo není. Tak než se to dozví, musíme tu něco postavit.“

Kubský se zamyšleně díval do tmy, kde asi hledal odpovědi nato, co chystá zítřek.

„Proč zrovna Ještěd Jardo?“ prolomil Miller ticho a otřásl se chladem.

„Maj tady dobrý kafe a vždycky jsem to tu měl rád.“

„To asi nebude všechno, vid.“

„Ne. Z toho, co zbylo, je to dobrá kombinace komunikačních možností, polohy, hájitelnosti a trocha těch emocí je tam taky. Praha bude za pár měsíců asi dost nestabilní, řekl bych. Budujeme víc takových...“ máchl neurčitě rukou a hledal správný výraz.

„Majáků.“

„Jo. Třeba. Severní hranici zatím tvoří Ještěd, Buková hora, Jedlová a Klínovec. Všechno vysílače na kopcích, dotáhli jsme tam záložní infrastrukturu, na každém kopci dvě baterie houfnic a tak dál. Postupně to budeme posilovat a rozšiřovat. Potřebujeme udržet hlavně komunikační síť po dobu, než půjde elektřina, protože čekáme, že za pár dní se bude muset rekonfigurovat celá přenosová soustava. Chápeš – stovky tisíc lidí mimo svoje domovy, fabriky vyřazený, do toho bez proudu. Navíc nevíme, jestli půjdou produktovody, plyn, ropa... Tolik toho nevíme.“

„Víš, líbily se mi knížky a filmy o konci světa. Znáš to, postapo... A vždycky tam bylo pěkný, že lidí strašně ubylo, hrdina si trajdá po skoro liduprázdném světě, který je ale plný užitečných věcí, jako supermarket bez pokladního. Pak nakope zadek nějakým badass záporákům,

zachrání kočenu a paráda, titulky. Jenže teď to bude obráceně. Lidí bude daleko víc, protože jsme přišli o třetinu planety a pokladních spíš přibude a ochranka bude krapet vostřejší.“

„A bez proudu a tepla.“

„A zima na krku.“

„Tak, a zima na krku,“ odmlčel se na chvíli Kubský, zatímco Miller se díval na zrcátko ledu na zemi, jako by viděl led poprvé. Věděl, že musí Kubského nechat, aby se vypovídal sám.

„No a co ty,“ ozval se po chvíli Kubský, „už jsi ten Mad Max, jak jsem chtěl?“

„Jo, nakoupil jsem si merinový spodňáry a pohanku.“

„Super, to o tebe už nemám strach.“

„No, tak to já teda mám. Do hajzlu, já se teď domů vrátit nemůžu! Rozumíš mi? Byli u mě vevnitř. V kuchyni, zatímco jsem chrápal vedle. To je...“ Miller bezmocně máchl rukama, zatímco Kubský nevěděl, co říct. Nebyl zvyklý na situace, kdy z jeho kamaráda probleskl strach.

„Divný je, že tě nesejmuli.“

„Jo, divný. Kurva divný. Ale co my víme, co vlastně chtějí. Náhoda? Neměli zrovna hlad, nechtěli se bavit? Zabíjejí všichni a vždycky? A proč vlastně?“

„Nic nevíme chlape. Nic,“ povzdech. „Pořídil sis nějaký slušný kvéry?“

Miller přikývl, „A ty?“

„Bez starosti panáčku, mám brigádu mechanizovaný pěchoty za prdelí. A géčko dvacetšestku, kdybych to potřeboval típnout,“ ukázal si ukazovákem na spánek a zvedl palec.

„Fujtajxl. Kromě ženských jsi nikdy neměl vkus, víš to?“

„Jojo, hlavně na kamarády ne,“ zašklebil se Kubský a pokračoval:

„Poslouchej, seženu ti flek na ubytovně v Liberci, kdybys chtěl vypadnout mimo Zónu. Budeš tam mít prostě místo. Nebo buď v Zóně, ale nechod' do svého baráku. Teď bude v Zóně spousta volného místa. Třeba luxusní hotely ve Špindlu, jenom bez proudu a s možností nezvané návštěvy.“

„Jo, wellnessu s koktejlem se už nemůžu dočkat, kurvafix.“

„Hele, jestli tam nechceš, fakt nemusíš. Říkal jsem ti, že tě radši budu mít u sebe. Tady to taky nebude prdel. Moc bude chtít víc frakcí, do toho Němci a jejich muslimové... To mi docela dělá starosti.“

„Půjdu tam, ale dneska se vyspím tady, v autě. Mám tu spacák. A auto mám vycpaný kafem. Vůně jako v ráji.“

„Najdi si někde na kraji Zóny nějaký svůj tajný sklad a místo, kde budeš nechávat auto. K benzínu se dostaneš, aspoň zatím, to zařídím.“

„Dík,“ řekl Miller a najednou trochu ožil a plácnul Kubského po ramenou „nějak to dáme starouši.“

„Na,“ podával Millerovi balíček, „knížka, opravdová, papírová. Přečti si jí, mně dává docela sílu a víru.“

„Ty vole, není to nějaká Strážná věž, nebo tak?“

„Ne,“ smál se Kubský vyděšenému pohledu svého kamaráda, „je to historická práce, o neklidných časech. Možná horších, než ty naše. Uvidíš.“

Protáhl si záda, podíval na hodinky a otočil se k Millerovi. Od hotelu se začaly ozývat vzrušené hlasy, ale ani jeden z nich jim nevěnoval pozornost.

„Můj pobočník ti dá nějaký doklady, na ubytování, na benzín a vůbec že jsi pro stát prostě nepostradatelný. To za první. Za druhý dostaneš docela normální vysílačku, s tou to můžeš zkusit ze Zóny, ideálně v přímé viditelnosti sem na Ještěd. S návodem a seznamem předdefinovaných kanálů. A taky dostaneš kufřík, tam je speciální vysílačka i s textovým terminálem a solárním dobíjením. To je skoro tutovka na spojení. Nahraješ zprávu, nebo tam nasypeš data, a jakmile bude signál, odešle se. Je to drahá mašinka, neztrať jí. Když nebude fungovat ze Zóny, nech si jí někde schovanou na kraji. S tím snad budeme pořád v kontaktu. Jo – a ještě dostaneš ty paměťovky a mapy... no prostě bude toho víc...“

Jejich debatu postupně přerušil stále silnější hluk hlasů a zahlédli vojáky, jak běží na druhou stranu areálu k vyhlídce nad Libercem.

„To musíte vidět!“ vykřikl kdosi jejich směrem a utíkal na terasu nad budovou stanice lanovky, zatímco jim do očí zářila věž, nasvícená reflektory. Přesto se Millerovi zdálo, že tma za ní bledne.

Rozeběhli se za hotel, co jim kluzký podklad a Kubského zavalité tělo dovolily. Když běželi po rampě u základny Ještědu, zaregistroval Miller koutkem oka skrz prosklené přízemí nezvyklý výjev. Operátoři u skenerů a vysílaček si drželi v bolestech uši a zahazovali sluchátka, která měli dosud na hlavě. Do paměti se mu vryl obraz mladé plavovlasé ženy v armádním kostýmku, jak se na pozadí barevných skleněných plastik kroutí v křeči. Křičí, v kleku třeští oči a tiskne si v záplavě vlasů ruce k uším, ale celá scéna je němá, protože silné sklo a hluk lidí okolo jí umlčely.

Vzápětí o dění v bývalé recepci ztratil zájem a zůstal stát s ústy dokořán tak, jako všichni okolo něj.

Přes celý východní horizont, od severu k jihu, od polských nížin přes temný oblouk Jizerek a Černé Studnice, až po Kozákov a dál na jih, hořela stěna světla. Z jasného nočního nebe, plného netečných a studených hvězd, se snášely k zemi barevné paprsky, které postupně houstly, až vytvořily téměř jednolitou opalizující stěnu, která se tyčila do výšky mnoha kilometrů.

Byla jako polární záře, co dosahuje až na zem, chvěla se a neustále měnila, hrála všemi barvami, podobná vodopádu studeného ohně valícího se z nekonečné výšky černé oblohy. Z její hvězdné prázdnoty se zjevovaly skvrny, zelené, tyrkysové, modré, bílé i rudé. Záře postupně sílila a skvrny pomalu sklouzávaly dolů, následovány dalšími a dalšími barvami. Tváře lidí, po nichž se přelévaly barevné stíny nepozemského světla, vyzařovaly údiv i okouzlení. Bylo to nevýslovně krásné a přesto tak cizí a děsivé. Chvějící se pruh barevného světla, mezi černí oblohy nahoře, a neméně tmavým horizontem pod ní. Bůh právě máchnul štětcem, namočeným ve všech barvách spektra napříč celým světem, a čas se v tu chvíli zastavil, protože vedle takové krásy ani on nedokázal netečně běžet dál.

Miller si se znepokojením uvědomil, že podobnou záři, byť v menším a děsivějším balení, už viděl před pár dny v lesích pod Štěpánkou. Zíral do barev a stínů, do pružné zářivé membrány a v duchu doufal, že ho nestihne trest v podobě slepoty, za to bezostyšné zírání na zázrak.

Náhle všechny barvy a světla zmizela.

Lidé ještě chvíli dál zírali do tmy, protože měli v očích vypálený pruh ryzí krásy a nechtěli se s tou nádherou rozloučit. Tma ale byla neúprosná a studená, a hvězdy na obloze se zvolna ujímaly své vlády.

Davem vzápětí zašuměl tlumený povzdech, když dosud zářící Liberec pod nimi zablikal a zhasl. Tma zalehla svět kolem.

Mimořádné zpravodajství České televize

Na záběru se mihla maskérka, která na poslední chvíli upravovala rozmázlý make-up televizní moderátorky středního věku. Ta byla upřednostněna před mladšími a atraktivnějšími kolegyněmi, ve prospěch usedlé solidnosti, kterou pro diváky ztělesňovala. Nejedem mediální analytik by to prezentoval jako kýženou „veřejnoprávnost“. Každopádně měla být Marcela Augustová aktérkou posledního interview České televize.

„Vítám ve studiu předsedu Bezpečnostní rady státu a premiéra České republiky, pana Fialu. Dobrý den pane profesore.“

„Dobrý den Vám, i divákům.“

„O, řekněme, charakteru a fyzikální podstatě, jevu, kterému v těchto dnech čelí celá planeta, hovořil náš předchozí host. Tím byla předsedkyně akademie věd České republiky, paní profesorka Zažímalová. Nyní bych vás požádala, pane premiére, o informace, jak budeme s existencí Zóny my, jako občané České republiky, nadále žít.“

Premiér si nervózně posunul brýle na nose a nenápadně zkontroloval mobilní telefon, špatně ukrytý za sklenkou s minerálkou.

„Podle informací, které máme, bude oblast Zóny zcela neobyvatelná. Nejsme schopni v ní zajistit elementární fungování infrastruktury ani bezpečnost našich občanů.“ Na poslední chvíli si vzpomněl na školení v body language, narovnal záda a udělal z prstů rukou pyramidu, po vzoru Mutti Merkel. Stabilní, klidná síla, koncentrace, to bude dobrý model.

„Promiňte pane premiére, ale copak není Armáda České republiky schopna zajistit likvidaci těch bytostí?“

„Ze Zóny máme bohužel jenom kusé informace, protože zde selhává naše komunikační technika. Nicméně máme dobře doloženo, že celá řada vojenských transportů z postižené oblasti, hlavně těch posledních, byla napadena a bojím se že i... řekněme, eliminována, těmi formami života. My prostě... nemáme informace o celé řadě našich vojenských jednotek, které

kryly evakuační konvoje a ztratily spojení. Z dílčích informací víme, že naše zbraně a výcvik byly proti nim, v řadě případů, zcela... ehm nedostatečné.“ Během druhé věty se zase dostal do obrazu a merkelovský trojúhelník nahradily zdvižené dlaně, symbolizující otevřenost a ochotu nést titánské břímě rozhodování.

„Mám tady informaci z režie, že se přeci jenom podařilo získat nějaké záběry z oblasti konvojů, které evakuovaly postiženou oblast.“

Záběr ze studia nahradil nekvalitní obraz z mobilního telefonu, natočený na výšku a s rozmazanými okraji. Oba debatující ztichli. Na rozklepaném videu byla vidět kolona nákladňáků, sunoucích se do táhlého kopce po silnici lemované holými stromy. V pozadí byla zvlněná krajina a barokní věž nějakého kostela. Obraz byl zřejmě natáčen ze zadní části nákladního automobilu, mezerou v pootevřené plachtě. Na videu se dlouho nic nedělo. Ozvalo se rozpačité odkašlání moderátorky.

„Tak já myslím, že jsme asi dostali špatný...“

V tu chvíli se z pravé části obrazu vynořila šmouha, zmizela v nákladňáku, který jel v popředí obrazu, a v příštím okamžiku z něj vlevo vyletěla, přičemž s sebou vlekla dvě hadrové loutky lidských těl.

„Ježíši,“ zašeptal někdo ve studiu.

Následovala série zmatených obrazů, stíny oblečení, obloha, země. Kameraman zjevně vyskočil z nákladňáku a utíkal stranou od silnice. Obraz na vteřinu zbělal, když se otočil zpět ke koloně a během otočky nabral protisvětlo ze Slunce. Vzápětí byla vidět skupinka lidí, civilistů, jak prchají od kolony směrem k objektivu, když mezi ně z boku vletělo velké stvoření se dvěma dlouhými, nezřetelnými předními končetinami. Tvor kosil lidi jako kuželky. Vzadu začal blikat plamen kulometu na střeše zeleného vojenského auta. Ze vzdálenosti necelých sto metrů střílel na tvora, který masakroval lidi před kamerou. Ten nekonečně dlouhou dobu působil dojmem, že palbu ani nevnímá. Pak se zastavil na místě, asi pátral po zdroji bolesti. Několika skoky překonal vzdálenost k autu. Kulomet celou dobu střílel dávku za dávkou. Pak telefon na moment špatně přeostril, a na když byl obraz opět zřetelný, bylo vidět vojenské auto povalené na bok a zvíře, které právě vytrženými dveřmi vybíralo osádku z interiéru auta. Mezitím se v popředí mihlo několik rychlých malých stínů, potom se zleva do obrazu přikutálela převržená Tatra. Obraz se přesunul doprava. Zabral velikého tvora, vzdáleně připomínajícího snad

kočkovitou šelmu, jak stojí na střeše pomalu jedoucího třínápravového pancéřovaného transportéru. Chvilí se nehýbal a se skloněnou hlavou s dlouhými čelistmi vypadal, jako by si prohlížel detaily na střeše auta. Potom prostě strčil hlavu dovnitř a v tlamě vytáhl zmítající se lidskou postavu, od které odpadla dolní část s nohama, které se stále zmítaly, jako by chtěly jet na kole někam do lepších míst. Tvor znovu strčil hlavu střechou auta dovnitř, a vytáhl si další oběť. Potom vůz narazil do nákladáku, který jel před ním, smetl ho ze silnice a oba vozy zmizely z obrazu.

V tu chvíli těsně před objektivem přeletěl předmět, o kterém se všichni pokoušeli ujišťovat sami sebe, že je něčím jiným, než čím evidentně byl. Utrženou lidskou rukou. Obraz se zhoupnul a objevila se v něm obloha. Těsně před objektivem se dvakrát mihl obrovský stín a scéna znehybněla. Ve studiu zavládlo ticho.

„Tak, je zřejmé, že evakuace má smysl,“ řekla zaraženě reportérka a tázavě se zahleděla na premiéra.

„Tak určitě,“ Fiala rychle setřásl fascinovanou strnulost a strach z tváře, začal opět šermovat rukama a najít správnou kombinaci polohy rukou a výrazu obličeje, aby to vypadlo dobře na obrazovkách. Moc mu nešlo, a navíc v posledních dnech začínal ztrácet motivaci. Po spánku mu tekli čůrek potu. „Chci ubezpečit všechny občany České republiky, že... že, vláda podniká všechny kroky k udržení zákonnosti a pořádku v zemi. Kontaktovali jsme orgány Evropské unie, od nichž očekáváme v dohledné době doporučení a jaksi koordinaci pro další fungování,“ zamotával se do svých slov premiér a utřel si zpocené čelo.

„Půjde proud, pane premiére?“

Premiér se na moderátorku podíval s výrazem vyplašeného zvířete, spíše však ztraceného kolouška, než divočáka, a znovu si kapesníkem otřel čelo. Zapomněl na gesta.

„Jak jsem říkal, postupujeme v souladu s orgány Evropské...“

„Ale od těch zatím nedorazily žádné informace, jak jste říkal?“

„No ano, tedy ne. Tedy, pochopte, situace je velmi nepřehledná a my, my v tuto chvíli samozřejmě pracujeme na všech potřebných opatřeních.“

„Jako například?“

„No, jak jsem říkal, aby šel proud a pokračovala vláda zákona. Myslím, že evakuace, která proběhla, byla úspěšná. Chtěl bych ubezpečit občany, že naprostá většina jejich blízkých se ze Zóny dostala včas, stejně tak jsme se postarali o nemohoucí spoluobčany a zachránili jsme řadu uměleckých děl, například.“ Zase zdvižené dlaně.

Ve studiu na okamžik problikla světla a s nimi televizní signál. Moderátorka si přiložila ukazovák k pravému uchu a na okamžik se zatvářila nepřítomně. Na čele se jí usadila vráska.

„Tak jenom doplním, že máme informace o prvním rabování a panice v obchodech. Supermarket Kaufland na předměstí Ústí nad Labem je v tuto chvíli rabován davem lidí z přilehlé vyloučené lokality. Z Plzně dorazila informace o přepadení lékárny. Ozbrojený muž si odnesl zásoby inzulinu, antibiotik a Tramalu. Neupřesněné informace o nepokojích máme i z Jindřichova Hradce a Opavy.“ Moderátorka se odmlčela a zatvářila se vyděšeně. Pak se bleskově ovládla. Zjevně absolvovala lepší body language školení, než premiér.

„Pane premiére, co byste v tuto chvíli doporučil občanům. Jak se mají zachovat?“

„Tak musíme se semknout,“ odkašlal si. „Prosím všechny, aby šli zítra normálně do práce, protože práce každého z nás umožní udržet bezpečí a životní potřeby pro nás všechny. Opravdu není důvod k panickým nákupům, hromadění zásob, protože potravin a dalšího zboží je dost. Navíc spoléháme na koordinovanou součinnost s Evropou...“

Obraz opět zmizel, problikl, pak zmizel na několik dlouhých vteřin. V záběru byla opět moderátorka, jak naslouchá příkazy z režie. Premiér od pohledu chtěl být jinde, někde hodně daleko.

„Omlouvám se pane premiére, právě jsem dostala informaci, že v Praze došlo k velkému výpadku proudu a v tuto chvíli jedeme na záložní zdroje České televize. Mohl byste prosím, využít zbylého času a poslat veřejnosti nějaký vzkaz?“

„Já... Přátelé, spoluobčané. Nezastírám, že nás čeká těžká zkouška. Musíme držet při sobě, věřte, že vláda pracuje na pokračování naší společnosti v duchu hodnot, na nichž vyrostla. Budte ohleduplní ke svému okolí a více než jindy...“

Obraz zase blikl a zmizel. Už se nevrátil, ale po chvíli praskání a šumu se ozvaly hlasy ze studia. Panika, nějaký hlas, který nadával. Potom zesílil hlas Augustové a premiéra.

„...co teda s námi bude?“

„Do prdele já nevím, já fakt nevím. Každý se stará sám o sebe.“

Šum se vrátil.

TICHO

Konec října na severu Čech

Sudety pily. Chlemtaly jako bezedné, jako šílený lancknecht po úspěšném průlomu hradeb bohatého katolického města. Pily přesně tak, jak byly odjakživa zvyklé. Krev mizela ve škvírách nenasytné krajiny, která se jí po dlouhém půstu nemohla nabažit. Sudety pily tak, jako by už nikdy neměly s pitím přestat, a hluboko v lesích a pod zemí se probouzeli staří démoni, již odvyklí darům, na které si činili odjakživa nárok. Zapomenutá pohanská obětiště ožívala, jak cákance krve dopadaly na staré kameny, z nichž začaly vystupovat dávno setřené symboly.

Pod lesy hraničních hor začalo pomalu bít kamenné srdce a mezi kmeny stromů i na dnech roklí, začala se v noci zjevovat světla. Kraj se měnil, a stále víc se vracel do minulosti, do časů, kdy byl mladý, nezkrocený a nebezpečný. Vracel se do své sebevědomé rovnováhy, ve které byl člověk jen jedním z mnoha nepříliš důležitých prvků.

Na konci října jednadvacátého roku do řady chalup, hotýlků a samot, ba ani do zahmyzených ubytoven na konci slepých ulic ve studených údolích, nedorazily informace o nutnosti utéct, zmizet, odejít. Při výpadech proudu, signálu a všeobecném chaosu, se ne ke každému dostaly zprávy o tom, co se právě děje. Do týdne, do dvou, však bylo po všem a kraj byl tichý tak, jako před staletími. Svěží a liduprázdný.

Otisky mohutných tlap na pěstěném trávníku před moderní chalupou a krev na drahé prkenné podlaze i pečlivě zrestaurované starožitné truhle. O kus dále zamčená a zabedněná samota s pevnými okenicemi, zvenku neporušená, a přesto se uvnitř rozkládaly žalostné zbytky lidí. Otevřené auto před penzionem, zavazadla vlhnoucí v dešti na zemi. Kolem rozrytá země, drny vytržené ze země i pohozené na kapotě, a nikde nikdo. Blikače cvakaly ještě tři dny, než auto definitivně zmlklo a příští jaro si ho začala brát příroda. Osamělé tratoliště na konci stop dvou párů pohorek, vedoucích po polní cestě pod horami, které přes noc setřel déšť, a lačná hlína beze zbytku vypila krev. Potrhané oblečení pod smrkovým mlázím a zahozený batoh někoho, kdo už nestihl utéct a odejít. Rozervaná karoserie auta v příkopu a černající skvrny na čalounění. Převrácené vojenské Iveco LVM na autobusovém nádraží, odkud se organizovaly evakuace. V lokti utržená ruka se držela spouště kulometu Minimi na střeše auta až do nástupu jara, kdy povolil mráz. Zakrvácený obojek psa, který krví stvrdil přísahu danou člověku před dvaceti tisíci lety.

Takové a nesčetné další obrazy se objevily na podzim toho roku, ale většinou nenašly svého diváka. Možná je zahlédl lhostejný rejsek, nebo káně, ale pramálo se ně starali. Obrazy krásně naaranžované, plné barev a přesto zbytečné. K čemu je rafinovaná kompozice a úchvatné barvy, když není, kdo by je obdivoval?

O pár týdnů později už nikdo neprohrnul silnice po prvním sněhu. Budoucnost se stala minulostí.

Konec listopadu 2021, Krušné hory

„Koukej,“ podal mu Dědek noktovizor. Drtil je hrozný mráz, který vůbec neodpovídal ročnímu období.

Ležel navlečený ve všem, co měl s sebou, na vrstvě smrkových větví položených na sněhu, a měl pocit, že tam leží už odjakživa. Blížil se soumrak a ve vzduchu poletovaly velké vločky sněhu, lehounké a tiché.

„Vylejzaj, jak na jaře psí hovna ze sněhu.“

Dědek mocně a nechutně potáhl až z paty, a dobře mířeným plivancem zavěsil na větvíčku po své pravici odporný chrchel. Už tam visely dva malé rampouchy. Až jich tam bude šest, bude konec jejich hlídky, vyzoroval Michal.

Schovávali se pod rozložitým a pohádkově chundelatým stříbrným smrkem, na okraji zahrady horské chalupy. Díky sněhu na větvích tu panovalo neustálé přítmí a jejich místo u paty stromu připomínalo zvířecí pelech. Suché jehličí se jim zapichovalo všude. Doslova všude.

Za zády měli staré hornické městečko, posazené na vrcholu táhlého hřbetu, jako rozčepýřená koruna se špičkami kostelní věže a rozhledny. Hora pod městečkem byla provrtána v několika patrech středověkými štolami na stříbro a cín, ale jeho sláva už byla dávno pryč.

Na severu, západě a jihu bylo městečko odděleno hlubokými údolími, kudy odjakživa vedly stezky ze Saska, od okolních kopců. Procházel tudy i významný plynovod. Ještě před nedávnem jedna z důležitých dračích žil kontinentu, nyní však zcela nefunkční a zmrtnělý.

Údolími a lesy hraničních hor přicházeli novodobí werwolfové. Místo wolfsangelu, znamení zákeřného zabijáka vlků, které vycházelo z runy eihwaz, však většinou uctívali půlměsíc.

Pronikali jako mlha zákoutími hor a pokoušeli se vyvolat rozvrat, strach a rezignaci na české straně hor. Od svých hostitelů většinou dostali jen staré zbraně, po armádě NDR, často si ale vystačili jen s noži a mačetami. Nepřicházeli, aby se utkali s armádou. Přinášeli hrůzu, únavu a malomyslnost. Ke svým cestám používali i údolí, nad kterým Michal s Dědkem právě mrzli. Sledovali černé siluety příkrčených postav, které přebíhaly zasněženou louku na protější straně údolí, od jedné meze, porostlé jeřabinami a akáty, ke druhé. Vzhledem k nastupující tmě je neměli šanci spatřit jinde, než na bílé pláni. Tuhle louku měl dávno napípanou laserovým dálkoměrem. Pět set metrů - tak na hraně. S tímhle světlem a zmrzlými prsty, spíš daleko za ní, pomyslel si.

„Dědku to je moc daleko, to nedám...“

„Ale prdlajs, jsi snad Zajcev, ne?“

„No to jasně, ty vole,“ bručel pro sebe a snažil se nastavit co nejkontrastnější obraz, aby zřetelně viděl Mil-Dot obrazec svého puškohledu a zároveň i cíl. I když měl pušku opřenou o batoh, obraz se mu chvěl a siluety příkrčených postav nebyly o mnoho větší, než značky na záměrném obrazci. Stáhl si rukavice a prohlížel si zalaminované tabulky kompenzace propadu střely na danou vzdálenost. Věděl, že by to měl umět nazpaměť, ale za pár týdnů se odstřelovačem nikdo nestane.

„Kurva Michale to si zase vykládáš pasiáns?“ bručel Dědek, když viděl Michala krabatit čelo nad lesklými kartičkami tabulek.

„Drž hubu Dědku,“ upravil o tři klinutí na puškohledu, a znovu přitiskl oko na okulár. Louka byla prázdná. Pomalu propátrával bílou pláň na protějším svahu údolí. Vzhledem k velkému zvětšení puškohledu měl jen velmi malé zorné pole. Zarazil se. Dvě siluety vyrazily z černé hradby keřů přes louku. Kousek předsadil, vydechl a zvýšil tlak na spoušť. Výstřel ho překvapil. Chvilí trvalo, než v puškohledu našel místo, kam střílel. Na sněhu ležel chlap, držel se za břicho a svíjel se na sněhu. Na tu dálku vypadal, jak animovaný v CGI filmu. Tři sta osm Winchester střela v břicho. Šťastná náhoda. Teda jak pro koho. Na tu dálku naštěstí neslyšel jeho křik. Znovu zalíčil, aby to ukončil.

„Co děláš! Nech ho!“ strčil do něj Dědek, až ztratil cíl z okuláru. „Takhle je to nejlepší.“

„Hovno.“

Přiložil oko k optice, ale nic neviděl. Omylem si dýchl na čočku puškohledu a ten okamžitě zamrzl. Rezignovaně odložil svého Remingtona.

„A už to votočili, šupáci zasraný,“ hlásil s chraplavým smíchem Dědek, „do konce šichty už nevystřčí rypáky.“ S očima přilepenými k noktovizoru nadšeně plácal Michala přes záda. Louka byla prázdná. Noční chodci zatím příliš velkým nadšením nevynikali.

Mičky leželi pod smrskem. Dědek neustále kontroloval údolí pod nimi a občas spokojeně zamlaskal, když viděl klid dole. Michal se pokoušel vyčistit okulár puškohledu od námrazy a zastavit třes svých rukou. Kombinace mrazu a emocí ze střelby na člověka mu nedělala nejlíp.

„Prej se i mimo zóny objevujou nějaký divný zvířata,“ přerušil jakoby mimochodem ticho Dědek, aniž by odtrhl oči od noktovizoru.

„Blbost, ne?“ řekl s předstíranou lhostejností Michal a otrásl se. Tentokrát ne kvůli mrazu.

„Fakt. Říkal mi to ten kulhavej od zásobování, jak má pokérováný vobě ruce. Prej je viděli někde u Kraslic a Vejprt. Jakože normální zvířata, naše. Ale takový divný.“

„Jak divný?“

„Tak, prostě divný.“

„A Karkulku neviděli?“

„Ne, jenom vlka, vole,“ Dědek uraženě pokrčil rameny a s gustem zavěsil na větvíčku další nechutný rampouch. Ještě dva do konce hlídky.

Za hodinu je vystřídali. Hrabal se do příkrého svahu, na kterém stála Hora Svaté Kateřiny, a měl mizernou náladu. Zabil člověka, byl unavený, zmrzlý a stýskalo se mu. Připadal si tu jako na návštěvě u znepřátelených příbuzných. Navzájem se zrovna potřebujeme, ale raději bychom byli jinde. Cítil ironii, že on, blázen do geologie a tajemného podzemí, se ocitl zrovna tady. Spal přímo nad historkami obdařenou Mikulášskou štolou, která ve svých zatopených patrech, hluboko pod korytem Svídnice, údajně skrývala ztracenou Jantarovou komnatu. Jenže podzemí ho nelákalo. Už fakt ne. Duch Země a poznání se ztratil. Nebo mu dříve jenom špatně rozuměl? Hledal moudrost a poznání tam, kde ve skutečnost byla jen tichá hrůza a smrt? Je možné, že právě ta je tím poznáním? *Sakra, a večer zase budou fazole.*

V budově školy na náměstí horského městečka byla zima jen o málo menší, než venku. Bylo to jejich ubytování, plné rozvěšeného mokrého oblečení, smradlavých ponožek, fotek holek,

manželek a dětí, a ešusů s hubeným jídlem. Na chodbách i ve třídách ještě místy visela školní výzdoba, obrázky dětí (které hlavně starším chlapům občas vháněly slzy do očí) a vzdělávací plakáty. Vrcholem kultury bylo, když někdo nahodil agregát a na interaktivní tabuli pustil večer porno. Velitelé to tolerovali, už proto, že chlapi se vraceli z hlídek tak zmrzlí a utahaní, že byli schopní usnout i před žánrovým happy endem.

Michal ze sebe shodil ty nejmokřejší věci a hned se svalil na svojí matraci v koutě bývalé třídy. Vzal si papír a chtěl dokončit rozepsaný dopis Kláře. Psaní bylo pořád delší a delší, a už to byl víc deník, než dopis.

„Tak snad si nejdřív vyčistíš kvér,“ pustil se do něho Dědek, který přišel o chvíli později. Na záchodě mu to už trvalo docela dlouho.

„Dědku nesor, leštil si tanky za Husáka a teď si hraješ na Chrise Kylea,“ ukazoval Michal se smíchem Dědkovi vztyčený prostředník. Ten se zatvářil jako raněná labuť a důstojně odvětil, že náhodou sloužil v devadesátkách. Pak se svalil na matraci a za dvě minuty hlasitě chrápal. Ani si nezul kanady. Michal otráveně pozoroval rostoucí loužičku z tajícího sněhu v podrážkách Dědkovo bot. Pak se vrátil ke svému psaní.

Když před měsícem dorazili s armádním konvojem do Liberce, žádné autobusy už nejezdily. Ve všeobecném zmatku začala Klára pomáhat v liberecké nemocnici jako zdravotní sestra. Byla to její profese. Ostatně kdo chtěl spát v teple a mít alespoň nějaké jídlo, musel se zapojit. Řada uprchlíků ze Zóny měla strašlivá zranění a v době váznoucího zásobování a častých výpadků proudu se úmrtnost rázem dostala do hroživých čísel. Klára zprvu zkoušela sehnat odvoz do Prahy, ale v koloběhu nemocnice - ubytovna rychle ztratila potřebný tah na branku a s dlouhým provizoriem se zatím smířila. Michal byl bez velkých cavyků odveden a po krátkém výcviku přidělen k hraničářské rotě. Cesta z Liberce do Hory Svaté Kateřiny trvala bezmála tři dny. Přesto se nestihli ani rozloučit.

Uplynulý měsíc přinášel změny tak rychle, že nikdo neměl čas a náladu přemýšlet o věcech, co se staly včera, nebo před týdnem. Torzo země sevřené na západě i východě mezi zóny, do kterých bylo možno vejít, ale nikdo se z nich nevracel, čelilo kolapsu. Ohraničená dvěma pásy, ze kterých přicházely pouze příběhy plné násilí, smrti a bolesti, zmítala se zmrzačená země ve zmatku. Během dvou, tří dnů se přihnul téměř milion lidí, často jen s nejnужnějšími věcmi, nebo i bez nich. V zemi bez fungujících komunikací se snažili dopátrat svých příbuzných, dětí i

rodičů. Pro prvních několik dní byl příznačný pohled na lidi, kteří ze zvyku zírali do zmrtnělých telefonů. Digitální detox byl rychlý, bolestný a úplný.

Ti, co zůstali sami, se utěšovali představou, že se jejich milovaným podařilo uprchnout na východ, na zmrzačenou Moravu.

„Snad jsou na východě,“ se stalo mottem toho mimořádně studeného podzimu, mantrou a útěchou všech těch, kteří o někoho přišli. K Moravě se upínaly naděje desítek tisíc nešťastných lidí. A stejně tak na Moravě osamocení lidé večer vzhlíželi k západu, kde za Vysočinou byly náhle tak vzdálené Čechy. A doufali, že tam někde pod zapadajícím Sluncem, žijí jejich blízcí v bezpečí. Zóna mezi oběma částmi země mlčela, a věděla svoje.

Všechny hotely, chalupy, koleje i internáty byly použity pro ubytování uprchlíků. V zemi vzápětí začaly docházet potraviny, léky a paliva. Plynovody a ropovody zkolabovaly do týdne a obnovit dodávky energií v podobě, na jakou byla společnost zvyklá, se nedařilo. Přesto tu byla situace mnohem lepší, než třeba na Moravě, nebo v Německu. Jaderné elektrárny, vltavská kaskáda, a s menšími problémy i uhelné elektrárny, se podařilo víceméně udržet v činnosti. Zmrzačená přenosová soustava se zhroutila, a zatím, až na nepodstatné výjimky, se nedařilo jí oživit. Ve velkých městech raketově vyletěla kriminalita, přesto zde panoval zbytek řádu a klíčových struktur společnosti. Na venkově byla situace velmi proměnlivá a rozdílná, a země se pomalu blížila situaci podobné časům po smrti Přemysla Otakara II., Václava III., nebo za Třicetileté války. Čechy se potácely na okraji úplného kolapsu a zhroucení, ale stále se dařilo udržet základní fungování nejdůležitějších struktur.

V torzu Německa, táhnoucím se v pásu od Rujany po Krušné hory a od Frankfurtu nad Odrou na východě po Jenu a Magdeburg na západě, byla situace o poznání horší. Zemi se nedostávalo energií a přebývali jí noví obyvatelé, kteří se většinou rozhodli využít situace. Nové vedení státu ale chytře spojilo řešení dvou největších problémů. Severočeské uhelné elektrárny a doly byly cíl, a přetlak neupotřebitelných a nevzdělaných mužů, nezatížených přehnanými civilizačními sentimenty byl nástroj. V první fázi nemělo dojít k přímé vojenské akci. Záplava mladých mužů s očima z Pohádek tisíce a jedné noci měla zlomit vůli bránit odvěkou hranici, táhnoucí se po hřebenech hor, od Ještědu po Smrčiny. Neustálým tlakem, oficiálně neexistujícím a nikým neorganizovaným, unavit a vyčerpat ty, co hlídali českou hranici. A zbavit se vlastních neupotřebitelných, a zejména v době stále hubenějších zdrojů i velmi nebezpečných, obyvatel. Po vyjednávání s německými imámy se podařilo zmobilizovat a

motivovat desítky tisíc mladých mužů k cestě na jih. Novodobí janičáři s opačným znaménkem. A tak na české straně hor muži, kteří před několika dny museli opustit své domovy, a vyzbrojení vším možným, obsadili horské penziony i chalupy na hranicích. Snažili se čelit zdánlivě neřízené, neorganizované a neukázněné záplavě mužů, kteří nepřestávali přicházet, a o svá domnělá práva se uměli hlásit bez ohledů na cokoliv.

Historie se opakovala s až nudnou absencí vynalézavosti. Stejně jako za časů před prvními Přemyslovci, tedy v dobách velkého nájezdu vojsk Karla Velikého, leželi v lesích pohraničních hor unavení muži, a snažili se zůstat nevidění až do okamžiku výstřelu. Úplně stejně jako Soběslavovi muži v zásecích nad Nakléřovským průsmykem, nebo členové hlídek SOS v osmatřicátém roce, kryli se pod mlázím a za pařezy promočení rychlokvašení vojáci, a snažili se ve stínech najít nepřitele. A stejně jako oni věděli, že prostor pro ústup za nimi není.

Pohraniční hvozdy spokojeně předly, jako kočka za pecí. Od Králického Sněžníku po Smrk je skrápěli krví staří lovci, na jejichž podobu se krajina pomalu a s radostí rozpomínala. A o kus dál prolévali krev ti drobní, pošetilí lidé. V otázkách prolévání krve na ně byl vždycky spoleh, to všechna čest.

Krajina neměla předsudky. Nezáleželo jí na tom, kdo krev prolévá, hlavně že se železo vracelo zpět pod zem, kam odjakživa patřilo.

Začátek prosince 2021, Zóna

Nejhorší bylo ticho. Ticho, které pulsovalo v uších, ticho křičící, jindy zase ticho tázavé až výhružné, vždy však všudypřítomné. Nejčastěji bylo ale dusivé a tíživé. V zasněžených lesích to nebylo tak zlé, protože ticho tu bylo přirozené, i když nově bylo plné neurčitého neklidu a podezření. Jenže jakmile se ocitl poblíž silnic, bylo najednou hrozně zvláštní a cizí. Ticho...

Nejhorší to bylo ve vesnicích a městečkách. Pohled na prázdné, panensky zasněžené ulice by byl ještě snesitelný. Skličující však bylo právě to ticho, které netříštil žádný vzdálený hluk. Hlasy lidí, zvuky aut, vzdálená hudba nebo alespoň štěkání psa. Nic. Jen občasné šumění větru a tlumené žuchnutí sněhu, který spadl ze stromu, anebo ze střechy domu. A i tyto zvuky zasněžené přírody jenom zvýraznily bezútěšnost, prázdnotu a opuštěnost krátkých němých

dnů a dlouhých nocí. Osamělost, která nepřinášela úlevu a odpočinek od shonu, protože nikde žádný shon nebyl.

Svět se stal černobílým němým filmem bez viditelného děje. Jenom občasná, koutkem oka zahlédnutá, červeň zmrzlé krve ve sněhu pod smrky naznačovala, že se tu přeci jenom nějaký neslyšný příběh odehrává. V těchto chvílích ztratil jeho dech hloubku a snažil se zmizet, jak mu to jen hluboký sníh dovoľoval. Nemusel nutně být aktérem všech příběhů.

Všechno šlo mnohem hůř, než čekal. V minulosti ho nikdy nenapadlo, jak těžké a nekonečné je cestovat pěšky, zasněženou krajinou bez udržovaných cest. Ještě před několika týdny bylo samozřejmé, že skočil do auta a po protažené a posypané silnici byl za dvacet pět minut ve své kanceláři. A to cestou ještě stihl nadávat na silničáře, kvůli dírákům, nebo občasným sněhovým jazykům.

O měsíc později mu trvalo dva a půl dne, než došel z Kořenova přes Harrachov až na horní konec Rokytnice, na náměstíčko tvořené nevkusnými novostavbami z první vlny developerského dobývání Krkonoš.

Na zasněžené penziony a parkoviště padala měkká tma. Před chvílí k smrti unavený vykoppl dveře penzionu, hned je zatarasil nábytkem, a teď ležel oblečený na měkkém lůžku v apartmánu ve druhém patře. Když se trochu vzpamatoval, konečně si vybalil, boty vycpal propagačními materiály z recepce, a v tlustých ponožkách ťápal po vysokém, i když zmrzlém, koberci. Měl za sebou celý den brodění v hlubokém sněhu, než si konečně na poslední dva kilometry cesty opatřil sněžnice. Prodejna sportovních potřeb v centru Rokytnice byla požehnáním a hned si ji poznačil do své mapy.

Hledal druhé pouzdro s přístroji, které měřily geofyzikální veličiny v Zóně. To první našel včera na začátku Harrachova, v Anenském údolí na břehu Mumlavy. Kovový kontejner s výraznými černo-žlutými pruhy ležel v zahradě jednoho z penzionů, sotva pár metrů od pergoly s grilem. Sníh kolem něj byl rozhrabaný až na zmrzlou zem, která byla v drnech poházena kolem. Samotný kontejner s přístroji byl úplně zničený, trup rozpáraný a zdeformovaný a kabely vytrhané ven. Digitální mršina, Bender po útoku dronu. Na deskách s elektronikou ležel tenký poprašek sněhu. Nemusel být policajt, aby poznal, že kontejner byl zničen teprve před krátkou dobou, možná jenom několik minut předtím, než k němu přišel. Stísněně se rozhlédl, potom si sedl na bobek a pokoušel se vyndat paměťové karty. Jejich sloty byly chráněny vrchním

krytem, který se vzpříčil, a aby je dostal ven, musel použít svůj nůž. Trochu mu krvácelo srdce, když štíhlou a elegantní špičku svého Kyzliaru, plnou ladnosti a dřímající agrese, rval pod kovový rámeček krytu. Za pár vteřin byly karty venku a o další hodinu později už Miller spal v nedalekém hotelu Resident. Vlámal se dovnitř balkonovými dveřmi apartmánu ve zvýšeném přízemí, a podzemními garážemi raději prošel do jiné budovy hotelu. To pro případ, že by ho někdo sledoval. Občas takovými pocity trpěl. Vlastně každou chvíli, ostatně stejně jako samomluvou. Cesta podzemními betonovými garážemi neměla daleko k hororu. Zaujalo ho bílé Porsche Taycan s otevřeným okénkem, vybitým iPhonem na sedačce spolujezdce a krvavým otiskem ruky na blatníku. Přemýšlel, kde a jak asi skončil jeho majitel. Chvíli si představoval, jak se na něj zpoza tmy betonových sloupů vypotácí zombie hipstera v luxusním obleku a klíčky od Porsche v kapsách. Naštěstí ta představa byla tak pitomá, že se chraplavě zasmál a šel si vybrat pokoj. Spaní v opuštěném, tmavém, a na kost vymrzlém hotelovém komplexu nebyla zdaleka taková pohoda, jak si před časem představoval.

Druhý den, hned za podmračeného rána, se vydal do Rokytnice. Po chvíli uvažování nad mapou se rozhodl jít nejkratší cestou, přes horský hřbet mezi Čertovo horou a Ručičkami. Procházel opuštěným centrem Harrachova, plným zasněžených reklam a automobilů, kterým se už nepodařilo nastartovat a odjet. Vzpomněl si na hukot nákladáků a autobusů, deroucích se v noci na konci října přes sedlo v Kořenově. Většinou staré Karosy a vojenské nákladáky, bez složité elektroniky, ověšené uprchlíky ze Zóny a jejich skromným majetkem.

Bořil se po kolena do sněhu, prohlížel si pomalu blednoucí nápisy akčních nabídek ve výlohách restaurací a obchodů, a bylo mu divně. Na pravém ramenním popruhu batohu měl připevněný monokulár Vortex Solo s osminásobným zvětšením a dálkoměrnou osnovou, a co chvíli s ním prohlížel svahy nad Harrachovem i vzdálenější konce ulic. Když odbočoval přes most na Rýžoviště, zaregistroval na silnici vedoucí k Mumlavským vodopádům kradmý pohyb. Zarazil se v půlce kroku, s jednou nohou zabořenou do sněhu až do půli stehna. Vytáhl dalekohled a za autobusovým nádražím, asi dvě stě metrů daleko, spatřil na silnici vlka. Ještě než na něj pořádně zaostřil dalekohled, věděl, že je na něm něco zvláštního. Vlk se pohyboval opatrně, ale přirozeně a elegantně. Zcela nepochybně to byl vlk, a ne nějaká z těch cizích věcí. Jenže.

Jenže něco bylo špatně. Zvíře připomínalo kresbu, strašidelnou karikaturu opravdu zlého vychrtlého vlka z dětské knížky, nebo spíše ze středověkého bestiáře. Byl neskutečně vychrtlý, s dlouhými končetinami, a celý vypadal podivně hranatý a naježený. Ale hlavně byl obrovský.

Nepřirozeně a nesmyslně veliký. Zarazil se, přešlápl na místě a upřeně se zadíval k Millerovi. Stál vedle auta, a přestože byl díky sněhu, do něhož se nebořil, oproti autu vysoko, měl hřbet v linii se střechou vozu. Miller podvědomě sáhl k opasku po pistoli a vteřinu přemýšlel, jestli by na něj pistole ráže devět milimetrů mohla vůbec stačit, kdyby se zaútočil. Vlk se na něj ale díval, spíše zkoumavě a bez náznaku agrese. Miller měl intenzivní pocit, že velké zvíře je od něho mnohem, mnohem dál, než oněch dvě stě metrů. Jakoby byl jen projekcí, nebo existoval v jiném světě, než byl ten jeho. Působil tak... řídce. Jako by se díval na někoho, na druhém břehu řeky Styx, více duši, než hmatatelné tělo. Nevěděl, jak dlouho se na sebe dívali, každopádně pocit strachu z velikosti zvířete ho přešel. Nebyl hrozbou, alespoň nyní ne. Vlk pomalu mrkl, setřepal velké vločky sněhu z kožichu a zaběhl doleva, za budovu nádraží.

Začal se znovu brodit sněhem a cestou přemýšlel o vlkovi. Když procházel Rýžovištěm, náhle pod ním hlasitě zapraskalo a něco mu podtrhlo nohy. S heknutím dopadl na záda, a zabořil se do hlubokého sněhu, který si hned našel cestu pod jeho límec. Zvuk, který se mu ozval pod nohama, dozníval před zasněženým hotelem a z nebe na svět vzápětí opět spadla těžká duchna ticha. S pistolí v ruce se Miller neobratně hrabal na nohy a ohlížel se do všech stran.

„Doprdelekurvapráce,“ ulevil si, když zjistil, že jenom šlápl na PET láhev zapadanou sněhem. Jeden z pozdravů civilizace na odchodu.

Stoupání nahoru na Studenov, přes horský hřbet bylo čirým utrpením. Místy se bořil po pás, občas sjel kousek zpátky, a po poledni stanul v sedle úplně vyčerpaný. Měl pocit, že přes vánici, která se na chvíli rozpoutala, zahlédl vlka. V dálce, na cestě ke Dvoračkám za clonou bílých čar tvořených vločkami, zahlédl velkou siluetu, klusající typickým, úsporným pohybem. Jistotu ale neměl, bylo příliš špatně vidět a na hřebenu foukalo tak, že se zde nechtěl zdržovat. Večer dorazil do horní části Rokytnice. Necelých sedm kilometrů vzdušnou čarou, mu zabralo celý den.

Ted' konečně ležel ve velkém penzionu v Rokytnici a díval se na tmavý strop nad sebou. Vzhledem k zimě a tmě v pokoji si připadal, jakoby ležel někde venku, a v duchu si na strop promítal různá souhvězdí. Kapitán Crosier, který leží ve zmrzlém spacáku z vlčích kůží na ledové kře u ostrova Prince Viléma a čeká, až si pro něj přijde smrt. Ztratil svoji loď, Terror, jednoho po druhém i své muže, a teď mu zbývá už jen čekání a hledání odpovědí, které ale ze záblesků polární záře nepřicházejí. Aurora borealis otázky vždy jenom pokládá, ale nikdy neodpoví. Rozkašlal se.

Ráno ho čeká hledání druhého pouzdra se senzory v prostoru někde pod Dvoračkami a to, že si sehnal sněžnice, mu podstatně zvedlo náladu. Když bylo sněhu nad kolena, byl pohyb zoufale pomalý a únavný. Tohle podcenil, ale naštěstí se v Zóně se dalo najít skoro všechno. Zatím. Začal si v duchu dělat seznam, co všechno si ještě potřebuje pořídit. Už zase - psaní seznamů ho vždycky bavilo. Byla to jedna z mála systematických složek Millerovi osobnosti.

Jeho inventuru, která mu běžela v hlavě, přerušil zvenku hluk. Tlumený zvuk promáčknutého plechu, provázený nezřetelným zaskřípáním. Vymrštil se na posteli, sykl bolestí, když se ozvala namožená záda, a opatrně odhrnul okraj záclony. Neviděl nic, protože venku už byla tma. Úplná tma. Stále ještě podvědomě očekával svit pouličního osvětlení. Staré zvyky, které rychle přejdou a ztratí se spolu s dalšími civilizačními návyky. Natáhl se po batohu, který měl po ruce u postele, a chvíli v něm štrachal. Pak vytáhl noktovizor, kterým ho vybavil Kubský. Na malou škvíru otevřel okno a vystrčil objektiv ven. Nebylo tam o mnoho chladněji, než v jeho pokoji. Svět venku se zeleně rozzářil. Okamžitě uviděl malé stádečko srnek, které šlo klidně přes malé náměstí. Pod sněhem asi šláply na kus plechu, možná utrženou vývěsní ceduli. Už chtěl noktovizor odložit, ale najednou se přistihl, že se usmívá. Nevěděl přesně proč, ale měl ze srnčího stáda radost. Pozorovat živé tvory, ve spokojené pospolitosti, kteří ani nebojují o svůj život, ani nechtějí někoho zabít, bylo náhle osvěžující a vzácné.

Srnky na ulici Rokytnice mu připomněly americký postapokalyptický film, kde kdosi lovil vysokou v zarostlých ulicích New Yorku. Tenkrát mu představa světa, který byl celý k dispozici jen jednomu vyvolenému, připadala vzrušující. Nikdy by ho nenapadlo, že k uzoufání chudou a studenou verzi velkolepých filmů bude zažívat na vlastní kůži. Jenže žádné příjemné vzrušení se nekonalo. Zůstala jen samota, únava, opuštěnost a permanentní pocit cizího pohledu v zátylku. Tak zvědavého a chtivého.

Srny před penzionem znejistěly a zůstaly stát s krky nataženými a ušima, které se nervózně otáčely do všech směrů. Miller změnu jejich chování zaregistroval a noktovizorem skenoval ulici. Od baru na horním konci, k půjčovně lyží dole na křižovatce, a zase zpátky. Nikde nic. Přesto měl najednou pocit, že se na něj někdo dívá. Chladná, krutá a lačná mysl. Znovu kontroloval ulici a na vteřinu se zarazil u stádečka před hotelem. Z postoje jejich těla poznal, že cítí nebezpečí, ale nejsou si ještě natolik jisté, aby plýtvaly vzácnými silami na úprk hlubokým sněhem. Nohy napružené a připravené bleskově vyrazit, přesto ale srny váhaly a

šetřily každý joul energie, kterou jim brala zima. Oči jim v noktovizoru zeleně zářily. Prohlížel si protější stranu ulice, kam se postupně začala dívat většina zvířat.

Byl tam. Ve stínu na lodžii ve druhém patře, jen třicet metrů od něho přes ulici.

Číhavá, příkrčená silueta mohutného tvora se dvěma černými dírami místo očí. A ty oči ignorovaly srny na silnici, a místo nich se dívaly nahoru, přímo na něj. Bez mrknutí, bez viditelného pohybu, prostě jenom naprostá absence barev a světla, která ho hypnotizovala. Dvě černé skvrny pohlcovaly veškerou jeho pozornost a vůli.

Miller na vteřinu nesmyslně zvedl oči mimo okulár noktovizoru, jakoby tak ve tmě mohl vidět víc. Proti němu ale byla jenom černá hradba budov před ním a nad nimi jen o málo světlejší obloha. V hlavě uslyšel hluboké vibrující zavrčení. Ničemu nepodobné, přesto kód hrozby, které neslo, byl srozumitelný a nepotřeboval překlad. Lekl se jako dítě a noktovizor mu vypadl ze zmrzlé ruky. Uslyšel cinknutí, jak přístroj narazil na pergolu pod jeho apartmánem a tiché žuchnutí, když zapadl do sněhu dole na ulici. Pak následoval dupot drobných nožek s kopýtky a překvapivě tichý dopad mohutného těla predátora. Křaplavé zvuky a konečně ticho.

Snažil se neslyšně zavřít okno a cítil zježené chlupy v zátylku. Potmě nahmatl pistoli a potom svoje boty. Začal se do nich obouvat, ale zapomněl na papíry, které do nich večer nacpal. Chvatně je vyházal a pořád naslouchal. Čekal, že uslyší cinkot roztříštěného okna a tvor skočí do jeho pokoje. Venku bylo zatím ticho.

Zavázal si mokré boty, připravený k okamžitému úprku. Pohmatu nacpal věci do batohu a otevřel tiše dveře na chodbu. Nikde nic. Došel podél zdi hotelové chodby až ke schodišti a poslouchal, jestli něco neuslyší z recepcce. Potom opatrně vyšel o patro výš a vešel do pokoje na druhé straně hotelu. Pečlivě a tiše zavřel.

A zase tu bylo. Ticho. Ticho, které se pomalu učil poznávat a vnímat jeho nuance. Věděl už, že ticho bude jeho světem, jeho mořem, ve které se bude muset naučit plavat, lovit i hledat hrozby. Odstíny a tóny ticha, ticho v tichu i neslyšný výkřik ukrytý za závojem ticha. To všechno bude knihou, kterou bude muset umět číst a kódem, který bude muset bleskově dešifrovat. Celá Zóna se strašlivě ztišila, ale jeho uši byly dosud zvyklé na bývalý svět, tak hlučný a čitelný. Když se sám brodil dlouhé hodiny zasněženým lesem, měl chvílemi pocity, jako kdyby oslepl. Nedostatek zvuků byl matoucí. Přesto už teď, po tak krátké době, dokázal občas v tichu pochytit zvuky, kterých si ještě před měsícem nevšiml.

Usnul až nad ránem a zdálo se mu o magickém tygrovi z plamenů, který prochází hotelem, skrze zdi i dveře, jako by je ve své vznešenosti ani nevnímal. O stvoření tak nádherném, že každá chvíle strávená s pohledem upřeným jinam, než na něj, se zdála být ztracená. Snil o tvoru, který představoval čistou smrt. Nikoliv ale smrt, která je tečkou za větou, ale smrt která je začátkem, přechodem někam dál.

Probudil se až pozdě ráno. Čekal, že někde ve své blízkosti zase objeví nějaké překvapení. Roztrhaný srnec vedle jeho postele, nebo alespoň na chodbě před pokojem by ho nepřekvapil. Penzion byl ale podle všeho dokonale prázdný.

V recepci si vzal kabel od tiskárny, a při odchodu s ním za sebou svázel madla dveří, aby je vítr nerozrazil. Civilizační návyky... Uvědomil si, že když se sem včera večer připotácel, očistil si boty a oklepal sněžnice, ještě než vešel dovnitř. Některé zvyky bude nutné zahodit a udělat místo novým, asi jako když si had převléká kůži. Můžeš rozkopnout dveře k cizímu domu, pak ale slušně pozdrav a otři si boty. Přemýšlel, kolik důležitých zvyků dokáže pojmout a jak rychle si je vypěstuje. Jestli nové zvyky pouze přibudou k těm starým, anebo je nahradí, jako když se do plné vany dopouští další teplá voda a ta přebytečná odtéká přepadem. Klíčem k přežití bude správně poskládaná stavebnice zvyků. Vlastně nic nového, blboun nejapný by mohl vyprávět.

Stál na náměstíčku, zády opřený o dveře penzionu a opatrně se rozhlížel. Prostor byl prázdný, a protože v noci zase sněžilo, byly všechny stopy po včerejších událostech přikryté. Vrátil se kousek níž, pod okna svého pokoje a začal hledat noktovizor. Pád, ztlumený pergolou by jeho robustní konstrukci neměl ublížit. Našel ho překvapivě rychle. Pevné tělo vojenského přístroje bylo rozdrčené, hlavně v oblasti napájecího článku. Stejně jako v penzionu očekával, že najde nějaké zbytky ulovené srny, ale zdálo se, že nočního lovce zaujal noktovizor více, než srnčí maso. Nebo než lidské, otrásl se.

Zvedl oči k lodžii, ze které Lovec skočil a výška a vzdálenost, kterou tvor překonal, ho fascinovaly. Vztekle kopl do žalostných zbytků noktovizoru, s povzdechem si na zádech nadhodil batoh a vyrazil.

Stoupal proti proudu Huťského potoka, kde se někde okolo vodopádu mělo nacházet druhé pouzdro s přístroji. Se sněžnicemi to šlo mnohem, mnohem lépe. Přemýšlel nad dnešní nocí a nešlo mu do hlavy, proč „tygr“ dal přednost elektronice před čerstvým masem. V rychlosti

přemýšlel, zda má u sebe cokoliv dalšího napájeného proudem, ale kromě svítilny ho nic nenapadalo.

Na dně údolí bylo ještě více sněhu, než nahoře na hřebenu u Studenova, odkud ho sfoukával vítr. Vlevo od něj bublal pod ledem Huťský potok. Měl velký spád, chvílemi tekł téměř neslyšně pod ledem, ale v prudších partiích se naopak hlučně prodíral změtí ledu a zmrzlých větví, kde si vyhloubil hotové křišťálové tunely. I když nebyl potok velký, vytvořil celou řadu ledových bariér. Hledal si nové cesty a v nich opět zamrzal, a místy hučel, jako skutečná řeka.

Miller se nemohl ubránit, aby mu hlavě neduněl epický refrén Lindemannova Yukonu. V absenci zvuků si jeho uši samy tvořily zvukovou kulisu, nekonečnou smyčku, která stavěla hráz tichu, které ho hrozilo připravit o rozum. Cítil neodbytnou touhu si skladbu pustit. Slyšet ji nahlas, z kvalitní velké aparatury, která by setřásla sních z netečných stromů a roztržila okolní klid, který z něj vysával rozum, jako maturantka koktejly na baru. Doopravdy tak uslyšet dunění kytar a hymnických kláves, které by rozvibrovaly jeho hlavu i celé tělo. Rytmus refrénu podobný tepu namáhaného srdce, hluboký hlas zpívající o studených krajích, jejich majestátu i strachu před Sluncem

*Divoká řeko,
Ukradla si mé oči
Nikdy je nevrátila
Zkoušela si mě políbit
A poslala mráz
Kolem mého krku.*

Zdolával dlouhý táhlý mnohastupňový ledopád, tvořený krápníky, bizarními věžemi, tunely a opuštěnými koryty ledu, který na něj spiklenecky mrkal tisícem očí v podobě bublin vzduchu v tmavé vodě. Stále v zajetí atmosféry Yukonu, připadal si jako jeden z mnoha zoufalých mužů, kteří stoupali s drtivým nákladem na zádech Chilkootským průsmykem za svobodou a bohatstvím. A jako nemnoho z nich, Miller našel, co hledal. Asi sto metrů nad ledopádem, ve svahu po pravé straně trčely ze sněhu cáry roztrhaného kovu.

Na plechu nebyla ani vločka, ačkoliv v noci sněžilo. Studená ruka mu náhle projela mezi žebry a sevřela srdce. Bylo to, jako kdyby ho někdo potměšilý sledoval, dorazil k cíli vždy o malý krok před ním a úderem mocné tlapy se mu vysmíval. Rozhlížel se, zda kolem neuvidí nějaké stopy,

ale sníh byl nepřehledný, narušený hroudami popadanými ze stromů. Přesto se zdálo, že se od trosek na zemi táhne nezvykle arytmiická stopa, evokující spíše představu dlouhých skoků, než usilovného boření se ve sněhu.

Yukon byl pryč, pohlcen šedými vodami Beringova moře daleko na západě. Miller se opět pokoušel číst ticho, otáčel se dokola na dně úzkého zasněženého dolu jako malý chlapec, ztracený v lese, a náhle dostal strach. Rokle byla úzká a stísněná mezi strmými kluzkými svahy, přírodou vymodelovaná přesně tak, aby z ní bylo nemožné snadno a rychle utéct. Dokonalá past.

Shodil batoh ze zad, zaklonil hlavu a unaveně vydechl. Oblak páry vyrazil proti vločkám, poletujícím pod ocelově šedou oblohou. Černé, holé stromy se nad ním nakláněly, podobny uzlovatým prstům starce, který se chystá sevřít svojí revmatickou dlaň v pěst. A v té dlani se ztrácel Miller. Hřmotně zakurvoval aby si marně dodal odvahy, sundal sněžnice, rychle si klekl a začal dolovat karty z těla pouzdra. Šlo to mnohem rychleji, než včera v Harrachově. Už si dával paměťové karty do batohu, už zavíral jeho víko a už si nahazoval batoh na záda, když to přišlo.

Když o tom později přemýšlel, byl by přísahal, že ani na okamžik nepřestával dávat pozor. Že se neustále rozhlížel kolem sebe a rychlými pohyby očí skenoval každý stín mezi stromy, každé podezřelé křoví. Ale najednou tam prostě byl.

Uslyšel ho o vteřinu dříve, než se otočil, protože ticho se změnilo. Jakoby někdo prudce stáhl volume doleva a jemu došlo, že to, co před chvílí považoval za ticho zasněženého lesa, byl ve skutečnosti barbarský rachot, chaos a šum ve srovnání s tím, co nastalo nyní. Už když se otáčel, věděl, že tam bude. Nechtěl ho vidět a zkoušel s ním smlouvat tím, že dokud se na něj nepodívá, tak tam nebude. *Nevidím tě, tedy nejsi...* Stál s hlavou natočenou k němu, ale sklopenou k zemi, jako odsouzenec před popravou, který věří, že teprve až pohlédne na kata, dá tím povel k exekuci. Trvalo to dlouho, ale ten zvíře nespěchalo. Miller se díval do sněhu u svých nohou a odmítal se podívat výš. Ale byl pomalu, nucen cizí vůlí zvednout hlavu i oči vzhůru, vločku za vločkou, až k jeho tlapám. Nebyl od něho dál, než patnáct, dvacet metrů. Pokoušel se prohlédnout si svého protivníka, ale byl opět beze zbytku pohlcen jeho očima.

Dvě černé studny na sněhu, obklopené šedohnědým tělem, které ani nevnímal, protože se vedle jeho očí ztrácelo a bylo nezřetelné a vlastně nedůležité. Ani by nebyl schopen ho

pořádně popsat, kromě faktu, že byl opravdu veliký. Tvor ho hypnotizoval a pomalu, nesmírně pomalu se začal blížit k Millerovi, aniž by na něm byl patrný nějaký pohyb. Nehlučně, nádech za nádechem. Pokaždé, když se oblak Millerova dechu rozplynul, a okolní svět se zaostřil, byl tvor blíž a blíž. Přikrčená, plíživá silueta zkracovala vzdálenost ke své kořisti. Dvě černé díry rostly a Miller cítil, jak do nich padá. Nevěděl, jak to dokázal, ale vteřinu předtím, než se v těch očích rozplynul, se otočil a rozeběhl se dolů, k potoku. Tvor, zjevně překvapený a pobouřený touto nevídanou zpupností na chvíli ztuhl, jakoby nemohl uvěřit té drzosti. Zdálo se, že potom přeci jenom přijal výzvu ke hře a dával své kořisti náskok, aby odměna byla o to sladší. Párkrát přešlápl na místě, jako spokojená kočka, a pak vyrazil.

V tu chvíli Miller skočil na zamrzlý potok, dílem utíkal, dílem se klouzal, padal a potácel dolů. Jak se potok sklápěl k prvnímu stupni vodopádu, ztrácel kontrolu nad svým pohybem. Za chvíli se už řítit ledovým korytem níž a níž, a kdyby mu každý náraz o kus ledu nebo o kámen nevyrážel dech, nehrozil rozbít hlavu a nepůsobil bolest, byla by to vlastně docela spektakulární jízda. Rychlé střídání světlé a tmavé. Ledu se sněhem a černí krkonošských balvanů a stromů. Černé pruhy stromů na bílém sněhu, zahlédnuté koutkem oka, které budily dojem stáda afrických zeber v trysku. Několikrát před sebou zahlédl pohyb několika malých černých objektů a za sebou slyšel zvuky lovce, který ho doháněl.

Definitivně mu podjely nohy a těsně předtím, než se svalil na hraně dalšího vodopádu, rozeznal co se děje před ním. Několik nevelkých tvorů, podobných spíše obřímu hmyzu, či jakémusi klepetu na pavoučích nohách se hnalo vzhůru korytem, naproti kořisti i lovcí. Následoval pád, rána do hlavy, jízda dolů, řada úderů a nakonec náraz zakončený zapraskáním a bolestí. Miller se ocitl v úzké ledové díře, ne prostornější, než spacák a naplněné vlhkým chladem. Došlo mu, že je to konec. Zklamaně si pomyslel, že jeho fungování v Zóně vzalo rychlejší konec, než čekal. Vleže zaklonil hlavu, aby se podíval za sebe, své smrti do očí.

Nikdo ho ale nepronásledoval. Shora se ozývaly tiché zvuky urputného zápasu. Koutkem oka zahlédl boj obřího predátora se skupinou nevelkých zuřivých tvorů, provázený odletujícím sněhem a tříštěným ledem. Zarputilý, tichý a nenávistný souboj bytostí odjinud. Scéna se podobala starým loveckým rytinám a obrazům, na nichž smečka loveckých psů doráží na mohutného kance, nebo medvěda. Chyběl tu jenom zvuk loveckých rohů a pokřik lovců.

Pokusil se vysoukat z díry, ve které skončil, a po chvíli plné bolesti se mu to skutečně podařilo. Už když se pokoušel opustit své ledové doupě, cítil, že je něco špatně s jeho levou nohou.

Jakmile byl venku, podíval se dolů. Úhel, jaký zaujímal spodní část jeho nohy vůči zbytku končetiny, nepřipouštěl pochyby. Na chvíli propadl zoufalství, protože mu bylo jasné, že tohle je konec. Začal se plazit dolů, směrem od souboje mezi smečkou a Tygrem, a pokaždé, když se udeřil do zraněné nohy, málem omdlel bolestí. Netušil, jak dlouho se plazil, a chvílemi i řtil dolů, ale byl už několik desítek metrů daleko, když si uvědomil ticho, které za ním nastalo. Souboj skončil.

Zděšeně se ohlédl s vědomím, že vítěz bere vše a on je odměnou pro vítěze. Nad horní hranou vodopádu stál majestátně Lovec, obklopený hmyzovitými predátory, a všichni tiše sledovali něco ve svahu mezi nimi a Millerem. Přišel někdo třetí. Otočil se, vystrašený a přesto zvědavý na to, jaké stvoření je schopné usadit bestie nad ním jako zlobivá štěňata. Svah byl ale úplně prázdný. Znovu se otočil na tvory nad vodopádem, aby se ujistil, že je něco dokázalo přinutit ke klidu a že si ho nevšímají. Všichni nad ledopádem se stále dívali na zasněžený svah, pár metrů nad nimi. Pravda, u těch malých tvorů nic podobného očím neviděl, zato o Lovcovo očích by už dokázal vyprávět dlouhé hodiny. Napadlo ho, že jestli jednou skončí jako definitivní alkoholická troska, bude to právě kvůli těm očím. Že budou to poslední, co uvidí, než zavře svoje vlastní oči naposledy. Situace byla stejná, stále ten samý, zjevný respekt z prázdného svahu nad potokem. S heknutím se na zádech opět převálil na druhou stranu a snažil se objevit, co tvory nad ním tak zaujalo. Úplně zapomněl na strach.

Kus svahu nad potokem byl beze stromů a díky nočnímu sněžení byl hladký a čistě bílý. Nic na něm nebylo. Přesto, když se na něj upřeně díval, zdálo se mu, že se sníh hýbe. Stín, který vrhaly krajní stromy, se viditelně prodlužoval do prázdného prostoru bílé sněhové plochy mnohem rychleji, než by odpovídalo pohybu Slunce na obloze. Když se pořádně díval, v jednom místě si všiml, že vrchní načechraná vrstva čerstvého sněhu je jemně stlačována, a ve sněhu vzniká nenápadná, stále delší, mělká stopa, která tvořila jednolitý hladký pás. Jeho šířku odhadl asi na metr a půl, možné ke dvěma metrům. Dokonce se mu zdálo, že slyší občasné zavržení stlačovaného sněhu. Úplně zapomněl na to, že by měl zmizet, a stejně jako bytosti nad vodopádem, i on fascinovaně pozoroval úzký pruh umačkaného sněhu, který se pomalu prodlužoval směrem k potoku. Připomínal mu nedokončený vykřičník, uprostřed bílého archu papíru.

Když pruh stlačeného sněhu dorazil k pŕlce palouku, Lovec nad vodopádem se otočil a v klidu zmizel v balvanitém svahu na pravém břehu potoka. Prostě a nenuceně vešel do skály. Tiše a

bez jakýchkoliv efektů, jakoby to byla ta nejobyčejnější věc pod sluncem. Alespoň pod jeho sluncem.

Smečka menších tvorů náhle vypadala překvapeně a opuštěně. Pak se všichni otočili a rychle vyrazili údolím nahoru, směrem na Dvoračky. Navzdory úzkým končetinám s mnoha klouby se po povrchy kyprého sněhu pohybovali se znepokojivou lehkostí a rychle zmizeli proti proudu potoka. Pod prvním stupněm vodopádu, jen kousek od Millera, se na sněhu svíjel jeden z nich, kterého sem odhodil zápasící Lovec. Měl odtrženou a zlámanou většinu ze svých krabovitých končetin.

Na zasněženém palouku nad potokem nebyl vidět žádný pohyb. Pruh stlačeného sněhu tázavě končil uprostřed bílé plochy. A pak se opět dal do pohybu a dál se prodlužoval. Změnil mírně směr a pohyboval se přímo ke zraněnému dravci. Ten změnu zaregistroval a horečně se pokoušel utéct. Zdálo se, že má jen jednu funkční končetinu, kterou se odstrkoval. Pohyboval se nejsnadnější cestou, po ledu potoka, přímo k Millerovi.

I ten se konečně probíral, a stejně jako zraněný tvor nad ním, začal se sunout po proudu potoka dolů. Napůl se plazil, napůl klouzal a chvílemi mu v očích vyrážely slzy bolesti, když se udeřil do zraněné nohy.

Straka na větvi suchého buku se zájmem sledovala dění dole v rokli pod ní. Naklonila černou hlavu, rozrušeně přešlápla po stříbrném dřevu a vydala varovné zakrákání. Na dně údolí se pohybovaly dvě malé tečky, následované sotva patrným pruhem umačkaného sněhu. Muž s batohem, celý od sněhu se plazil přes ledové bariéry, těsně následovaný zmrzačeným stvořením, které se chaotickými pohyby pokoušelo uniknout pruhu ve sněhu, který se k němu pomalu přibližoval.

Byl to absurdní závod ze zpomaleného němého filmu, s minimální dynamikou a akcí. Přesto v něm šlo o život. Miller se plazil zarputile, opřený o lokty, odrážel se pravou nohou a levou za sebou táhl, jako zbytečný přívěšek. Chvílemi padl obličejem do sněhu. Ledové krystalky přinášely úlevu i pokušení, zůstat jen tak ležet a čekat, co přijde. Sníh se mu nahnul pod límec, kde tál a z příjemného chladu se stávalo nepříjemné vlhko a mokro. Tvor za ním se pohyboval trhaně, převaloval se z boku na bok, odstrkoval se svojí jedinou končetinou, zrychloval i zpomaloval a obtížně držel směr. Pruh ve sněhu se prodlužoval s neochvějnou jistotou, sebevědomím a rozvahou toho, kdo je pánem času svého, i času všech okolo.

V místech, kde potok vstupoval pod lesní silnici, která ho křížila, se Miller vyškrábal z koryta na cestu. Šplhání na násep, na kterém byla cesta, ho zpomalilo a vyčerpalo. Torzo tvora za ním, který odmítal zemřít, ho téměř dohnalo a Miller na okamžik uvažoval, že ho zkusí zabít pistolí. Pak se rozhodl být raději zatím potichu. Nahoře na náspu si na docela nepatrnou chvíli oddechl a zkontroloval situaci za sebou. Raněný tvor byl už u paty náspu a pruh sněhu sotva pár metrů za ním. Chvíli přemýšlel, jestli to zraněné zvíře pohání touha začít trhat Millerovo tělo, nebo strach před někým neviditelným, který je pronásledoval. Žrát, anebo být sežrán. Otočil se a začal se plazit po cestě, která mírně stoupala do svahu. Doufal, že se tím zbaví svých pronásledovatelů. Když se po chvíli otočil, zmrzačený tvor se právě s neskutečnou umanutostí vydrápal na vrchol náspu. Pak vyrazil po Millerově stopě. O tom, kam míří Pan Neviditelný, Miller ani v nejmenším nepochyboval.

Začátek prosince 2021, Krušné hory

Poslední dny mu splývaly jeden s druhým. Ležet na hlídce, odpotácet se na ubytování, zhltnout vlažné luštěniny s něčím, a ležet ve spacáku. Ráno se odpotácet na hlídku a ležet někde za zmrzlým kmenem stromu. Pořád dokola. Trávil život vleže a v zimě. Svět se zploštil a stal se dvojrozměrným, jako kdyby ho někdo mocný zabouchl do tlusté knihy s pevnou vazbou a nudným příběhem. V jednu chvíli, když v polospánku tiše slintal na plastovou pažbu svého Remingtonu, mu došlo, že už několik dní neviděl oblohu. Neustále s očima upřenými na zem nebo do puškohledu stával se červem. S heknutím se ve svém bachratém oblečení otočil a podíval se na temně šedou večerní oblohu, ze které - jaká změna - pomalu padaly velké vločky. Zhluboka se nadechl a na chvíli se přestal cítit jako plaz. Velká vločka mu přistála na řasách a pomalu, neochotně se rozpouštěla v slzu v koutku oka.

„Koukej, koukej!“ vrazil do něj nevybíravě Dědek a cpal mu noktovizor před oči. Už zase. Dědek nikdy neměl dostat do ruky noktovizor, dokonce ani dalekohled ne. Viděl dobře a všechno měl potřebu komentovat. Pořád a bez ustání.

Končila jim hlídka a tentokrát je čekala mimořádně dlouhá cesta do jejich dočasného domova. Měli službu na stanovišti poblíž opuštěného srubového tábora u silnice na Malý Háj. Přiložil

okulár k očím a sledoval zašuměný zelený obraz. Noktovizor byl starý krám, ale byl robustní, spolehlivý a přiměřeně výkonný. A hlavně jiný neměli. Na kraji lesa uviděl mohutného kance.

„A co jako? Prostě kanec.“

„Si ho kurva pořádně prohlídni! Přijde ti jako normální kanec?“

„Ano, přijde mi jako docela normální, šťastný a nadřžený kanec,“ povzdychl si Michal, „i když...“

Divoké prase ve skutečnosti vypadalo dost zoufale. Vyhublé až na kost, srst rozčuchaná a něco s ním bylo špatně. Kdyby se někdo Boka zeptal, aby to upřesnil, nejspíš by řekl, že to zvíře je „vytahané a řídké“, i když samotnému mu podobný popis připadal dokonale pitomý. Prase vypadalo víc jako hologram, nebo promítnuté na temné pozadí lesa, než jako skutečné zvíře. Bok ale dobře věděl, jak moc starý noktovizor dokáže zkreslovat realitu. Navíc se mu kňour zdál obrovský, ale i to hodlal přičíst noktovizoru.

„Hele Dědku, já myslím, že je normální starý, unavený prase. Něco jako ty,“ odložil Michal noktovizor. Dědek nespokojeně zafuněl (*Jako starý prase*, napadlo Michala) a dál zvíře sledoval. Mezi mraky vyšel Měsíc v úplňku a svět kolem nich se rozsvítil do černobílého filmu.

„Jestli vyjde na louku, do světla, tak ho sejmeš.“

„Máme šetřit střelivem a být potichu,“ připomněl mu Michal, ale zkusmo přiložil oko k puškohledu, jestli něco uvidí. Myšlenka na hromadu masa byla lákavá.

„Hele mladej, nedrž se tak při zdi. Nemůžeš bejt pořád ten hodnej, vopatrnej kluk, co?“ šťouchl Dědek do Michala. Ten si jen nespokojeně odfrknul a Dědka si nevšímal.

„Přes metrák masa. To by ti nikdo nevyčítal. Beztak nemáme skoro co žrát,“ mumlal Dědek spíš pro sebe a dál měl noktovizor přiložený k očím.

„Je takovej... řídkej, řekl bych.“

Bok se na něho udiveně otočil. Měl ze zvířete, nebo spíše ze způsobu, jakým ho viděl, přesně stejný dojem.

„Hele, jde na louku, zkus to!“

Sto padesát metrů, bílá louka ozářená Měsícem, bezvětří. To musí vyjít, věřil si Michal a pomalu zvýšil tlak prstu na spoušti. Výstřel se odrážel od okolních strání a kopců, ale prase se ani nepohnulo. Dál pomalu a bez zjevného záměru křižovalo loukou.

„To není možný,“ zašeptal pro sebe Michal, přetáhl závěr a zkontroloval nastavení puškohledu. Byl si jistý víc, než kdykoliv jindy, a když přikládal pušku k rameni, o výsledku vůbec nepochyboval. Ale ani další výstřel nepřinesl zásah. To, že se prase po výstřelu ani nevyplašilo, působilo dost děsivě, ale zřejmě bylo jenom hluché. Michal začal tiše zuřit a znovu vzal do ruky kliku závěru. Dědek mu nečekaně jemně položil svojí dlaň na předloktí a zarazil ho.

„Říkej, že nejdou zabít. Ani chytit, ani se jich dotknout. Jsou to...“ nedokončil a místo toho si s pohledem upřeným na hodinky unaveně povzdychl: „Pojď už domů.“

Slovo „domů“ Michala zarazilo. Dědek o jejich ubytování hovořil zásadně dost nevybíravě. Stejně jako o jejich jídle, výstroji, zbraních, protivníkovi, zimě a v podstatě o většině známého Vesmíru. Bylo to většinou jenom dobrácké brblání, aby nevyšel ze cviku.

V posledních dnech byl nápadný klid. Od Brandova, Mníšku i od Kalku skoro nikdo nepřicházel a hlavně mladší vojáci chtěli slavit, že „ručníci“ to vzdali. Jejich názor zkušenější vojáci a vedení kateřinské odloučené rotý nesdíleli ani náhodou.

Druhý den ráno je probudil nezvyklý hluk motorů, který otřásal městečkem. To dosud spalo pod těžkou bílou duchnou. Vyhrabali se ze spacáků a vykoukli z okna na náměstí. Stály tam tři zelené Tatry a jeden Land Rover.

„Přivezli žrááádlo, já to věděl,“ prozpěvoval si Dědek a oblékal se tempem, jaké u něj nikdo ještě neviděl. Michal se dál díval z okna a sledoval, jak vojáci z nákladových prostorů Tatrovek sundávají nezvykle velké a těžké muniční bedny. Na moment se před sebou zastyděl, když si uvědomil, že by měl z pořádného jídla větší radost, než ze střeliva. Opláchl se studenou vodou ze smaltovaného lavoru a vyšel ven před školu. Na ploše už kmitala většina jejich roty, kromě těch, co drželi hlídky.

„Žádný žrádlo,“ přišoural se k němu zklamaný Dědek, „přivezli tři minomety. Jednaosmdesátky, Expal. Nečekaný překvapení.“ Vztekla kopl do ledové hroudy, potáhl a zkušeně zavěsil rampouch na nedaleké zábradlí.

Místo vysněné hostiny strávili odpoledne kopáním okopů pro minomety v prostoru mezi rozhlednou a bývalou předávací stanicí plynovodu. Přes nejužší místo hřbetu se táhla obranná

linie z ostnatého drátu a tří zákopů s kulomety. Kus za ní nyní hloubili stanoviště pro minomety, kterými mohli pokrýt prostor od Mníšku a Seiffenu, přes Brandov po Malý Háj a Rudolice. Většina vojáků se v pauzách mezi kopáním zmrzlé zeminy, shodla, že minomety jsou tu příliš na ráně. Probírali i noční zážitek s kancem, který už Dědek stihl vylíčit všem, kdo byli, i nebyli ochotni mu naslouchat. Část ho připisovala Dědkově zjitřené fantazii, jiní přidávali podobné historky, které slyšeli u sousedních útvarů. Michal mlčel, i když se z něj pokoušeli dostat detaily noční příhody. Neměl k tomu nic víc, než pokrčení ramen. Sám si nebyl celou událostí jistý, každopádně přízrak divočáka ho zneklidňoval. Starý název oblasti - Pohoří kanců – dostával nový rozměr.

Večer se všichni sešli v bývalé tělocvičně a zpovídali nové vojáky, kteří dorazili s minomety. Devět mužů obsluh a jeden nadporučík, jako řídící palby, byli informačně vytěžováni za pomoci piva, které přivezli, i různých samohonek, které se objevily v rukách „místních“ vojáků. Všichni se zajímali o zprávy z měst pod horami, o zásobování, o historky ze zón, o ženské i o politiku. Noví vojáci toho ale moc nenamluvili, poslední měsíc prý strávili zavření v improvizovaných kasárnách a učili se obsluhovat svoje minomety. Dědkovi se jejich nemluvnost nelíbila, a kdyby se včas neopil, možná by se i popral. Zábava ale se každopádně rozjela v nebývalém formátu. Všichni chtěli alespoň na chvíli zapomenout na svět tam venku, na zmizelé členy rodiny i kamarády, na věčnou zimu a mizerné jídlo, a hlavně na své minulé životy. Tělocvična hučela, zasyčely poslední plechovky piva a první vojáci zmožení samohonkou se svalili pod stoly z prken postavených na přepravech.

Někdo rozrazil dveře tělocvičny a dovnitř dýchl mráz a sníh hnaný větrem. Venku byla zase vánice. Tuhle zimu už několikátá, a to ještě prosinec nebyl ani v půlce.

„Je tu někde doktor?“ zařval zasněžený muž v černém obdélníku dveří. Upíralo se na něho několik desítek kalných a nechápavých očí.

„Povídám je tu kurva někde doktor?“ hlas se muži zlomil.

Doktor Záruba, v minulém životě úspěšný veterinář, se na nejistých nohách vztyčil do ticha, která náhle v tělocvičně zavládlo. Rozpačitě se rozhlédl a zmizel s rozčileným mužem v chodbě, která propojovala tělocvičnu se školou. Část vojáků měla po náladě a šla spát, někteří už hlasitě chrápali na podlaze a jiní se vydali zjišťovat, co se děje. Samozřejmě v jejich čele byl tradičně zvědavý Dědek.

Když se o něco později pokoušel Michal usnout, zahrabaný až po uši do spacáku v rohu někdejší 4. B, přihnál se Dědek s očima na vrch hlavy.

„Přivlekli se sem z Brandova - kluk a holka. Strašně dobitý, kluk má vypíchaný voči, fakt brutál, masakr, všude krev. Holka...“ přerušil Dědek svoje staccato, mávl znechuceně rukou, ztěžka si povzdychl a svalil se na dětskou židli.

„Brandov prej obsadili ručníci a udělali si tam základnu. Asi něco chystaj,“ pokračoval potichu a přikyvoval hlavou svým domněnkám.

„Běž spát Dědku, asi nás čekaj perný dny,“ zamumlal Michal z hloubi spacáku, a najednou začal být rád, že Tatrovky přivezly minometry místo koniny. Vzpomněl si, že dnes nepřipsal ani pár řádků, do svého nekonečného dopisu Kláře. V noci se mu pak zdálo o kanci, který chodí po lese jako duch, jako hospodář když si prohlíží své panství, na které se po dlouhých letech v exilu vrátil.

Druhý den se brodil v hlubokých závějích zasněženého lesa, navlečený do maskovacího převlečníku z bílého prostěradla, a vylepšeného několika fleky vyjetého motorového oleje. Vzbudili ho dlouho před východem Slunce a poslali na průzkum. Ještě za hlubokého šera minul stanoviště hlídky v lesním průseku bývalého plynovodu na Vraním vrchu, a teď pokračoval směrem k Brandovu. Na krku ho tížil mohutný dalekohled, nejlepší, který na rotě měli. Kromě pistole, otlučeného armádního Phantoma, a desítky mapy, to bylo jediné vybavení, které dostal. Přemýšlel, jestli mu svěřili průzkum Brandova pro jeho dobré oči – jak mu ráno řekl kapitán Bělský – nebo pro jeho postradatelnost. Šel po vrstevnici ve svahu nad údolím Svídnice, která tudy směřovala přes Brandov do Německa.

Les byl tichý, přehledný a díky hladce ufoukanému sněhu působil uklizeně. Chvíli přemýšlel, že by vystoupal svahem na starou lesní silnici - Bachmanku - aby trochu zrychlil svůj postup, ale vzápětí nápad zavrhl. V hlubokém sněhu by pohybem na silnici mnoho nezískal, navíc cesta byla až příliš přehledná a mohla být střežena. Raději se plahočil lesem, co chvíli se zastavoval, naslouchal a rozhlížel se.

Byl sotva v třetině cesty, když na něho dolehl pocit, že ho někdo sleduje. Bez velkého přemýšlení sebou plácl do závěje a vytáhl dalekohled. Čekal a poslouchal. Za tmavými kmeny stromů zahlédl pohyb. Asi třicet metrů od něj. Vytáhl pistoli a udělal si ze sněhu kouli. Opatrně ji hodil na nevelký, mocně zasněžený keřík. Sníh z něho opadal a šedivé větvičky zbavené

zátěže se pohupovaly. Hodně laciný trik, ale třeba zabere. Pohyb za stromy ustal, stejně jako kmitání větvíček na keři. Ten druhý vyčkával.

Ležel a čekal, až tomu naproti dojde trpělivost., i když se do něho ze spod zavrtil čím dál větší chlad a vysával z něj odhodlání. Po dlouhé době přestalo sněžit a mezi mraky chvilkami prosvítalo Slunce. Bylo to tak příjemné, až ho to rozptylovalo.

Černé, rovné kmeny stromů na zasněženém pozadí připomínaly klaviaturu piana. Jedna z mnoha bílých čar mezi tmavými klávesami na vteřinu zčernala. A hned potom na vteřinu zmizela vedlejší mezera mezi smrky, a potom další a další. Někdo ho obloukem obcházel. Pomalu vleže otáčel celé tělo, aby byl čelem ke stínu za stromy. Stáhl si rukavice a pořádně uchopil zbraň. Byl rád, že pistole má tělo z kompozitu a ne z kovu, ale i tak mu tuhly prsty mrazem. Přitom se neustále rozhlížel, jestli se mu nechce někdo dostat do zad. Před sebou na vteřinu zahlédl siluetu, jen rychlý stín, a skoro přestal dýchat. Uviděl nízký obrys něčeho, co se hbitě pohybovalo po sněhu. Vzpomněl si na noc ve vězeňském autobuse. Také byli docela malí... Byla to vzpomínka z jiného světa, ale v tuto chvíli se zdála velmi živá. Polkl a natáhl pistoli.

Stín se blížil k větší mezeře mezi stromy. Za chvíli jasně uvidí, co s ním hraje tuhle hru na schovávanou. Párkrát si dýchl na ruce, v marné snaze vrátit do nich cit. Připravil si zbraň a zjistil, že v leže na břicho se z pistole bude střílet špatně. Potom se naposledy rozhlédl, jestli nemá někoho v zádech. Zatajil dech.

Mezera mezi stromy zůstávala prázdná. Stín čekal za posledním smrkem a bílé místo mezi kmeny bylo jako dveře otevřené pro očekávaného hosta, který nepřichází. Mezi stromy prosvítly sluneční paprsky, a zajiskřily na umrzlém povrchu sněhu. Scéna byla připravena. Nejprve se u země nepatrně rozšířil černý obrys kmene stromu a potom do mezery vběhl pes. Chundelatý černobílý vořech, zjevně ztracený a unavený. Bok už se chtěl s úlevou vztyčit, když ho napadlo, že by mohlo jít o léčku. Zůstal ležet, ale když se nic nedělo, opatrně na psa zamlaskal. Ten mu nevěnoval pozornost a zmateně stál mezi stromy. Něco na něm nehrálo. Bok si sedl na bobek a snažil se psa zaujmout. Pak mu to došlo. Pes byl stejný, jako ten divočák včera. Byl to jen obraz psa. Jako namalovaný příliš nařazenými barvami, podobný návštěvě za dveřmi z mléčného skla.

Pes ho upřeně pozoroval, zavrtil ocasem a snížil přední packy, přesně, jak to psi dělají, když se chtějí za někým rozeběhnout anebo si hrát. Pak se zarazil, napřimil se a zůstal stát. Jako by si něco uvědomil, snad zeď, která je odděluje, nebo nepřekonatelnou vzdálenost mezi nimi.

„Pocem ty pitomče,“ zavolal na něj přátelsky polohlasem. Až se lekl svého hlasu, když se rozlehl po jinak tichém lese. Pes se na Michala díval trochu smutně, snad i zvědavě. Slunce zašlo za mraky. Pak se otočil a běžel na druhou stranu, k Hoře Svaté Kateřiny, a už se neohlédl. Michal zůstal překvapeně stát, potom zakroutil hlavou a oprášil ze sebe sníh.

O hodinu později, ze štěrbiny v prknech staré kůlny, sledoval dění v centru Brandova. Křižovatka a asfaltová plocha u kostela byla plná lidí. Většina chalup a domů, opuštěných hned, jak se začaly množit případy hranic, znovu ožila. Znepokojivé bylo množství zbraní, i když nic účinnějšího, než útočnou pušku neviděl. Stará AK, z produkce bývalé NDR. Zatímco pilně čmáral do mapy, děsil se každého zapraskání ve dřevě a čekal, kdy někdo rozkopne dveře za jeho zády.

Večerní porada na štábu byla bouřlivá. Unavený Michal stál v druhé řadě, za důstojníky a poddůstojníky, kteří se skláněli nad mapou s jeho zákresy. Michal střídavě myslel na to, jestli dostane k večeři špagety s trochou kečupu, nebo fazole, a také na skutečnost, že právě teď se možná rozhoduje o jeho životě. Ale kdy vlastně ne, večeře byla podstatnější.

Z velení praporu v Mostě žádný striktní a konkrétní rozkaz, kromě alibistické formulace „zajistit územní celistvost a ostrahu státní hranice“, nepřišel. O podpoře ani zmínka po oficiální, i neoficiální linii. Z pohledu celku šlo o bagatelní záležitost jedné odloučené rotý a jedné zapadlé vesnice na samé hranici. Kapitána Bělského trochu zarazil fakt, že o jejich minometech na praporu vůbec nevěděli. Bordel a všeobecný zmatek byl impozantní a šedivějícímu kapitánovi v záloze byl proti srsti. Ztěžka si povzdychl a zatoužil po klidném, uspořádaném světě, řízeném jasnou strukturou a plánem. Pak si vzpomněl na záhadně mizející zásoby jeho rotý. Zmizela bedna kompotů a čokolád, zamčená v solidním kamenném sklepe ve starém domě na náměstí, vedle jejich školy. Sklepa, od kterého byly klíče jenom v jeho kanceláři. Truhlík s plastickou trhavinou C4 přitom zůstal na svém místě. *Udělej si nejdřív pořádek u sebe, hochu,* povzdechl si utrápeně. *Ale nejdřív ten Brandov.* Nařídil pauzu v jednání a vyšel se svým pobočníkem na cigaretu.

V mrazivém večeru vypadala přihrbená silueta desátníka Nováka jako dravec, který se plíží za kořistí. Ve skutečnosti se ale Novák snažil vyhnout pohledu kapitána Bělského, který se svými kolegy pokuřoval na náměstí před budovou školy. V desátníkovi se pral údiv nad tím, že Bělskému stojí za to mrznout kvůli cigaretě venku, s mírným respektem k faktu, že kapitán sám dodržuje svůj zákaz kouření v budově. Postupně ale oba pocity převálcovala sžíravá chuť na opravdové cigáro, jehož vůni k němu studený vítr chvílemi přinášel. Novák často trávil večery mimo službu u zachovalé vdovy v nevelkém domku, v Kamenné ulici, kousek od jejich „kasáren“. Měla ráda samohonku, kterou jí Novák nosil, stejně jako některé vybrané součásti Novákovy anatomie. Příznivci win-win strategií by z nich měli radost. S dozorčím byl na návratu do kasáren domluvený, ale kapitán pokuřující venku před vchodem jeho plány zkřížil. Na košili byla přeci jenom poněkud zima a Novák začal přemýšlet, kudy oběhne školu k zadnímu vchodu. Krčil se ve stínu, u staré zděné nádrže, kterých bylo v ulicích opršelého městečka několik. Zděná obdélníková vana s datací 1896 na kamenném štítu byla plná sněhu a opírala se o omšelý dům, vedle školy. V jeho sklepení byl Bělského sklad, ze kterého se nedávno ztratily zásoby. Novák se roztřásl zimou. Na poprvé šramotu z nádrže nevěnoval pozornost, protože upřeně sledoval Bělského. Pak ho upoutal silnější zvuk a vůbec se mu nelíbil. Chvilí váhal mezi strachem z Bělského a nepříjemnými zvuky zpoza nízké zídky.

Kapitán pod jedinou svítící lampou v městečku mocně potáhl z cigarety a vypustil k obloze sloup cigaretového kouře a páry z dechu. Zima už se nedala vydržet. Novák začal jektat zuby a přitáhl si límeček špinavé košile ke krku v marné snaze, zachránit trochu tepla. Zase ten zvuk. Mrkl víčky s ojíňenými řasami, které se lepily k sobě, a rozhodl se. Oběhne starý dům, a přes jeho zahradu se dostane zadem ke škole. Přehoupne se přes roh zídky nádrže a za pár vteřin bude za tělocvičnou školy. Znovu nějaký pohyb ve tmě nádrže a na okamžik se mu zdálo, že slyší hluboký, špatně zadržovaný dech. Zarazil se a začal se třást. Nevěděl, jestli zimou, nebo strachem. S jednou nohou na zídce nádrže se nejprve podíval doprava na náměstí, kde Bělský pořád pokuřoval a nevypadal, že se chystá dovnitř. Otočil ztuhlý krk k vedlejšímu domku, odkud oknem probleskovalo světlo svíčky, u které si asi Jaruška teď dopřává samohonku, kterou jí přinesl. Polknul a sundal nohu dolů ze zídky. Váhavě se nahnul se přes okraj nádrže. Chvilku přemýšlel, že se vrátí k Jarušce a přes její pozemek se dostane zadem ke škole jen o něco málo delší cestou, ale pak se rozhodl.

Nechtělo se mu nic vysvětlovat a tudy to bylo nejkratší. *Blbá zima...* Opřel se levou rukou o dřevěný plot, pravou nohu znovu hodil zeď nádrže, a ve chvíli, kdy se chtěl přehoupnout do zahrady, se ze sněhu v nádrži vztyčil obrovský bílý přízrak. Půl vteřiny na sebe hleděli, neuvěřitelně bledá tvář a bezbarvé oči si prohlížely vojáka s jednou nohou na zídce. Pak oči mrkly, vítr se zatočil u zdi domu a ve vzduchu zajiskřily vločky sněhu a dopadly na desátníkovu košili. Nadechl se a vzápětí ho zaujalo, že s rozdrčeným hrtanem se nedá křičet. A s údivem nad svým oněměním opustil tento svět.

Nakonec se rozhodli. Tři minomety a stohy beden s tříštivou municí, uskladněné na několika oddělených místech, převážilyisky vah ve prospěch „jestřábů“. Celý prostor Brandova byl na mapě rozdělen do čtverců o hraně padesát metrů, podle kterých mělo probíhat primitivní řízení palby. Dva „řídící palby“, bývalý učitel zeměpisu a orientační běžec, kteří uměli nejlépe s mapu v terénu, měli vysílačkou přes hlídku na Vraním vrchu posílat čísla čtverců s vyžádanou podporou. Bohužel neměli dost výkonných vysílaček, takže většinou používali laciné nešifrované dualbandy od Baofengu, které fungovaly jen v dosahu přímé viditelnosti. Smrdělo to průšvihem a všichni to věděli. Po úvodní palebné přípravě měly na Brandov zaútočit čtyři posílené čety. Tři čety měly útočit od západu a pokusit se nepřítele vytlačit na pole za vsí, která se svažovala k severovýchodu, do údolí Svídnice. Ta měla boční palbou pokrýt dva kulomety čtvrté čety, umístěné v prostoru hřbitova. Třetí kulomet mělo mít družstvo, vysunuté nejvíce k severu, k hranici, a blokovat s ním silnici k hraničnímu Grünthalu. Se čtvrtým kulometem se měla pokusit jedna z útočících čet proniknout na hlavní silnici táhnoucí se Brandovem a zajistit jí. Michal z toho měl pocit, že se postřílí všichni navzájem, ale únava a hlad zapříčinili, že víc než střet s nepřítelem ho děsila představa toho, jak se za pár hodin bude opět brodit sněhem.

K večeři byly masové konzervy. Místo očekávatelného veselí to ve všech vyvolalo tíseň a sklíčenost. Vojáci chodili nervózně po budově školy, startovali na sebe pro sebemenší blbost, zatímco jiní psali dopisy na papíry vytrhané ze školních sešitů. Proběhla kontrola lékárníček a fasování střeliva. Všichni šli brzo spát, ale nikdo nemohl usnout. Kromě Michala, který usnul, jakmile přes sebe přehodil cíp spacáku. Nezaznamenal, jak zvenku přiběhl s křikem vyděšený dozorčí.

Večerní nález zbytků Novákova těla vyvolal poplach. Místa s odřezaným masem z nohou, rukou, hýždí i zad ve světle baterek vlhce zářila proti bílému sněhu. Vojáci ho obklopili a

šokovaně se dívali na červeno bílou scenerii. Hladce odřezané plochy masa se začínaly po okrajích potahovat tenkými sklíčky zmrzlého tkáňového moku a ve světle baterek tvořily zdání ozdob z rubínového skla, nebo rudého opálu. Novák vypadal jako anatomický preparát, muž obraný o své maso. Torzo leželo na břiše, ale nedotčené oči, potažené krustou ledu, se dívaly do oblohy. Kuřecí skelet na polévku s hlavou otočenou o sto osmdesát stupňů dozadu. Zamračený Bělský ignoroval něčí dávivé zvuky a horečně přemýšlel, jestli měnit plány na ranní útok. Jedno po druhém, rozhodl se.

„Odneste ho!“ přikázal úsečně a na čele se mu udělala pavučina hlubokých vrásek.

Před půl třetí ráno začaly jejich školou otrásat údery. Nebyla to palba, jak v první vteřině někteří rozespálí vojáci mysleli. Byly to bicí a vzápětí začaly budovou dunět kytary. Kapitán Bělský si půjčil ze zrušeného kina reproduktory a zesilovače, které v noci vojáci, kteří se neměli účastnit ranního útoku, rozmístili a propojili po budově.

Vojáci vstávali za rachocení „Far from the Fame“ od Sabatonu. Probrali se okamžitě, a poslední „Czechoslovakia’s pride!“ už řvali všichni. Následovala „Uprising, Sparta, 1648“. To už stály všechny čtyři čety nastoupené ve tmě před budovou. Oblečené ve všem možném, s flekatými prostěradly, s nepředpisově zavěšenou výzbrojí a zásobníky, a v nevyrovnaných řadách. Nevypadli nijak přesvědčivě, ale kapitán Bělský z nich cítil odhodlání. Vyškrábal se na podstavec Mariánského sloupu, levou rukou ho objal, aby nespádl a na moment počkal na úplné ticho.

„Je zima, takže,“ odkašlal si, „takže to zkrátím. Dělejte to, co dělalo tolik chlapů před vámi, aby to příště mohli dělat zase ti po vás. Jasný?“

„Jasný!“ zařvala necelá stovka mužů. Chtěli co nejdříve vyrazit, už proto, aby se zahřáli.

Náměstím z reproduktorů zadunělo zvolání „When the Winged Hussars Arrived!“ a poslední píseň Sabatonu zalomcovala s vojáky. Někteří z nich se pokusili pochodovat, když odcházeli z náměstí dolů do údolí. Za pár vteřin toho nechali, protože to neuměli a ostatní na ně koukali s neskrývanou ironií. Malý oddíl obsluh minometů stoupal ke kostelu, připravit své zbraně. Představa okřídlených husarů, jak se řítí z kopce Kahlenberg zachránit Vídeň před Turky, jim rezonovala v hlavách, zatímco sestupovali z kateřinského kopce. I husaři byli „ti před nimi“, jak o nich hovořil Bělský. Místo dunění desítek tisíc koňských kopyt a fantastického pohledu na okřídlenou armádu v nádherné zbroji, bylo slyšet jen vrzání sněhu pod nohama a občasné

zakurvování a žuchnutí, když některý z vojáků uklouzl a udělal si na zadku modřinu od feldflašky nebo sumky se zásobníky. Ani upevnění výstroje nebyla jejich silná stránka. Legrační prostěradla a celkovou ubohost vojáků klouzajících a padajících cestou z kopce milosrdně halila černá tma. Tohle opravdu nebyli okřídlení husaři, dunící v západem Slunce.

Michal šlapal za Dědkem a při sestupu alejí s poutními kapličkami musel v duchu ocenit Bělského smysl pro show a drama. Na ranní přípravu na boj musel obětovat několik litrů cenného paliva. Bylo to v podstatě trapné a teatrální, ale zabralo to. Po očku si prohlížel siluety mužů okolo, a i když skoro nic neviděl, cítil jejich odhodlání, vztek a určitou nabroušenost.

Jako vzteklí psi, pomyslel si s uspokojením a nejednou se sám cítil plný energie a nemyslel na to, že za pár hodin možná bude ležet někde na sněhu a držet si vlastní vnitřnosti v rukách. Minul vojáka, který se opíral rukou o kapličku a plival do sněhu mrznoucí krev. Při pádu si prokousl vlastní ret.

„Nacpi si do huby sníh a mazej,“ poradil mu dobrácky Dědek.

Vepředu šlo pár mužů s noktovizory, kteří měli za úkol zlikvidovat případné hlídky. V lesích a loukách okolo Brandova však na nikoho nenarazili. Odhodlání z mužů nevyprchalo ani při namáhavém nočním pochodu hlubokým sněhem. Kolem čtvrt na šest byli všichni na svých místech. Noční přesun o pět až šest kilometrů jim zabral bezmála tři hodiny.

Zamračené nebe na východě zsedlo. Michal si prohlížel spodní okraje mraků, které se začaly nořit ze tmy. Snažil se nemyslet na to, co ho čeká. Stejně jako ostatní kolem zkontroloval, zda má dobře nasazený zásobník ve své Sa58, náboj v komoře a nakonec zkontroloval pojistku. Dědek, který se původně přepadu neměl zúčastnit, ale samozřejmě si prosadil svojí, ho plácl přes rameno a povzbudivě se na něj zašklebil. Michal se marně pokusil výraz opětovat. Raději znovu zvedl obličej k obloze. Možná naposledy... Zahnal jedovatou myšlenku a pokusil se v sobě vzbudit oheň, vztek, něco starého, mocného a zvířecího, co by mu dalo sílu rvát, zabíjet a prahnout po krvi. Ale vyšel mu z toho roztřesený ratlík, kterému se stýská po Kláře. Povzdychl si, zatímco ratlík v něm tence zakňučel.

Mraky teď táhly svoje těžká břicha jen pár metrů, nad vrcholky stromů, které se tyčily na okolních kopcích. Černé siluety špičatých jehličnanů hrozily, že protrhnou měkké útroby mraků, a z nich se vysype další sněhová nadílka a udusí spící svět dole.

Jenže nebyl to sníh, co se řítilo z oblohy. Ozval se pískot, zprvu téměř neslyšitelný, jako sotva patrné pískání v uších za nočního ticha. Zvuk ale bleskově nabíral na síle. Z pískotu se stal řev a hřmot, a namísto sněhových vloček se dolů řítily čtyřkilové tříštivotrhavé miny. Vteřinu před dopadem vojáci pochopili, že je něco strašně špatně.

Místo na tiché domy Brandova začaly projektily dopadat přímo na vojáky, připravené vyrazit k útoku. Bylo přesně pět třicet ráno.

A přesně v tu chvíli zmizely zbytky těla nebohého desátníka Nováka ze sklepa školy, kam je vojáci uložili.

Polovina prosince 2021, Zóna

Zůstali jen dva. On, a Pan Neviditelný. Raněného tvora, třetího podivného pocestného, si nakonec Pan Neviditelný vzal. Ve stopách, které za sebou nechával zraněný Miller a umírající tvor, nebyl pruh postupně stlačovaného sněhu příliš zřetelný. Přesto se ani na okamžik nezastavil, nezrychlil, ani nezpomalil. Jenom se prodlužoval a blížil.

Miller s ním v duchu hovořil. S ním, Panem Neviditelným, i s tou ohavnou zraněnou věcí, která se svíjela mezi nimi. Zmrzačeného tvora nazval Gajaskúta, podle vymyšleného strašidla ze Setonových Dvou divochů. Táta mu je četl, jako malému klukovi před spaním. Peřina s modrými pruhy a stará lampička s pleteným rákosovým stínítkem, které vrhalo elipsu světla na šikmý strop nad jeho postelí. Dva „indiáni“ straší Zelenáče hrozbou vypuštění kousavé Gajaskúty na jeho záda. Teď má sám zubatou tlamu za zády a všude kolem je sníh a zima.

Ale pak si Gajaskútu přeci jenom vzal Pan Neviditelný. Pruh je doháněl. Nesmírně pomalu, bez vzrušení, tempem, které se stalo konstantou jejich mikrokosmu. Nakonec Achilles želvu vždycky dožene, Zénon se spletl. Však už mu to Aristoteles dokázal a udělal z něj jednoho prvních pitomců vědy v historii. Je to tak, chudák Zénon vstoupil do dějin a mezi nesmrtelné jenom svým omylem. Kvůli ničemu jinému ho svět nezná. Alespoň něco. Miller za chvíli ze světa a dějin vypadne, navzdory tomu, že takovou blbost jako Zénon by nikdy nevymyslel. Co naděláš, paradox postavený na paradoxu.

Přistihl se, že ke konci Gajaskútě fandil. Tím, že odpudivé, nebezpečné stvoření dostalo jméno z dětství, mu bylo najednou... trochu bližší. V posledních chvílích, kdy se Pan Neviditelný přiblížil ke Gajaskútě na nepatrných pár centimetrů, raněný tvor přidal. Zoufale bičoval svojí jedinou zbývající nohou sněh, a když mu podklouzla, vyletěla do vzduchu hrstka sněhu. A pak byl Pan Neviditelný zase o pár centimetrů blíž. Trochu to znělo, jako když se ryba mrská na suchu. Nakonec ho dohnal. Gajaskúta zmizela. Neozval se žádný zvuk, žádný boj. Žádná krev, či jiné prapodivné tělní tekutiny na sněhu. Miller se na vteřinu podíval před sebe, protože se ani ve finále lovu Pana Neviditelného nepřestával plazit vpřed, a když se znovu ohlédl zpátky, Gajaskúta tam nebyla.

Několik metrů za ním končil pruh ve sněhu, který jemným pásem překrýval stopy Millera a Gajaskúty, a dál už nebylo nic. Jenom pruh zvaleného sněhu, který za sebou Miller nechával.

Na chvíli ochabl, položil horký obličej do závěje a vydechl. Díval se, jak jeho dech rozpouští vločky před jeho očima a užíval si, jak ho sněh chladil na levou tvář. Tvář měl horkou, břicho mokré a studené. Modře pruhovaná peřina. To povlečení ještě někde v chalupě vyhrabe. Pak mu došlo, že chalupa je v jeho stavu nekonečně vzdálená a nedostupná. Ultima Thule i Země kněze Jana v jednom. Kus cesty do Rokytnice, přes celé její údolí dolů k Jizeře a pak vystoupat Pasekami na hřeben Hvězdy a konečně po jeho temeni až k chalupě. Jak málo může být někdy víc, než dost.

Zavržení sněhu a ticho. Pak znovu.

Prudce zvedl tvář ze sněhu a ohlédl se. Pruh se dal váhavě do pohybu. Únava a beznaděj na něj spadly spolu s pokušením, zůstat jenom ležet na sněhu a následovat osud Gajaskúty. Zjevně to bylo tiché a bezbolestné.

I když.

Křičí Gajaskúty, když je něco bolí? A bolí je vůbec něco? Znovu se dal do pohybu. Cesta vedla po vrstevnici lesem k Rokytnici. Nevěděl, jak dlouho trvalo, než se dostal ven z lesa, ale pohled na vrchol Stráže, který se před ním naskytl, mu dodal síly. Pan Neviditelný byl samozřejmě za ním, ale Miller netušil, jestli ho pohled na panorama Sachrova hřebenu a Stráže také těší. Každopádně nic neříkal.

Přemýšlel o tom, že by se otočil a vysypal těsně nad pruh stlačeného sněhu zásobník z pistole. Ale někde uvnitř tušil, že by to Panu Neviditelnému nijak zvlášť nevadilo. Minul svým tempem

podchlazeného plaza luxusní apartmánový dům a zkoušel si představit, jak Pan Neviditelný vypadá. Nakonec v něm zvítězila představa něčeho jako slimák, který se sune zlehka po zemi, a nechává za sebou svůj pruh, čáru osudu své příští oběti. Slimák se ale zprvu příliš nehodil ke jménu Pan Neviditelný. Postupně si utvářel představu obřího zubatého slimáka s dýmkou a buřinkou. A zlatými hodinkami na řetízku. Sune se krajinou, v nekonečné spanilé jízdě, bafá z dýmky a požírá všechno, co mu přijde do cesty. A s každým sežraným stvořením roste. Otesánek dva tečka nula.

Zřetelně ucítil dýmkový tabák Dunhill, vlhký na řezu, v obalu s modrou tečkou. Vůně se nese těsně nad sněhem, to si asi Pan Neviditelný právě nacpal dýmku. Ztěžka vydechl a došlo mu, že má horečku. Tváře i čelo mu hořely a mysl mu obsadily nesmyslné představy. Zdálky zaslechl něco jako slabý nárek. Na vteřinu zastavil, zabořil obličej do sněhu. Zůstat...

Ohlédl se a pruh byl opět o něco blíže. Jen o docela malý kousek, který by jindy nestál za řeč. Cesta teď vedla mírně z kopce, vpravo stoupala horská louka, vlevo byly chalupy ve svahu nad Huťským potokem. Byl teď o něco rychlejší. Zlepšil techniku, kontroloval tempo a zakázal si myslet na nesmysly. Pan Neviditelný viditelně nezrychlil. Měli nyní stejnou rychlost a dělilo je jen několik metrů. Napadlo ho, jestli ten za ním nemá nějaká chapadla, nebo klepeta, která může natáhnout daleko dopředu, před svojí stopu, a zabít jimi svojí kořist.

Kolik si potkal Pánů Neviditelných, že víš, že začínají přesně tam, kde jejich stopa, ty blboune, mluvil sám se sebou a představivost mu vykreslovala obraz slimáka – ano, s buřinkou - se zubatou hlavou na dlouhém krku, nataženém daleko před masitou nohu, kterou spočíval na zemi. Cítil ho přímo nad svými lýtky. Cítil, jak se Pan Neviditelný baví, jak ho nechává ještě se trápit, přitom mu už ale z tlamy kapes sliz na jeho lýtka a podkolení jamky. Ohlédl se, ale kalhoty měl obalené jenom sněhem a žádný sliz se nekonal. Už zase podléhal horečce.

Odněkud zepředu, znovu uslyšel ty tiché a bolestné zvuky. Zněly jako ržání. Po dalších nekonečných metrech uviděl v dálce koně, jak se sklání nad hnědočernou hromadou. Plazil se dál a myslel na to, že kdyby měl koně, byla by jeho situace docela jiná. O tolik lepší. Kůň, proč ho to nenapadlo dřív? Příliš si zvykl vozit si zadek v autě. Po dalších několika minutách si dovolil znovu zvednout hlavu. Kůň tam stále byl, teď už docela blízko. Nevelký hnědák se svěšenou hlavou. Hromada na zemi byl ve skutečnosti druhý kůň a pohled zblízka Millera zabořil u srdce a donutil ho na zlomek vteřiny zastavit. Jen na tu malou chvíli, než mu došlo, že Pana

Neviditelného pohled, který měl před sebou, nezastaví. Kůň na zemi byl totiž strašlivě potrháný.

Na plecích měl jizvy hluboko do růžového masa, na boku pak strženou kůži. Přední nohu měl přeraženou nad spěnkou - *já vím kamaráde, jak to bolí* – a břišní dutinu otevřenou. Zářivé barvy živého masa a vnitřností byly v okolním černobílém světě až nestoudné a zvrhle osvěžující. Žil, těžce oddychoval, ale jinak byl docela potichu. Každou chvíli jeho tělem proběhl záchvěv, zemětřesení raněného těla. Koně asi zmrzčili malí dravci, Gajaskúty, které pak pokračovaly údolím Huťského potoka, aniž by koně zabily a pozřely. Druhý kůň nad ním stál, tiše ržál a tlamou se ho jemně dotýkal. Občas stočil oči k Millerovi, až se objevilo bělmo. V těch očích byl strach, opuštěnost a smutek. A stále častěji se úkosem díval za Millera. Navzdory všemu, co Miller v poslední době viděl a zažil, mu pohled na oba koně vehnal slzy do očí, kde se mísily se sněhem na jeho řasách. Plazil se blíž a při tom neobratně vyndával velkou pistoli z kydexového pouzdra na opasku. I když se předtím bál v tichu údolí střílet, nyní byl pevně rozhodnutý ukončit trápení koně i za cenu, že hlukem na sebe přivolá nechtěnou pozornost. *Vydrž bráško, už to bude...*

Věděl, že výstřel a smrt koně vyplaší ryzáka, který odmítl opustit svého druha v jeho poslední chvíli. A cesta domů tak bude ztracená. Jenže. Malé zaváhání nad ztrátou koně, který by mu zachránil život, bylo pryč, jakmile se Miller znovu podíval na ubohé zvíře na zemi.

Rychle se ohlédl, jestli má ještě čas, a zjistil, že pruh ve sněhu nyní odbočil z jeho stopy doleva, k umírajícímu koni na louce. *Tohle ne!*

Vleže na břicho se opřel na loktech, natáhl pistoli, povzdechl si, a z asi desetimetrové vzdálenosti prostřelil koni hlavu. Třes ustal, druhý kůň se vzepjal a odběhl. Ozvěna se vracela od okolních kopců a celé okolí působilo šokovaně a pobouřeně, nad svatokrádežným porušením posvátného ticha. Miller ještě poslal tři výstřely nad stopu ve sněhu, vypustil bicí kladivo a pečlivě zastrčil pistoli do pouzdra. V uších mu pískalo, ale hluk ho osvěžil. Připadal si, jako když se zdvihne mlha a okolní krajina se odhalí. Zároveň mu z osudu obou koní bylo smutno. Začal se opět plazit k Rokytnici. Naposledy se ohlédl.

Rozhodně nechtěl vidět, jak se Pan Neviditelný živí na mrtvém koni. A zároveň... A zároveň něco perverzně zvědavého v jeho hlavě to vlastně vidět CHTĚLO. Jenže Pan Neviditelný se

ukázal jako gurmán a ne mrchožrout. Pruh ve sněhu se ostře lomil a vracel se zpátky na cestu, za Millerem. Živé maso ho zjevně zajímalo mnohem víc.

„Ty svině!“ zařval zoufale Miller do ticha, které se po výstřelech ještě neustálilo.

„*Svině, svině, svině...*“ vracela mu ozvěna od okolních svahů nadávku. Přeběhl mu mráz po zádech - tohle nebyla obyčejná ozvěna, neseděl k tomu terén ani hlasitost jeho zvolání. Tohle bylo moc nahlas a zřetelné. *Svině!* - řval na něho každý jeden atom Zóny. Ten zvuk měl náhle vlastní ozvěnu a volal ho docela jiný hlas, než byl ten jeho. Chladný, zlý a cizí. *Svině!* A najednou bylo ticho. Žádné postupné slábnutí a zkracování zvuku. Žádné *-ině, ně!*...

Zuřivě se rozhlížel na všechny strany a znovu cítil, že pobuňuje celý svět okolo. Únava a strach se přetavily ve vztek a on se teď plazil ještě rychleji. Měl pocit, že ho sledují tisíce skrytých očí. Než se Pan Neviditelný vrátil na cestu, měl už Miller slušný náskok. Stopa ve sněhu nebyla z polohy vleže skoro ani vidět. Musel se zvednout co nejvýš, aby pruh ve sněhu uviděl. Ten vzadu nepřidal, protože dobře věděl, že Miller svoje nasazené tempo dlouho nevydrží. Pan Neviditelný měl všechnen čas Vesmíru a uměl si ho užívat.

Na křižovatce silnice do Vítkovic, když už měl za sebou bezmála kilometr plazení se po bříše, uviděl ryzáka znovu. Stál u hranaté kostky garáže, nervózně přešlapoval na místě a pofrkával. Vypadal, že hledá společnost a zároveň se bojí toho za Millerem. Toho, kdo už zase pomalu začal zkracovat vzdálenost.

Miller začal ke koni mluvit. Nejprve se pokoušel o klidný, důvěryhodný hlas. Sliboval mu modré z nebe a vyprávěl mu o svém trápení, o všem, o co přišel, ale i o tom, co skvělého spolu zažijí. Kůň ho pozoroval, natáčel uši, občas upřel oči za Millera, a to pak sklopil uši dozadu, než je zase Millerův hlas napřímil. Pana Neviditelného Miller už neřešil. Povídal si s koněm, skřípavě deklaroval svůj vztek a plačtivě svojí bolest, a někdo hluboko uvnitř chtěl, aby až ho Neviditelný dožene, s ním byl alespoň ten kůň. Dorazil ke garáži, opřel se zády o její stěnu a zdviženou rukou poplácal koně po plecích. Za sebou uviděl stopu Pana Neviditelného, vzdálenou jen několik málo metrů. Bylo mu jasné, že kůň podléhá čím dál většímu strachu. Ostatně jako on sám.

Nepřestával na něj mluvit, a s krajním úsilím a bolestí se vztyčil, s jednou rukou opřenou o plastový sloupek s jističi, a zády přilepený ke stěně garáže. Druhou hladil koně po snědém krku a vnímal dlaní teplo živého tvora. Bylo to nesmírně příjemné a uklidňující. Stopa Pana

Neviditelného dorazila z vedlejší silnice na hlavní. Devět metrů, možná deset. Kůň začínal panikařit.

Nikdy na koni nejel, nikdy na něm neseseděl. Nevěděl ani, jak by na koně lezl, kdyby měl obě nohy a třmeny. Zapřísahal ho, prosil, přesvědčoval. Pomocí sloupku a rukou zarytých do hřívý - *jak to že ho to netahá?* - se vyhrabal na koňský hřbet. Ležel na břiše, oběma rukama objímal krk koně, a tvář mokrou od slz a od potu měl zabořenou do černé, voňavé hřívý. Z té vůně se mu rozbušilo srdce. *Nikdy ti to nezapomenu.*

Tři metry.

Kůň vyrazil, protáhl se mezi zdí a pruhem ve sněhu, až Millera málem shodil o stěnu garáže. Naštěstí nevyrazil tryskem, ale jen lehkým klusem, jakoby věděl, že se Miller sotva drží. Za chvíli se kůň uklidnil. Oba se uklidnili. Kůň šel na východ, na druhou stranu, než potřeboval. Nakonec se komickou směsicí mlaskání a luskání prstů a tlaku na strany koňského krku podařilo Millerovi zvíře otočit. V duchu si ironicky pomyslel, že je to možná nějaký hypoterapeutický kůň, zvyklý vozit postižené.

Obloukem se vrátili na silnici, překřížili stopu Pana Neviditelného a směřovali dolů do Rokytnice. Když se blížili k pruhu ve sněhu, chvíli se bál, co se stane. Jak je Pan Neviditelný dlouhý? Konec pruhu ve sněhu se ztrácel za garáží, ale kůň nejevil žádný neklid z pásu na sněhu. V klidu ho přešel.

„Budu ti říkat Klepno,“ promluvil Miller do ticha, když s ním kůň pomalu procházel zasněženým náměstím s penziony, kde včera spal. Vzpomněl si na postavu Zaklínače, putujícího krajinou plnou netvorů. Z nějakého důvodu mu to trochu zvedlo náladu. A pak ještě víc.

„Slyšíš? Budeš Klepna. Klepna!“ mluvil na koně, smál se jako pominutý a kůň zafrkal na znamení, že je se jménem, spokojený.

Padal už soumrak, když dorazili k mostu přes Jizeru u Pasek. Dole v údolí postupovali jen velmi pomalu, protože vrstva sněhu tu sahala Klepně místy až k břichu. Miller stále ležel jako žok, nebo spíše obrovské klíště, Klepně na krku, všechno ho bolelo a bál se pohnout, aby nespádl. Špatně nasazený batoh ho táhl k jedné straně. Klepna se zdála být dobře naladěná a klidným tempem zdolávala kilometry. Bylo ale zřejmé, že dnes už do Millerovy chalupy nedorazí. Za tmy se dohrabali do ovčí farmy za paseckým kostelem, na kterou si Miller vzpomněl, když stoupali po silnici ke sjezdovkám. Farma byla prázdná, bez ovcí. Ale byli pod střechou,

obklopeni senem. Poslední kilometr do kopce byl pro Millera utrpením, objímal ztuhlými rukama koňský krk a bál se, že koně buď uškrtí, nebo z něj sklouzne dozadu.

Nadirigoval si Klepnu k hromadě sena ve stáji, a na stranu zdravé nohy se prostě svalil dolů. *Jako pytel sraček*, pomyslel si, když se mu přestaly dělat mžitky před očima, protože se samozřejmě udeřil do zraněné nohy. Klepna se hned pustila do sena, zatímco on bojoval s batohem. Když se ho zbavil, snědl studenou plechovku fazolí s klobásou. Pomocí popruhů batohu zajistil chatrné dveře do stáje, dohrabal se zpět na seno, a usnul ve svém spacáku. Poslední, co slyšel, bylo uklidňující přežvykování Klepny.

V noci se vzbudil zpocený a s drkotajícími zuby. Večer si nezvládl převléct oblečení, promočené na celém břiše, a jeho unavené tělo jej nedokázalo vysušit. Klepna podupávala a frkala a špinavým okénkem dovnitř svítil úplněk. Marně se pokoušel najít polohu, ve které by ho nebolela zlomená noha. Nakonec skončil v polosedu, zády opřený o balík slámy, zatímco se s padající hlavou marně pokoušel usnout.

„Klepno, co blbneš, nech toho, krávo jedna,“ blábolil ospale ke koňovi, který dělal stále větší hluk. Probral se. Kůň měl uši sklopené a v šeru stáje jasně problikávalo bělmo jeho očí, které stácel střídavě k osvětlenému čtverci okénka a na Millera.

Z okna viděl jen malou část dvora, zalitou bledým světlem. Ve stínu protějšší budovy si povšiml ještě tmavšího místa. Temný stín, úzký a vysoký, se pomalu přesunul do středu okénka. Protřel si oči a podvědomě sáhl k opasku. Při dalším nepatrném pohybu stínu se rozzářily čtyři drobné, nepřilíš zřetelné rudé body. Pastýř. Chvillemi krajní body na mžik zhasnuly, zřejmě když je zakryl okraj kápě, kterou měl Pastýř na hlavě. To už držel Miller svého Hecklera pevně v obou rukách, nataženého a připravený střílet. *Co jsi zač, ty parchante?*

Nejdříve Pastýře, když to nevyjde, tak Klepnu a potom sebe. Představa, že by měl děsivou siluetu ve své blízkosti, byla omračující a vysávala sílu a odhodlání z jeho mysli. V duchu si nadával, že dveře do malé stáje zajistil jen symbolicky a smlouval, že pokud to dnes vyjde a on přežije, bude příště mnohem opatrnější. Stín se nehýbal, a červené body zase byly jako hřbitovní svíčky o Dušičkách. V jednu chvíli byly vidět všechny čtyři, pak třeba jenom dva, vzápětí pak tři, podle toho, jak pastýř natočil hlavu. Počítání Pastýřovo očí ho uspávalo. Dvě, tři, čtyři... Začal zase usínat a sklánět hlavu na prsa. Vždy sebou cuknul, zvedl hlavu, ujistil se, že stín i červené body ve tmě jsou na svém místě, a zase se ho začal zmocňovat spánek.

V jednu chvíli Měsíc vrhl svoje světlo do místa, kde stál Pastýř, a ten prudce couvl do tmy. Miller rozeznal jeho vysokou siluetu, dlouhé, hubené končetiny i rudé oči, umístěné pod stínem jeho kápě. Neměly žádný tvar, a přestože ho děsily, žádný konkrétnější pocit v něm nevzbuzovaly. To Tygrovy oči, to byla jiná liga. Zdálo se mu, že Pastýř podivně pohybuje rukama, jako by mu chtěl posuňkovou řečí něco sdělit. Nebo jako kdyby čaroval, či snad přivolával svoje děsivé predátory ze tmy.

A nakonec Pastýř zmizel. Možná mu na vteřinu spadla ztěžklá víčka, možná i na chvíli usnul a možná tam žádný Pastýř nikdy nebyl. Najednou byl dvůr prázdný a nikde ani náznak podezřelých stínů nebo červeného světla. Klepna zase klidně přežvykovala seno a Miller si zhluboka oddychl. Pak se svět před okénkem na okamžik rozzářil barevným světlem přicházejícím shůry. Něco zářivého přeletělo nad údolím Jizery. Jako ve starých Spielbergových filmech o mimozemšťanech. Chyběl už jen průjezd černobílého policejního auta s majáky a u silnice rodinky s hamburgery v rukách, které čekají na mimozemšťany.

Někdy nad ránem se mu zdálo o obřím tvorů, řvoucím tak mocným hlasem, až z Kotle a Lysé hory padaly laviny, v měsíčním světle podobné vodopádům stříbra, a zdvihající jemný diamantový prach až k samotnému Měsíci. Zářivé krystalky zvonivě tančí ve spirálách a sloupech mezi platinovými pláněmi Krkonoš a oblohou černou, jako oči samotného Tygra, když pozoruje svojí příští kořist. Okraje sloupů z ledového prachu planou barvami kolibříků, jak se na nich láme měsíční světlo, zatímco rozbouřená hladina, ze které povstaly, hází miliony blyštivých odlesků. Zóna si hraje, maluje, a oddává se tvořivému rozmaru, jako malé děcko, když dostane svojí první sadu temperových barev a čisté malířské plátno. Libuje si v barvách, dramatických světlech a stínech, ale povahu má násilnickou. Je jako Caravaggio, když během jediného dne vraždí kvůli pitomé hře, a přitom jen tak mimochodem, maluje nesmrtelné obrazy svatých. Obraz střídá obraz a hluboký stín oslnivé světlo, zatímco Miller spí s úsměvem na tváři a klidný jako říční zátoka před bouřkou. Sní o modře pruhované peřině a příbězích z dětských knih, vyprávěných tátovo ospalým hlasem.

Ráno se vzbudil bez horečky, odpočatý a s pocitem jakési novosti sebe i světa kolem. Ve stáji bylo příjemné teplo, jak jí zahřívalo Slunce na východě i teplo z Klepny. Svět se mu zdál barevnější a víc zaostřený. Ihned si všiml několika věcí, které ho potěšily. Dřevěné hrábě a lopata, opřené o stěnu, pod okénkem mu bolestně připomněly, jak moc v noci odbyl

zabezpečení dveří. A přes okraj jesliček přehozené sedlo v něm vzbudilo naději, že by dnes mohl cestovat důstojněji, než včera.

Nejprve se pustil do lopaty. Skládací pilkou Bahco Laplander, kterou nosil na boku své Savotty, odřízl kovovou část lopaty a násadu přepůlil. Ze staré stavební plachty, která se válela v koutě, nařezal dlouhé pruhy a s nimi zafixoval oba kusy násady ke zlomené noze. Když si utahoval oba kusy dřeva k noze, pevně zatnul čelisti. Ale cítil spíš otupělost, než ostrou bolest. Jakoby noha ani nebyla jeho. Z hrábí odřezal jejich dřevěné zuby, zakrátil násadu a provizorní berle pod rameno byla na světě. Odplazil se ke stěně, aby se měl o co opřít, a pokusil se postavit. Šlo to mnohem lépe, než včera. Pokusil se i o několik vratkých kroků. Klepna jeho výkon odměnila krajně opovrhlivým odfrknutím a hromadou koblih.

„Aby ses neposrala,“ řekl Miller dobrácky koni a zkusil přes něj přehodit sedlo.

Klepna nic nenamítala a tak se pustil do studování, jak se sedlo ke koni připevňuje. Poměrně rychle zjistil, že sedlo dal na Klepnu obráceně, a když se s hekáním sehnul koni pod břicho, aby zapnul podbřišní, čekal, že ho kůň kopne. Nicméně Klepna byla zjevně stoikem z přesvědčení. Opatrně se postavil, zalomcoval sedlem, a byl se svojí prací spokojený. Víceméně spokojený. Na zdi visela i ohlávka a uzda. Chvilí je studoval, drbal se přitom ve vousech, ale neměl představu, kam se co koni strká. Rozhodl se zatím držet své osvědčené metody šťouchání do koně. Pak se ale belhavě vrátil a uzdu s ohlávkou smotal a přicvakl na svůj batoh.

„Tak holka, jdeme na to, jo?“ poplácal Klepnu po krku, a z balíku slámy se začal hrabat do sedla. Hodně rychle zjistil, že zlomená noha není použitelná ani k odrazu ze země, ani k udržení se ve třmenu. Nakonec se dostal na koně zcela nehrdinsky, z balíku slámy se břichem svalil na koňská záda, chvíli balancoval na hraně pádu, a nakonec se s mocným hekáním usadil v sedle. Kůň po něm celou dobu házel opovrhlivé a výsměšné pohledy, ale trpělivě držel.

„Co je? Umíš snad vařit, nebo řídit auto?“

Neobratně vyšli na dvůr a hned se do něho dala zima. Prohlížel si zem u protější stěny stájí, ale nenašel v ní ani stopu, po noční návštěvě Pastýře. Zhluboka se nadechl studeného ranního vzduchu a vystavil tvář Slunci. Po dlouhé době bylo jasno, větrno, a mráz zalitý azurovou oblohou ho dokonale probudil a osvěžil. Pomalu stoupali přes Hořensko nad opuštěné sjezdovky a vleky. *Byla by parádní sezóna*, představil si Miller zástupy lyžařů na bohaté nadílce sněhu. Chvilí cítil ve vzduchu vůni svařeného vína, langošů a klobás, a dostal hlad.

„Pojď holka, ještě to bude kousek do kopce, ale pak už půjdeme po rovině,“ mluvil s Klepnou, která si asi myslela svoje, ale mlčela. Pohyb v hlubokém sněhu jí dával zabrat. Nad horní stanicí lyžařského vleku si za Klepnu vyčerpaně oddechl, a ohlédl se zpátky, do paprsků ranního Slunce, které zalévalo světlem hřbety hor i údolí Jizery. Na svazích Kotle i Lysé hory spatřil jasnou a čerstvou stopu po rozsáhlých lavinách. Jedna bílá jizva se táhla dolů, z Lysé hory přes les mezi sjezdovkami, které na několika místech křížila. Končila někde u Hořeních Domků. Z Kotle směřoval druhý bílý pruh dolů ke Dvoračkám. Vrátil se mu noční sen a vzpomínka na zvuk, který strhl laviny. Otřásl se.

„Půjdeme Klepno, teď už to bude dobrý,“ podrbal rozpačitě koně v hřívě a naposledy se otočil. Na louce pod lesem, kousek od farmy kde spali, si všiml řady obrovských stop, které mizely v lese. Vycházely z místa kousek nad farmou, kde byla do všech stran rozvalená veliká hromada sněhu. Jako kdyby pod sněhem spal nějaký obrovský tvor, který se ráno zvedl, setřásl ze sebe několik kubických metrů sněhu a odkráčel do lesa. V místech, kde stopy vstupovaly do lesa, zahlédl bílé dřevo, čerstvě přeražených větví a kmenů, které svítily na tmavém pozadí zimního lesa. Už podruhé se během chvíle otřásl, když si představil, co se asi mohlo skrývat jen několik desítek metrů od místa jeho noclehu. Každopádně to byla zvláštní noc, ostatně jako každá v Zóně. Ve chvíli, kdy se rozhodl, že se raději potřetí už neotočí, zaslechl známý hlas.

„Svině!“ zašeptal vítr nad zprohýbanou krajinou, až mu to slovo sjelo po páteři a roztřáslo nohy. Začal se zuřivě rozhlížet a otáčet, až z Klepny málem spadl. Měl pocit, že se k němu zasněžené smrky sklánějí a ohýbají své kmeny, aby ho zalehly a udusily. Buclaté, bíle obalené větve mu připadaly jako tlapy, schopné rozmačkat cokoliv živého. A připravené, ba přímo natěšené, to udělat.

Probralo ho až nespokojené zafrkání Klepny, která mu dávala najevo, že by šla dál, ideálně někam, kde bude něco k snědku. *No tak běž holka, máš pravdu...*

Na křižovatce nad Prdkem si vzpomněl na dobu před necelými dvěma měsíci, kdy se odtud přihnal vyplašený lesák Novotný. Je možné, že je to teprve pár týdnů? Kousky Novotného se teď válely pod sněhem v lese mezi Bílou skálou a Kapradníkem. V lese, o který se velkou část života staral a který byl jeho druhým domovem. Nebo spíše prvním, vždyť domu se chodil jen převléknout, a po odbyté večeři a pár rumech zalézt do postele. Vlastně to není tak smutný příběh, když se nad tím člověk zamyslí.

Zatím se Klepna svým tempem přišourala Starou silnicí k Hutterovu kříži. Zastavil ji, dílem proto, že si chtěl protáhnout hřbet a bál se, aby za pohybu nespádl, a také proto, že okolo kříže za šťastnějších dob šel snad tisíckrát. A většinou s Helenou, později už jenom s Bobinou. No jo, Helena leží na kořenovském hřbitově, pod Tesařovskou kaplí. Ta svým osmibokým půdorysem připomíná templářský kostel a ostrou špičkou propichuje nekonečné jizerské nebe nad Polubným. Snad proto, aby svým nebožtíkům, kteří leží u jejich základů, zajistila přednostní přístup do nebe VIP vstupem. Vybavil se mu obraz těžké oblohy, táhnoucí své olovené břicho těsně nad vrcholky Jizerek, s prozářenou trhlinou v mracích právě nad kaplí a také šikmé sluneční paprsky na bílých zdech, které kapli rozzářili jako maják. Umínil si, že jakmile bude zase chodit, vypraví se hned na hřbitov v horském sedle.

Za Helenou měl alespoň kam zajít, ale chudák Bobina je někde na kusy s Novotným v lese nad ním. Vlastně taky dobře. Měla ten les i Novotného ráda, tak snad se stanou dobrými duchy lesa pod Štěpánkou. *A dost Millere, začíná z tebe bejt posranej sentimentální hřbitovní dědek. Radši pohni prdelí.*

Klepna se zvolna rozešla, a když se bezmála o hodinu později vynořila z lesa nad Millerovo chalupou, zarazila se tak prudce, že mnoho nechybělo, a ospalý Miller skončil na zemi. Když se v sedle jakž takž srovnal, uviděl, co Klepnu zastavilo. Od jeho chalupy, se dolů do údolí vzdalovali dva tvorové.

Nezřetelné siluety Pastýře s Tygrem chvílemi vystupovaly ze clon zvířeného sněhu, které hnál neustále sílící vítr po pláni pod jeho chalupou. Během doby, kdy byli v lese pod Štěpánkou, se zatáhlo a zdvihl se vítr. Pastýř na dálku působil vyčerpaným a snad až smutným dojmem, zatímco Tygr byl ztělesněním energie. Teprve v porovnání s Pastýřovo postavou vynikly obrovské rozměry Tygra. Hřbet měl na úrovni ramen svého pána, a když si Miller vzpomněl na Pastýře, jak stál u dodávky, udělalo se mu až nevolno. A přesně v tu chvíli se Tygr zastavil, ohlédl se přes louku zpět a upřel svoje černé oči na Millera. Přikrčil se s končetinami do široka rozkročenými, prohnutým hřbetem a hrudníkem přitisknutým k zasněžené louce. Miller přestal dýchat a přemýšlel, jak donutit Klepnu zacouvat do lesa. Ale bylo pozdě, Tygr o nich nepochybně věděl. Pastýř se pomalu vzdaloval a mizel za řídkým závojem sněhu, který vítr dál zdvihal z louky. Tygr se na ně nepřestával upřeně dívat a svým postojem připomínal tarantuli před útokem. Dvě černé skvrny očí, propojovaly Millerův mozkový kmen s druhou stranou Vesmíru. Pak se Tygr ohlédl za vzdalujícím se Pastýřem, a zvolna, neochotně se vydal za ním.

Definitivně je oba zakryl zviřený sníh a kdesi na dolním konci louky se ztratili mezi smrky. Vítr pomalu přecházel v zimní vichřici. Pěkné počasí končilo.

Když se přiblížili k chalupě, všiml si, že na tmavých dřevěných vratech od stodoly je něco vyryto. Bílé třísky trčely z hlubokých škrábanců a kontrastovaly s tmavým povrchem nepoškozeného dřeva, natřeného Luxolem. Millerovy podrápané dřevo připomínalo rány na těle koně, kterého včera zastřelil. Jak se blížil k vratům stále blíž, z vánice na něho postupně vystupoval stále jasnější obraz poškrábaných vrat. Bylo zřejmé, že vrypy ve dřevě tvoří obrazec a nesou informaci. Tvar čar na vratech mu připomněly jeřabiny pod Milanovo hlavou.

Prosinec 2021, Krušné hory

Už zase byl dvojrozměrnou záložkou v obrovské knize, která se s ohlušujícím hlukem zavírala a otevírala. Vylisovaný čtyřlístek zažehlený mezi zažloutlé stránky. Každá dopadající mina byla drtivým zabouchnutím knihy, které ho přimáčklo k zemi a bolestivě vyrazilo dech. Sípavý nádech při otevření knihy, a vzápětí někdo znovu knihu zabouchl, a další mina explodovala. Ve chvílích mezi explozemi slyšel nárek raněných i křik do vysílačky. A zase někdo s prásknutím zavřel knihu. O vteřinu později se dusil hlínou, která ho zasypala, křik raněných zesílil, přišel další výbuch, následovaný náhlým tichem. Jenom pískání v uších, poryvy vzduchu a oči plné sněhu. Země se třásla a on se do ní vpíjel každým atomem svého těla. Hlína ho zasypávala a Michal si přál, aby ho půda celého pohltila. Dolů, do ticha a tmy. Nakonec se výbuchy vzdálily a miny začaly zasypávat další četu jejich směšné armády.

Zmateně se hrabal ven z bláta a bylo mu jasné, že tohle nebyl omyl, palba z jejich minometů byla vedena přesně na ně. Byl to podraz. Vedle něho bylo na zemi něco, na co se neměl odvahu podívat. Každopádně tam ještě před chvílí ležel jejich zdravotník. Vrátil se mu sluch a začal zhluboka dýchat. Ozývalo se sporadické štěkání kulometů, někde prskala vysílačka, sténali ranění a vše přebíjelo Dědkovo chrchlání a nadávání. Znělo mu jako rajská hudba. Minomety utichly, v Kateřině se zřejmě podařilo zlikvidovat jejich obsluhy. Velitelé čet začali organizovat svoje otrěsené muže a chystat útok.

Okraj lesa, na kterém před čtvrthodinou zaujali postavení, připomínal polom. Všude trčela bílá kopí rozštípaného dřeva z přeražených kmenů a větví. Trampolíny zelených větví byly místy

posety většími i docela malými kousky růžové a sníh byl překryt hnědou hlínou. Vpravo zahlédl skupinu mužů běžících přes louku k prvním chalupám Brandova. Zdálo se mu, že střílí jenom oni a že z Brandova nikdo neodpovídá. Pak se konečně dala i jejich četa dohromady. Skoro všichni chlapi měli drobná poranění, ale měli jen dva mrtvé a několik raněných. Michal otřeseně stál, a díval se, jak dva muži ošetřují jejich kulometníka. Měl nohu utrženou nad kolenem, ležel na zádech a s křídově bílým obličejem se díval do mraků. Byl už potichu, ale při vědomí. Jeho podavač mu ze všech sil utahoval kolem stehna široké gumové zaškrcovadlo, nadával a všech kolem se ptal, jestli nemají CAT, i když dobře věděl, že ho nikdo nemá. Starší voják, co k jejich rotě přišel teprve před týdnem, mu na pahýl nakládal velké obvazy Vzor 80 a všude kolem se válely jejich zelené obaly z pogumovaného plátna. Dědek to všechno pozoroval se skeptickým výrazem a výjimečně mlčel.

Když se přihnul Jonák, velitel jejich čety, ani se na raněného nepodíval. Zajímal ho jenom kulomet. V tu chvíli se od Brandova ozval výbuch a jedna z chalup, kam právě doběhli muži ze sousední čety, vyletěla do vzduchu. Všichni padli na zem.

„Minomety!“ zařval někdo, ale další exploze se neozvala.

„Hovno, ty všiváci tam dali nálože,“ ozval se Dědek, který jako první vztyčil hlavu. Všichni se začali pomalu zvedat ze země. Velitel hulákal do vysílačky a snažil se pochytit, co hlas na druhé straně říká.

„Brandov je prázdněj, ale zaminovanej,“ křičel Jonák, i když kolem byl docela klid, „máme ho opatrně obsadit a zajistit. Nelezte do baráků a koukejte, kam šlapete.“

„Kurva k čemu nám bude pár prázdnějch chalup s výbušninama?“ začal protestovat Dědek a většina mužů začala souhlasně přikyvovat. Do armády měli k uzoufání daleko a jejich odhodlání z dnešní noci bylo pryč.

Velitel se na Dědka podíval tak, že na chvíli výjimečně ztichnul, popadl jednu ze schránek se střelivem pro kulomet a byl připravený vyrazit. Jonák mlčky přikývl hlavou.

Opatrně postupovali k dolnímu konci Brandova a jejich krytí je spíš zdržovalo, než aby mělo skutečný význam. Chlapi byli bledí, navzdory zimě zpocení, a bylo otázkou času, kdy někdo někoho omylem zastřelí. Přesouvat se s dvaceti vydešenými ozbrojenými chlápky za zadkem je zkušenost, která tříbí charakter. Zoufale to neuměli.

Za půl hodiny se většina mužů jejich oddílu sešla na zasněžené ploše fotbalového hřiště. Při prvním výbuchu přišli o další dva muže, od té chvíle bylo naštěstí ticho. Velitelé čet se radili co dál, většina mužů si navzájem ošetřovala drobná zranění. Pod stříškou malé tribuny leželi ranění, za šatnami pak mrtví, které se podařilo sesbírat. Celkem devět mrtvých a šest vážně raněných. Jeden z nich hlasitě nařikal a v mužích začalo růst podráždění. I Michal se přistihl, že si přeje, aby muž zmlknul. Jakkoliv a za jakoukoliv cenu.

V tu chvíli se od lesa lemujícího hraniční potok ozvala prudká střelba. A už zase všichni leželi na zemi. Od hřiště klesala dlouhá louka k toku Svídnice a dolů k bývalému přechodu. Ve svahu nad Svídnicí trčely ze země mohutné roury a armatury hraniční předávací stanice plynovodu. Z lesa za plynovodem začali opatrně vybíhat muži s puškami a od silničního přechodu se ozval hluk nákladních aut. Všem vojákům na hřišti došlo, že je to past.

„Kulometry, rychle!“ křičel jeden z velitelů čty. „Dva chci tady pod ty stromky a třetí za šatny, bude krejt silnici.“

„Vypadněte z toho hřiště! Zalezte pod ty stromky!“ řval druhý velitel a během chvíle ležela většina mužů v úzkém pruhu malých stříbrných smrků, který odděloval hřiště od louky plné mužů s puškami. Zdálo se mu, že jsou jich stovky a postupně se přibližovali. Už zahlédli nákladák se zaplachtovanou korbou, jak se pomalu blíží k předávací stanici plynovodu. První z jejich kulometů spustil.

„Mladej drž se mně!“ houkl rázně Dědek na Michala.

„V pohodě, už si umím utřít prdel sám,“ mrkl Michal na Dědka.

„Jo, ale já nemůžu chodit,“ ukázal smutně a stydlivě Dědek očima na svojí nohu. Dolní konec kalhot na kanadou mu zčernal krví a barvil sníh pod sebou.

„Ty vole!“ vyjekl Michal a za chvíli už stříhal nůžkami Dědkovo kalhoty, aby se dostal k ráně.

„Dávej pozor, to děsně studí,“ prskal Dědek, když mu pod rozstřižené kalhoty napadal sníh.

„Zchlazení ti neuškodí, fífleno,“ ryl do něj Michal, a až divil, že nepodléhá panice z krve, se kterou se potýkal. Koutkem oka zaregistroval, že Dědek poslal jeden ze svých proslulých chrchlů na větvičku a minul. Poprvé. *To není dobrý*, pomyslel si Michal.

Vypadalo to na čistý průstřel lýtky, ale Michal měl strach, o vazy v noze a bál se, že Dědek už nebude chodit. Prolil ránu Jodisolem a rozškubl obal další osmdesátky. První polštář gázy

přiložil na místo vstřelu a druhý kus posunul na rozšklebenou ránu, kde střela opustila nohu. Nebylo to nejhorší, starší střelivo do Kalašnikovů i jejich Osmapadesátek bylo k masu šetrnější, než mikroráže, používané v moderních puškách. *Nebo to lovecké co cpu do Remingtona*, napadlo Michala a udělalo se mu ještě hůř při pomýšlení, co dělají jeho střely v cíli. Za Dědkova neutichajícího brblání utahoval obvaz, krčil se před střelami, které mezi chundelatým mlázím hvízdaly a shazovaly hromádky sněhu a jehličí, a blahořečil tomu, kdo vymyslel tenhle starý armádní obvaz. Za minutu bylo hotovo. Ozvalo se mocné potažení a další Dědkův chrchel letěl na smrček. Neminul. *Zaplatřpánbůh*.

Zástupy útočníků už byly v půlce louky a trochu zpomalily svůj postup. Naštěstí ani oni nebyli profesionální vojáci, takže postupovali pomalu a špatně se kryli. Jejich převaha byla ale drtivá, navíc se zleva blížily dva nákladáky, které asi vezly posily. Michal litoval, že nemá svojí odstřelovačku. Za stříbrnými rourami plynovodu si dobře všiml velitelů, kteří útok organizovali a posílali muže dopředu. Tři sta metrů. S Remingtonem legrace, ale s Osmapadesátkou to neuměl a navíc měl hodně starý a unavený kus, se kterým bylo těžké trefit cokoliv, nad sto padesát metrů. Díval se na trubky plynovodu, které vypadaly až nepatřičně nepoškozené, a na to, jak od armatur klesá potrubí dolů ke Svídnici, když mu hlavou bleskl nápad. Začal se plazit za velitelem. Ten zrovna vysílačkou řešil ústup.

„Máme tu někde RPG?“ křičel na velitele.

„Na ten zástup je ti na hovno a na nákladáky je ho škoda.“

„Něco mě napadlo. Zemní plyn je lehčí než vzduch, stoupá,“ křičel Michal v palbě na velitele.

„A co jako? Plynovod je vypnutej.“

Michal ukázal na armatury. „Sou od podzimu zavřené a od nich trubky klesaj dolu a taky je tam vyrovnávací nádrž. Jestli nemají někde díru, zbytky plynu by měly vystoupat až na nejvyšší místo. Tam,“ ukázal na zmeť trubek, „mohlo by tam být pěkných pár kubíků.“

Velitel chvíli mlčel, pak pokrčil rameny a začal shánět střelce z pancéřovky. První útočníci byli sotva sto metrů od jejich linie, když přestal střílet jeden z kulometů. Kulomet UK 59 nebyl vzorem spolehlivosti a s léty se to nelepšilo. První muži opustili linii, aby se pokusili s raněnými ustoupit silnicí zpátky ke Kateřině. Palba, která je přibíjela k zemi, naštěstí nebyla příliš přesná.

Střelec z RPG horlivě přikyvoval hlavou, když mu Michal vysvětloval, co chce vyzkoušet. Nevěděl, jestli pancéřníkův zápal pramení z toho, že si chce konečně bouchnout, nebo

z důvěry v Michalův nápad. Pod nízkými větvemi smrčků se proplazili až k hraně louky. Michal začal střílet do mužů, kteří už byli snad jenom padesát metrů od něho. Několik z nich se zhroutilo, ale přilákal na sebe palbu a s obličejem zabořeným do sněhu začal couvat zpátky mezi smrčky. V tom se ozvala tlumená rána a zasyčení a Michal instinktivně zvedl hlavu. Z filmů měl představu, že střela z RPG letí pomalu, a vybavila se mu spousta scén, kdy vojáci skáčou do krytu, zatímco se k nim řítí střela z RPG. Black Hawk Down lhal, napadlo ho. Střele trvalo sotva dvě vteřiny, než doletěla ke změti trubek a ventilů, která se drala ze země.

Zašlehl výbuch a ozvala se rána. Michal na krátkou chvíli pocítil zklamání a začal se rychle plazit zpátky. *Musím nabrat Dědka*, připomněl si. A v tu chvíli se ozvala exploze a vzápětí druhá, mnohem silnější. Všechno zčernalo, někdo ho prohodil smrčky zpátky na hřiště a naházal mu do obličeje hromadu sněhu a hlíny, skrz kterou před sebou zahlédl červenou stěnu. A vzápětí třetí, neméně hlasitá exploze ho znovu přežehlila horkou tlakovou vlnou, tentokrát snad ještě silnější. Ležel na zádech na hřišti a lapal po dechu. Všude bylo ticho. Vedle něho leželo kolo nákladáku a snědá dlaň. Začal hledat svojí pušku. Pak se ozvalo zakřupání sněhu a ohromný hlas:

„No ty krávo!“

Otřesení, ale víceméně nezranění vojáci se začali sbírat a utíkat k prořídlé a oškubané řadě stromků na kraji hřiště. Louka před nimi byla prázdná. Zmizel z ní sníh, zmizeli cizí vojáci a zmizely i trubky předávací stanice plynu. Na silnici vedle místa, kde před chvílí byla změt trubek, se černaly dva hluboké krátery spolu s rozmetanými a ohořelými kusy nákladáků. Terén připomínal smetiště, nebo místo letecké nehody. Všude byly spousty drobných trosek a kusů něčeho, co byli před chvílí lidé. Seskládat všechno na hromadu, byl by to pult slušně zásobeného řeznictví v hypermarketu. Až vzadu, u přelámaných stromů na břehu Svídnice, byly vidět skupinky cizinců, jak se otřeseně stahují a táhnou sebou raněné. Dva zakrvácení útočníci, zjevně dezorientovaní a v šoku, zmateně přecházeli po špinavé pláni sem a tam. Hned se na ně snesla sprška střel a svalili se na zem. Michala zaujalo, jak dlouho jeden z nich škubal nohou.

„Kulomet!“ zařval někdo.

Když se ozval kulomet a k němu i několik dávek z osmapadesátek, bylo to vlastně zbytečné. Byla to střelba pro radost, oslava vítězství a vzkaz útočníkům na cestu domů.

„No abys nám nezpychl, ty Rambo,“ křenil se na něj Dědek a v očích mu svítily veselé ohníčky.

„A teď mi pěkně přerovnej obvázek, protože z těch tvejch ohňostrojů se mi trochu pocuchal.“

Začalo zase sněžit.

Prosinec 2021, Pířhovice

Zástupy vyhublých švédských pěšáků s ohněm šílenství v očích se valily přes průlomy v hradbách. Infanteristé z Dalarny i pikenýři z Norbottenu překonávali příkopy pevností přes provizorní mosty stlučené přístavními dělníky z Kalmaru a umírali rozstřílení na předprsích valů, zatímco odraná a hladová lehká jízda z Finska, hakkapelliitė, šířila nevýslovnou hrůzu mezi vesničany po celém kraji. Temný stín generalissima Valdštejna se pohyboval jako přízrak po šachovnici Evropy, a jeho oddíly plnily obyvatelstvo stejným děsem, jako protestantė ze severu. Za armádami šel věrně hlad, mor, dezertėři a zdivočelá lůza. Hořela města, sloupy ohně a kouře nejprve podepíraly nebesa jako pilíře katedrál, později je celá zakryly. Jarní tání odhalovala hromady rozkládajících se mrtvol u hradeb měst i podél křižovatek a brodů. Hlady vymíraly celé kraje do posledního žebráka. Udeřily dvě vlny moru a mizerná úroda byla apokalyptickou tečkou za celou mizérií Evropy. Nezbylo nic, kromě hladových a zdivočelých vojáků na nekonečném lovu.

Začetl se. Trávil dny zachumlaný v provlhlé a studené posteli, s petrolejkou a knihou od Kubského. Dějiny Třicetileté války v podání Englundovo Nepokojných let ho pohltily a měl pocit, že se s knihou noří do sebe navzájem. Pochopil, proč mu Kubský knihu věnoval, a navzdory nesmyslnosti, krutosti a absurditě toho, co se kolem něj dělo, si uvědomil, že lidé už přežili horší věci. Četl tak zaujatě, že zapomněl na strašlivou zimu, která svírala jeho nevytopenou chalupu.

Pokud se v duchu netoulal mapou hrůz Evropy sedmnáctého století, řešil hádanku, kterou mu Tygr s Pastýřem připravili na dveřích. Nemotorně, hrubými čarami bez oblouků, byl do dveří vyryt vzkaz. Sestával z písmen D a M, svislé zvlněné čáry a šipky doleva. Písmeno D bylo otočené, napsané jako trojúhelník a sdílelo svislou přeponu s levou nožičkou písmene M. A právě to mu vyrazilo dech. Byly to totiž jeho dětské iniciály, erb, který měl načmáraný ukradenou základovkou na dřevěném štítě, určeném k vedení rytířských válek s kluky ze

sousedních chalup. Prázdniny na vsi přelomu sedmdesátých a osmdesátých let, dechovka v chraplavém obecním rozhlase, oprýskaná plechová hvězda na návsi a čekání na pojízdnou prodejnu, okořeněné vůní Startek. Tak dávno. Zastrčená vzpomínka, kterou mlhavě nosil v hlavě jen on sám. Stejný symbol, jaký byl neuměle vyskládán z jeřabin pod Milanovo hlavou. Kdyby ten obraz nesetřel, když napůl s pietou a napůl štítivě - dobrá, hlavně štítivě - sesouval Milanovu hlavu do připravené igelitky, poznal by ho hned. To, že Tygr nebo Pastýř znali dávno zapomenutý symbol z jeho dětství, ho naplnilo strachem a pocitem, že je v Zóně úplně nahý. Vzpomněl si na hlas, který zněl uvnitř jeho hlavy, když před několika dny křičel na Pana Neviditelného a pochopil, že Zóna, nebo někdo v ní, čtou jeho myšlenky. Přehrabují se v jeho vzpomínkách, jako bezdomovec v popelnici. Nemyslet, nemyslet vůbec na nic, jenže...

Přemýšlel, co znamenají další dva symboly. Zvlněná čára a šipka zpět. Po celé řadě více, či méně bláznivých nápadů se ustálil na představě, že svislá čára je hranice Zóny a šipka ho posílá zpět. *Millere, vypadni ze Zóny. Tady je to naše! Svině!*

Neměl v povaze couvat, ani se drát vpřed. Byl spíš usedlý balvan, než kočovník. Už dávno se rozhodl, že jeho místo je tady. U Heleny.

A tak, když pomalu a do hloubky přežvykal svoje úvahy nad symboly na dveřích, vystoupil na zápraží, a s tichou podporou té staré skvrny na zdi za zády, zařval na celé údolí i lesy nad nimi.

„Nasrat!“

Odpovědělo mu ticho a ticho zůstalo i poté, co zařval podruhé. Kraj mlčel. Zafuněl, zabouchl za sebou dveře a odkulhal do ložnice.

Postel si strategicky obklopil jídlem, pitím, knihami a vstával, jen aby došel za Klepnou a obstaral ji. Byl to pro něj program na celé odpoledne, protože v poskakování s improvizovanou berlou nejevil zrovna mimořádnou zručnost. Klepnu ubytoval ve stodole u vedlejší chalupy, kde dřívější majitelé, přiměřeně bohatí Hradečáci, chovali v lepších časech poníka pro dceru. Bylo tam několik balíků sena a pytlů se dvěma druhy obilí. Klepna žrala jen jedno z nich.

„No jo holka, budu si muset o tobě něco nastudovat,“ drbal se Miller ve vousech cestou do chalupy u stodoly. Vylomil dveře a za chvíli se přehraboval cizí knihovnou. Našel dvě knížky o chovu koní. Krátký záchvat stesku po zmizelém světě, který v něm vyvolaly rodinné fotky vystavené na krbové římse, i plyšák na gauči, zahnal konfiskací lahve whisky. Až večer u láhve zjistil, že knihy o koních zapomněl v sousední chalupě.

V noci ho vzbudila zima a cítil jemné vibrace, které se zdály vycházet zpod jeho hrudní kosti a stoupaly do vzduchu nad peřinou. V první prozaické vteřině pomyslel na infarkt. Ale vibrovala jím energie, která z něho vycházela. Zaplavily ho smíšené pocity, strach z toho, co se s ním děje se míchal se zvláštním pocitem přívalu energie a spokojenosti. Připadal si jako bezdrátová nabíječka. Z okna do ložnice chvílemi pronikala sílící barevná záře, krásná a přitažlivá. Chvílemi zhasínala docela, a pak se zase vracela. Až druhý den ho zpětně udivilo, že mu ani na chvíli nepřišel na mysl Tygr. Pořádně nevěděl, jak se dostal z postele, ale najednou stál ve starém svetru a merinových spodkách před chalupou. Strašlivě mrzlo a nebe zmizelo. Nad hlavou měl průhled do celého Vesmíru, křišťálově jasný a čistý, jen chvílemi něžně zakrývaný jiskřícím kouřem jeho dechu. Hvězdy tvořily pergamen s drobným textem a zdály se být na dosah. V bolestném záklonu se až bál, že do Vesmíru spadne, do té černé propasti nad jeho hlavou. Ucítit příjemnou závrať a zdálo se mu, že nic neváží. Na chvíli se přidržel zábradlí, aby se do nekonečné hloubky nad sebou nezřítil. Dýchal stále pomaleji, ale zhluboka. Vlhkost z dechu se mu srážela na vousech a pomalu mrzla. Na kůži cítil nesnesitelný mráz, ale uvnitř mu bylo teplo. Před ním byl platinový pruh sněhové pláně, oddělený černým zubatým stínem lesa od jisker hvězd na obloze.

Pak platinou probliklo červené světlo, o kus dál tyrkysové, pod sněhem v ladné křivce projela modrá zářící střela a zanikla ve žlutém záblesku. A pak další a další, v různých barvách a dráhách. Postupně se sních začal rozsvěcet neuvěřitelnou hrou barevných světél, tvořících fraktály, zborcené plochy a hypnotické víry neskutečné krásy. Sních se stal skleněným a byl prolitý organickým ohněm. Rojila se před ním světla skládající obrazce a symboly, pohled do nejkrásnějšího kaleidoskopu, zářivá halucinace. Mluvil s ním sám Vesmír a Miller okouzleně naslouchal. Do široka se usmíval a stalaktity ledu na vousech, se s tichým cinknutím zlomily vždy, když pohnul svaly v obličeji. Bylo mu horko a v očích mu zářily hvězdy celého Vesmíru. Pomalu se mu vypalovaly do sítnice, a aniž by to věděl, jejich mapa v něm zůstala už navždy. Netušil, jak se dostal do postele a ráno se s podezřením i trochou studu zadíval na poloprázdnou láhev Ardbegu, kterou včera ukořistil v sousední chalupě. Noční zážitek nejprve připsal účinkům obsahu láhve a hned se na ní zadíval s větším uznáním a respektem.

Jenže sních na pláni před chalupou mu vyrazil dech. Zůstaly na něm pomalu blednoucí obrazce barev, asi jako kdyby někdo vzal tonery z barevné tiskárny, a jejich obsah náhodně a naráz vysypal na větrnou sněhovou pláň. Rozhodl se sních prozkoumat. Otočil se pro boty a hrábl za

dveře pro berli, když koutkem oka zaregistroval pohyb. Bleskově se otočil a na protějším okraji louky uviděl zajíce, který právě vyhopkal z lesa. V první vteřině se usmál, a ve druhé už se sháněl po svém Coltů. Kousek čerstvého masa by se mu zatraceně hodil. Pak se zarazil.

Zajíc bláznivě skákal v barevném sněhu, zapomněl na svojí ostražitost a vyhazoval a vířil barevný sníh. Řádl, jako smyslů zbavený, plný radosti, opojení a energie. Byl to absurdní, hezký a přitom trochu děsivý pohled. Ve sněhu něco bylo. Asi mnohem lepší model, než v jeho láhvi skotské. Zajíc doslova protančil do středu barevných obrazců, do místa kde se všechny pruhy barev protínaly a byly nejintenzivnější. Do místa, kde někdo upustil na sníh obsah barevných tonerů.

Až k chalupě proniklo dětsky naříkavé zaječení zajíce, který najednou seděl po břicho zabořený ve sněhu a marně se snažil osvobodit. Cukal sebou, pokoušel se o výskok, ale pevně vězel v červenomodré pasti. Sníh ho postupně pohlcoval a Miller si nebyl jistý, jestli od místa, kde se odehrával zajícův konec, odletuje červený sníh, nebo to odstříkuje jeho krev. Za chvíli zajíc zmizel v barevném sněhu a jen vítr honil pestré vločky po pláni.

Odpoledne to bylo mnohem horší, když se scéna opakovala se srnou. Bojovala déle a její konec byl mnohem bolestivější. Stál na zápraží a pozoroval umírání srny v dalekohledu s Coltem opřeným o zábradlí. Barevný sníh v mnohočetných, pokroucených výhoncích stoupal po jejích nohách a srna, jako hmyz přilepený na pryskyřici, stupňovala své úsilí vytrhnout se té popínavé nádheře, která jí pohlcovala. V jedné chvíli se jí podařilo na vteřinu vytrhnout zadní nohu z objetí zářivých barev, ale hned se zableskla holá tkáň pod strženou kůží, kterou sníh pevně držel. Vzápětí se vzhůru vymrštil další barevný šlahoun a chytil srnu ještě o něco výše. Sníh, v noci plný ohně, teď připomínal spíše rostlinného predátora, nebo zuřivého hlavonožce. Miller přemýšlel, že zkrátí srně utrpení, několikrát vzal pušku do ruky, dokonce ji natáhl, ale kromě strachu z hluku, který by způsobil u své chalupy, jasně cítil, že by zabitím kořisti někoho rozzuřil. Bylo mu smutno. V podvečer se zvedl silný vítr a za chvíli byla louka opět bílá, beze stop po barvách i dvou nešťastných tvorech. Hodovní stůl byl uklizený a byl na něm čistý, zářivě bílý ubrus.

Noha se mu hojila až zázračně, necítil žádnou bolest a dny utíkaly jako v mlze. Kolem chalupy bylo přes den ticho a klid. V noci někdy zvenku slýchal zvuky pohybu, šustění rychlých nožek i opatrné našlapování silných tlap, které mu pronikalo do spánku a mísilo se s podivnými sny. Občas se ve snech propadal do dalších snů a střídal je jako barokní varhaník rejstříky varhan. I

když některé zvuky, které přes okenice pronikaly z nočního lesa, byly jasně posledními zvuky umírajících tvorů z tohoto i jiných světů, nechávaly ho podivně klidným a odevzdaným. Jedině o Klepnu měl někdy strach. Jindy přemýšlel, jestli klidná apatie, s níž reagoval na občasná neviditelná dramata kolem jeho domu, není součástí jejich plánů. Ukolébat pozornost, a pak... *Svině!*

Jenomže ani v dalších dnech se nedělo nic mimořádného. Snil, mrznul, a srůstal. Rutina číst, spát, něco si ohřát na malém dřívkáči, zajít za Klepnou a zase spát a to vše v různém pořadí a v různých denních dobách. Začínal si připadat jako zvíře v brlohu v zimním polospánku. Přemýšlel, jestli se časem promění v medvěda a docela se mu ta myšlenka zalíbila. *Medděd, Miller Meddēs*, mazlil se v duchu s těmi slovy a jakoby se rozpouštěl ve tmě a chladu kolem. Jenom pravidelné chození za Klepnou ho udržovalo v mírné bdělosti a tempu.

Až do dne, který možná byl Silvestrem, nebo Novým rokem, nevěděl. Ostatně neslavil je ani Předtím. Vrátil se od Klepny až za tmy. V předsíni mu se zařinčením upadly klíče na otlučenou dlažbu a zmizely pod lavicí. Nemohl je ve tmě najít, šátral poslepu po podlaze, když se dostavil neodbytný pocit, že by si měl pospíšit. Ze zvyku rozsvítil baterku. Ve chvíli, kdy stiskl vypínač, mu došlo, že baterka se asi nerozsvítí a o další zlomek vteřiny později mžoural jako překvapený krtek na světlo. Svítlna fungovala. Chvíli se nic nedělo, ale Miller cítil, že je něco špatně. Trhl sebou, když zvenčí uslyšel podivné šustění, potom zapraskání stromu, následované sérií tichých úderů do dveří. Jako když babička usíná u starého šlapacího šicího stroje, látka jí vyklouzává z ruky a jehla ještě několikrát projede naprázdno. Zhasl baterku a nastalo opět ticho. Klíče držel v roztřesené ruce a bál se nadechnout.

Pokusil se co nejtíšeji strčit klíč do zámku, ale po tmě se mu nedařilo napoprvé nahmatat ten správný. Čekal, že se každou chvíli dveře rozletí a cosi vtrhne dovnitř. Něco hladového, studeného a cizího, co ho bude zaživa požírat a s tlamou plnou jeho vnitřností přitom šeptat strojovým hlasem: *Svině!*

Další klíč nešel do dírky. A ani ten další ne. Už svého nočního hosta cítil na zápraží. Vlhký a těžký pach se protahoval škvírou pod dveřmi a zkoumavá mysl si zvenku prohlížela kliku dveří. Bude to jenom okamžik, než pochopí, jak se s ní zachází. Pařát s drápy, za nimiž hnije maso mnoha nešťastných bytostí, už bere za starou mosaznou kliku.

Pravou rukou uchopil svoji pistoli, palcem natáhl kladivo, a levou se konečně trefil do dírky správným klíčem. Pomalu zamknul na oba západy. Pak vydechl a couvl od dveří. Kulhal do ložnice a přemýšlel, že půjde spát do sklepa. *Ale k čemu by to bylo dobré?*

Sesunul se na postel a vypustil kladivo pistole. Odstrčil Nepokojná léta a zůstal nešťastně sedět. V posledních několika dnech, měl pocit, že všechno jde výborně, noha srůstá, cítí se dobře, zvenku snad snící ale uvnitř plný zvláštní energie, zatímco okolo jeho chalupy je klid. Jakoby to všechno předtím, ti mrtví, úprk ze Zóny, ta nehezka ZOO a světla na obloze i na sněhu, byl jenom sen, nebo spíš trapný omyl, kterého se Matka Příroda dopustila v přechodném stařeckém pomatení mysli. *Tento politováníhodný omyl se nám stává jednou, nanejvýš dvakrát, za miliardu let... Leda hovno.*

Ráno se odbelhal ke dveřím, otevřel je a hned ho to praštilo do očí. Dveře byly plné nevelkých, černých ostnů. Nožem vydlobal jeden z nich, který se shodou okolností zabodl přesně do středu vyrytého písmene D, a zamračeně si ho prohlížel. V ruce držel jehlu, zdála se být z černého, nesmírně pevného skla, dlouhá asi šest, sedm centimetrů, přičemž byla do půlky zabodnutá do dřeva dveří. *Co je zase tohle, doprdelekurvapráce?*

Z lesa zaslechl tichý, škodolibý smích. Vyjekl, zmizel v chalupě a zabouchl za sebou. Pak se uklidnil.

A pak, asi ke konci druhého lednového týdne, se rozhodl, že se konečně pokusí doručit paměťové karty Kubskému, a zjistit, co nového se děje mimo Zónu. Pořád ještě trochu kulhal, ale žádné bolesti ho netrápily a na noze už mohl stát docela jistě.

Leden 2022, Krušné hory

Na zasněžené náměstí horského městečka přikodrcala zelená V3S a ze dveří spuljezdce seskočil zachmuřený kapitán Bělský. Mávl na dozorčího u školních dveří a za chvíli vojáci vynášeli bedny a krabice z korby nákladáku, který po stoupání na kopec vypadal jako starý kůň po svém posledním dostihu. Sice na štábu praporu v Mostě vyžebal nějakou výzbroj, a další posily dostal slíbené, ale nikomu se nepodařilo zjistit, odkud se v jeho rotě objevil podplacený oddíl minometů. V celé struktuře armády nastala panika. Deset podplacených, či donucených zrádců, by nepředstavovalo takový problém, jako fakt, že měli k dispozici převzácné armádní

minomety s municí, které zatím nikomu nechyběly. Všem bylo jasné, že zrada musela sahat dost vysoko ve strukturách armády. Improvizovaná vojenská kontrarozvědka rozjela vyšetřování, a co jí chybělo na moderní technice, právním rámci i vybavení, nahradila tradičními a osvědčenými metodami. Ve sklepích nenápadných domů litaly vyražené zuby po špinavých podlahách, na plesnivých stěnách se objevily dekorace z cákanců krve a mnoho lidí poznalo, jaký je to pocit, mít pod nehtem zaražený hřebík. K ničemu to ale nevedlo

Michal pozoroval náměstí z okna, u kterého psal svůj nekonečný dopis Kláře. Byl zvědavý, co to nosí vojáci z nákladáku, ale nebyl natolik zvědavý, aby kvůli tomu vyšel z chladu páchnoucí třídy na mráz na chodbě. I tak co chvíli musel Dědkovi doběhnout pro řídké kafe, namočit ručník, kterým si chladil nohu, potom zase pro čaj a pak se jít podívat do kuchyně, co bude k obědu (*fazole nebo kroupy, co jinýho asi?*).

Po akci v Brandově byl povýšen na desátníka, což mu bylo srdečně jedno. Bělský ho začal zvat na jednání svého malého štábu. První dny po bitce v Brandově byly plné vzrušení a všudypřítomná hladová zimní ospalost na chvíli pominula. Pohřbívali mrtvé a zapomínali na ně ve chvíli, kdy jim zmizely puchýře z kopání ve zmrzlé zemi. Probíhaly hádky o tom, co to vybuchlo v nákladácích, rodily se privátní hrdinské historky a počty virtuálně zmasakrovaných nepřátel postupně rostly bezmála do tisíců. Celá událost ale měla mnohem větší ohlas dole v podhůří, a vratká státní správa se rozhodla jí naplno využít.

Když chybělo teplo, potraviny, i léky, bylo těžce zkoušené obyvatelstvo nakrmeno propagandou. A fungovalo to. Zrodil se příběh o Bitvě na hranicích a statečných Hraničářích, kteří ubránili Sněžnou bránu před přesilou útočníků. V přeplněných studených místnostech si lidé namačkaní kolem provizorních kamínek, plných hořících PET lahví s uhelným mourem a papírem, vyprávěli o Zázraku na horách. Půlhodinová směšná bitka, která začala průšvihem, se během několika týdnů stala v podhůří událostí, která z Leonidovy obrany Thermopyl učinila drobnou hospodskou šarvátku. Objevilo se první světlo v beznadějně tmě, a alespoň část lidí se zase začala cítit, jakou součást většího celku, který navíc není nutně odsouzen ke zkáze. Tehdy se také poprvé objevili potulní vypravěči zpráv, interpreti novodobých kramářských písní s puncem středověkých minesengrů i hospodských harmonikářů. Jejich životnost byla krátká, protože často končili kulkou lupičů na cestách, nebo podezíravé domobrany. Přesto jejich význam rostl a patřili mezi vzácné atrakce dlouhé zimy.

Na studeném kopci u hranic nikdo o legendě, ve které hráli hlavní roli, zatím nic netušil. Jejich život se dál točil mezi zimou ve sněhu a zimou ve smradu zrekvírované budovy školy. Heroická nálada prvních dnů po bitvě ale jedné noci definitivně zmizela.

Rozstřílená těla deseti mrtvých mužů, kteří obsluhovali minomety, byla pro výstrahu pověšena při vjezdu do městečka, poblíž kapličky. Visela za nohy jako popravený Mussolini na benzínce v Miláně a led se sněhem je postupně halil do bílého rubáše. Bělský byl sice zprvu proti, protože neviděl valný důvod věšet mrtvoly k cestě, na které byl zanedbatelný provoz, a vůbec mu to celé přišlo barbarské, ale rychle pochopil, že pro morálku vojáků to bude dobrý signál.

Jenže třetí noc některá zmrzlá těla z improvizovaných šibenic zmizela. Jenom pár metrů od nich se táhla obranná linie napříč hřbetem hory. Vedl tudy jediný snadný přístup do městečka, byly tu umístěny i minomety, a služby na tomto stanovišti patřily mezi ty nejhorší a vojáky nejvíc nenáviděné. Na otevřeném hřbetu příšerně foukalo a hlídky málokdy vystrčily nos ze zákopů. Na jednu stranu se nikdo nedivil, že se stráže příliš nevěnovaly tomu, co se děje za jejich zády. Jenže představa že někdo, nebo něco, v tichosti sebere a odnese čtyři lidská těla sotva pár metrů od hlídajících vojáků, šířila mezi mužstvem strach. V noci, kdy těla zmizela, bylo navíc jasno a bezvětrí. Teploty klesly k mínus dvaceti stupňům a ticho se klenulo nad celým kateřinským kopcem. A během této tiché noci se ztratila těla čtyř mužů tak nenápadně a tiše, že hlídka umístěná sotva deset metrů od šibenice zjistila jejich zmizení až za úsvitu. Na vojáky padla tíseň a sotva se našel někdo, kdo by si nevzpomněl na zmasakrovaného desátníka Nováka. Kapitán Bělský se svým malým unaveným štábem, si při obhlídce místa všiml, že provazy, na kterých těla visela, nejsou uříznuté, ale utržené. Ze stop u šibenice nebyl nikdo moudrý, mohly patřit komukoliv. Bělský se v duchu přistihl, že je za otisky podrážek vlastně vděčný. Představa, že by ve sněhu našli stopy *Něčeho* se mu ani trochu nelíbila.

„Tady nic nevymyslíme a je strašná zima,“ otřásl se četař Mikulka a Bělský mu byl vděčný. Přikývl, a celá skupinka zachumlaná v kabátech se husím pochodem brodila zasněženou ulicí zpátky k náměstí. *Musím zavést pracovní povinnost a začít čistit ulice. Trochu to zvedne morálku*, uvažoval Bělský, zatímco proklínal sních, do kterého právě zapadl do půli stehna. Přemýšlel nad variantami, které by vysvětlovaly zmizení těl.

Těla mohl ukrást někdo, kdo je chtěl pohřbít. Tedy někdo zvenku. Pak by ovšem musel proniknout za obrannou linii na kopci a potom i s těly zpět. To bylo skoro nemožné. Pravděpodobnější se mu zdálo, že těla vzal někdo z městečka a v duchu se mu vynořil nepěkný

obrázek lidské nohy trčící z velkého hrnce na kamnech, i obraz anatomické studie, ve kterou někdo před pár dny přetvořil desátníka Nováka. Obyvatelé Kateřiny byly ještě hladovější, než jeho vojáci. S hladem se ale všem zlepšil čich a Bělský pochyboval, že by bylo možné vařit maso, aniž by o tom sousedé nevěděli. A konečně ho napadlo, že zmizení těl nějak souvisí s množícími se zprávami o zvířatech, která se jako duchové vynořovala z lesů, nikoho si nevšímala, ale nešla ani zastřelit. Hladové vojáky tím přiváděla k šílenství a už musel udělit několik kázeňských trestů, aby vojáci neplýtvali střelivem a neprozrazovali svoje pozice. Naštěstí snížení denního přidělu o třetinu byl trest, který mezi vojáky budil hrůzu a dokázal rychle získat respekt mužstva mnohem účinněji, než vyčerpávající řvaní.

Po návratu do školy si dopřál řídký grog a přijal průzkumníky, kteří se právě vrátili od hranic. Jeho vojáci prošli Brandovem, celým Olbernhau až k Reukersdorfu a nikde nenarazili na živou duši. Nepřátelé se stáhli do vnitrozemí. To byl další důvod ke znepokojení, protože kapitán nevěřil na snadná, zázračná a trvalá vítězství. *Něco chystají...*

Když Bělský zpoza svého stolu pozoroval zmrzlé a unavené průzkumníky, jak se s očima upřenými na jeho vonící hrnek nedokáží pořádně soustředit na hlášení, nechal každému udělat grog ze svých zásob. A pořádně silný. Jeho pobočník pobouřeně zvedl obočí a tím Bělskému definitivně připomněl, že musí tuhle rozmazlenou krysu také poslat do sněhu. Někam, kde fouká nejvíc. K šibenici.

Na noc naplánoval razii po všech kateřinských domech. To maso se musí najít. *Maso...* otrásl se, když mu došlo, že o mrtvých vojácích už uvažuje výhradně v kontextu potravy. Chvilí se v sobě pokoušel vyvolat rozhořčení, a odsouzení toho, kdo by jedl maso člověka. Místo jasných morálních apelů se mu ale hlavy cpaly jenom představy talířů pečeného masa a v ústech měl náhle mokro. Raději toho nechal.

Z Mostu přivezl dalších pět kulometů, střelivo a hovězí půlku, která na rotě vyvolala největší pozdvižení. A konečně lepší vysílačky. Rozhodl se zřídit trvalá strážní stanoviště v Mníšku, Brandově a Kalku a vybudovat obrannou linii dole v Nové Vsi u bývalého blázince, jehož chovanci se na podzim rozutekli po okolí, aby pak z větší části umrzli v okolních lesích. Na úseku, který mu byl svěřen, si právě přechod mezi Novou vsí a Deutschneusdorfem vyhodnotil, jako nejpravděpodobnější místo vážně míněného útoku. Dlouho do noci maloval do mapy špačkem tužky a neustále musel krotit své touhy po dalších kilometrech ostnatého drátu, dalších kulometech a opevněných stanovištích. Snil o betonových pevnůstkách, kryjících

nepřetržitou řadu překážek bočními palbami, a záviděl předválečné armádě, která na konci třicátých let budovala opevnění. Jeho prostředky byly žalostné. Čím dál zřetelněji si uvědomoval, že případný útok musí být zastaven na hranicích, protože na rychlý přísun záloh a pohyblivou hloubkovou obranu se nedá spoléhat. Byl zoufalý nedostatek paliva a cesty byly špatně průchozí. Na druhou stranu zalesněná horská krajina umožňovala lepší obranu, než uhelné pánve pod horami. Začal přemýšlet nad argumenty pro jednání na štábu v Mostě. Nakonec dokončil své úvahy a hned se pustil do realizace svých plánů.

Domek benzínky v Mníšku byl postupně přebudován na strážní stanoviště trvale obsazené družstvem s kulometem. Stěny byly zesíleny starými panely, vytrhanými z nedaleké cesty a kulomet umístěný v rohu budovy měl most přes Svídnici i dlouhý úsek říčky pod dokonalou kontrolou. Při opírání betonových panelů o stěnu pumpy bohužel přišel jeden z mužů o dva prsty.

V Brandově nechal pokácet řadu stromů u cesty mezi hřištěm a zničenou předávací stanicí plynovodu. Padlé kmeny zatarasily silnici a zlepšily palebné pole. Část dřeva použili na zpevnění okopů. Strážní stanoviště umístil v malém domku předávací stanice, který zázrakem přežil výbuch. V Kalku dlouho nemohl najít vhodné místo pro umístění palpostu, až nakonec zvolil kostel se hřbitovem na návrší, ze kterého byl přehled nad celým okolím. To se setkal s velkým brbláním vojáků, protože jen kousek od kostela byl zámek, přebudovaný na hotel a skýtající více tepla a pohodlí, než stará studená stavba. Jenže z něj nebyl výhled a navíc měl být brzy zaplněn uprchlíky ze Zóny, kteří byli postupně odsouváni z měst, aby se obyvatelstvo trochu nařídilo, a na jaře bylo na venkově dost lidí pro polní práce. Když si prohlédl solidní kamenné zdi kostela a věž s výhledem po celé hranici, byl spokojený.

Mezitím vojáci natahovali klubka ostnatého drátu podél Svídnice v Nové Vsi a kapitán se dlouhé hodiny brodil sněhem mezi okolními chalupami, než našel dvě místa pro kulomety, které pokryjí boční palbou skromnou hraniční překážku a zároveň budou krytá před přímou palbou zpoza hranice. Koncem týdne měl dostat nového řídícího palby minometů, který zaškolí obsluhy. Bělský si připomněl, že jeho prvním úkolem bude propočítat palebné prvky do prostoru překážek na Nové Vsi. Do areálu opuštěného blázince, který stál přímo na hranici, se měly do jara nastěhovat desítky lidí z vnitrozemí, a tak pro svoje vojáky zabral muzeum dřevěných hraček. Skvěle hořely v kamnech.

Bělský byl spokojený, když pozoroval, jak jeho rozsáhlá aktivita dala vojákům zapomenout na zmizelá těla ze šibenice i jejich mrtvé kamarády. Únava není přítelem nímraní se ve vlastních pocitech. Navíc měl slíbeny skromné posily z vnitrozemí a v duchu dál plánoval posilování své obranné linie, Bělského linie, jak o ní v duchu uvažoval. Náladu mu kazilo pomyšlení na zmizelé maso čtyř mužů ze šibenice i řezničina spáchaná na Novákovi. Přestože znovu prohledali celé městečko, nic se nenašlo. Prostě vůbec nic. A co víc, pohledy jeho obyvatel byly natolik hladové, že si byl Bělský jistý, že tito lidé v posledních dnech neměli pořádné jídlo. Maso schováš, ale předstírat šílený hlad je jiná liga. Naštvaně pátrání odvolal.

Většina mužstva měla pocit, že po masakru v Brandově je vše vyhráno a Bělského nadšení z budování obranné linie v horách nijak nesdílela. Mrzlo a prošlapané cesty brzy zavál sníh. Změnu přinesl až koník, kterého k obranné linii na hřbetu před městečkem přivedl farmář, který se stále nepochopitelně vytrvale držel na svém maličkém statku na Pachenkově. Se slzami v očích držel za uzdu nevelkého vyhublého hucula a prosil překvapené vojáky, aby ho zastřelili. Nemohl koně uživit a neměl srdce koníka, který se třel hlavou o jeho rameno, utratit. Velitel stráží chvíli překvapivě zíral na zarostlého muže a v hlavě mu vířila zmatená koláž obrazů pečeného koňského masa, smutných očí koníka i farmáře, s představou toho, jak vystřelí na sněhu zvířeti mozek z hlavy. Nebyl žádný tvrdák a třásla se mu trochu ruka.

„Jmenuje se Arnošt,“ řekl nejistě sedlák, snad aby řeč nestála.

No tos mi to ulehčil, pomyslel si desátník a rozpačitě natáhl Osmapadesátku.

„Bělský říkal, že by se nám hodil kůň,“ řekl do ticha jeden z vojáků, který celou scénu nesel stejně těžce, jako desátník a farmář.

„Fakt? A jo vlastně,“ zalhal desátník, i když všichni věděli, že Bělský o koni určitě nic neříkal. *To zas bude průser...*

Farmář se vracel celý šťastný, s krabicí svíček a nechutných vojenských konzerv, a akvizice koně nakonec slavila na štábu úspěch, protože Bělskému se náhodou kůň do jeho plánů opravdu hodil. Jméno Arnošt upadlo v zapomnění. Zprvu ubohý zjev koníka mu získal ironickou přezdívku Phar Lap, která mu už zůstala. Tahal improvizovaný dřevěný pluh mezi Kateřinou a Novou Vsí, a vozil zásoby na strážní stanoviště dole v Brandově, i do Mníšku a Kalku. Brzy se stal miláčkem roty a jeho přítomnost zvedla všem náladu.

Funkci jeho vrchního ošetřovatele převzal Dědek, který se na přelomu ledna a února postavil na nohy. A i když se už nikdy nezbavil kulhání, pajdal na kratší vzdálenosti vcelku čiperně, hlavně tehdy, pokud byl na konci jeho cesty nějaký zajímavý drb, něco k jídlu nebo trocha samohonky. Stal se i novým pobočníkem Bělského a sám sebe s hrdostí tituloval jako „vrchní štolba“ a „pucflek“. Svoji energii a schopnosti improvizace dělil spravedlivě mezi potřeby Phar Lapa, svého žaludku a prací pro kapitána Bělského, a to přesně v tomto pořadí. Spokojení byli všichni tři.

Michal dostal nového pozorovatele. Dědka vystřídal bývalý učitel Maňák, pro svojí drobnou postavu přezdívaný Maňásek. Vycházeli spolu dobře, i když Dědek na něm nenechal suchou nit. Ke konci ledna, z lesa zmizela většina zvěře, ale přibyli bubáci, jak začali vojáci říkat zneklidňujícím obrazům zvířat odjinud. Na hranicích byl klid.

Začátkem února prožila kateřinská rota další rušnou noc. Předcházela jí porada v Bělského kanceláři. Ze sklepa vedle školy se ztratily další zásoby. Navzdory tomu, že po poslední krádeži nechal Bělský vyměnit zámek ve dveřích, a klíče od skladu měl od té chvíle jenom on sám u sebe. Zmizela bedna ovocného sirupu a dveře byly opět bez poškození. Bělský s Dědkem prolezli celý sklep a zkontrolovali dveře se zámkem.

„Musí tu být ještě nějaký jiný vchod,“ přemýšlel nahlas Dědek, který mlčel, jenom když spal, pokud ovšem nemluvil ze spaní. Bělský to nekomentoval, ačkoliv myslel na to samé. Pečlivě, jak jim to jenom baterky dovolovaly, prohlíželi starý sklep. Sestával ze dvou klenutých místností, spojených kratičkou chodbou s několika schody. Z horní místnosti vedlo šikmo vzhůru malé zamřížované okénko, které sklep větralo. Mříž byla neporušená a okénko příliš malé na to, aby se jím někdo protáhl. Dolní místnost byla plná starých krámů, na rozdíl od té horní, ve které byl sklad. Vše bylo přikryté vrstvou prachu a pavučin. Dědkovi se v rohu dolní místnosti na chvíli zdálo, že cítí průvan, ale hromada starých krámů a masivní dubová almara v rohu naznačovaly, že tudy nikdo chodit nemůže. Skříň byla prázdná a její zadní stěna byla pevná a nedotčená. Zkusili s ní pohnout, ale nehnuli s ní. Bělský se rozhodl sehnat fotopast.

O dvě hodiny později, již na prahu noci, se Dědek vydal zkontrolovat Phar Lapa. Koník celý den tahal pluh a Dědek se šel podívat, jestli ho vozka vyhřebelcoval a vytřel opravdu do sucha. Provizorní stáj byla zřízena v suterénu zadní části budovy bývalého hostince Horský domov. Už když přicházel ke stáji, slyšel ve tmě nepokojné pofrkávání a sílící ržání svého chlupatého

kamaráda. A když ve světle baterky uviděl vytrženou petlici od vrat, zapomněl na opatrnost a vzkypěl v něm vztek i strach o koně. Popadl do ruky kus dřeva jako obušek a rozrazil vrata.

Vteřinu mu trvalo, než se ve tmě stáje zorientoval. V boxu za koněm stála nějaká bílá, obrovská postava, která se sápala po koni, který zuřivě dozadu kopal kopyty, a úspěšně tak bránil podivnému stvoření, aby se k němu přiblížilo.

„Ta hajzle!“ vystartoval Dědek, zapomněl na svojí nohu, a vší silou přetáhl vysokého tvora přes záda dřevem. Stihl to ještě jednou, než se v rozklepaném a slabém světle baterky na vteřinu mihly bílé oči a Dědek se po strašlivém úderu válel v hromadě sena. Řval jako tur, i když měl pocit, že má vyražený dech a zlámaná žebra. Postava se k němu otočila a natáhla po něm dlouhou, silnou končetinu s obrovským drápem. Ačkoliv se to zdálo nemožné, Dědek začal řvát ještě hlasitěji. V tu chvíli se Phar Lapovým kopytům konečně podařilo najít cíl a vší silou svého houževnatého těla nakopl bílý přízrak do zad. Stvoření úder neustálo a spadlo do sena vedle Dědka. Ten ke svému neustávajícímu řevu začal do otřeseného tvora, který se vedle něj zmítal, usilovně bušit svým kusem dřeva. V tu chvíli se postava opět vztyčila, zároveň se dokořán rozlétly pootevřené dveře, a celý prostor zalilo světlo. Stájí zaduněl výstřel, bílý přízrak se vrhnul proti hlídce, která právě dorazila přivolána Dědkovo řevem, srazil oba muže na zem a vyběhl do tmy. Utíkal dolů od náměstí uličkou, kterou se dříve chodilo na zrušený a na podzim opět obnovený hřbitov.

O chvíli později v místnosti dozorčího, kam se nacpali snad všichni chlapi z posádky, Dědek kapitánu Bělskému dokola vyprávěl, co se stalo. V jeho vyprávění měla příšera nejméně tři a půl metru, jestli ne čtyři a dozajista teď někde chcípá ve sněhu, protože dostala od Dědka šíleně naloženo. Jeho hrdinské vyprávění přerušilo zadrnčení polního telefonu z opevnění na hřbetu před městečkem. Ze šibenice zmizela další dvě těla.

Začátek ledna 2022, Jizerské hory

Poprvé usedl na Klepnu se vzorně nasazenou uzdou – trénovali to několik dní – a za úsvitu vyrazil. Opíral se o svůj batoh, který připevnil dozadu na sedlo, a rozhlížel se po okolí, se směsí zvědavosti, očekávání a strachu. Rozšafné tempo určovala Klepna, ostatně Miller neměl v úmyslu jí do něčeho nutit. Byl rád, že se veze a způsob i tempo nechal na koňovi.

Měl v plánu dojet na Klepně do středu Nové Vsi nad Nisou, kudy procházela hranice Zóny a kde zaparkoval v garáži opuštěného domu auto. Klepnu chtěl nechat v nějaké příhodné stáji, kůlně, nebo garáži s trochou sena, jehož zasněžené balíky byly vidět na loukách kolem vesnic. Odtud by pokračoval policejním autem a spojil se s Kubským.

Projížděli opuštěnou zimní krajinou, beze stop života a zprvu i jakýchkoliv podivností. Když si ale v dalekohledu prohlížel vzdálené louky ve stráních nad Tanvaldem, všiml si na jedné z nich pestrých barev a před očima se mu na okamžik promítl obraz živého masa pod strženou kůží, i bělmo očí bojující srny. Otřásl se, odložil dalekohled a zamlaskal na Klepnu.

Třináct kilometrů od chalupy do Nové Vsi jim nakonec zabralo poctivých sedm hodin. Klepna se zase bořila, až se Miller nohama ve třmenech občas dotýkal povrchu sněhu. Chvillemi se před koněm styděl, a kdyby věřil své čerstvě zhojené noze, slezl by dolů a brodil se sněhem vedle koně. Klepna ale brala nepohodlí se stoickým klidem, a pokud jí nechal jít jejím tempem, vypadala spokojeně. Ostatně za poslední týdny se pěkně zakulatila a srst se jí leskla. Na kruháku v Tanvaldu – je možné, že tudy před nějakými deseti týdny projížděl autem? – ho praštily do očí spálené budovy Lidu a Penny. Černé zkroucené plechy, pokryté popraškem sněhu čnely k šedé obloze v abstraktní černobílé kompozici. V duchu doufal, že by tu mohl najít nějaké užitečné věci, nebo snad i něco k jídlu.

Stál s koněm na parkovišti, mezi několika opuštěnými auty, povaleným billboardem a roztahanými překocnými vozíky a nevěděl, na co čeká. Opatrně se rozhlížel na všechny strany a celé místo na něj působilo tísnivě. Tady to vypadalo úplně marně a neužitečně. Připadal si jako figurka Kena (*Ken Hezoun*, zašklebil se v duchu) v neuklizeném dětském pokojíku. Všechno okolo byly hračky, které zlobivé dítě v záchvatu vzdoru rozházelo a rozšlapalo. Toporně seskočil z koně a už předem se děsil toho, jak se bude hrabat zpátky do sedla.

Stál před hromadou trosek a sněhu, která bývala vchodem do Lidlu a vítr mu přinesl utrženou stránku z letáku. Řecký týden – jo, ano, to byla poslední akce v obchodě, než se všechno podělalo. Olivy, sýr feta, jogurty a Retsina. *Panebože...*

Nakoukl k haldě trosek, zvedl pár plechů, marně se pokusil dostat do prodejny, ještě jednou se rozhlédl a pokrčil rameny. Ztráta času, tady nic nesežene. Přivedl koně k zasněžené hromadě u zničeného přístřešku na vozíky. Nakupený sníh mu poslouží jako opora ke zdolání hřbetu Klepny.

Noha mu s hlasitým zapraskáním projela sněhem a až po koleno v něm zmizela. V první chvíli se lekl, že jeho zlomenina povolila. Hned si ale uvědomil, že se na hromadu postavil zdravou nohou, ani že nezapraskala jeho noha, ale něco pod ní. *Zase nějaká pitomá PETka*, napadlo ho.

Vytáhl nohu a vzápětí shrnoval sních z hromady a bojoval s nutkáním zvracet. Pak prohrál a snídaně z něj lítala, až Klepna se znechucenou noblesou otočila hlavu. Noha mu projela otevřeným zmrzlým hrudním košem nějakého ubožáka. Bylo jich tu spousta. Voskové figuríny v několika vrstvách pod sněhem, které ještě nedávno byly živými lidmi. Uklidnil se, zalitoval svojí už tak mizerné snídaně, která teď chladla ve sněhu s vyčítavým obláčkem páry mizející k obloze. *I blití má duši...* Často ho ve stresu napadaly podobné nesmysly. Otřel si pusou do rukávu a šel se znovu podívat na smutnou skrumáž těl.

Dětský pokojík... Panenky frustrované holčičky s rašícími sadistickými sklony. Některá těla nesla stopy střelných zranění a snad všechna byla potřhaná a částečně sežraná. Všiml, že několik mrtvol má prostřelenou hlavu v oblasti spánku, nebo zespoda pod bradou. Začal si skládat obraz zoufalé hladové výpravy, která chtěla na okraji Zóny sehnat jídlo v opuštěných obchodech. Pokoušeli se dojít kousek, opravdu jenom kousek za hranice Zóny s falešným pocitem bezpečí, který přinášelo členství v ozbrojené skupině. Ale někdo tu na ně čekal. Pak se strhl boj s novými nájemníky Zóny, který někteří zoufalci ukončili sebevraždou ve chvíli, kdy byla prohra jasná a střela z vlastní zbraně slibovala klid.

Pojď Klepno, radši odsud vypadneme.

Pomalou stoupali silnicí na Smržovku, míjeli spálené domy a občas měli oba pocit, že je z černých děr opuštěných domů a starých továren sledují zvědavé oči. To potom Klepna dokonce trochu přidala, až by postarší hlemýždi záviděli.

Pak se situace zkomplikovala. Policejní auto, které nechal pár set metrů před hranicí Zóny, nenastartovalo. Elektronika byla úplně mrtvá. Chvilí kolem mrtvé Oktávky pobíhal, ale brzy mu bylo jasné, že žádné zmrtvýchvstání se konat nebude. Navíc jasně cítil, že je stále uvnitř Zóny. Neuměl by to jasné vědomí přítomnosti Zóny popsat, ale bylo to někde hluboko v něm. Zóna se rozšířila.

Vzal si z auta jenom vysílačku, rezignovaně se vyhrabal do sedla, a poplácal Klepnu po krku. O pár kilometrů dál, z vyfoukané louky na svahu Černé Studnice se mu otevřel výhled po kraji. Jen pár set metrů před sebou zaregistroval rozvlněnou, lehounce opalizující stěnu vzduchu.

Kdyby se každou chvíli nezastavoval a nestudoval svoje okolí, ani by si ji nevšiml. Hranice Zóny. Těsně před ní se tyčil asi tři metry vysoký sloup, obalený sněhem a námrazou. Byl si jistý, že Předtím tu nebyl. Drze a samolibě vztyčený maják, cedule na zvonku nového světa uprostřed větrné horské louky. Prostředníček vystrčený proti obloze.

Zastavil koně a opatrně sloup pozoroval, pak ho několikrát objel a šťouchnul do něj smrkovou větví. Nic. Začal ze sloupu ometat sníh a sloup se na něho začal zpod nánosu sněhu upřeně dívat. Mnohoký pán hory. Prázdnými důlky, vyschlými bělmy i vyteklými očními bulvami. Krystaly zmrzlého sklivce probodaly duhovky i panenky, a spojení *pronikavý pohled* dostalo náhle nový rozměr. Odstoupil od sloupu a byl rád, že už nemá co zvracet. Sloup byl složen z hlav. Lidí, zvířat i tvorů, které neznal. Na některých lebkách zbyly už jen seschlé kusy kůže a měkkých tkání, jiné vypadaly bezmála jako živé. Byly vyskládány na sobě s pečlivostí přímo germánskou, a spojené šedou hmotou, o jejímž původu nechtěl přemýšlet. Celé mu to připadalo, jako cedule „Začátek“ obce, nebo hraniční billboard „Vítejte v Zóně“. Odplivl si. Neměl už sílu na velké projevy emocí. Stopy násilí a utrpení se nakonec stanou jen otravnou nudou, asi jako dopravní zácpa ve starém světě.

Přes vrcholky stromů spatřil dole v údolí Jablonec. Město bylo přikryté hustou šedožlutou kaší kouře a smogu, ze které k obloze stoupaly nesčetné sloupce dýmu. Nezdálo se, že by šlo o požáry – alespoň ne ve všech případech – ale ve městě se topilo zřejmě vším, co hořelo a poskytovalo alespoň trochu tepla. Konec ekologického vytápění, *green deal finis*. Jižní svahy Jizereck nad přehradou a Mšenem byly z velké části vykácené a sníh na holinách byl protkán hnědými pruhy cest, kterými se stahovalo dřevo. Těžba se ale zastavila v kopcích jen několik set metrů za zástavbou. Z větší dálky zřejmě nedokázali zesláblí obyvatelé tahat klády do města. Zhluboka se nadechl a zkontroloval si zbraně. Pocítil ke špíně pod ním odpor a pak se vydal na cestu.

Před téměř neviditelnou stěnou se Klepna na chvíli zarazila, ale dříve, než jí stihnul pobídnout, sama prošla skrz hranici. Nic se nestalo a nic zvláštního ani necítil. Vydechl a znovu se nadechl, zvědavě se chvíli pozoroval, jestli pozná nějakou změnu. Vše se zdálo stejné. O pár set metrů dál vysílačka ožila a za chvíli navázal spojení s Ještědem. Kubského nesehnal, ale nějaký důstojník s unaveným hlasem starého muže mu slíbil poslat auto k nádraží v Jabloneckých Pasekách. Po lesní serpentíně klesali dolů, do moře špinavého vzduchu a s každou zákrutou byl vzduch dusivější. K zápachu kouře a dýmu se přidal i puch výkalů, odpadků a špíny.

Po pravé straně se objevil rozsáhlý slepenec domů, za jehož okny se mačkaly desítky tváří starých lidí. Řada z nich byla bez výrazu, nebo se v jejich očích zračila absence rozumu. U brány i na ploché střeše jedné z budov zaregistroval vojáky, jiní pak na dvoře kuchali a porcovali mrtvého koně, zavěšeného za zadní nohy na trojnožce. Z oken, které dvůr obklopovaly, se na ně dychtivě dívali další staří lidé. Ani vojáci na střechách a u brány v tu chvíli nedokázali odtrhnout svojí pozornost od hromady masa, a tak kolem nich Miller projel, aniž by si ho všimli. Zatočil s Klepnou rychle doleva, k budově malého nádraží s vymlácenými okny, aby tu koňskou zabijačku neviděla. Seděl na koni, zády k prořezanému a prokácenému lesu a prohlížel si malé zdemolované nádraží a paneláky za ním. Z řady oken vyčuhovaly roury a trubky, utěsněné s různou mírou dovednosti v rámech původních oken. Z některých trubek se linul špinavý, štiplavý kouř. Všudypřítomný zápach mu vadil čím dál víc. Modrou ceduli nádraží s názvem stanice někdo upravil na „Jablonecké seký“ a pro jistotu modrou barvou, která zakryla písmena „Pa“ na názvu nádraží, nasprejoval na zeď naturalistický obraz lebky a sekery. *Vítejte v Jablonci*, pomyslel si Miller a podíval se na svá Seika. Začal se nudit.

„Čekali jsme vás,“ ozval za ním tichý, nepříjemný hlas s ostrými sykvkami.

Nepovedlo se mu dost rychle otočit koně, ani ztuhlá záda, a dobré dvě vteřiny, při kterých se proklínal za svojí neobratnost a nepozornost, trvalo, než uviděl neznámého. Ruku měl na pistoli, ačkoliv mu bylo jasné, že mohl být desetkrát mrtvý.

Před ním stál drobný, hubený mužík s ulíznutou patkou a koženou bundou přes tlustý svetr. Pichlavýma očima, ze kterých číselo chtivost, krutost a určitá perverze, si Millera výsměšně prohlížel. Za ním stáli další tři muži, kterým zjevně velel.

„Máte moc pěkného koně, kapitáne Millere,“ pokračoval se špatně skrývaným výsměchem. Miller pevněji stiskl pistoli, ale během mrknutí oka se v mužíkově ruce objevila namířená pistole. Jeho rychlost byla neuvěřitelná a výsměch v pichlavých očích ještě zesílil. *Odkud kurva zná moje jméno?*

„Hodně jídla, pro hodně lidí,“ pokračoval zahloubaně a začal se lačně culit. Miller cítil, že by měl něco říct, nebo udělat, ale nic ho nenapadalo. Zuřil sám na sebe, jak se nechal nachytat. Do toho se mu začalo špatně dýchat a bylo mu náhle vedro. Slizký mužík si ho vychutnával s rostoucím pobavením.

„Ale ještě víc by byly zajímavé ty karty, co vezete, kapitáne Millere.“ Na slovo „kapitáne“ kladl silný a ironický důraz.

Koutkem oka zaregistroval skupinku mužů a žen se sekerami a pilami, jak jdou od přejezdu k lesu. Když spatřili scénu u nádraží, okamžitě se otočili a vrátili se mezi domy. Asi věděli svoje. Millerovo šance pohasly. Dostal nápad. Pustil pistoli, opatrně a významně ukázal ruce.

„Karty jsou v brašně, před puškou, podám vám je, OK?“ snažil se mluvit klidně s rukama stále zdviženýma.

„Vono to mluví a má to rozum,“ zašklebil se mužík a jeho doprovod se servilně zasmál. V dálce se ozvaly motory a muži trochu znejistili.

„Pohni!“

„K čemu vám ty karty budou?“ lovil Miller pouzdro z brašny. „Na vědce moc nevypadáte.“ Konečně nejistýma rukama vytáhl pouzdro a hodil je na zem. Jeden z mužů se pro pouzdro bleskurychle sehnul a strčil ho pod bundu. Hluk motorů zesílil.

„Jsme prostě zvědaví, Millere,“ řekl posměšně muž s pistolí, „uvidíme se ještě.“

Od přejezdu odbočovala dvě pancéřovaná Iveca LVM s kulometry na střeše. Když Miller otočil hlavu zpět k mužům, byl před ním jenom udupaný sníh.

O necelou hodinu později seděl s Kubským na Ještědu. Koně mu u nádraží hlídala posádka druhého Iveca.

„Smrdíš jak metalácký tričko na konci festivalu,“ culil se na něho Kubský, když mu přiřukával skleničkou whisky. Seděl rozvalený na bílém koženém křesle s červeno-oranžovým gobelínem za zády. Z ještědského salonku si udělal pracovnu a štáb.

„Každej nemůže být hvězda teploušského bordelu,“ vracel mu to s chutí Miller a oba se smáli. Mluvili jeden přes druhého a valili na sebe novinky. Miller šermoval nad stolem svojí zlomenou, a nyní už srostlou nohou, a Kubský se plácal do notně zmenšeného břicha. Setkání válečných veteránů, kteří se předvádí se svými jizvami z bojů. Dobrá nálada jim ale vydržela sotva pár minut.

„Co ty karty, našel jsi je?“

„Jasně,“ sahal si Miller do náprsní kapsy, „nějakej parchant na kraji Jablonce mi je chtěl sebrat, načapal mě,“ a z tónu jeho hlasu bylo zřejmé, jak moc se tím užírál. „Dal jsem mu ty prázdný, náhradní. Pouzdra s přístroji jsou stejně zničený.“

Kubský přešel zmínku o zničených pouzdrech, ale zmínka o přepadení ho zaujala.

„Co to bylo za parchanta, byl sám?“

„Takovej slizoun. S východoněmeckým proktologem před výkonem by ses cítil líp,“ zavrčel Miller, „byl neskutečně rychlej. Jako fakt neskutečně.“

„Moucha,“ pokýval Kubský hlavou, „říká se mu Moucha. Chodí do Zóny, a asi tam něco... bere. Mění se. Je to nelidsky rychlej, agresivní hajzl. Jako by nám nestačili normální hajzlové tady. Dělá si u hranice Zóny takový paralelní panství. Trochu s ním válčíme, ale máme horší starosti,“ povzdechl si.

„V Zóně to taky není úplnej Marienbad...“

Za půl hodiny seděl Miller v kontejneru na parkovišti u Ještědky, kde mu v malé polní nemocnici zrentgenovali nohu. Protesty nebyly nic platné, a zatímco ho obškakoval lékařský personál, musel přesně popsat, co v Zóně zažil. Šedovlasý upravený muž, kterého Kubský představil jako svého vědeckého tajemníka, si všechno nahrával na diktafon a dělal si poznámky. Občas se na něco zeptal. Miller otráveně vyprávěl, odpovídal na otázky a nebylo mu dobře. Když skončili, hned vypadl ven a oddychoval na studené větrné ploše parkoviště. Ulevilo se mu. Houkl na vojáka u jedné ze zelených terénních Toyot.

„Máte v tom rádio?“

„Jako vysílačku? Jasně.“

„Ne, myslím přehrávač, muziku.“

„Jsem desátník, ne DJ, ale co to bude šéfe?“ Voják zjevně přijal hru s tím podivným zarostlým chlápkiem, kvůli kterému vypuklo na Ještědu takové pozdvižení.

„To je jedno. Kromě Dády a dechovky. A diska. A techna. A...“

Parkovištěm se začala ozývat Highway to Hell a Millerovi se na tváři objevil šťastný úsměv.

„Nahlas!“

Hudba byla překvapivě hlasitá a výkon auta rozhodně neodpovídal vojenské mule.

„Trochu jsme to s klukama vytunili,“ zakřenil se voják, když viděl Millerův překvapený výraz, a přidal rockerského paroháče. Smáli se oba.

„A že neuhodneš, jak jsem tě našel,“ pokoušel se za ním Kubský překřičet Johnsonův ječák, „potřebuju s tebou ještě mluvit.“

„Psst, ještě chvilku!“ usmíval se se zavřenými očmi.

Chvíli po tom, co dohrála hudba, je doběhl lékař a volal na Kubského s Millerem, kteří už odcházeli.

„Tak jste měl zlomenou fibulu, lýtkovou kost. Asi před pěti lety, možná dýl. Nesrostlo to úplně rovně, jinak dobrý.“

„Blbost,“ řekl velkodušně Miller, „zlomil jsem si to ani ne před měsícem.“

„Tak to určitě ne, pane.“

„Jardo, byl jsem pryč pět let?“ otočil se Miller ironicky na Kubského.

„Neřešte to, potřebuju s tebou ještě něco probrat.“

Nechali udiveného lékaře stát ve dveřích kontejneru. Na střídačku se díval proti světlu na rentgenový snímek a na odcházejícího Millera

Zase seděli v salonku v ještědské věži a Miller se šťastně rozpouštěl v třetím, nebo čtvrtém espressu. Celý interiér Ještědu začínal vojáckým hospodařením pomalu ztrácet svůj lesk, ale v salonku a přilehlém baru Avion se Kubský pokoušel uchovat zdání starého dobrého světa.

„Dostal by ses teď na Jizerku?“

„Jasně.“

„A do Krkonoš?“

„Byl jsem v Harrachově a v Rokytnici.“

„Ne, až do Pece.“

„Fíha, to je hodně daleko. Na jaře by to bylo lepší. Je strašně sněhu.“

„Nevím, jestli máme tolik času. Zkusím ti někoho sehnat, kdo půjde s tebou. Zatím zkusíme tu Jizerku, potřebujeme něco přivézt.“

„Chce to koně Jardo. Víc koní. S koněm se jakž takž dá cestovat, pěšky je to peklo, to si neumíš představit. Počkej, až uvidíš mojí Klepnu. Nebo kdyby bylo psí spřežení,“ rozvíjel Miller svoje představy.

„No, v Jeřmanicích máme koňskou farmu, akorát ty koně už tak nějak nepoužíváme na ježdění,“ Kubský pomalu převaloval slova na jazyku a váhavě pokračoval.

„Nejlepší hipoterapie je teď koňskej vývar, chápeš. Je to zkurvená zima...”

Miller přikývl. „Hele, koně jsou teď fakt nejlepší pro pohyb v Zóně. Nežerte je“

„Hmm, možná. Možná to má fakt budoucnost. Postavíme kavalerii. Teď si ale týden odpočineš, dáš se do kupy a vyrazíte s pár vojáky na tu Jizerku, potom do Pece, jo? Je to hodně důležitý.“

„Chci zpátky. Nějak se mi tu blbě dejchá. Za ten týden přijedu, klidně dřív, jestli chceš.“

„Neblbni, za dvě a půl hodiny je tma.“

Chvíli se přeli, než pochopil, že to nemá cenu. Miller byl k neudržení a bylo na něm vidět, že je mu mizerně. Nakonec vyrazili do Jabloneckých pasek spolu. Tentokrát dokonce tři Iveca, neuvěřitelné plýtvání palivem pro ošuntělého VIP.

Na parkovišti u Ještědky nechal Miller zastavit všechna tři auta. Na pobouřený pohled jednoho z četařů reagoval Kubský pokrčením ramen a rezignovaným mávnutím ruky.

Miller doběhl k vojákov, který mu odpoledne pouštěl AC/DC. Vítal ho širokým úsměvem.

„Hej DJ, co tam ještě máš?“ Po krátkém vybírání začala zasněženým parkovištěm znít majestátní a postupně sílící melodie He Is od Ghost. Vojáci se zastavovali a postupně utichala činnost v celém rušném táboře. Všichni zůstali stát a nechali sebou prostupovat hudbu, která rozechvívala zasněžené stromy, a vítr ji odnášel do mrazivé dálky k neviditelným a nepopsatelným uším Zóny, která se rozzářila, jako by to byla hudba, co jí ovládá. Nad zasněženými jehlany smrků se na východě objevila záře, chvění a přeliv průsvitných barev. Zóna takto svítila často, ale najednou se všem zdálo, že poprvé reaguje na člověka, na něco, co bylo lidské dílo. Miller pevně věřil, že píseň byla před lety napsána pro toho, kdo stvořil Zónu, a kdo jí ovládá.

He is

He's the shining in the light without whom I cannot see

And he is

Insurrection, he is spite, he's the force that made me be

He is

Nostro Dis Pater

Nostr' Alma Mater

He is

Stál uprostřed rozježděné bílé plochy s hlavou zakloněnou k šedé obloze a po tváři mu tekly slzy radosti do vousů. Nasával do sebe každý tón a snažil se uložit si ho do zásoby. Když hudba dohrála, poplácal vděčně vojáka po rameni, a ten mu mlčky zasalutoval.

„Nejhlasitější fízl ve známém vesmíru,“ okomentoval to se zvednutým obočím Kubský, který přesto vydržel poslouchat až do konce, a dokonce nařídil vypnout motory obrněných aut, aby svým hlasitým klapotem nerušily melodii.

Když projížděli zadýmeným Libercem a Jabloncem, bylo Millerovi už zase špatně. Studený pot a návaly na zvracení se mísily s rozmazanými světem kolem v jeden nemilosrdný maelstrom, který se otáčel stále rychleji. Alespoň nevnímal špínu, bídu a depresi měst, kterými projeli. Obě města byla přecpána obyvateli evakuovanými ze Zóny, tisíce vypouklých a horečnatých očí, jejichž dřívější soucit se vláčně sesunul na hromadu trosek, ze kterých povstala chamtivost. Hubené příděly a vlezlá zima drtily jejich zdraví i morálku, a během pár týdnů se systém hodnot posunul do úplně jiného světa.

Joule byl novým Bohem. Jeho Svatou trojicí byly Joule tepla, Joule v potravě a Joule ústové energie zbraně.

Převzácný Joule zadupával a bortil starého Boha, v myslích lidí i ve světě kolem, protože kostelní lavice byly vyhledávaným palivem.

Za soumraku přijeli k malému nádraží pod lesem a už z dálky viděli, že Klepna má přes sebe něco přehozené. Vojáci z nějakého důvodu seděli na zemi, zády opření o Iveco a neobtěžovali se vstát. Jejich LVM zastavila, doprovod zaujal kruhovou obranu a teprve teď pochopili, že vojáci, kteří zůstali na nádraží, jsou mrtví. V rukách drželi zajištěné pušky, měli podříznuté krky a na jejich tvářích se už začínala tvořit námraza. Seděli všichni opření o své vozidlo, rameno vedle ramene, jako kdyby jenom odpočívali, koukali na ženské, co prochází kolem a povídali si.

„Ani se nestihli začít bránit,“ brunátněl vzteky Kubský s pohledem upřeným na pojistky jejich BRENŮ.

Zmrzačený les za nimi mlčel a vojáci jejich doprovodu zuřili. Všichni byli z jedné rotý. Mladý četař vyrazil k přeplněnému domovu důchodců, který střežilo pár vojáků, ale předem jim bylo jasné, že si ničeho nevšimli.

Klepna měla uvázaný k sedlu veliký kus starého kartonu, a na něm hnědou barvou načmáraný vzteklý nápis:

„TYHLE karty jsme nechtěli, Millere.“

Miller se třásl, opíral se Klepně o krk a něco jí šeptal. Vztekle strhl ceduli ze sedla. Bylo mu špatně, mrtví vojáci i vzkaz ho vyděsili a zároveň byl šťastný, že je Klepna naživu. Proti své vůli cítil vděk k útočníkům, že jeho kůň byl ušetřen. Chtěl domů do Zóny. Do míst, kam už lidé nepatřili, ale on ano. Vojáci zachmuřeně naložili mrtvé. Za chvíli se všichni vzpamatovali. Život šel dál a doba nepřála dlouhému rozumování nad několika mrtvými.

„Tak to je ten tvůj koník,“ poplácal Kubský se zalíbením Klepnu.

„Jo, moje Klepna,“ v hlase mu zazněla až nemístná hrdost a pýcha.

Kubský o krok ustoupil, trochu se sehnul, pak se zadíval se na Millera, znovu na koně a se zafuněním se narovnal.

„Vždyť je to valach ty vole.“

„Fakt?“ podivil se Miller, podíval se pod koně a podrbl se ve vousech.

„Nikdo není dokonalý.“

Rozloučili se. Kubský se pohnutě díval, jak se jeho přítel nemotorně a zcela nehrdinsky hrabe do sedla Klepný. Přivolal si desátníka, krátce s ním promluvil, otřepal se a nastoupil do svého auta. Z okénka se díval, jak Miller pomalu stoupá zasněženou cestou mezi stromy a za ním krokem, na redukci, jede Iveco LVM, aby ho doprovodilo na hranice.

Pomalu je zakrýval sníh, který se pro změnu začal snášet z oblohy. Miller mu připomínal Dona Quichota, sedícího na Rosinantě křížené s ljáčkem. Zmizeli cestou k Zóně. Povzdechl si, poplácal svého řidiče po rameni a Iveco nastartovalo. Pak si začal broukat melodii z Millerovy písničky.

Únor, Krušné hory

Posledních pár nocí špatně spali. Zdvojené noční hlídky často propadaly panice při sebemenším zvuku a nejednou se stalo, že po sobě vojáci málem začali střílet. Zbylé mrtvoly z šibenice byly chvatně zakopány, ale nebylo to nic platné. Vnutili je zemi, jenže ta je vzápětí vyplivla, jako vzpurné děcko. Po několika dnech bylo místo jednoho z hrobů jenom hnědé oko čerstvě vykopané zeminy, svítící na sněhu. A během příští noci se objevily další prázdné jámy. Země mrtvé nepřijala, takže tiše zmizeli, jak ostatně bylo v kraji po staletí dobrým zvykem.

„I země je vyblila,“ plivl na prázdné hroby znechucený Dědek. Michala tím překvapil. Dědek byl sice huba nevymáchaná, ale ze záležitostí kolem smrti a umírání měl hluboký, až pověřivý respekt. Všichni zhrubnuli.

Ani v pořadí už třetí razie v domech městečka nepřinesla výsledky. Stále ty stejné studené zdi, vyhublé tváře a hladové horečnaté oči tichých obyvatel městečka. Vojáci se při procházení domů cítili mizerně. Hlavně před nepočetnými dětmi. Pak nastal několikadenní klid. Ale když už se chystal Bělský vyrazit do Mostu, nevrátil se jeden z členů hlídky na strážním stanovišti umístěném na samém konci ostrohu, na němž stojí Kateřina. Zbylí tři členové hlídky nic neviděli a neslyšeli. Voják zmizel kolem čtvrté hodiny ráno, když si odskočil k blízké mezi.

V noci zuřila vánice. Ráno byl svah, který tu spadl do tří stran a poskytoval tak výhled do kraje, umetený a beze stop. Vyjasnilo se a bílá nedotčená pláň se začínala třpytit. Ostroh byl rozčleněn mezi pruhy kamenitých mezí, řídce porostlých zasněženými stromy. Vojáci vybavení klacky a tyčemi pečlivě prozkoumávali celou plochu. Bělský se definitivně rozhodl, že na svém úseku nemůže tolerovat mizející mrtvoly, nemluvě o zabíjení a zohavování svých vojáků. Na hranicích zůstaly jen nejnutnější hlídky, takže se celá kateřinská jednotka mohla pustit do pátrání. A přestože byl Bělský zpočátku skeptický, výsledky se objevily vzápětí.

První úspěch se dostavil ve sklepě, z něhož se ztrácely potraviny. Když tři muži s hekáním odsunuli těžkou kovovou skříň v rohu dolního sklepa, dole při zemi se objevil tmavý otvor, mizející v podzemí. Vojáci nad otvorem stáli trochu překvapeně, trochu s obavami a ze skalní stěny na ně vanul vlhký vzduch, o něco teplejší, než jaký byl ve sklepě.

„Tou malou dírou přeci nikdo nemohl tou skříní pohnout,“ řekl zamyšleně četař Mikulka.

„Někdo ne, ale něco možná jo,“ řekl chmurně voják s pajcrem. Mikulka se na něj se špatně skrývanou nervozitou úkosem podíval. Popotáhl. Černá díra u podlahy mu připomínala rozšklebenou hladovou tlamu. Bezzubou, ale lačnou. Opatrně si sedl na bobek, aby si posvítíl dolů. V kuželu světla vířil prach. Napjatě čekal, že na něj vyskočí nějaká příšera a zatáhne ho za hlavu dolů do tmy. V duchu slyšel cinknutí pajcru, který voják stojící za ním odhodí, až bude v panice utíkat ze sklepa, zatímco Mikulkovy kanady budou v agónii kopat do kamenné podlahy, než s posledním záškubem znehybní, a něco ho stáhne do tmy pod městem. Ve světle baterky se ale zjevila prázdná a netečná chodba nevelkých rozměrů, mizející ve tmě. Zíral do ní, dokud si jeden z vojáků za ním rozpačitě neodkašlal.

„Dva chlapi si tu stoupnou a zastřelí cokoliv... eee, kohokoliv, kdo jen vystrčí palici z tý chodby. Jasný?“ zvedl se rychle, až se jeho meniskus popuzeně ozval. „Jdu to říct starýmu.“

Na konec ostrožny, odkud kapitán Bělský sledoval pátrání po ztraceném vojákovi, dorazil Mikulka přesně ve chvíli, kdy se od jedné z mezí ozval křik. K hromadě kamenů zarostlé holými keři a jeřáby se sbíhali všichni muži. Četař se v duchu připravoval na nějakou nechutnou ukázkou z řezničiny vyšších primátů. Sliboval si, že se nepozvrací, jako před několika dny, nicméně vzadu na patře už začínal cítit hořkost. Vojáci se ale nakláněli nad malou dírou, ukrytou mezi balvany u kořenů šípkového keře. Poté, co část kamenů odvalili, objevilo se ústí štoly, vedoucí pod svah.

„Zavolejte mi Boka,“ houkl Bělský k vojákům.

„Je horník, nebo tak něco,“ odpověděl spíš sám pro sebe, když uviděl udivené pohledy některých vojáků.

„Šest vojáků tu bude hlídat, a za deset minut schůzka na štábu.“

Otočil se, vyrazil směrem k náměstí, ale po pár metrech se zarazil a vrátil se k vojákům, kteří zůstali u vstupu do štoly.

„Když to nepůjde zastřelit, tak utíkejte,“ řekl potichu udiveným vojákům, než se definitivně vydal k náměstí.

Potom si konečně vyslechl Mikulkovo hlášení a poslal další čtyři vojáky do sklepa domu vedle jejich školy.

Poradu zahájil pomalým popíjením čaje a dlouhým mlčením.

„Co je to za chodby Michale? A udělejte už něco s těmi vlasy, ksakru. Vypadáte jak nějaký zatracený Mauglí,“ spustil, když dopil čaj.

„Jsou hlavně z šestnáctého století, těžily se tu sulfidické rudy...“

„Cože?“ zavrčel Mikulka.

„Stříbro a měď. Celý kopec je podél i napříč provrtaný v několika patrech.“

„To je ta štola svatého Mikuláše, jak je tam prý Jantarová komnata? Ale to je dole u Svídnice,“ ozval se zamyšleně Bělský.

„No, kopec je proražený napříč, od Mikulášské štoly ke štole Kateřina, a pod horou vede štola i podél. Pod městečkem jde špátová chodba až někam k té čerpací stanici plynu. K Transgasu. Tam je pak další část toho revíru, svatý Jiří. O ní se moc neví. Kdysi jsem někde viděl i plány, ale moc si je nepamatuji. Nejspodnější patra jsou zatopený, protože leží pod Svídnicí a voda nešla odvádět žádnou dědičnou štolou. Musela se čerpat. A to už pár set let nikdo nedělá.“

„A ty chodby vedou i do sklepů?“ chtěl vědět doktor Záruba.

„No, asi tam nějaký odbočky jsou, nevím. Ty staré chodby se používaly i na jiné věci, než na těžbu. Třeba pod Bukovou horou u Ústí chodili školáci v devatenáctém století štolou do školy ve vsi na druhé straně hory. Když bylo v zimě hnusně, prostě prošli horou.“

„Hmm, budeme to muset prohlédnout. Celý projít,“ řekl zamyšleně Bělský. Představa bezpečného podzemí, které by bylo úkrytem pro jeho muže, zásoby a munici se mu líbila. Stejně jako možnost skrytého pohybu pod celým městečkem a jeho okolím. Ale představa neprozkoumaných chodeb, které možná vedou jen pár decimetrů pod jeho postelí, ve kterých mizí mrtví, a které možná znají Němci, ho naopak děsila.

„Můžu ještě?“ ozval Michal. Bělský přikývl.

„Předtím, než to všechno začalo, tak jsem dělal v Rožné. To je obrovský uranový důl. Nebo spíš byl,“ zarazil se Michal při vzpomínce. Bělský mlčel a vyčkával. Tuhle kapitolu měl Michal v papírech a Bělský jí četl.

„No?“

„A tam jsem ho poprvé potkal. Tu bestii. Jak jsou v Zóně. Myslím, že jsou z podzemí. Jestli by spíš nebylo lepší ty vstupy zasypat.“

„Ale ti tvorové jsou jenom v Zóně. Mimo Zónu nebyli nikdy hlášeni,“ namítl Bělský a doktor mu přikyvoval. Mikulka se celou dobu tvářil, že by chtěl být někde jinde.

„No jo, ale třeba u nás zůstávají v podzemí a na povrch lezou jenom v Zóně. Hele šéfe... pane kapitáne, to bude jako z Vetřelce, jestli do těch štol polezeme.“

„To zvíře co jste v té Rožné viděl, dokázalo by odsunout dvoustakilovou skříň?“ zeptal se Mikulka.

„Jako nic. A navíc by v klidu prošel skrz ní.“

V místnosti zavládlo ticho. Bělský nervózně ťukal tužkou do desky stolu. Pořád doufal v přirozené vysvětlení. Ve vysvětlení ze starého světa. Ale do mysli se mu vkrádala těžká kovová skříň. Nedovedl si představit, že by jí člověk odstrčil stranou jenom malou dírou. A pak jí za sebou zase přistrčil zpátky ke zdi.

„Ta vaše bestie, Michale, by snad nekradla broskvový kompot,“ zasmál se krákoravě. Bylo zřejmé, že se kapitán k této úvaze upíná se špatně skrývanou nadějí.

„Vidím to takhle: uděláme několik ozbrojených skupin,“ pokračoval. „Světla, baterky, pochodně a prostě to projdeme. Ty chodby pod městem hrají roli v tom masu... chci říct v těch mrtvých lidech. Navíc si nemůžeme dovolit mít pod sebou chodby, které nám vedou do domů a nevědět, kam vedou a kdo jimi může přijít. Třeba Němci mají plány od těch šachet...“

Michal postupně bledl a doufal, že ho z průzkumu podzemního labyrintu vynechají. Dobře ale věděl, že se z toho nevyvlíkně.

„Do podzemí samozřejmě půjdu s vámi,“ řekl otcovsky Bělský, „Nemusíte se bát.“

„Při vši úctě pane kapitáne...“

Bělský odmítavě zvedl ruku a podíval se na hodinky.

„Do každý tý díry zalezou tři skupiny po šesti chlapech. Takže třicetšest lidí. Plus šest chlapů bude hlídat každou díru. Světla, osmapadesátky, granáty...“

„Granáty ne,“ pospíšil si Michal. „Může nám to spadnout na hlavu a tlaková vlna v chodbách nemá kam uniknout. I střelba bude riziko.“

„Já se radši odpálím a zasypu chodbu, než se nechat sežrat od nějaký mrchy“ řekl chmurně doktor. Bělský přikývl.

„Budeme to řešit kvérama. Předpokládám, že to, co tam najdeme, nebude přístupné diskuzi o morálce. Granáty jako poslední možnost. Rozchod. Za hodinu začínáme před školou. Velitelé čet připraví průzkumné oddíly.“

Všichni se hlučně zvedli a začali opouštět místnost. Michal seděl zaraženě na místě.

„Co je Michale, musíme to udělat,“ řekl kapitán mírně a nevelitelsky.

„Vy jste je neviděl pane. Z osmapadesátky budou mít legraci.“

„Michale, třeba tam je něco úplně jiného, podle mě jsou tam lidi. Snad. A ok, každé družstvo bude mít kulomet. A teď běžte. Půjdete v mé skupině.“

A pak už se Michal nohama napřed spouštěl do díry ve sklepe. *Proč zrovna já. Proč zrovna vždycky já...* brblal v duchu a uvažoval, jak tuhle akci vyličí Kláře ve svém nekonečném dopise. Osvítil baterkou chodbu, která se před ním táhla od otvoru kterým se právě spustil. Nízká a křivolaká chodba se stopami po úderech sekáče. Klasická krušnohorská stařina. Ve chvíli, kdy se zatajeným dechem čekal, že spatří nějakého tvora z pekla, ho něco silně udeřilo do hlavy, až se zapotácel a podjely mu nohy. Upustil baterku, která vzápětí zhasla. Se zády opřenými o hrubou skalní stěnu kolem sebe šermoval puškou. Druhou rukou šátral na kamenech po ztracené svítilně. V chodbě bylo jenom trochu světla, které sem pronikalo dírou ve stropě. Před obličejem mu prolétlo cosi černějšího, než tma. Beze smyslu zmáčkl spoušť, ale bylo ticho. Zajištěno. Stín se vrátil a udeřil do hlavně Michalovy pušky. Ozval se kovový zvuk. A přesně v tu chvíli Michal nahmatal baterku a stiskl její vypínač. Kousek nad počvou chodby se na provaze houpal kulomet.

„Ježíš, sorry! Mě to lano projelo rukama,“ volal ze sklepa nad ním Maňásek.

„Debile! Málem jsem se pos... Jsem v pohodě,“ volal Michal a hrabal se na nohy. Klepaly se mu ruce.

Když byl celý jejich oddíl dole, postoupili do chodby, aby udělali místo dalším dvěma skupinám za nimi. Potom společně klesali úzkou chodbou. Šachta místy zatáčela, jak dávní horníci sledovali pukliny ve skále. Stěny byly hrubé, místy s otisky sekáčů a občasnými výklenky na hornické kahánky. Všichni si rychle nasadili svoje pěchotní přilby, protože strop byl nízký. Každou chvíli se ozval škrabavý zvuk, a tiché zakurvování, kterými si muži ulevovali. Chodba končila po pár metrech čelbou a otvorem v podlaze.

„Komín, musíme to slanit,“ řekl Michal, když zastavil a cítil, jak do sebe vojáci postupně narážejí.

„Jak je to hluboký?“ chtěl vědět někdo zezadu. Michal jen pokrčil rameny a nedošlo mu, že ho vidí jenom muž stojící hned za ním. Tmavá díra nepravidelného tvaru ho fascinovala. Poslouchal, ale kromě tichého dechu dolu neslyšel nic. Udělal na konci lana uzel a hodil ho dolů. Když slaňoval dolů, snažil se nemyslet na Žebřík a Stěnu, ani na toho, kdo chodil tmou.

O hodinu později byli všichni dole, v posledním nezatopeném patře. Komíny většinou nebyly příliš hluboké, ale část vojáků neměla se slaňováním žádné zkušenosti a byli pomalí. Dvě skupiny se od nich oddělily na vyšších patrech, přičemž na druhém patře, hned vedle komínu, kterým klesali dolů, našli plechovku od kompotu. Ještě z ní voněla broskvová šťáva.

Postávali na křižovatce chodeb, asi osmdesát metrů pod svahem za budovou školy. Křižovatka měla tvar písmene T. Na chodbu, která vedla z prostoru pod náměstím do údolí Svídnice, navazovala kolmo nízká chodba, která mizela ve tmě.

„To bude překop k Jiřímu, pod Transgas,“ uvažoval nahlas Michal. „K Nový Vsi.“

„Tak to projdeme nejdřív tudy,“ rozhodl Bělský.

„Ticho!“ sykl Tomek, který stál několik metrů v chodbě směřující ke Svídnicí. „Slyším nějaký hlasy.“

Popošel dál do chodby, baterka se mu trochu třásla, a když sundával z ramene pušku, spadla mu na zem. Zoufale potřebovali montáže k připevnění svítilen na zbraně. Hlavně osmapadesátek směřovaly do všech chodeb.

„To vole na to já nemám nervy,“ šeptal jeden z vojáků. Bělský už se chystal vojáka přivolat zpět, když se Tomek ozval.

„To jsou naši! Slyším Kalvoďáka, jsou někde nad námi a je tam komín.“

„Tak jdeme hoši,“ zavelel Bělský a postupně se všichni nasoukali do chodbičky. Chodba byla ještě užší, než jakými prošli dosud. Šli v předklonu. Michal se rameny otíral o vlhkou hrbolatou skálu, a co chvíli přilbou narazil na strop. Podobné nárazy se ostatně neustále ozývaly i za ním. Kromě tichého klení to byly jediné zvuky v chodbě. Prodíral se úzkou skalní chodbou, až si připadal jako v útrobách nějakého gigantického živočicha. Jonáš pozřený diluviální velrybou a který se dere na světlo nedůstojným východem pod ocasem netvora. Jako obvykle se do svých

představ ponořil tak důkladně, že si za chvíli začal namlouvat, že cítí i odporný zápach, kterým jsou prostoupeny vnitřnosti imaginárního tvora. Pocit zápachu neustále sílil.

„Ty vole to je smrad! Nevím, jestli se z toho posrat, nebo poblejt,“ zabrbal někdo vzadu.

„Tomek nechte si to pro sebe!“ houkl na něj nazlobeně Bělský, který zrovna v duchu řešil to samé dilemma, a momentálně se přikláníl ke druhé variantě. Znechuceně polkl ale vzápětí málem vyhodil snídani do chodby. Smrad už byl k nevydržení.

„Může tu být metan?“ zeptal se s obavami Michala.

„Nemyslím,“ zamumlal Michal a dál se sunul vpřed. Chodba neměla ani metr a půl na výšku, byla hrubě vytesaná ve skále a na jejích stěnách jiskřily stovky kapek vody. Kdyby neměli strach a kdyby je dusil sílící pach, bylo by to krásné.

„To je shnilý maso,“ prohlásil rezolutně Maňásek a jenom řekl nahlas to, co si všichni mysleli. Michal se snažil počítat kroky, aby odhadl, kde přibližně nacházejí.

„Myslím, že jsme zhruba pod hřbitovem,“

„To jako že tu smrdí...“

„Ne ty vole, hřbitov je osmdesát metrů skály nad náma,“ utrl se na něj Michal daleko víc, než chtěl. Pomalu postupovali vpřed a Michal si přál, aby ho na čele někdo vystřídal. Chodba ale byla tak úzká, že to nebylo možné. S hrůzou si uvědomil, že kdyby se před nimi objevil On, nedokázal by přes chlapy za sebou utéct. Zastavil a pootočil se ke kapitánovi, který šel hned za ním.

„Pane kapitáne, kdyby něco, tak, já sebou plácnu na zem, vy se skrčíte a Standa bude nad vámi. Můžeme střílet tři.“

Bělský mu poplácal po rameni a houkl dozadu, jestli Michala slyšeli.

„Připravte si sluchátka, kdyby něco.“

Michalovi se začaly dělat mžítka před očima, navíc se začal bát, že sebou praští. Zápach byl nesnesitelný, hutný a zdálo se, jako by pohlcoval světlo jeho baterky a lepil se na jeho kůži i oblečení. Nemohl si dát kapesník přes nos, protože potřeboval obě ruce na pušku a svítilnu, a šátek neměl. Zkusil chvíli dýchat ústy, ale puch byl tak intenzivní a *mazlavý*, že za chvíli měl pocit, že se prokousává hnijícím masem. Bojoval s pokušením se prostě otočit a přetlačit muže

za sebou a utéct. Nebo se procpat mezi nimi a skalní stěnou. Ve všech chodbách a komínech, kudy se sem dostali, byl čerstvý vlhký vzduch. Ale tohle bylo peklo. Na chvíli se zastavil, aby se opřel ramenem o bok štol. Toužil se alespoň na chvíli narovnat a zhluboka nadechnout.

„Dobrý?“ zašeptal za ním Bělský.

Michal přikývl a vzápětí se zarazil. Na přechodu světla z jeho baterky a tmy chodby nebyla jenom skála.

„Něco tam je,“ přikrčil se, aby se kapitán za ním mohl podívat. V chodbě bylo naprosté ticho.

„Nehýbe se to,“ řekl kapitán, „Kluci sluchátka, kvéry nechte zajištěny. Michale ty si odjisti a jdeme.“

Popošli pár metrů, než bylo vidět víc. Chvíli to vypadalo, že ze skály trčí lýtkové kosti zakončené botou. Když přišli blíž, spatřili malý výklenek, ve kterém za zádech ležela mrtvola muže ve zbytcích uniformy. Zápach byl k nevydržení. Mrtvole chyběla většina masa. Končetiny i hrudní koš byly čistě obrány. Ve světle baterek rozkládající se mrtvola vlastně nepůsobila ani tak děsivě. Přesněji – míra nechutnosti došla tak daleko, že celé to připomínalo rekvizitu z nějakého béčkového hororu. Hrůza je nejhorší, když respektuje kontury běžného světa a života v něm. Musí nám být blízká, reflektovat naše zkušenosti a připouštět tu *možnost*, že se nám podobné věci mohou snadno stát. Od určité hranice nám už není blízká, pocity se zlomí a z vyděšené myši se stane cynický pozorovatel, zvědavý, co dalšího mu panoptikum nabídne.

„Je obranej nožem, žádný zvíře,“ řekl nahlas a s ulehčením Bělský, když se Michal přesunul až za výklenek.

„Je to jeden z těch parchantů od minometů,“ přidal se Maňásek, který se naklonil k výklenku se zvědavě nataženým krkem. „Nosil vybitý hodinky od Suunta, toho jsem všiml. Říkal jsem si, k čemu je má. Já příkladně...“

„No, dobrý Maňásek, vaše hodinky probereme nahoře. Tak popojedem hoši.“

V tom k nim pronikl zepředu podivný křik, ukončený zmateným blábolením.

„Co to...“

Z chodby za nimi zaduněl hluk vzdálené střelby. Nejméně tři dávky, potom už jenom ticho. A samozřejmě zápach.

Únor 2022, Jizerské hory

Cpal do zásobníku náboje se střížnou hranou a neustále zvedal oči k pootevřenému oknu. Potom zasunul zásobník do kulovnice, přetáhl závěr a přiložil svojí CZ 557 k rameni. Znovu pohled z okna. Byl tam pořád. Měsíc stříbřil louku pod chalupou a sotva sto metrů od domu stál Pastýř. Vypadal trochu silnější, už ne tak vyčerpaný, jako v uplynulých týdnech. V měsíčním světle se Millerovi nejevil ani tak hubený a „vytahaný“, jako obvykle. Tohle byla třetí noc za sebou, kdy si ho Miller všiml, jak přichází k chalupě. A jeho strach z něj rostl, i když nevěděl proč. Pastýř se pokaždé sehnul a rukou se dotýkal sněhu, a když si byl jistý, že ho Miller pozoruje, zuřivě máchal horní končetinou směrem k Ještědu. Miller cítil hrozbu, a i když byl zvědavý, co to Pastýř se sněhem dělá, nešel se tam za světla podívat. Dobře si vybavoval osud zajíce a srnky ve sněhu. Ani v nejmenším neplánoval skončit stejně. Ta čtyřoká svině ho nedostane.

A právě té třetí noci Millerovi definitivně přeskočilo, když se rozhodl Pastýře zabít. Plnil ho strachem, svojí vtíravou, byť většinou jenom tušenou, přítomností venku za okny. Nejednou škvírou v záclonách pozoroval okolí a cítil jeho blízkost, i když venku byla jenom tma. Ráno pak na sněhu nikdy nic nenašel. Marně obcházel chalupu po probdělé noci, kdy ho červené záblesky ve venkovní tmě přiváděly k šílenství. Pastýř ale stopy nezanechával, by jenom stínem ve stínu, čtveřicí žhnoucích bodů, které tu a tam probleskly za větvemi. Nezřídka se přistihl, že se podvědomě staví tak, aby nikdy nebyl k oknům zády. A pak tu samozřejmě byl Tygr. Nemluvě o pohybech za smrky, rozkývaných větvích, podivných zvucích, světlech z oblohy i pod sněhem, ale nad tím vším vždy Tygr. Občas se objevil s Pastýřem, ale na rozdíl od něho po něm ráno zůstaly obrovské otisky ve sněhu. Miller možná pil příliš málo, možná pil příliš moc, a možná s to s pitím vůbec nesouviselo. Jisté ale bylo, že se v nočním záchvatu rozhodl porušit ticho, které se snažil kolem své chalupy zachovávat a tlak, který na něj Pastýř vyvíjel definitivně ukončit. Bez ohledu na následky.

Když poválel trochu whisky na patře, vydechl, zapřel pušku o rám okna a obraz v puškohledu se ustálil. Miller si v šestnáctinásobném zvětšení začal prohlížet Pastýře, který zrovna zaujatě klečel ve sněhu, a vypadalo to, jako by rukou hladil jeho povrch. Neviděl žádné detaily, jen černou siluetu, hlubokou kápi – která mu přesto připadala povědomá – a ty čtyři rudé oči. Nic, co má čtyři červené oči mi kolem chalupy chodit nebude, ujišťoval se v duchu Miller, protože

začal pochybovat, jestli dělá to nejchytřejší, co může udělat. Nadechl se vůně dřevěné pažby svojí čezety. Bukové dřevo a napouštěcí olej. Hezké, moc hezké. Potom zmáčkl spoušť. Původně chtěl střílet na hlavu, protože na krátkou vzdálenost a v tomto světle nešlo netrefit. Pak se mu ale do mysli vkradla představa prázdné kápe, kde z odporně bledé kůže ramen trčí čtyři tykadla s rudýma očima na konci, a k tomu absentující hlava. Kdoví, co pod tím hadrem má, na trup to bude jistější.

Výstřel svatokrádežně rozčísil noční ticho a Pastýř se ani nepohnul. Přes tři tisíce Joulů, dvojnásobek rychlosti zvuku a střela upravená tak, aby trhala a sekala tkáň. To se ignoruje špatně. Alespoň tehdy, pokud se nezanedbá výchova v dětství. Přebití a další rána. Pastýř si dál zaujatě čmáral do sněhu. Miller soptil, zuřil na sebe, na Pastýře i na svojí čezetu. Pastýřova okázalá ignorace jeho snahy ho pobuřovala. Vystřelil znovu, těsně před jeho ruku, i proto, aby viděl dopad střely a ověřil si, že si nerozhodil optiku na zbrani. Před Pastýřem vyskočil malý gejzír sněhu a ten sebou vylekaně cuknul. Pak zvedl překvapeně hlavu k Millerovi a čtyři rudé body se na něj upřeně zahleděly. Millerovi okamžitě zmizel z tváře úsměv, který se mu na ní usadil, když sebou Pastýř cukl. Už pochopil, že tohle byla chyba a snažil se rychle přebít. Pastýř se pomalu zdvihal a Millerovi najednou připadal obrovský. Měsíc stál za ním, kus nad vzdáleným jiskřícím hřbetem Ještědu, který v dálce na horizontu svítil ze tmy. Pastýřův stín se prodlužoval a blížil se jako černá řeka až k oknu, za kterým se krčil Miller. Cítil, že stín vteče do okna a zabije ho. Zbaví ho, když ne života, tak definitivně rozumu. Černota, která ho zalehne, pohltí a on zmizí tak, jako mizí oběti Pana Neviditelného. Nebo se z něj stane troska zbavená rozumu, které se bude toulat po kopcích, dokud neumrzne.

Místo toho Pastýř rozhodil ruce, snad zklamaně a pak jednu ruku zvedl ke své kápi. Miller by přísahal, že si klepe na čelo. Potom se otočil a odcházel z louky do lesa, přesně jako ten den, kdy sem Miller poprvé přijel s Klepnou. Na sněhu po něm nezůstaly žádné stopy.

Vzduch, stromy, sníh, vše kolem zůstalo naježené a pobouřené hlukem výstřelu i drzostí, kterou dosud tolerovaný a přehlížený obyvatel chalupy projevil. Křehká rovnováha a nevyčtené příměří bylo narušeno. Miller pochopil a rozhodl se vyrazit ze Zóny o den dříve, než bylo domluveno. Brzy ráno hodil batoh na Klepnu, pušku si dal na klín, a za hodinu projížděli tanvaldským kruhákem.

Na pláni za Novou Vsí se zastavil u sloupu z hlav. Zdál se mu nápadně vyšší, než před necelým týdnem, ale neměl náladu sundávat z něj sníh, aby zjistil, co pěkného přibylo. Klepna vypadala nelidně, frkala a chtěla sloup obejít obloukem. Vyhověl jí.

Když sjížděli lesem z Černé Studnice, zaregistroval koutkem oka pohyb na pravé straně. Bez přemýšlení spadl z koně na levou stranu. Vzduch nad sedlem pročísla čepel dlouhé mačety a jeden z mužů, kteří minulý týden doprovázeli Mouchu, se vzápětí pokoušel pod břichem Klepny bodnout Millera do břicha. Toho na zlomek vteřiny ochromil svíravý strach o Klepnu a vzápětí slepá zuřivost. Heckler v jeho ruce poskakoval, levačkou držel uzdu Klepny a vnímal bělmo vyděšených koňských očí. První výstřel vypálil s promáčknutím kohoutu a vůbec netušil, kam rána šla. Střílel pod břichem splašeného koně, někam do prostoru, kde byl muž s mačetou. Mačkal spoušť, vnímal poskakování zbraně ve své pravačce, ohlušující rachot i paniku, která ho zachvátila. Poprvé v životě střílel ostrými na člověka. Zatím to nikdy nepotřeboval, za celou svojí kariéru vyndal služební zbraň snad dvakrát, nebo třikrát a vždy to stačilo. Útočník se držel za rozstřílenou pánev a hroutil se s nářkem do sněhu. V příštím okamžiku přišel další útok a někdo z boku vykopl Millerovi pistoli z ruky. Narazilo do něj silné tělo. Miller se pustil uzdy, Klepna se vzepjala, odběhla a oba se váleli na zemi. Pouzdro s Kyzliarem ho bolestivě dloublo pod žebra a v příštím okamžiku už držel nuž v ruce. Pravačkou bodal do boku muže, který ho zalehl. Byl to zvláštní pocit. Čas najednou zpomalil a zmedovatěl, když ostrá stříbrná špička Kyzliaru s chutí zajížděla do soupeřova boku. Nuž v Millerově ruce jako by náhle žil vlastním životem, inicioval všechny pohyb a hledal si hladově cestu tkáněmi a opájel se krví. Miller cítil silné ruce na svém krku, ztrácel vědomí, když čepel nože pronikla dolní okružní tepnou a mužův stisk poprvé trochu povolil. Teprve nyní v mužových očích spatřil, že vzal na vědomí nuž, který už celou věčnost úřadoval v jeho útrokách. Cítil, jak jeho studenou ruku svírající střenky nože, zalévá horká a lepivá krev. Když se čepel nože stočila dolů, protála kyčelní tepnu a oči soupeře začaly pohasínat. Kus smutku a překvapení v jeho očích jako by se vлил i do Millera a ten najednou měl chuť, zůstat ležet se zavřenýma očima na sněhu a spát. *Vysrat se na všechno.* Všiml se, že je dole mokrá a se strachem pomyslel na vlastní krev. Potom ze sebe konečně muže shodil a zvedl se. Klepna stála kousek od něj a zpovzdálí, z kraje lesa, si ho posměšně měřil Moucha.

„Lepšíš se Millere, klobouček.“ Zase ty sykavky. Miller zuřivě skenoval rozhrabaný sníh a hledal svoji pistoli.

„Ale no tak, to je zbytečné a už je na to pozdě,“ pokýval Moucha postarší otřískanou CZ SP-01 Tactical ve své ruce a vypadal najednou unaveně. Miller čekal, co bude a nepřestával očima pátrat po svém Heckleru. A najednou stál Moucha vedle něj. Než Miller mrknul okem a na vteřinu se v panice podíval na zem po své zbrani, stál Moucha asi metr od něj a tvářil se ohromně spokojeně a pobaveně.

„Pak si jí vezmeš, ale nejdřív si promluvíme,“ sjel očima dolů, a když Miller následoval jeho pohled, uviděl hlaveň svého Hecklera, jak vyčnívá z hromádky sněhu, na které měl Moucha teatrálně nohu.

„Co chceš?“ zavrčel dýchavičně Miller a nepřestával přemýšlet, jak se dostat z této situace.

„Jenom si popovídat, nabídnout ti spojenectví,“ řekl Moucha obchodnickým hlasem.

„Právě mě tvoji chlapi chtěli zabít.“

„To určitě ne, jenom tě chtěli zastavit, abychom dali řeč,“ spustil Moucha a když se Miller nadechoval, aby mu něco vmetl do tváře, pokračoval:

„Koukni, ta mačeta je jen dřevěná, neměla ti ublížit. A ten druhý ani neměl zbraň.“

Miller sjel očima na zem a kopl do mačety, která ležela v místech, kde před chvílí stála Klepna. Byla ze dřeva.

„Minule sis moc nechtěl povídat, chtěl jsem tě jenom zastavit a trochu naladit,“ usmál se křivě, ale očima mu opět prokmitla ta podivná směs únavy, smutku i číhavosti podbarvené zákeřností.

Miller zarputile mlčel, a nechával vše na Mouchovi. Ten si utrápeně povzdychl.

„Mohl bych tě hodně věcí naučit, dost jsem pochopil...“

„Jak jsi šlechetný,“ zabručel Miller a stále očima visel na své pistoli.

„No, tak samozřejmě, něco za něco. Zajímá mě, proč tě Čtyřočko chrání,“ podíval se pátravě na Millera. Ten sebou cukl a přestal se zabývat svojí pistolí. „A vůbec, zajímá mě o něm všechno.“

„Jak o něm víš? A neřekl bych, že mě chrání. Chce mě zabít a vodí sebou Tygra.“

„Vím, nevím?“ zatvářil se Moucha úlisně a tajemně až Millerovi v tu chvíli připomínal Gluma. „Říkám, že tě můžu dost naučit. A rozhodně tě chrání. Jinak by tě Tygři, jak jim říkáš,“ v tu chvíli se opovržlivě ušklíbl, „dávno zabili. Stará se o tebe. Co s ním máš?“

„Co s ním mám? V noci jsem se ho pokusil zabít, to s ním mám.“

„Chytré,“ ušklíbl se Moucha, „moc chytré. To jsem zvědavý, jak se k tobě bude chovat teď.“

Miller s ním v duchu musel souhlasit.

„Hele, co po mě chceš?“

„Spolupráci. Já tě naučím, co umím a ty mě seznámíš se Čtyřočkem. Když to dáme dohromady, dokážeme velký věci.“

Miller si otřel obličej sněhem, ale jenom si rozmazal krev ubodaného muže po obličeji. Nevšiml si toho. Pak ukázal rukou na dvě mrtvolky ve sněhu.

„Tyhle ti jako nevaděj? Zabil jsem ti partáky.“

Moucha se zatvářil nonšalantně, jakože mezi opravdovými gentlemany se o takových maličkostech nehovoří a netrpělivě máchl rukou.

„Tak jak?“

„Mám jinou práci. Ale stejně mám pocit, že si mě najdeš, když budeš chtít,“ nechal viset větu ve vzduchu, zcela bez emocí a vyjádření názoru.

„No uvidíme se. Je to tady pohádkový kraj kamaráde. Trochu nebezpečný, možná trochu víc, ale když se v tom naučíme chodit... A ty nejsi jako oni, nebo ty dole,“ máchl pohrdavě rukou k mrtvolám na zemi a pokývl k Jablonci. „Chci se seznámit se Čtyřočkem.“

„Říkám mu Pastýř,“ řekl Miller potichu, spíš pro sebe.

„Pastýř... To je přesný,“ pokýval hlavou Moucha. „Tak zatím.“

A zmizel, aniž by Miller poznal jak. Vedle cesty se kývaly zasněžené větve, ale nebyl si jistý, jestli je rozhýbal opadávající sníh, nebo Moucha. Bylo ticho a do Millerovi se dala zima, ještě než si došel pro Klepnu a začal se škrábat do sedla. Pak toho nechal, plácl se do čela a vrátil se zpět. Vyhrabal ze sněhu pistoli a začal jí čistit. Úzkostlivě se vyhýbal pohledu na dvě chladnoucí mrtvolky ve sněhu. Potom ze sebe vkleče vydávil poslední zbytky starých mravů a ohledů. Zhluboka vydechl a zavřel oči. *Doprdelekurvapráce, tak to bychom měli.*

Kubský vyzařoval podivnou směs únavy i činorodosti a optimismu zastřeného závojem starostí. Bylo jasno, Ještěd se třpytil námrazou jako křišťálová věž a dole se bělaly kopce mezi Ralskem a Bezdězem. Tady nahoře byl vzduch čistý, žlutý zápach měst v kotlinách sem nedosahoval. Srkali kávu z velkých termohrnků a stáli u zábradlí. Oba byli navlečení v silném oblečení a oba nastavovali tváře slunečním paprskům.

„Do dvou týdnů, budeme mít proud skoro všude,“ řekl Kubský s neskryvanou pýchou a rozzářil se. „Obnovili jsme těžbu ve třech povrchových dolech, Bílina, Armáda a Nástup v Tušimicích. Temelín i kaskáda jedou a už se finišuje s nahozením a sfázováním uhelných elektráren. Chápeš, co to bude?“ Oči mu zářily nefalšovanou radostí a energií, jako by proud, který se začínal vracet, poháněl i jeho.

„Byly to ty nejzkurvenější čtyři měsíce, jaké tahle země za posledních tři sta let zažila. Těch mrtvejš,“ zakroutil hlavou se stisknutými rty.

„Nepokojná léta,“ přikývl Miller a pořádně se napil. Chvilí mlčeli a pak si Kubský odkašlal.

„Jenže proud je cennější než krev a budeme o něj muset bojovat.“

„Německo?“

„Nepovedlo se jim už nahodit jaderky, co loni odstavili kvůli Green Dealu. Takže chtějí náš proud. Představ si, že se ohánějí unijními smlouvami o jednotném trhu s energiemi. Jinak...”

„Nasrat.“

„Jo, nasrat. Jenže jsou silnější, než jsme čekali. Mysleli jsme, že většinu armády a těžké techniky mají za západní Zónou a že budou mít plné ruce starostí s muslimy.“

„A ne?“

Kubský zavrtěl hlavou.

„S technikou na tom nejsou extra moc dobře, ale i tak mají víc, než jsme mysleli. Jenže nakonec se domluvili s ZMD – německou radou muslimů, na džihádu do Čech,“ u slova džihád zase udělal gesto uvozovek, což v palčákách a s hrnkem v ruce poznal jenom znalec. „Energodžihád. Když pojedou elektrárny a budou dodávat proud do Německa, tak tu mají slíbenou volnou ruku, chalífát.“

„Co s tím?“

„Je čas seznámit tě s projektem Palcát. Půjdeme dovnitř.“ Kubský se tvářil tajemně a trochu dětinsky hrdě. Uvnitř nejdříve zahnal Millera do koupelny a raději se neptal na to, co má na obličeji a ve vousech. Tekoucí teplá voda byla luxusem pro vyvolené a bylo těžké se od ní utrhnout.

„Kde máš Simonu?“ zeptal se na Kubského manželku, když vyšel z koupelny. „A děti?“

„Jsou v Praze, docela v bezpečí...“ nechal viset konec věty ve vzduchu. Miller po něm loupł okem, už předtím všiml mladé ženy v uniformě, která na první pohled měla ke Kubskému blízko. Nebyla nijak nápadně hezká, na rozdíl od dřívějších Jardo do bokovek, působila ale sympatickým a skromným dojmem. Miller na ní nenápadně ukázal a mrkl.

„Jo, no...“ zafuněl Kubský v rozpacích, což Millera pobavilo. Jenom nevěděl, zda Jardovy rozpaky pramení z nějak zvlášť atraktivního vzhledu jeho milenky, nebo z faktu, že má milenku. Tipoval na první možnost.

„Milá,“ pokýval Miller hlavou.

„Jo,“ protáhl Kubský, „ale víš co. S ní je to jako jezdit s Dacíí. Do cíle dojedeš, ale nebaví tě to a nechceš, aby tě při tom někdo viděl.“

„Ty jseš vůl Jardo,“ smál se, když vcházeli skleněnými dveřmi do salonku.

Když usedli, přidal se k nim Kellner, který zjevně hrál významnou roli na Kubského dvoře, jak jeho štáb Miller napůl z legrace označil. Oba si navzdory rozvratu venku udržovali samozřejmou a nenucenou eleganci v oblékání. Kubský důkladně zkontroloval, že jsou zavřené dveře a jsou sami.

„Takže co ten Palcát?“ nadhodil zvědavě Miller, který si s umytým obličejem a napumpovaný kofeinem připadal bezmála jako civilizovaný člověk.

„Mno, to je dlouhý příběh,“ začal pomalu a nejistě Kubský. „Podívej, už docela dlouho různé kruhy u nás toužily po takové, řekněme, pojistce. Navíc někteří z nás,“ podíval se na Kellnera, „měli pocit, že něco přijde...“

„A také zdroje informací. Pěstovali jsme takovou ornitologii – vyhlížení černých labutí, rozumíte?“ přerušil ho Kellner a Kubský přikývl.

„Nešlo to udělat na oficiální, vládní, úrovni a chtělo to hodně peněz. Takže se tady Petr uvolil, že zmizí, aby se mohl věnovat zajímavější věcí, než půjčkám pro socky. No prostě Dane, republika měla mít jaderné zbraně.“

„To myslíš vážně? Nevěřím, že by se to neprovalilo.“

„Ne, když celou věc zajišťuje docela čínorodý mrtvý miliardář, za spolupráce malé části tajných služeb, několika skeptiků z matfyzu, ČVUT a Řeže a ještě pár dalších interesantních lidí.“

„A povedlo se?“

„No vlastně jo. Jenom na ně nemůžeme,“ pokynul rukou Kellnerovi.

„Komponenty se dělaly na spoustě míst, víte. A na několika místech se kompletovaly funkční celky. Jenže pak přišla evakuace, zmatky, navíc Zóna je o kousek jinde, než jsme čekali. Zkrátka máme vyrobeno šest padesátikilotunových bomb, ale nemůžeme na ně,“ postřehl údiv v Millerovo očích.

„Všechno potřebné je dobře uloženo na mých nemovitostech. Bohužel podstatné části jsou v Zóně.“

„Na Jizerce?“ vzpomněl si Miller na rozhovor z minulého týdne i na fakt, že tam má zmizelý miliardář chalupu. „To nebude problém.“

„Na Jizerce jsou plutoniové náplně bomb. Jenže roznětky, které teď nejsme schopni rychle vyrobit, jsou v Morii.“

„Morie? To je podzemní říše z Pána prstenů, ne?“

„To ano, ale také je to taková moje, speciální... řekněme chata. Jeden z projektů, pro který jsem zmizel.“

„Krkonoše?“

„Přesně, podzemní úkryt. Možná jsem trochu paranoidní, ale chtěl jsem si vybudovat utajené podzemní sídlo. Naprosto soběstačné, odolné. Jasně, privátní bunkr pod domem má kdekdo. V naší branži je trocha skepse součástí mentálního setupu. Tohle ale měla být vyšší liga.“

„A máte tu chajdu v Obřím dole, že jo?“ vzpomněl si Miller na poslední večer Na Vyhlídce.

„Jak to víte?“ Kellner poprvé ztratil svůj klid a rozčileně si poposedl.

„To věď, tady se všechno rozkecá,“ napodobil Miller komisaře Ledvinu. Toho z filmu Adéla ještě nevečeřela a rozvalil se nonšalantně v křesílku, až zavržalo. Vrátila se mu dobrá nálada a konečně se cítil být trochu na koni. S úsměvem k oběma mužům pozdvihl skleničku whisky.

„Ano, v Obřím dole. Bez těch roznětek je nám zbytek k ničemu.“

„Takže plutonium z Jizerky a roznětky z Obřího dolu,“ rekapituloval Miller pro sebe.

„Předpokládám, že to plutonium bude dost těžké, a ty roznětky budou naopak malé?“

„Plutonium je v osmdesátikilových kontejnerech,“ zapojil se Kubský do rozhovoru. „A ty roznětky, ona je to spíš řídící jednotka, jsou asi kilové krabičky.“

„Ten kontejner kůň unese, a Jizerka je kousek. V tom problém nevidím. Ale Obří důl, víte, tam,“ mávl Miller rukou směrem k Zóně, „tam je místy dva metry sněhu. Žádné cesty, to je šílenství.“

„Jenže my to potřebujeme co nejdřív. A nikoho jiného nemáme.“ V salonku zavládlo ticho a všichni tři se na chvíli pohroužili do svých myšlenek. Místnost byla nasvícena slunečními paprsky, které sem dopadaly skrz letecká okénka Ještědu, a Miller se začal potit. Uvědomil si, že zrovna nevoní. Pak se všichni najednou nadechli, jak chtěli něco říct, ale první začal Miller s pohledem upřeným na Kellnera.

„Jak se vám, proboha, v národním parku plným turistů povedlo postavit podzemní bejvák? Řekl bych, že to nebudou dvě místnůstky a latrína.“

„To opravdu nejsou,“ usmál se Kellner se špatně potlačovanou pýchou v hlase. „Je to několika patrový podzemní komplex. Není to ještě zdaleka hotové. Spíš nahrubo vyražené.“

„Kristapána! A jak jste to ututlal?“

„Je tam starý důl, Kovárna. Jeho malá část byla nějaký čas otevřená pro veřejnost. Začali jsme v nepřístupných částech a pak to pro turisty zavřeli celé. Jakože nestabilita nadloží. Ze spodních pater Kovárny jsme udělali kilometrový překop na druhou stranu Obřího dolu, do Studniční hory. Pěkně pod Úpou. Je tam i pár zamaskovaných větracích a osvětlovacích otvorů směrem do Malé Sněžné jámy. Chtěl jsem tam mít takový apartmán. Zevnitř hory jsme začali razit chodby a sály a vytěženým materiálem jsme zaváželi staré dobývací prostory Kovárny. A jemný štěrk se při tání sypal do Úpy. Pár tisíc kubíků voda nenápadně odnesla do Maršova, kde jsme postavili sedimentační nádrž a štěrk odtud vybírali. Razili mi to nezaměstnaný horníci z Donbasu. Ani nevěděli, kde přesně jsou, ale dělat uměli. Moria by se mi teď hodila,“

povzdechl si Kellner. Miller si vzpomněl na svůj bunkr pod chalupou a plazivku k rybízům. Zmocnila se ho malomyslnost.

„Takže se mám harcovat v zimě přes celé Krkonoše a pak se hrabat někde v podzemí?“

Odpovědí mu bylo jen pokrčení ramen. Pak se Kubský nadechl, ale Miller už začal plánovat.

„Na tu Jizerku by to chtělo osm koní pro náklad. Dva pro zálohu. A potřebuju nejméně jednoho chlapa, aby mi s tím pomohl na koně. Haprujou mi záda a ta noha by taky mohla být lepší.“

„Dostaneš celou jednotku Dane. Doprovod, krytí, nějaká ta logistika.“

Miller odmítavě mávl rukou a bez zeptání si dolil skleničku.

„Nene, to chce tichou, nenápadnou a rychlou akci. Velkou jednotku neuhlídám. Budou mít pocit, že jich je hodně, že mají kvéry a pak se ani nestihnou posrat. Ne, ne.“ Vzpomněl si na hromadu mrtvých u tanvaldského Lidlu. Polkl.

„Maximálně čtyři lidi. A nechci předbíhat, ale když se to všechno povede, když přitáhnou i ty roznětky a když ty nálože sestavíte... Jak je dostaneme k nepříteli?“

„Doufáme, že je nebudeme muset použít. Že bude stačit hrozba.“

„Nebudou vám věřit.“

„Tak pak Palcát udeří. Zatím zvažujeme tři scénáře. Nějak dostat nálož po Labi do Drážďan. Něco jako ty italské miniponorky z války. Potápěči jí tam odvečou. Nebo když se zadaří s Gripenem, protože zrovna letadel moc nemají. Anebo takový pomalejší plán, ale s překvapením.“

„Doporučoval bych zahájit všechny tři,“ vstoupil mu do toho Kellner. Miller mlčky těkal očima z jednoho na druhého.

„Prostě tu bombu odvezeme Zónou, po jejím západním okraji na sever. Někde u Frankfurtu nad Odrou nic hlídat nebudou, tam vyjedeme ze Zóny a někde mezi Frankfurtem a Berlínem jí odpálíme. Zatím nejde o škody, ale o efekt. O argument.“

„Něco mi říká, že třetí varianta má mít něco společného s jedním utahaným fízlem ze Semil,“ řekl chmurně Miller a překlopil do sebe skleničku. Kubský nespokojeně pozoroval barbarský styl pití jeho výběrové single cask whisky. Jedna z posledních lahví.

„Doufáme, že nebudeme muset nic odpalovat. Němci u nás mají více než dobré informátory. Už jenom existence těch náloží je snad uklidní,“ zapojil se opět Kellner. Kubský všem dolil a v duchu doufal, že s jeho tekutým zlatíčkem bude už naloženo s patřičnou úctou.

„Myslím, že můžeme zítra vyrazit na Jizerku,“ řekl Miller. „Ale dal bych si teplou sprchu. A do těch Krkonoš chci potom jít jenom s jedním chlapem. Musíme být potichu a nenápadní. Hodil by se mi někdo, kdo není idiot, ví, do čeho jde a vyzná se v podzemí,“ řekl zamyšleně.

Kubskému v hlavě blikl nápad a uchopil skleničku. Všichni tři se přidali.

„Tak na Palcát!“

„Na Palcát!“

A tentokrát bylo s ušlechtilým nápojem naloženo tak, jak si zasloužil. A pak znovu, stejně jako o něco později s dalším.

Únor, Krušné hory

Postoupili chodbou o dalších asi sto metrů. Tomek šel na konci skupiny a celou dobu myslel na to, jak se okrájená mrtvola vztyčí, její oči se otevrou, pak se rozhlédne tmou chodby, a na vybitých Garminech zabliká displej GPS, který bude ukazovat směr. K němu, k Tomkovi. Pak se ta mrtvá věc potichu začne plížit za ním. Tmou bude zkracovat vzdálenost metr za metrem, dokud mu nezaryje páchnoucí prsty do krku. Do jeho horkých tepen a hrtanu proniknou zčernalé nehty zlehka, jako krkavci do ranního oparu. Roztrhají mu karotidy a rozdrťí mu hrtan tak, aby nevydal ani hlásek. Ostatně neříkal doktor, že Novák měl rozdrčený hrtan? Že prý ani nepípl? Umínil si, že jakmile cokoliv ucítí zezadu, zařve ze všech sil, aby varoval kamarády před sebou. Polkl, až mu ohryzek poskočil. Představil si, jaké to bude, až mu někdo přitlačí ohryzek k páteři, přes všechny ty nechutné trubky, co jsou v krku. *Magořím...* Několikrát se úzkostlivě ohlédl, a skoro pokaždé se v úzké chodbičce vzápětí praštil o strop nebo o stěny.

„Tomek, co to zase děláte? Tam taháte kačera nebo co?“ zavrčel na něj zepředu Bělský, když narazil asi po páté do skalní stěny. Trochu se uklidnil. Představa oživlé mrtvoly opustila jeho představivost. Pak se zepředu ozvalo tiché a vzdálené zamručení a nejen Tomkovi se zježily chloupky na loktech i zátylku. Nechtěl být poslední. A nechtěl by být ani první. Zatoužil po

pozici přesně uprostřed jejich skupiny. Začal si pečlivě prohlížet skalní stěny, aby mu neušel ani ten sebemenší otvor, kterým by jim mohlo *něco* vpadnout do zad. *Posraný místo vzadu...*

Další zamručení, asi zepředu, ale ve štole oživené kroky a těžkým dechem šesti mužů, nebylo příliš jisté, kde je zdroj zvuku. Možná vzadu? Tomek trochu přidal, aby se přilepil na Maňáskova záda před ním. Když Maňásek na vteřinu zpomalil, šťouchl ho do zad hlavní své osmapadesátky.

„Jau, dávej kurva pozor! Máš to zajištěný? A dej tu hlaveň dolů!“ prskal šeptem Maňásek.

„Ticho tam vzadu!“

Štola opsala krátkou vlnovku, díky které na chvíli přestal vidět světla zepředu. Přidal, a už se zase lepil na Maňásku.

Pak se prostor kolem nich výrazně zvětšil do stran i do výšky. Z chodby vybíhaly krátké rozrážky. Zřejmě zde staří horníci narazili na náznak rudné žíly. Kolem nich se leskly mokré stěny, pilíře i balvany hlušiny, jimiž byly zarovnány malé dobývky. Prostor nebyl moc veliký, ale oproti předchozí klaustrofobické chodbě měli najednou pocit, že jsou v koncertním sále. I vzduch tu byl o něco lepší. Muži se trochu roztáhli, s úlevu se narovnali a hlavněmi vykrývali boční chodbičky. Bělský zrovna zvedl ruku, aby zastavil své muže, když se výkřik a podivné blábolení ozvalo přímo před nimi.

Najednou se na rozhraní světla a tmy vztyčila obrovská bílá postava, tvor na dvou nohách, se špinavě bílou hustou srstí, vysoký přes dva metry. Hlavu měl po stropem sehnutou, přestože v těchto místech byly v docela prostorné kaverně. Ve světle baterek probleskly jeho šedobílé oči.

„Připravít k palbě, nestřílet!“ zakřičel Bělský. V tu chvíli jednomu z mužů spadla hlasitě na zem sluchátka, která si chtěl dát na uši, a vzápětí tvor vyrazil k nim. Mlčky, jakoby naslouchal a řídil se výhradně sluchem. Přesto však velice hbitě a přesně vyrazil přímo k nim. Michal zahlédl jeho oči. Zase v něm zakňučel malý ratlík, který se chtěl protáhnout mezi nohama mužů za ním a schovat se ve tmě vzadu.

Těžko říct, jestli nejdříve zazněl výkřik „Pal!“, nebo zbraně spustily o zlomek vteřiny dříve. Podzemím zadunělo několik krátkých dávek, postava se složila na zem jen několik metrů před Michalem. Muži zůstali stát ohlušení střelbou a oslepeni plameny.

„Bacha, můžou tu být další!“

Všichni v panice projížděli baterkami a hlavněmi všechna zákoutí členitého prostoru. Světla se míhala po stěnách a házela rychlé stíny, v nichž jejich zjitřená fantazie viděla další páry slepých bílých očí. Narazili snad na staletou kolonii zmutovaných bytostí? Po událostech loňského podzimu byli v páchnoucí tmě podzemí ochotní věřit čemukoliv. A jak vlastně dopadla střelba na vyšších patrech, kterou slyšeli vzadu?

Jako děcka na stezce odvahy, napadlo Michala a přesně tak se cítil. Postupně se jim vrátil sluch a uklidnili se. Kromě jejich dechu a bušení srdcí, bylo všude ticho.

„Jdeme se na to podívat. Bacha, kdyby to bylo ještě živý,“ zavelel Bělský.

Stáli nad velkým chlupatým tělem, které leželo na břiše. Špinavou bílou srstí se proplétaly stružky krve, ve světle baterek spíše černé, než rudé. Velký tvor, postavou připomínal člověka. Michala napadlo, že vypadá jako nějaký yetti, nebo americký bigfoot. Ne, že by snad někdy nějakého viděl, ale přesně takhle si je představoval. Podzemní gigantopithecus, celý vybledlý z věčné tmy.

„Má na prdeli knoflík,“ řekl najednou do ticha Maňásek. „Dva.“

„Otočte to,“ poručil Bělský.

Několikrát do těla šťouchli hlavněmi pušek, aby si byli jistí, že už z něj život vyprchal. Potom ho opatrně přetočili na záda. Dívali se do zarostlé tváře velikého, naprosto bílého muže, navlečeného do špinavého kabátu z ovčí kůže. Bílá tvář, bílé dlouhé vlasy a šedobílé vytřeštěné oči. Urostlý a podle všeho zcela mimořádně silný chlap, albín.

„Musel být slepej, tohle je šedý zákal, úplně na maximu,“ řekl někdo. Bělský přikývl.

„Prohledejte to tady.“

Po chvíli našli několik plných i prázdných konzerv, pár lůžek z hadrů a pytlů a hromádku okousaných kostí. Zvířecích, i těch lidských.

„Bylo jich tu víc. Jsou tu nejmíň čtyři pelechy,“ řekl nahlas Maňásek. V celém prostoru ale kromě nich nikdo nebyl. Štola pokračovala dál, zřejmě směrem k Transgasu a Nové Vsi.

„Tak chlapi vidíte, člověk. Žádná příšera,“ řekl s úlevou Bělský.

„No podle mě ten chlap je teda pěkná příšera,“ odplivl si Tomek.

„Prostě velký slepý albín, nedělejte mi z toho kovbojku.“

„Velkej slepej albín, co žere lidi,“ brblal dál Tomek.

„Držte už zobák Tomek a běžte na čelo. Projdeme tu štolu dál, pak se vrátíme a toho... no... chlapa vezmeme sebou.“

„Je tam komín nahoru,“ ukázal najednou Michal ke stropu. Ze svislého otvoru ve stropě za jedním z pilířů dokonce viselo staré lano.

„Asi jedna z jejich cest nahoru. Pak to tu postupně prozkoumáme celý. Teď doděláme tuhle štolu.“

„Myslím, že jsme někde pod rozhlednou. Tím komínem, pokud teda veda až na povrch, sem mohli dostat ty mrtvolky ze šibenice,“ uvažoval nahlas Michal.

Postupovali dopředu chodbou stejného charakteru, jaký měla chodba, která je dovedla do starých dobývek a rozrážek. Po chvíli uvažování došel Tomek k názoru, že na čele je to trochu lepší, než vzadu, protože pohled přes mušku osmapadesátky je přeci jenom radostnější životní perspektiva, než neustále čekat, co vám přistane na zádech. Cesta byla nekonečná, ale kromě hluku, který způsoboval jejich postup, bylo všude naprosté ticho.

„Za chvíli vylezeme v Litvínově,“ zamyslel se Maňásek. Sotva to dořekl, chodba končila závalem, před kterým byl ale komín ve stropě.

„Myslím, že jsme pod Transgasem. V revíru Jiří,“ řekl Michal.

„Budete to schopný to pak nějak namalovat, Michale?“

„No, nemám geologický kompas a neměřil jsem to...“

„Přibližně, sakra.“

„Jo.“

„Takže se otočíme, nabereme toho bílého vopičáka a pro dnešek stačí. Zítra se pustíme do těch komínů. Uvidíme, co ostatní skupiny.“

Z mužů spadlo napětí a rázem se jim zvedla nálada. V opačném pořadí se začali protahovat chodbičkou zpět. Michal přemýšlel, jaké to bude, až se vrátí k dobývkám a tělo toho muže tam nebude. Zároveň uvažoval, kolik kluků asi myslí na to samé.

„To bude hustý, až tam ten chlap nebude,“ zahlásil za ním Tomek.

„Pravda, také na to myslím,“ dopověděl mu Bělský vepředu.

Občas není těžký, být úspěšný psycholog pomyslel si Michal.

K jejich smůle tam ale tělo bylo. Následné tažení mimořádně velkého a těžkého chlapa úzkou páchnoucí chodbičkou bylo totiž peklo.

„Tak tam nebude ta okrájená mrtvola,“ ozval se zase Tomek, když se blížili k výklenku. Michal zaslechl zepředu nespokojený povzdech Bělského.

„Tak jsem přemýšlel, Tomek, kdo si zítra vezme na starosti vynesení té mrtvoly nahoru. Protože já chci ty chodby čisté. A už mám nejlepšího kandidáta, Tomek.“

Michal se ve tmě uculoval, dokud mu puch nezkroutil tvář. Byla to hrozná cesta, dřeli v zápachu jako koně, až se konečně dostali na křižovatku s chodbou dolu Mikuláš. Navzdory chladu štol z nich lilo a jejich pot do sebe nasával zápach mrtvoly. Nebo alespoň měli ten pocit. Následovalo peklo s vytahováním albína o čtyři patra nahoru, protože neměli kladky a lanové techniky neuměli. Tělo rvali hrubou silou svých paží a zad.

Když se zpocení vynořili ze sklepa domu vedle školy, byla venku už tma. Okamžitě se do nich zakousla zima a propocené oblečení se na ně přilepilo v ledovém objetí. Od stráží u ústí chodby se dozvěděli, že všechny skupiny se ve zdraví vrátily, pod zemí zastřelili dva „kanibaly“ a dva živé přivedli nahoru.

Před schodištěm do školy tak ležela tři těla. Obří bílý muž a zubožené postavy dalšího muže a ženy, v roztrhaných páchnoucích hadrech a mizerným chrupem. Vychrtlí obyvatelé městečka se na ně chodili s úlevou dívat. Vychrtlé a vděčné stíny. Z jídelny pajdavě a hlučně vyběhl Dědek:

„Pane kapitáne! To jsou ty blázni! Ahoj Michale.“

„V klidu Dědku, jdu se opláchnout, udělejte všem, co byli dole čaj s rumem a za deset minut v jídelně,“ usadil ho kapitán. „Blázni, blázni...“ brblal si pro sebe a zmizel v budově.

„Pojď, schoval jsem ti polívku,“ ožil znovu Dědek a táhl Michala do jídelny.

„To jsi hodnej,“ usmál se Michal, protože měl vážně hlad. „Jdu se ale nejdřív taky opláchnout.“

„Jo, smrdíš jako hovno ze zombie,“ kriticky začenichal Dědek. „Tak sebou hoď.“

Když kapitán o chvíli později přecházel ze školní budovy zpátky do tělocvičny, stál u mrtvol, kromě stráží, i vojín Hefner. Zadumaně se díval na tělo obrovského muže. Hefner byl místní, z Nové Vsi, a v prosinci přišel o ženu. Podvýživa a zima urychlily její rakovinu plic. Dal se pak ke kateřinské posádce a pro svojí znalost okolí se stal brzy nepostradatelným. Když ho Bělský míjel, trhl sebou a chytil kapitána rukáv.

„Veliteli, já je znám. Jsou od nás.“

„Cože?“

„Jsou z novoveskýho blázince. Jak na konci roku utekl personál a pak chovanci, tak tyhle to asi přežili v těch štolách. Ostatní zmrzli venku, nebo se někam ztratili, ale těch pět se nějak dostalo do štol a tam přežili. Na mase... A vašich konzervách,“ na chvíli se zarazil, pak ukázal na bílého obra. „Tohodu si pamatuju, dělal jsem dřív v úspěčku nějaký čas údržbáře.“

„Co je zač?“ nakláněl se kapitán nad mohutným tělem a otrásl se. Určitě zimou, která venku panovala.

„Říkali mu Sněhulák. Jako v tý Nesboovce, víte? On byl totální blázen. Ale strašně silnej, všichni se ho báli, tak byl většinou narvanej sedativama. Je... byl slepej. Snad ho chtěli i operovat, ale při vyšetření očařovi přerazil ruku a sanici a pak už na tu operaci nikdo nespěchal. On nevypadal, že mu to nějak extra vadí. Skvěle slyšel.“

„A tihle?“ ukázal kapitán nohou na zbylá těla. Nechtělo se mu v mraze vyndávat ruce z kapes, vzápětí mu ale došlo, že ukazovat nohou na mrtvé není úplně na úrovni. Nová doba...

„Hmm, ta ženská je Miládka. Taková klidná, hezky háčkovala. Toho druhýho chlapa si pamatuju od vidění, ale už nevím jméno. Já jsem tam dělal jen krátce. Ale Sněhulák byl prostě nezapomenutelný.“

Tak to bysme měli, pomyslel si kapitán spokojeně a náhle se ho zmocnila úleva spojená s příjemnou únavou.

„Pojďte dovnitř Hefner, jsou tam další. Třeba je poznáte.“

V jídelně se přitočil k Dědkovi a potichu mu nařídil dát rum všem, nejenom vojákům, co byli v podzemí.

V koutě jídelny seděli dva muži, střežení hlídkou s puškami. Ruce měli svázané za opěradly židlí. Jeden muž si pro sebe něco neustále mumlal, zdálo se, že se s někým přel. Druhý, starší,

neustále kroutil rty bezzubých úst. Oba příšerně zapáchali, a i když vypadali na jednu stranu zuboženě, nešlo si nevšimnout, že nejsou nijak vyhublí. Kapitán se znovu otřásl. Určitě teplem, které mu začalo pronikat pod kabát.

„Řekli něco?“ zeptal se stráží, které si držely uctivý odstup, kvůli zápachu těch dvou.

„Ne, jsou úplně mimo pane kapitáne. S okurkou si pokecáte líp. Ten bez zubů jenom chvilku mlel o masíčku,“ zašklebil se mladý voják s legračním řídkým knírem.

„No bezva,“ ucedil Bělský. Rozhlédl se po jídelně, chvíli počkal, a když měl dojem, že víc lidí nedorazí, a že většina lidí dostala, nebo dostává svůj čaj s rumem, přešel do čela místnosti. Cestou přes místnost přemýšlel, co s těmi dvěma ubožáky.

„Pánové, předně vám všem děkuji, hlavně samozřejmě chlapům, co byli dole, za to, že máme pod zadkem bezpečněji. Skvělá práce! Potvrdilo se, že nejde o žádné... no jak bych to... no prostě, že jde o lidi. Byli to chovanci z blázince na Nový Vsi, co se dostali do štol pod horou a co pak dělali, tu nemusím rozebírat. Jeden byl takovej krapítek větší, však jste ho viděli. Slepý albín, žádná příšera. Každopádně je zaplaťpánbůh konec. Zítra zajedu do Mostu, doufám, že přivezu něco, co vám udělá radost. A teď,“ pozdvihl plecháček s rumem, „na kateřinské hraničáře!“

„Hurá!“ zařvala jídelna, a za vteřinu všichni koukali do prázdných hrnků a plecháčků. Všeho bylo zoufale málo. Pak už nezbylo než čekat, než Bělský se svým štábem a se zajatci odejde, a vytáhnout zásoby samohonky. Kapitán i jeho poddůstojníci jí neradi viděli, protože se báli otravy metanolem. Ne úplně bezdůvodně.

Když si asi o hodinu později voják Kalvoda odskočil za školu, vycházel plný příjemných pocitů. Alkohol ho hřál a potlačil vzpomínky na bratra, o kterého přišel při útoku na Brandov. Těšil se, jak uleví svému měchýři, a konečně bylo příjemné vyjít za tmy ven a nemuset se bát, že skončí jako něčí večeře. Když si pod měsíčním světlem ulevoval u velké hromady sněhu, pod kterou se skrýval bezový keř, objevila se o kus dál postava. Muž postával ve stínu stromů na kraji plácku, a zdálo se, že se dívá na Kalvodu. Ten na chvilku znejistěl, ale potřeboval nejprve dodělat, s čím sem původně přišel. Pak si všiml uniformy. Na vteřinu se lekl, že je to Kubský, nebo Mikulka. Jasně, že měli zakázáno chodit očůrávat dvorek za školou. A samozřejmě že při dýcháncích, jako byl tento, tak činili s mimořádnou chutí. Pak si všiml, že na uniformě nejsou žádné frčky.

„Co je kámo, půjdeš mě otřepat?“ houkl zvesela, ale nehybná postava zahнала jeho dobrou náladu. Zrychlil, co to šlo. Znovu se otočil k vojákovi a ve chvíli, kdy na jeho tvář skrz větve dopadlo světlo, poznal Tomka. Bez pohnutí se na něho díval. *Kristepane, že by byl Tomek teplouš?* Dobrá nálada byla pryč a Kalvoda znejistěl. Konečně byl hotový. Tomek o pár metrů couvl do stromů za školou. Byl zachumlaný v uniformě, na jejíž rukávech a ramenou byla námraza. Vypadal, že je už dlouho venku. Kalvoda by přísahal, že když vycházel z jídelny, Tomek seděl uvnitř.

„Co blbneš chlape, pojď do tepla,“ vykročil k němu a zapínal si poklopec. *Ježišmarjá pozval jsem ho do tepla, aby si nemyslel, že se s ním chci muckat.* Zarazil se, Tomek dál ustoupil. Vypadal tak nějak divně, nepřírozeně. *To bude tím světlem a kořalkou.* Uvažoval v duchu Kalvoda. *Do hajzlu jestli je v tom metanol, já oslepnu!* Zamrkal a zkusmo zaostřil na budovu školy i zasněžené stromy. Viděl dobře. Dala se do něj zima. Ještě jednou se podíval na Tomka, který stál mlčky pod stromy a mávl znechuceně rukou. Otočil se a vešel do jídelny.

Bylo tam docela teplo, světlo a veselý hlahol mu hned zvedl náladu na původní hodnoty. Do chvíle, než si při usedání na židli všiml Tomka, který svlečený do umolousané košile v objetí Dědka a Maňásky falešně zpíval *Nad stádem koní*. Byl v obličeji červený, rozjařený a docela určitě nebyl před minutou venku v namrzlé uniformě. Kalvodovi se udělalo těžko. Pak se hlučně a prudce vztyčil ze židle a vyrazil ke dveřím z jídelny.

„Jo, prostata, to je svinstvo, to já znám,“ houkl na něj Dědek a plynule se vrátil ke zpěvu. „No tak có, tak có, tak coó!“

Kalvoda vyšel na dvůr, kde ho znovu ofoukla zima. Vzápětí si všiml Tomka, jak pomalu odchází z plácku za školou. Nebylo pochyb, že je to on. Vtrhl zpět do jídelny.

„Tomek, ty máš bráchu?“ zařval na celou bývalou tělocvičnu a sál ztichl.

„Ne, ale chci sestřičku,“ zablábolil Tomek. „Setrička z Kramárov,“ spustil opilecký zpěv a začal se řehtat.

„Pojďte ven! Hned!“ Zařval Kalvoda a něco v jeho tónu hlasu i výrazu obličeje zvedlo většinu mužů ze židlí. Neobešlo se to bez několika pádů a kámasutrových pozic ze židlemi na podlaze, kdy některým expertům dalo zabrat odlišit nohy židlí od těch vlastních. Tomek se kupodivu zvedl celkem hladce a mlčky. Vypotáčeli se na čerstvý vzduch, kde většina hned vystřízlivěla.

Ostatně nebyli příliš opilí, jejich veselí pramenilo spíše z toho, že tělo Sněhuláka mrzlo v garáži vedle školy.

„Támhle,“ ukázal Kalvoda k postavě, která šla za stromy. Nebyla příliš zřetelná, prostě muž v uniformě, kterých byla Kateřina plná.

„No co, někdo jde na hlídku, kolik je?“

„Počkej,“ zarazil ho Kalvoda, protože postava právě vycházela do dobře osvětlené mezery mezi stromy. Bylo to jasné, všichni viděli, že je to Tomek. Ten suše polkl a i ve slabém světle Měsíce a oken tělocvičny bylo vidět, jak zbledl. Postava se zarazila, ohlédla se k nim, a když spatřila skupinu u dveří jídelny, dala se na útěk. Několik mužů vyrazilo za vojákem. Několika vojákům se zdálo, že za stínovým Tomkem vidí ještě v dálce ještě jednu postavu. A pravý Tomek si tím byl jistý. Byl to jeho syn Lukáš.

Bořili se do sněhu, nadávali, zatímco postava Tomka běžela hladce, jako by byla na trávě a ne v hlubokém sněhu. Štíhlá, hubená a lehká. Za chvíli se jim ztratila.

„Je vytahanej, jak pytel starýho pornoherce,“ odplivl si Dědek. „Skočte někdo pro Bělskýho, baterky a jdeme za ním! Vystopujeme ho, už nesněží,“ zavelel Dědek.

Jenomže nenašli ani Tomka, ani stopy. Voják se jim ztratil. A ta druhá postava také.

Únor, cesta na Jizerku

Osm koní bez nákladu, doprovázených pěti jezdci, pomalu stoupalo zavátou silnicí v Lučanech nad Jizerou směrem ke Smržovce. Miller se čtyřmi vojáky občas prohodil pár tlumených slov, jinak postupovali mlčky. Prázdnými ulicemi se neslo jenom křupání sněhu pod koňskými kopyty a občasné tiché zafrkání. Včerejší večer strávili plánováním nad mapou, a nakonec zvolili trasu po hlavní silnici na Harrachov a přes Polubný. Dlouho zvažovali i variantu po žluté značce přes Protrženou přehradu na Bílé Desné a kolem přehrady Souš dorazit na Jizerku. Byla by to kratší cesta, ale nakonec dali přednost cestě po silnici a v zástavbě. Kdyby je zastihla noc, nebo překvapivý útok, dávaly by jim opuštěné domy šanci na úkryt.

Před cestou Miller nařídil všem vojákům zbavit se svítilen, vysílaček a veškerého vybavení na elektřinu. Pokoušel se jim vysvětlit, že cokoliv, v čem je elektřina, je v Zóně nespolehlivé, ale

hlavně to podle všeho přitahuje pozornost tvorů, kteří se v ní zabydleli. Když se mu vojáci představili, pochopil Kubského poznámku, že do Zóny půjde „se třema ftákama“. Poručík Rybák a vojíni Korejs a Sojka. Ornitologická jména jeho parťáků trochu kazil svobodník Zoubek. Když vcházeli do Zóny, před mihotavou stěnou se každý z vojáků i koní na moment rozpačitě zastavil, nebo alespoň zpomalil.

„Exit light, enter night,“ zamumlal pro sebe Korejs, jeden z vojáků před Millerem.

„A Sandman tam tebe už čeká chlape,“ zasmál se krákoravě Miller a přešel do plynulého kašle, takže to celé vyznělo ještě mnohem ponuřeji, než zamýšlel. Vzduch mimo Zónu mu nedělal dobře a už se těšil, až se nadechne „toho svého“. Navíc pokud se dobře díval, Sandman už s nimi byl. Silueta spatřená ve stínu stromů byla nezaměnitelná a zúžila mu dech. Ale co by dělal mimo Zónu?

O něco později přicházeli od Jablonce k Lučanům, a poručík Rybák ho gestem upozornil, na další postavu, která je z dálky sledovala.

„Moucha,“ řekl tiše Miller a Rybák vzal informaci mlčky na vědomí. *Je tu nějak moc rušno*, pomyslel si Miller a zároveň musel znovu myslet na postavu, kterou zahlédl asi před hodinou, ve chvíli kdy opouštěli poslední domy Jablonce a nořili se do úzkého údolí Lužické Nisy. Teď už si byl jistý, že to byla silueta Pastýře, ale mátl ho, že je den, kdy se Pastýř téměř neobjevoval. Ještě více ho ale zneklidňovalo, že byl Pastýř více než kilometr před Zónou. Hranice Zóny se zdály být zdí, přes kterou se návštěvníci odjinud nemohli dostat. Další starosti mu dělalo i tempo jejich postupu. Ačkoliv zatím nenarazili na žádné problémy, bylo poledne, když minuli první domy Desné. Teď už bylo jasné, že za světla na Jizerku nedorazí. Nabízela se možnost přespát v jeho chalupě, ale představa, že by kolem jeho domu podupávalo třináct koní, se Millerovi nelíbila. Příliš mnoho hluku, pachů a stop. Raději ne, budou pokračovat, dokud to půjde a pak přespí v nějakém domě po cestě, až je tma zastaví. Všude ležel sníh a zatím nad nimi byla jasná obloha, takže bylo pravděpodobné, že budou moci pokračovat i po setmění.

Pod opuštěnými sjezdovkami na Černé Říčce je zalehla tma. Slunce právě zapadalo. Stoupali silničkou na Polubný a muži úkosem šilhali do zasněženého lesa, který se natlačil až ke krajnici cesty. Každý stín a každá skalka byly provázeny otazníky. Koně si v řadě za sebou prošlapávali cestu a od tlam jim šla pára, která ve chvílích, kdy na cestu dopadalo měsíční světlo, jiskřila, mrzla a padala dolů, kde se spojovala se sněhem vyhozeným od kopyt. Rybák dbal na to, aby

se jezdci na čele střídali. Všichni potichu nadávali na rozbolavělá stehna, záda i zadky, protože nikdo z nich nebyl zvyklý jezdit na koni. Pohled na muže nabalené do všeho možného, kteří seděli jako neforemné hroudy na koňských hřbetech, by nejednoho koňáka rozplakal. Pokud se jich ještě stále ještě držel Moucha, nebo snad i Pastýř, tak o tom nevěděli.

„Připadám si jako zmrzlý pytel sraček,“ mumlal si pro sebe vojín, jedoucí hned za Millerem.

„Tomu se říká zdravá sebereflexe a teď už držte zobák, nebo půjdete pěšky, abyste se zahřál,“ vrčel na něj zezadu Rybák. Miller se culil, až mu led ve vousech praskal. Bylo mu příjemné, být ve „své“ Zóně, ale nebýt v ní sám. Ostatní vojáci jeho dobrou náladu sice nesdíleli, ale to mu ani v nejmenším nevadilo. Najednou si nepřipadal tak bezmocný.

Silnice se před nimi vinula jako světlejší pruh, mezi stíny u kmenů stromů, zatímco obloha byla naopak černou řekou mezi stříbrnými korunami stromů, která proudila nad jejich hlavami někam do dále. Černý pruh nad nimi a bílý pod nohama, jing-jang jejich studeného světa.

Ticho noci náhle rozčísł vysoký zvuk, ukončený pronikavým kvílením. Někteří koně se začali plašit a muž, který si před chvílí stěžoval, že svého koně spadl s hlasitým žuchnutím do závěje. Kůň bez jezdce naštěstí neutekl, protože se bál opustit stádo. Než se voják vyhrabal na nohy, bílý pruh cesty před nimi na chvíli potemněl, jak něco obrovského přeletělo po noční obloze nad cestou. Ustrašeně uklidňovali koně a stáhli se ke kraji cesty, do stínu stromů. Bylo ticho.

Blížili se k vrcholu stoupání, kde končil les, a začínaly zaváté louky s roztroušenými chalupami Polubného. Sotva vyšli z lesa první jezdci, zastavili se a couvli zpět pod stromy. Na střeše jedné z první chalup byl mohutný tvor. Přestože se přes Měsíc začaly zrovna prohánět cáry mraků, byl matný obrys okřídleného tvora, který seděl na zasněženém hřebenu střechu docela zřetelný. Detaily neviděli, ale z rozměrů bleskově usoudili, že se s nimi ani nechtějí blíže seznámit. Miller měl pocit, že kdyby se stvůra na střeše rozhodla, zařála pařáty do hřebene střechy a vznesla se, odnese celou chalupu jako sokol myš. Nebo přinejmenším její střechu. Zůstali tiše stát na kraji lesa, potom začali pomalu couvat zpět pod stromy. Tvor naštěstí vypadal, že ho něco zaujalo na druhé straně, než byl les, a byl k nim zády.

„Počkáme,“ řekl suše Rybák, jako by jim právě ujelo metro. Opustili cestu a muži se s tichým hekáním sesouvali z koní. Jeden z nich, desátník Zoubek, rychle odběhl za stín smrčku, kde si úlevně dřep. Vzápětí se koně začali zase plašit, muži je chytali za uzdy, vyděšeně se rozhlíželi kolem a uvědomovali si, jak zranitelní jsou ve tmě bez svítilen. V nočním lese je na tom člověk

bez světla a ohně stejně, jako žába na pitevní podložce. Po chvíli se ale koně uklidnili, i když stále se pokoušeli vrátit se z lesa zpět na cestu.

„Kde je Zoubek?“ ozval se Rybák.

„Šel se...“

„Neptám se, co dělá, ptám se, kde je.“

Jeden z vojáků škrtnul benzínovým zapalovačem a s ubohým světlem malého plamínku se vydal ke stromku, za kterým Zoubek zmizel. Miller šel za ním a kryl ho. Voják si posvítíl za smrček.

„Ani hovno,“ řekl procítěně. Miller se za ním naklonil. Zoubkovy stopy končily za stromkem, v pruhu umačkaného sněhu, který lemoval okraj smrčků a obloukem, sotva dva metry od nich, směřoval k vojákům a koním, kteří čekali opodál.

„Pryč!“ zakřičel šeptem Miller. „Na cestu!“

Sfoukl vojákův zapalovač a za rukáv ho táhl od pruhu ve sněhu. Tiše štěkal povely na vojáky. Měl strach a chtěl, aby ho měli i ostatní. Přesunuli se na druhou stranu silnice a Miller upřeně pozoroval světlý pruh sněhu.

„Kde je Zoubek?“

„Zmizel. Prostě zmizel a už se nevrátí, jasný?“ řekl Miller podrážděně. Držel pevně svůj Colt, takže nebylo vidět, jak se mu třesou ruce. Měl strach, chtěl se soustředit na světlý pruh silnice, aby nepřehlédl zlověstný pruh sněhu, až se k nim bude blížit. Neměl sebemenší chuť bavit se, a vlastně ani nevěděl, co mužům říct.

„Něco ho sežralo?“

„Tak nějak.“

Chvíli pozoroval silnici a cítil rostoucí napětí i vlnu zvědavosti mezi zbylými vojáky. Věděl, že musí něco říct, než ho zahluší tichými dotazy a protesty. Povzdechl si.

„Dávejte si pozor na pruh umačkaného sněhu. Takový pruh, nebo pás, co se pomalu sune po sněhu. Nesmí se k vám dostat, nebo zmizíte.“

„Co je to?“

„Říkám mu Pan Neviditelný. Nemám šajna, co to je. Jde to po lidech i po zvířatech, je to pomalej parchant, ale nenechá toho, dokud tě nedostane. Pak zmizíš. Potichu, žádná show, žádné maso. Prostě zmizíš a jsi zmizelej. To je celý.“ Na vojáky to zjevně udělalo dojem.

Zavládlo ticho a jen krystalky ledu, co se snášely z větví stromů, sem tam zajiskřily v měsíčním světle. Mužům začala být zima. Miller nespouštěl oči z cesty a ignoroval chlad. *Nemůže nás obejít, musí přes tu silnici.*

„Hele ho, jde po nás,“ ukázal po chvíli mužům za sebou, „Musíme vypadnout.“

Ze stínu stromů na protilehlém okraji cesty se k nim vydal pruh sněhu, jemně, pomalu a potichu stlačovaného neviditelnou silou. Pravidelný, pomalu se protahující obdélník, spíše tušený stín, než jasná stopa.

„Mizíme, zkusíme to vzít chvíli na sever lesem, a obejít tu mrchu na střeše, jasný?“ šeptal Miller. Šel vepředu, vedl Klepnu za ohlávku, a za ním v řadě následovali další koně a muži. Myslel na kostelík v Kořenově a na Helenu. Je to ze Zóny blíž do pekla, nebo do nebe? Hádej. Nebo se v ní rozdílý stírají a všechny světy se k sobě přibližují? Chvilí nostalgicky filosofoval, než začal funět. Měl toho dost. Sníh byl hluboký a svah prudce stoupal. Co chvíli zakopl o větev ukrytou pod sněhem. Podle zvuků, co vydávali muži za ním, usoudil, že ve tmě vidí nejlépe z nich. Za zády nechali cestu, doleva klesala stráž k Černé Říčce a vpravo od nich muselybýt paseky Polubného. Netušil, jak dlouho se prodírali lesem, každopádně toho měl už plné zuby. Snažil se držet své zásady, zůstat pokud možno suchý a nezpocený, a cítil, že je právě na hraně. Mokré oblečení by v této zimě byl konec.

„Pauza,“ zachroptěl dozadu. „Vidíte tam něco?“

„Za námi čisto. Snad...,“ ozval se někdo zezadu. Nebyl schopen ho po hlase identifikovat.

„Zkusíme vylézt z lesa.“

V otevřeném terénu se ocitli dříve, než očekával. Všude byl klid, bílá otevřená pláň se třpytila a celá scéna by připomínala vánoční kýč. Kdyby... Vpravo vzadu rozčísil ticho skřek, který už dnes slyšeli. Zastavili se.

„Na té pláni budeme zranitelný, dokud se nedostaneme na druhou stranu,“ šeptal Miller Rybákovi. Ten přikyvoval a očima měřil vzdálenost ke stínu lesa na druhé straně pasek.

„K té první chalupě je to sotva sto metrů, pak ale dobrých dvě stě do kopce. Krpál a sních,“ povzdechl si.

„Myslím, že jsme Neviditelnému zdrhli. Na chvíli. Necháme koně trochu odpočinout a přejedeme to na nich. Budou se bořit, budou hotoví, ale pořád budou rychlejší, než kdybychom šlapali po svých,“ uvažoval nahlas Miller. „Když nejhůř, vletíme do té chalupy.“

„OK.“

Za necelých deset minut vyrazili. Snažili se pohánět koně a pokud možno z nich nespadnout. Minuli chalupu a stoupání bylo ještě příkřejší. Měli už les tak blízko, že i ve tmě viděli jednotlivé větve, když se znovu ozval skřek. *V každém blbém filmu by to tak bylo*, pomyslel si Miller. První z nich pohltil stín lesa, když se ozval zvuk znovu, mnohem blíže. Jak jinak.

Pláň za nimi zčernala ve chvíli, kdy poslední z koní zmizel pod větvemi. Něco se otřelo o koruny smrků, větve zaskřípaly a sesypal se z nich sních. Všichni se přikrčili a snažili se být neviditelní. Bylo ticho. Koně se otřepávali, muži šeptem nadávali, ale všem spadl kámen ze srdce. Miller vyhlédl zpoza větví, protože chtěl vidět tvora, který ovládl noční oblohu. Pláň za nimi, i obloha nad ní byly však prázdné. Ve chvíli, kdy se otáčel, zahlédl v černotě lesa, ze kterého před chvílí vyrazili, čtyři rudé body. Otřásl se a suše polkl.

„Jdeme,“ oznámil mužům.

„Nemohli bychom tu přespát? Jsme grogy a krásně vidíme na tu pláň, kdyby se blížil ten Neviditelný,“ zkoušel to jeden z vojáků.

„Nemohli, jdeme,“ řekl Miller s obrazem čtyř rudých bodů před očima. Začali se proplétat mezi stromy a větvemi.

„Když to půjde, odpočineme si u Štrougala,“ řekl jméno bývalého komunistického premiéra, který měl chalupu na půl cesty mezi Polubným a Jizerkou.

Mlčky se prodírali lesem, praskající suché větve trčící z kmenů stromů, je zachytávaly za oblečení i postroje koní. Neustále se bořili do sněhu a snažili se udržet koně pohromadě. Nepřestávali stoupat. Na sotva dvou stech metrech se vyčerpali, že sotva pletli nohama. Konečně se vynořili na lesní silnici, která začínala za Polubným a mířila na sever, na Jizerku. Postupovali teď už poměrně rychle a pohodlně. Cesta ukrytá mezi stromy nebyla tolik zafoukaná. Co chvíli se ohlíželi, nebo zdvihali hlavu k obloze. Někteří z nich se lekali stínů pod

stromu lemujícími cestu, a nervózní koně tančili na svých štíhlých nohách, jako baletky Bolšovo tčatru. Někdy po půlnoci se po jejich levici objevila za vzrostlými smrky udržovaná chalupa. Vylomit bytelné dveře trvalo vojákům s páčidlem jen chvíli. Nacpali se do chalupy i s koňmi.

Bylo to zvláštní - pozorovat koně, jak celí nesví, dupou po dlažbách i prkenných podlahách s kožešinami, kopyty obalenými sněhem a ledem. Zatuchlý vzduch v chalupě byl vytlačen teplým pachem mokrých koní.

„Nežil si tu špatně, prevít,“ konstatoval vojín Sojka při prohlídce pohlavárova baru a mlsně se olízl.

„Až půjdeme zpátky s náložemi, můžete si to vzít sebou. Jestli k tomu teď ale jenom čuchnete, tak vám ten rypák urazím u samý prdele, Sojka. Jasný?“ brblal Rybák, když se pokoušel pootevřít okenici, aby měli přehled, co se děje kolem domu. Na vařiči začínala bublat voda na čaj, když Miller usnul vsedě, zády opřený o zeď. Zdálo se mu, že měří svinovacím metrem vzdálenost mezi věží Kořenovského kostela a nebem. Helena mu pomáhala a vždy, když už chtěl ze stupnice metru odečíst hodnotu, jí konec metru vyklouzl z prstů, zasyčel a svinul se zpět do pouzdra a přitom ho sekl přes prsty. Už se nadechoval, že na ní něco zlobně zavrčí, když se svět začal třást, nebe se utrhlo a spadlo jako nedopečený lívanec na věž kořenovského kostela, která jím projela. Nebe bylo jen dvojrozměrná placka zespodu vymalovaná hvězdami a Měsícem a shora trapně šedá. Sprostý podvod na smrtelné pozemšťany, co se pod ním plazili a po stovky generací k němu vzhlíželi.

Někdo s ním třásl a budil ho s tím, že venku někdo je. Jako první vypnul Miller vařič, který se syčením usilovně pracoval na tom, aby vyvařil všechnu vodu z ešusu. Všichni byli přilepení k oknům.

„Někdo je venku. Někdo od nás, s červenou čelovkou!“ šeptal s radostným vzrušením Korejs. Černovlasý kluk, v dávných dobách průvodce v Liberecké IQLandi. Místo laserového ukazovátka držel v ruce Osmapadesátku a v rozrušení ani nevěděl, jestli má zbraň nataženou. Miller se mu ani nepotřeboval podívat přes rameno.

„To není nikdo od nás,“ zašeptal.

„Máte tu Sandmana, Korejs. Co hezkého si necháte zdát?“ otočil se přes rustikálně zařízenou světnici k vojákovi, který hlídal okno na opačné straně. Ten jenom suše polkl. Do ticha, ve kterém se všichni pokoušeli škvírami okenic zahlédnout červené tečky v temnotě, se ozvalo

hlasité pleskání kapaliny o podlahu. Jeden z koní si ulevoval na dlažbě a dlouhý, rozmařilý zvuk všechny rozčiloval. Venku se nic nedělo.

„Já... Totiž, venku zmizel strom,“ zašeptal Sojka, který hlídal okno směřující k jihu.

„Jak zmizel strom?“ povzdechl si Rybák a okem loupl po Štrougalově baru, jestli se s ním Sojka přeci jenom neseznámil důvěrněji.

„Celou dobu tu koukám na starou suchou borovici. A jen jsem se otočil, jak pan kapitán mluvil o tom Sandmanovi, a ten strom zmizel.“

„Blbost.“

„Jasně jsem ten strom viděl proti obloze a sněhu. Suchá borovice,“ v hlase mu zněl ustrašený vzdor.

„Nechte toho, prostě tu nejsme sami,“ řekl Miller nahlas, až sebou ostatní trhli.

„Korejs, Sojka, vy jste ale ptáci...“ povzdechl si rezignovaně a nahlas pokračoval:

„Co je? Máte pocit, že když budeme šeptat, že zmizej? Počkáme na světlo, až něco uvidíme, tak zkusíme vypadnout. Na Jizerku je to kousek.“

„Zase ty červený světýlka,“ ozval se Rybák.

„Ser na něj,“ zamumlal pro sebe Miller a s myšlenkami na zmizelý strom zase na chvíli usnul. Tentokrát se mu nic nezdálo a vzbudilo ho až šero v místnosti a bolavá záda.

Konec února Krušné hory

Tomek se vzbudil se slzami v očích. Už třetí noc se mu zdálo o jeho ženě a jejich dvou dětech. Všichni tři stáli na louce za jejich domem v Kraslicích, kolem nich se točil zvířený sníh a řvoucí vítr jim strhával slova od úst. Volali na něj, natahovali k němu ruce, ale on se nemohl hýbat. V tom snu byl ochrnutý a němý. Zoufale chtěl dojít ke své rodině.

Ležel na skládacím lehátku ve třídě 5. C, kolem něj funěli a prděli jeho spolubojovníci, když se Tomek rozhodl. Zíral do stropu zahaleném do tmy, a měl jasno. Konečně.

Loni na podzim, když se zrodily Zóny, ležel zrovna v nemocnici v Karlových Varech. Zatáčka mezi Kraslicemi a Rotavou vždycky vynášela a spadané mokré listí to ještě vylepšilo. Příšerně

se tenkrát vysekal. Závěr jeho léčby se zkomplikoval s kolabujícím systémem, ale na přelomu října a listopadu loňského roku stál Tomek s berlemi před nádražím ve Varech a pídil se po své rodině. V půlce prosince už měl jistotu, že se ze Zóny nedostali. Dvakrát ho vrátili vojáci od hranic Zóny, potřetí ho poslali sloužit na Kateřinu. Tomek v sobě zazdil svoje zoufalství. Pil, co to šlo, navenek patřil ke vtipkujícím kverulantům, a uvnitř mu bylo stále hůř. Věděl, že jeho žena a děti někde musí být, že jsou na živu. Strávil skoro tři měsíce v těle někoho jiného, křičící vědomí uvězněné v masce veselého chlapíka.

A teď tohle. Spatřit sám sebe bloumat ve vánici nejednomu rozhodí myšlenky. A vzadu další postava. Nezřetelná, ale nějak věděl, že je to Lukáš, jeho starší syn. A k tomu ty sny. Volali ho. Poslali pro něj jeho obraz. Tohle se neděje samo od sebe. Sedl si na lehátko a chtěl vyrazit. Hned teď, do Zóny, za svojí rodinou. Pak si zase lehl. Musí se připravit. Nebude cestu plánovat, připravovat, ale vyrazit před úsvitem je nesmysl. Našli by ho hned. Bude muset vyrazit, až bude foukat a nejpozději někdy kolem půlnoci. Za dva dny ta chvíle nastala a Tomek s malým batohem vyrazil ke křižovatce nad Pachenkovem a odtud směrem k Lesné. Podařilo se mu projít hlídkami. *Starej by měl dělat častěji inspekce na strážních stanovištích*, napadlo ho s hořkým úsměvem. Přemýšlel, že napíše klukům dopis na rozloučenou, že se jim omluví a vysvětlí své důvody. Jenže k čemu by to bylo dobré. Když už děláš někomu rány, nesyp do nich sůl. Prostě vyrazil.

Čekalo ho přes sedmdesát kilometrů vzdušnou čarou, v mrznoucích, zasněžených horách, kde kromě vojáků skoro nikdo nebyl. A pro dezertéry byl jen jeden trest. Ale bylo mu to jedno. Rozhodně nechtěl spáchat sebevraždu tím, že se nechá zastřelit. Ale věděl, že takhle dál žít nemůže, že to nevydrží, a že pokud nevyrazí za svojí rodinou, dřív nebo později si prostřelí hlavu sám. Měl papírové mapy pro některé úseky své cesty. Měl v plánu jít po červené hřebenovce E3, ale zároveň věděl, že plánovat je nesmysl. Přesto ho myšlenka, pohybu po červené stuze protínající kontinent od Bulharska do Santiaga de Compostela přitahovala. Bude poutníkem na cestě bez návratu. Vzpomněl si na Linhartovy verše. *Bude to pouť dlouhá, ale krásná*. Alespoň to první adjektivum platit bude.

Nepřemýšlel ani nad sháněním jídla. Ostatně k čemu plánovat, když netušil, co ho čeká? V batohu měl jenom pár kousků oblečení, sirky, nůž a trochu jídla, co si našetřil a co ukradl v kuchyni. *Kluci promiňte, ale já to jídlo fakt potřebuju*. Ukradl i plachtu a svůj spacák. Zbraň se rozhodl nechat na posádce. Kluci ji potřebují a tam, kam jde, by mu stejně nepomohla jinak,

než jako amulet. Šlapal po rovné cestě mezi smrky, Měsíc svítil, aby mu pomohl, sníh byl zmrzlý, takže se ani moc nebořil. Vítr ho sice obíral o teplo, ale zahlazoval jeho stopy. Zatím šlo vše lépe, než čekal. *Už jdu za vámi, táta přijde.*

V Kateřině si všimli až odpoledne, že Tomek zmizel. V první chvíli všem zatrnulo, protože pocity z mizejících kolegů byly stále silné. Když ale zjistili, že chybí i Tomkovo oblečení a spacák, bylo všem jasné, že Tomek utekl.

Bělský seděl s hlavou v dlaních a přemýšlel, co dál. Věděl, co se Tomkovi stalo a věděl i o podivné noční návštěvě. Když nechá Tomka jít, demoralizuje jednotku a postupně mu budou „tomkovatět“ i další. A zároveň tušil, kam a proč Tomek jde a co se v něm asi děje. Navíc dávat dohromady nějaký oddíl a nahánět Tomka někde po lesích, znamenalo oslabit jednotku. Dopil čaj a vyšel ze své kanceláře, do bývalé sborovny, kde se chystal jeho štáb ke svolané poradě.

„Tomka bude stíhat vojenská policie, nahlásím ho jako uprchlého dezertéra,“ oznámil co nejtvrději. Snažil se, aby jeho hlas zněl, jako když skřípe nůž po porcelánu. Docela se mu to zadařilo. Jeho kolegové naštěstí netušili, že žádná vojenská policie není a pokud je, tak na ní Bělský nemá spojení. Někteří ho možná prokoukli, ale měli dost rozumu na to, aby mlčeli.

„A teď tu máme na programu výsledky průzkumu.“ Vzal do ruky papír a mapu, s náčrtky, které mu od včerejška dělaly velké starosti.

„Naše průzkumné jednotky pronikly až do prostoru Lengefeldu a Marienbergu a zejména okolo Marienbergu zjistily znepokojivou koncentraci ozbrojenců,“ povzdechl si a napil se z dalšího šálku čaje. „Chystají útok pánové. A je jich hodně.“

„Musíme na praporu vyžebrať posily,“ spustil Mikulka. „Nemůžeme udržet celou čáru.“

Bělský přikývl.

„Jak tady skončíme, vyrážím do Mostu. Jednak kvůli Tomkovi,“ zalhal možná zbytečně, „A hlavně s mapou soustředění nepřátel. Přivezu, co půjde, i vrátnýho ze štábu.“

„Jenže než se rozhoupou, máme je tady,“ bručel Mikulka.

„Možná. Ale snad nebudou tak rychlí. Ode dneška bude denně průzkum v předpolí. Možná budou útočit na Šebestiánskou rotu, anebo zaútočí na hranici působnosti našich rot. Kromě průzkumu posílíme pro začátek Kalek a Brandov.“

„Nemáme z čeho posilovat.“

„Já vím. Rozhodl jsem se udělat strážní oddíl z civilistů. Zkusíme jich rychle vycvičit alespoň dvacet, třicet. I ženské. Kalek posílíme o četu a dva kulometry, v Brandově přidáme družstvo s kulometem. Není to moc, já vím. Každopádně prioritu má Kalek. Večer, až se vrátím z Mostu, bude druhá porada. Uvidíme, s čím přijedu. Rozchod.“

Michal mlčky poslouchal Bělského slova a očima těkal po mapě. Pokud jejich průzkum pozoroval většinu vojáků u Marienbergu, útok po silnici na Horu Svatého Šebestiána a následný úder na Chomutov mu přišly jako mnohem pravděpodobnější, než útok na jejich úsek. Navíc přes Horu Svatého Šebestiána byl mnohem snazší přístup do vnitrozemí, než přes Novou Ves. Tři pozorovací stanoviště na Rungstocku, Wolfsteinu a na Čihadle by dokonale pokryla všechny přístupy k jejich úseku. Tužkou si zakroužkoval všechny tři kopce s tím, že večer Bělskému navrhne zřízení pozorovatelny.

Ten se vrátil až za tmy a pokud někteří čekali, že přijede s kolonou vozů, plnou posil a zbraní, byli zklamáni. Jeho V3S doprovázel jenom starší UAZ.

„Dneska se mi zdál sen, že nám přivezli čerstvé voňavé klobásy. Fakt. Úplně jsem je v tom snu i cítil,“ díval se Dědek smutně z okna na prázdnou V3S, se kterou Bělský přijel. „A zase hovno,“ začal natahovat až z paty.

„Dědku, tady ne!“

Sešli se ve sborovně. Navzdory prázdnému nákladáku vypadal Bělský docela spokojeně. Přišli s ním i tři vojáci, v nových uniformách a s výstrojí, která u všech okolo vyvolávala závist. Michal v ruce žmoulal svojí mapu.

„Pánové dovolte, abych vám představil naše nové posily,“ začal Bělský nezvykle slavnostním a formálním hlasem.

„No jo, s těma třema manekýnama se zastavíme až v Berlíně,“ zabručel doktor.

„Tady noví kolegové jsou předsunutí dělostřelečtí návodčí. Což pro nás má dvě velké výhody,“ odmíchl se Bělský a zhoupal se na patách. Michal se definitivně rozhodl, že v předchozím životě byl Bělský učitel, a ne voják.

„Za prvé,“ zase to zhoupnutí, „je náš úsek pokryt palbou dvou baterií houfnic. Jedné na Loučné, nad Osekem a druhé v prostoru Blatno nad Chomutovem. Šest houfnic může střílet, na naši podporu!“ Pata, špička.

„Za druhé, máme teď k dispozici moderní komunikační techniku. Dohromady deset přenosných šifrovaných vysílaček a jednu štábní!“

Michalovi teď Bělský připomínal Donutla v Pelíšcích, když trojčil radostí nad plastovými skleničkami z Polska. *A bude to stačit?*

„Budeme mít přímé spojení do Mostu, tři vysílačky zůstanou u návodčích a zbytkem pokryjeme naše stanoviště.“ Bělský zářil a jeho nadšení bylo nakažlivé. Nepřivezl žádné vojáky, žádné kulometry, ale možnost hladké komunikace a hlavně přivolání si dělostřelecké podpory zcela měnila situaci na hranici. Všichni debatovali o distribuci vysílaček i o umístění návodčích a nálada v místnosti šla prudce nahoru. Dědek s uchem přilepeným na dveře nechápal nadšené a vzrušené hlasy, které se ze sborovny ozývaly. Jediné vysvětlení bylo, že starej přivezl v aktovce nějaký fajnový pití pro oficíry.

„Starej přivez hovno, ale asi se mu povedlo z něj uplést bič a práskat s ním,“ uvažoval nahlas a komentoval ostatním vojákům postávajícím v chodbě, co z místnosti slyší. Položil se do toho jako sportovní komentátor do ligového zápasu.

Po poradě, která se notně protáhla, Bělský vyzval Michala, aby zůstal v místnosti. Michal rukou urovnal svojí mapu a těšil se, až představí kapitánovi svůj plán. S těmi vysílačkami to teprve mělo grády. Připadal si jako malý šprt, co přinesl luxusně udělaný domácí úkol. Ale Bělský ho předešel.

„Michale, dneska se rozlučte s chlapama na rotě. Ráno vyrážíte do Liberce. Povolala si vás Slonovinová věž.“

Únor, Jizerka, Protržená přehrada

Bylo ráno, když stáli na Sluncem ozářené pláni. Nádherný den, jaký Miller už týdnů nepamatoval. Chlapi kolem něj, zvyklí na páchnoucí mlhu a kouř měst utopených v údolích, mrkali v té záři, jak parta krtků v soláriu. Celá pláň Jizerky, vroubená zachumelenými stromy, se zelení prosvítající pod sněhem, byla přiklopená azurovou poklicí, která jako by se opírala o vrchol Bukovce za nimi a Smrk v dáli na severu. Dívali se dolů zasněženým svahem k boudám a chalupám horské osady. Miller s Rybákem si v dalekohledu prohlíželi cíl jejich cesty. Poměrně prosté horské stavení, dvě chalupy spojené nízkým prostředním traktem, nepůsobilo jako sídlo

nejbohatšího Čecha. Rybák odložil dalekohled a listoval papíry s vlastnoručními náčrtky, kterými je Kellner vybavil. Miller stále tiskl dalekohled k očím, zatímco Korejs se Sýkorou drželi koně a připadali si jako na školním výletě.

„Tak tam vletíme, čapneme ty kontejnery a valíme zpátky,“ dal Korejs průchod své netrpělivosti.

„A cestou zpátky vybereme Štrougalův bar,“ zasmál se Sojka, kterého se po zlé noci náhle zmocnila dobrá nálada.

„Je to v prdeli mládenci,“ řekl zamyšleně Miller, když asi po desáté odložil dalekohled, podíval se na fotografie Kellnerovy chalupy, aby vzápětí přitiskl dalekohled zpátky k očím. Rybák svěsil ruku s papíry a udiveně nakrabatil čelo. Počkal, až Miller promluví sám.

„Vidíte ty kopečky kolem té chalupy? Tři, čtyři, pět,“ loupl zase okem na fotografii, „Nemají tam být.“

„No co, sníh, nebo tam složili dřevo,“ hučel Korejs a bral dalekohled do ruky.

„No, jako je tam něco zafoukaný, to jo,“ připustil Rybák, když se všichni dívali dalekohledy dolů, až se na chvíli zapomněli starat o okolí.

„Já bych si s tím hlavu nedělal, to může bejt cokoliv,“ mumlal Sojka.

„A já bych si jí dělal, protože to může bejt cokoliv,“ řekl rezolutně Miller, odložil na okamžik dalekohled a podíval se na své tři druhy přilepené k triedrům.

„Tahle nám hlídáte záda, sakra? Kdyby vám stál Pastýř za prdelí, ještě mu půjčíte dalekohled.“

„No tak plán B, chodba. Půjdeme na jistotu“, odložil Rybák dalekohled a vrátil se ke Kellnerovo papírům. Miller krátce přikývl a naposledy přiložil dalekohled k očím.

„Já to říkal...“

Jedna z hromad sněhu se otřásla, sníh se sesunul dolů a před jejich objektivy se objevil kus hřbetu Tygra. Ve slunečním světle měl nehezkou, matně šedohnědou barvu. Většina tvora byla pod sněhem.

„Co tam dělají,“ odložil pobledlý Miller dalekohled a podíval se na své společníky se směsí údivu a únavy.

„Hlídej si to plutonium, asi je přitahuje“ vydechl Rybák a podíval se na Millera. Ten váhavě přikývl.

„No, brát tygrům žrádlo z misky je super nápad, co? Má to být dole ve sklepech, hned na té chodbě, takže plán B je jasný,“ začal Rybák cpát většinu papírů do desek.

„Až na to, že zrovna tyhle se rádi procházejí skrz skálu a je dost možný, že skrz ní i vidí, nebo tak něco,“ odložil Miller konečně dalekohled a ustaraně se podíval na Rybáka.

„Soudím, že to budeme muset vyzkoušet,“ řekl Rybák a mělo to znít rázně a velitelsky, tak aby se to dalo jednou zapsat do kronik velkých hrdinských skutků. Jenže to tak vůbec neznělo, protože v těch pár slovech bylo víc strachu, otazníků a nejistoty, než sebevědomí.

Vydali se krajem lesa, který pokrýval úpatí Bukovce dolů, směrem k Jizeře. Ta zde byla půvabným horským potokem s písčitým dnem kdysi plným drahokamů zbarvených safírovou modří nebe nad řekou, i smaragdovou zelení luk, kterými se jako stříbrný had proplétala. Kousek za stavením s červenou střechou se zastavili. Zde v lese měl být vstup do chodby, kterou si tu nechal introvertní miliardář vybudovat. Hledali značky na stromech a chvíli si připadali jako malí kluci na vydařené bojovce. Rychle si připomněli zlověstné hromady sněhu, vzdálené od nich sotva dvě stě metrů. Korejs se skrz stromy znovu zadíval ke Kellnerově domu. Jednu z hromad jasně uviděl na pozadí tmavého dřeva stavení. Teď z větší blízkosti a bez výškového převýšení, jím otřásl rozměry hromady. Sahala po spodní okraj střechy, pokud ne výše. S obavami se podíval na své společníky, kteří si rychle všimli jeho pohledu a už si počínali tiše a opatrně.

Nakonec se Rybák sehnul a vzal za větev, trčící ze sněhu. Přikývl spokojeně hlavou. Větev byla kovová. Odhrnul sníh z její blízkosti a zabral. Malý kousek země se zdvihl, nesen ocelovými dvířky a objevila se nevelká prohlubeň s otočným číselným voličem na dně. Rybák pomalu a pečlivě nacvakal na kole osmimístný kód, a ze dna prohlubně s cvaknutím vyskočilo madlo. Miller si připadal, jako by se ocitl v ději Pána prstenů.

„Jeden tu zůstane u koní, Sojka, a zbytek jde se mnou pro ty kontejnery,“ řekl šeptem Rybák a těkal očima z jednoho na druhého. Miller mlčky přikývl, významně předal otěže Klepny Sojkovi do rukou a po strmých schodech zmizel ve tmě. Rybák se chvíli hrabal v sedlové brašně svého koně a vytáhl odtud petrolejku. Nakonec stáli v chodbě všichni tři. Miller s Coltem napřaženým do tmy před sebou. Korejs s osmapadesátkou a Rybák s lampou v jedné a papírem v druhé

ruce. Chodba byla nová, pravidelná a dokonale suchá, což bylo vzhledem k blízkosti řeky a podmáčených luk kolem pozoruhodné. Vzduch tu byl čerstvý. Mlčky a co nejtišeji postupovali kupředu a cestou musel Rybák otevřít další dvoje ocelové dveře s kódy. Když otevřeli poslední dveře, změnil se charakter chodby i její rozměry. Bylo zřejmé, že tato část už je součástí sklepů pod stavbou. Rozhlíželi se po čistě vymalovaném a prostorném koridoru, do něhož vedla řada dveří. Rybák si otáčel papír v ruce, zdvihl lucernu a vyrazil k jednomu z nich, když prostorem začaly pronikat hluboké vibrace.

Celá chodba, vzduch v ní, vzduch v jejich plicích a nakonec i jejich těla a srdce se rozvibrovala hlubokou frekvencí, jako by se sama matka Země proměnila na chvíli v předoucí kočku.

„Co to bylo?“ s vypoulenýma očima šeptal Korejs.

Miller významně ukázal prsty ke stropu: „Ty nahoře. Jedeme, rychle.“

Rybák už cvakal kód na posledních dveřích, a když se otevřely, spatřili za nimi nevelkou bíle vymalovanou místnost. Miller čekal zasyčení vzduchu z hermetizovaného prostoru, symboly radioaktivity, zelenkavé osvětlení a futuristicky a nebezpečně vypadající kontejnery s plutoniem.

Místo toho tam na ně čekala necelý metr dlouhá válcová pouzdra ze šedého plechu, na nichž byly připevněny nylonové popruhy. Byla banálně srovnána po dvou na regálech, jakoby šlo o předloňské kompoty.

„Tak jdeme na to,“ pokynul Rybák Korejsovi a posvítil mu do chodby, kde byl rudlík. Za chvíli jeli s prvním pouzdrém chodbou zpátky a s hekáním ho pak táhli po schodech na povrch. Vypadalo jako větší tlaková láhev pro potápěče, jen mnohem těžší. Zvedli ho na koně, nahrubo přidělali s tím, než přijedou s druhým, Sojka pouzdro pečlivě přidělá.

Pracovali mlčky, rychle, lil z nich pot, ale byli efektivní. Když vytáhli na světlo sedmé pouzdro, překvapil je Sojka. Vypadal zmateně, mimo sebe a ustrašeně se rozhlížel.

„Co je Sojka, viděl jste ducha?“ vyjel na něj šeptem Rybák. Sojka se zatvářil ještě zmateněji a Millera napadlo, jestli ho nepostihla malá mrtvice.

„Tam... zdálo se mi... že do té chodby za vámi někdo šel,“ blábolil.

„Jak zdálo? Viděl jste někoho?“

„Ne, nevím, ale jako by tam někdo vešel,“ Sojka vypadal upřímně nešťastně a zmateně, ale už o něco přičetněji.

„To jsou nervy Sojka, klid. Každopádně jsme nikoho nepotkali. Jdeme pro poslední a padáme vocaď. Pořádně to utáhněte, jasný?“

Sojka nepřítomně přikývl a to už běželi chodbou pro poslední pouzdro. Rudlík chvilkami zaskřípal, a když vešli za poslední pancéřové dveře, na chodbu před místností s kontejnery, zarazili se. Na jejím vzdálenějším konci stála černá postava.

Miller okamžitě strhl svůj Colt ze zad a zamířil na siluetu. Pastýř. Stál k nim zády, čelem k bílé zdi a nehýbal se.

Rybák rukou stlačil hlaveň Korejsovi pušky dolů, pak zdvihl svítilnu o něco výše. Vlevo měli dveře k poslednímu pouzdru s plutoniem, o pár metrů dál pak stále nehybný Pastýř. Miller slyšel, jak mu duní krev ve spáncích. Pastýř otočený zády k nim bez sebemenší reakce na jejich přítomnost, byl hrozivější, než kdyby na ně zaútočil. Zašilhal směrem k plamínku petrolejky a náhle ho napadlo, co by asi dělo, kdyby zhasl. Měl jasno, běžel by zpátky. Vrážel by do stěn, než by se s rozbitou hlavou svalil ve tmě a čekal na konec.

Čas zprvu jako by se zastavil. Korejs hlasitě oddychoval, docela jako pes, a když si to uvědomil, nechal toho. Rybákovi se třásla ruka s lucernou, takže světlo v chodbě se třásl a stroboskopické chvění sekalo čas i myšlenky na nespojené fragmenty, jako sashimi rybu. Ticho pulsovalo chodbou a Pastýř se stále nehýbal. Miller náhle měl pocit, jako by se ho zmocnil vír, čas se svíjel jako absinth ve vředařově žaludku a stěny kolem nich byly žaludeční sliznicí, zmítanou křečemi. Chvillemi si nebyl jistý, kde je nahoře a kde dole a čekal, kdy skončí na zemi.

Znenadání začal Pastýř zdvihat ruce. Času se vrátil jeho řád a prostor se srovnal do starých dobrých kolejí. Rybákova svítilna se znovu zachvěla a hlaveň Korejsovi pušky poskočila nahoru, než ji Miller zase stlačil dolů. Pastýř dál mlčky stál zády k nim, s pažemi rozpaženými jako Kristus. A zase ticho.

„Čapnem to pouzdro a zdrháme,“ zašeptal Miller a Rybák polkl a přikývl. Velmi pomalu zajeli s rudlíkem do místnosti a potichu naložili poslední kontejner. Když se vrátili na chodbu, něco se změnilo. Pastýř stál jako před chvílí, ale chodbu se začaly plnit silné vibrace.

V tom se zeď před Pastýřem rozzářila a vystoupila z ní strašlivá hlava. Tygr právě procházel stěnou a šel si pro ně. Pastýř zdvihl ruce ještě výše. Ze zdi trčela tlama schopná překousnout

koně napůl a dvě nekonečně černé oči. Dívaly se skrz postavu Pastýře přímo na ně. Miller s Korejsem zdvihli hlavně pušek a zamířili na ty oči. Nedokázali ale zmáčknout spoušť, protože čern z těch očí se vlila do jejich myslí, majetnický se v nich roztáhla a listovala si jejich myšlenkami, jako znuděný lord týden starými Timesy. Přestali ovládat svá těla.

Pastýř se k nim otočil hlavou, spatřili čtyři drobná červená světla a do mysli jim jako boxerský úder pronikla jediná informace.

„Uteč!“

Běželi chodbou, Korejs zaostával, než si všimli, že za sebou táhne rudlák s posledním pouzdrem. Miller popadl jedno madlo rudlíku a trochu zrychlili. Potom je řev, který Miller už znal z lesů kolem Hvězdy, vynesl tunelem jako zpěněná voda na světlo.

Tam už čekal vyděšený Sojka. „Něco sem běží, rychle!“ ukazoval na louku nad Kellnerovo domem, kde sněhem vířila smečka podivných nevelkých tvorů. Sněhové hromady kolem domu vybuchovaly, jak se z nich drali další a další tygři. Když přivazovali poslední pouzdro ke koni, tygři se vydali k nim, ale shora se k nim blížila smečka něčeho, co vypadalo jako trsy pokroucených suchých větví. V hlubokém sněhu se zdálo, jako by se obrovští tygři prodírali polomem, ale byl to souboj na život a na smrt. Miller si vzpomněl na chvíle u Huťského vodopádu, zbolela ho noha a pomyslel si, že běsi Zóny rozhodně netáhnou za jeden provaz. Zvláštní, že když po něm jdou tygři, objeví se jiná bestie jako deus ex machina, aby ho zachránila. Bylo by to hezké pravidlo. Na přemýšlení ale nebyl čas. Naskočili do sedel, rychle zhodnotili situaci, a už štváli koně lesem nahoru, k silnici pod Bukovcem. Koně zapadali, prali se s váhou nákladu i hlubokým sněhem, vyhazovali gejzíry sněhu a prodírali se větvemi. Ty šlehaly muže přes obličej, drápaly po tvářích, chytaly se za jejich výstroj, až za chvíli nevěděli, kam jednou. Ale koně hnaní strachem a instinktem si vedli lépe, než rozumem vedení muži. Najednou byli nahoře, na parkovišti pod Bukovcem, koně si v oblacích páry odfrkli, a aniž by je pobízeli, vyrazili ve svých stopách po silnici zpátky na Polubný.

Koně klusali cestou rovnou jako pravítko, trochu zvolnili a všichni se uklidnili. Za nimi byl klid. Měli všech osm kontejnerů a byli živí. Ani s jedním dopředu Miller nepočítal. Neustále myslel na Pastýře, na silný pocit blízkosti a ochrany, který ke svému překvapení pocítil, když k nim otočil hlavu. Pod kápí bylo černo, ale ne prázdko. Vlastně až na ty čtyři rudé oči, umístěné navíc příliš nahoře a po stranách, vypadal docela lidsky. Byl mnohem menší, než dříve a také

nevypadat tak hubený, řídký a vytahaný. Zvláštní... Sílil Pastýř tím, jak se sžíval se Zónou, nebo jich bylo víc? Snad rasa či národ Pastýřů? Moucha měl pravdu. Pastýř je jeden z klíčů k pochopení Zóny.

Blížili se ke Štrougalově chalupě a za nimi i na obloze byl klid.

„Dáme pauzu?“ Houkl na ně zepředu Sojka s poměrně průhlednými postranními úmysly.

„Ne,“ řekl suše Rybák a ohlédl se dozadu.

„Hele, to je ta moje borovice,“ ozval se zase Sojka.

„No vidíte, svět je v pořádku, to bylo starostí!“

„Jenže je jinde, než byla. Tady bych jí z mého vokna vidět nemohl!“

Miller s Rybákem bleskově zhodnotili polohu suchého stromu, který se náhle začal hýbat, ačkoliv zrovna panovalo bezvětří.

„Jedem! Rychle jedeme!“ řval Miller a celá kolona se dala do pohybu. Zprava od chalupy se blížil ve stále vyšším tempu mohutný strom. Většina nákladních koní vedená Sojkou už byla za úrovní chalupy, když strom prolomil plot ze smrků a odřízl Millera, Rybáka a Korejse.

Před Millerem jakoby práskl bič, zdvihl oblak sněhu a oslepil ho. Klepna vydala zvuk, jaký nikdy před tím, ani potom od koně neslyšel, znělo to, jako když se chlap lekne, a vyrazila vpřed. Zezadu zaduněly dva výstřely a kolem hlavy mu hvízdla střela. *Korejse mě zastřelí*, napadlo Millera, když v tom ho předjel Rybák a ze zadu se ozval strašný křik. Neohlédl se oni jeden z nich. Až mnohem, mnohem dál, kdy koně sami zpomalili.

Zastavili se. Protože cesta byla přímá jako jejich strach, viděli až k chalupě. Vyndali dalekohledy.

„Nechali jsme ho tam,“ řekl Sojka kňouravě a znělo to jako obžaloba, výčitka i rekviem v jednom. Přesně tím vyjádřil i pocity Millera a Rybáka. Na určité civilizační úrovni je zbabělost sdílený pocit. Než se vydá svými cestami.

„Byl mrtvej, už když jsem ho míjel, kurva,“ utrl se na něj Rybák, pak vydechl a svěsil ramena.

Miller zaostřil dalekohled a uviděl tělo koně obklopené rudým sněhem, jak ho neviditelná síla stahuje z cesty k chalupě. Ze zelených smrků plotu, nyní zcela zbavených sněhu, trčela

v několikametrové výšce silná větev. Na ní byl nabodnutý Korejs. Celé to působilo jako obrovský zdvižený prostředníček.

„Mizíme.“

MLčky postupovali přes Václavíkovy studánky na Polubný. Miller v duchu přemýšlel, jestli se po dnešku bude dívat na stromy, jako dříve. Mlčeli. Kontejnery s plutoniem se pohupovaly na koňských hřbetech, vepředu Sojka, potom koně s kontejnery a malý průvod uzavíral Miller s Rybákem, který se neustále ohlížel přes rameno. Nikdo kolonu nevedl, koně sami šlapali ve svých stopách. Nechali je zahrnout doprava do lesa, aby minuli pláň u Polubného.

Klesali silnicí k Černé Říčce, když se Sojka zastavil a jejich kolona se začala zkracovat, jak koně zastavovali, až když narazili na zadek koně před sebou. Rybák s Millerem natáhli svoje pušky a Miller spíše spadl, než seskočil z koně.

„Mrknu se tam, krejte to tu,“ oznámil suše Rybákovi. Ten si stoupl ve třmenech a snažil se zahlédnout důvod jejich zastávky.

„Někdo tam stojí u lesa!“

Miller se brodil sněhem, odmítal přemýšlet, jestli by bylo lepší, potkat Mouchu, nebo Pastýře a v duchu zuřil. Neměli situaci pod kontrolou. Ve třech lidech, s kolonou koní uprostřed zasněženého lesa byli zoufale zranitelní. Před kýmkoliv.

Na kraji lesa rozpačitě stál Zoubek, voják pohlcený Panem Neviditelným. Miller se zarazil a poslouchal vodopád Sojkovo slov. Ten si mohl hlavu vymluvit, ale Zoubek mlčel a vypadal zmateně. Udělal dva, tři kroky kupředu, na tváři se mu objevil zmatený úsměv. Asi jako když potkáme dávného známého na ulici, který se k nám vehementně hlásí, a my si za boha nemůžeme vzpomenout, jak se jmenuje a vlastně ani odkud ho známe.

Miller si všiml, že za Zoubkem nezůstávají stopy ve sněhu. Sojka zrovna seskakoval z koně, teď už zdravě našťvaný, co Zoubek blbne, když ho Miller dohnal a chytil ho za rukáv. Teď vypadal Sojka ještě zmatenější, než Zoubek, který zase couvl do lesa a na jeho tváři byl patrný smutek. „To není Zoubek. Alespoň myslím, že ne,“ řekl vlídně Sojkovi a nepřestával ze Zoubka spouštět oči.

„Blbost!“ vytrhl se mu Sojka a po dvou krocích zapadl po pás do příkopu u krajnice. Zoubek teď od něho stál sotva tři metry a vypadal jako nezvaný host, který se nedopatřením a nevhodně oblečený ocitl na velké společenské události.

„Se na něj podívej! Jakej je,“ zvýšil hlas Miller.

„Je to jen obraz, nebo hologram, nebo co.“

Zoubek ho usilovně pozoroval a po jeho slovech začal odmítavě kroutit hlavou a v jeho očích bylo vidět zoufalství. Vykročil k nim. Blížil se k zapadlému Sojkovi, který zuřil v příkopě a nemohl se vyhrabat ze sněhové pasti. Čím k sobě byli blíže, tím Zoubek jako by řídnul, ztrácel, až se chvilkami zmizel úplně. To poslední, co z něj Miller zahlédl, byla bolest v jeho tváři. O malou chvíli později, když vytáhl běsnícího Sojku z příkopu, se Zoubek objevil za prvními stromy v lese.

„To není on, že jo?“ ozvalo se za nimi, až sebou oba trhli. Rybák to vzadu nevydržel a podél koní se prodrál dopředu. Miller mlčky zavrtěl hlavou.

„Co to je? Co to do hajzlu má bejt?!“ kmital očima z jednoho na druhé Sojka a v hlase mu znělo zoufalství.

„Nevíme Martine,“ řekl Rybák smutně. „Nikdo to neví, prostě nějaký obraz u cesty.“

„Revenant,“ zamumlal pro sebe Miller. „Šeří se, musíme pohnout, chlapi.“

Klesali na dno údolí pod Soušskou přehradou, když mezerou mezi prvními domy pod sebou zahlédli silnici do Desné. Byla na ní barikáda.

„Včera to tam nebylo,“ tahal Rybák dalekohled z brašny u sedla.

„Asi tam jenom napadaly nějaký větve,“ řekl po chvíli nejistě.

„Jo, a odkud? A složily se na hromadu?“ natáhl se k němu Miller pro dalekohled.

„Hýbou se. To jsou ty bestie, co jsme viděli na Jizerce.“ Rybák si vzal zpátky dalekohled.

„Čekají na nás. Vsadím se, že čekají na nás.“

„Vrátíme se kousek, vezmeme to přes Nýčovy domky a pod přehradou to švihneme po modrý, nebo po červený do Desný. Padáme.“

Koně ochotně spolupracovali při otáčení se na úzké silnici, bylo zřejmé, že se jim dolů nechce. Miller si s uspokojením uvědomoval, že jako první se zarazila jeho Klepna. Ještě bylo světlo,

když se přiblížili k rozcestí pod přehradou a Miller studoval dalekohled dno údolí po nimi. Pak si ztěžka povzdechl.

„Jdou po nás,“ podal dalekohled Rybákovi, ten něco tiše zamumlal a po chvíli ho podal Sojkovi. Dole na silnici, pod místem, kde se připojovala turistická značka, na které byli, praskala a chvěla se skrumáž živých větví.

„Co je prostě zapálit? Švihnu do nich petrolejku,“ přemýšlel nahlas Rybák a Sojka mu horlivě přikyvoval. I Millerovi přišla ta myšlenka lákavá. Měl už všeho dost a začínal se loučit s možností, že dorazí ještě dnes za hranice Zóny.

„Myslím, že co vypadá jako suchá větev, nemusí být suchá větev. A nahoře byli pěkně rychlí. Vezmeme to raději podél přehrady po Smědavské silnici, a pak po žluté na Josefáč.“

Rybák pomalu přikývl: „Ženou nás zpátky do hor. Ví, co dělají. Je vám to jasný?“

„Dan,“ natáhl se Miller místo odpovědi a podával Rybákovi ruku.

„Martin,“ potřásl mu rukou a mávl na Sojku. „A to je Standa.“

Miller přikývl a zvedl ruku na pozdrav.

„Tak mažeme kluci. Hoří nám koudel za prdelí.“

Postupovali rychle, cesta byla rovná a chráněná stromy a svodidly. Po levé straně jim mezi stromy chvílemi probleskovala bílá pláň zamrzlé přehrady a za ní černý stín Desenského hřebenu. Několikrát v dálce za sebou zaslechli zapraskání, přesně jako když harvestor drtí větve starých stromů. Koně se po těch zvucích vždy plašili.

Necítili potřebu ty zvuky komentovat, dobře věděli, o co jde. Únava na ně padala, stejně jako tma kolem. Blížili se k horními konci přehrady, tam kde do ní rozlévá Černá Desná a kde silnici na Smědavu kříží žlutá značka. Poslední slabé paprsky světla vytáhly konturu čistě bílé rovné silnice, obklopené šedými jehlany zachumelených jizerských smrků. Sníh obaloval jejich větve v kulatých bakulích až připomínaly špalír pudlů, lemujících cestu. Vzadu se proti jasné obloze tyčila Jizera. Koně přibrzdili a Miller zbystřil. Pak zvedl ruku. *Doprdelekurvapráce*. Nevěděl, jestli to řekl nahlas, nebo si to jen pomyslel, ale stáli všichni. Asi sto metrů před nimi, přesně v místech, kde měla silnici křížit žlutá značka, stál na cestě strom. Suchá, asi desetimetrová borovice.

„Hádám, že na tom asfaltu asi nemá růst, co?“ ozval se plačtivým hlasem Standa Sojka. Miller mlčky zakroutil hlavou a na zádech mu vyrazil studený pot. V dálce za nimi se opět ozvalo zapraskání. Koně se začínali plašit, nechtěli jít dopředu a báli se toho vzadu.

„Tak asi tu petrolejku...“ zakusil to Rybák.

„Kdysi jsme sem chodili kroužkovat netopýry,“ otočil se Miller na oba muže.

„No to je super,“ zachechtal se Rybák a už i jeho hlas začínal znít hystericky. „Netopýři...“ Miller se s mapou v ruce rychle rozhlédl.

„Přes vodu a šikmo doleva.“

Koně se bořili do zasněženého koryta malé říčky, pod kopyty jim praskal led, a co chvíli to vypadalo, že spadne jezdec nebo náklad. Desná se proplétala jako černá stuha mezi bílými načechránými polštáři sněhu.

„Musí tu být přítok, takový malý potok,“ funěl Miller a očima pátral ve sněhu po dalším korytě. Našel ho. Před nimi se do svahu Desenského hřbetu zakusovala malá úžlabina. Rybák v duchu přemýšlel o Millerově poznámce o netopýrech, a když se ohlédl, zkamenělo mu celé tělo. Suchý strom byl sotva čtyřicet metrů za nimi. Na okamžik zahlédl jeho siluetu, která při pohybu už ani nevypadala jako strom. To, co se zdálo být kmenem, se během pohybu měnilo na větovitá chapadla, či jakési chůdy, „strom“ si občas pomohl některou ze svých dlouhých větví a celý jeho zvláštní klátivý pohyb byl překvapivě rychlý. V duchu ho pokřtil na „Větváka“. Tvor chvílemi žhnul slabým modrým světlem. Rybák se vzpamatoval a patami pobídl koně. Ten se v tu chvíli zrovna vyhoupl na vysoký a zasněžený břeh potoka, a mnoho nechybělo a Rybák by zádech sletěl do vody. *To by byl konec.*

Na čele se brodil Miller s Klepnou v hlubokém sněhu řídkým lesem složeným z mladých smrků. Následovala skrumáž koní s nákladem, kteří už nešlapali v linii, a průvod uzavíral Sojka s Rybákem.

„Na kterém koni je pajcr?“ donesl k nim vítr Millerův hlas.

„Na Corině, ten flekatej cob,“ zařval ze všech sil Sojka a přemýšlel, k čemu teď Miller potřebuje pajcr.

„Co chceš dělat?“ křičel na něj Rybák.

„Projdu horou!“ ozval se zepředu hlas Gandalfa Šedého. Vzápětí se vzadu ozvalo šplouchnutí a zapraskání. Větvák právě překonával potok. Koně se hnali do kopce jako šílení, ale v prudkém stoupání a hlubokém sněhu neměli šanci. Už je dotahoval. Zaslechli i hlučné praskání větví a šustivé zvuky, jak se ti menší tvorové hnali kus za Větvákem.

Urazili takto asi pět set metrů, které je i koně přivedli na dno jejich sil. Po jejich pravici se objevila mohutná zeď ze žulových kvádrů. Z obou stran lemovala portál půlkruhovitého ústí tunelu. Vytékal z něj potok, jehož údolím stoupali. Vchod do tunelu byl uzavřen mříží, se kterou zuřivě a strašně sprostě bojoval Miller. Rybák se ohlédl a viděl svítící obrysy stromu, jak se propracovává úzkým údolím, v cestě mu překáží padlé stromy, které odsouvá na stranu jak tyčky mikáda a za ním se za hlasitého praskání vaří stíny. Tvor se co chvíli otočil a svým ramenem prásknul po stínech za ním. Chtěl kořist jen pro sebe. Ozvala se střelba.

Millerovi se nakonec povedlo odstřelit petlici tak, že jí bylo možné vylomit.

„Za mnou!“ zařval docela zbytečně, protože Rybák se Sojkou zrovna v hlavě neměli plán na piknik či výlet po okolí. Jednou rukou plácl Klepnu po zadku, druhou popadl prvního koně s nákladem a táhl ho do tunelu.

Rybák se šplouchnutím seskočil s koně, doběhl k mříži, u které stál Sojka a s hrůzou v očích se díval za jeho záda. V ústí portálu, kde právě zmizel zadek posledního nákladního koně, se ohlédl. Strom právě trhal jeho koně na kusy, pouhých pár metrů od nich. Zabouchl mříž a z ledové vody lovil pajcr, který tam Miller zahodil. Byla tam tma, vedle sebe měl zadek Sojkova koně, který se nemohl procpat přes koně před sebou dál a začínal kolem sebe ve strachu kopat. Šátral zmrzlými pod tančícími koňskými kopyty, ale stále cítil jen slizkou žulu. Ledová voda zpod kopyt mu stříkala do obličeje a páčila jako oheň. Pak ho opustil cit v prstech. Uvědomoval si, že jestli mu kůň dupne na ruku, přijde o ni. Jediné světlo teď pocházelo od Větváka, který porcoval a trhal koně. Rudě žhnul. Do obnaženého koňského masa přikládal tenké větve, které se na koncích okamžitě větvy v zářící kořínky, stole tenčí a tenčí, až připomínaly zářivé kapiláry, či jemné podhoubí, prorůstající tkáněmi koně. Částí svých „větví“ bojoval Větvák s malými tvory za ním, kteří dorazili na scénu a chtěli se připojit k hostině.

Rybák prsty konečně narazil na železo, vylovil pajcr a kůň vedle něj se pohnul vpřed, do hloubi tunelu. Pokusil se pajcrem zaklínit mřížová vrata. Železo mu přimrzalo k prstům a byl zoufale pomalý a neobratný. S hlasitým cinknutím mu kov vypadl z ruky, šplouchl zpět do vody. Kovový

zvuk se odrážel tunelem. Jedna část Větvákova vědomí upřela svojí pozornost k tunelu a ve chvíli, kdy se Rybák sehnul opět k vodě, aby vylovil železo, proletěl mříží žhavě žhnoucí bič. Mihnul se sotva čtvrt metru nad Rybákovo páteří a usekl celou zadní část Sojkova koně, který začínal mizet ve tmě tunelu. Ubohé zvíře hrabalo předními nohama, bušilo kopyty o žulu a rozstříkovalo kolem sebe vodu. Za sebou táhlo zadní část těla, která k němu byla připojeno už jen několika kusy tkáně. Rybák se vztyčil s páčidlem v ruce a jako zázrakem se mu podařilo zajistit mříž. Bylo to chatrné. *Aspoň si otestujeme, jak ti to pálí, hajzle*, pomyslel si.

Pak se otočil k útěku. Rudě žhnoucí „větev“ držela zadní část umírajícího koně. Rybák se protáhl kolem něj a chtěl se hnát dál, když se zarazil. Vyndal svého Glocka a v červeném šeru střelil dvakrát umírajícího Sojkova koně do hlavy. Přestal slyšet, hluk výstřelu bouřil tunelem tam a zpět. Potom znovu zvedl zbraň a zamířil na větev z roztaveného skla, která se vpíjela do těla koně. Vystřelil. Větev změnila barvu do zelené a chodbou prolétlo druhé rameno, jako trestající bič. Těsně vedle. Tohle stvoření odpor neodpouštělo. Kdyby se Větvák trefil, neměl byt Rybák šanci. Dál nečekal a vyrazil do šplouchající tmy. Vzápětí málem vrazil do Sojky, který na něj volal, ale protože oba nic neslyšeli, ani neviděli, zůstal jim jenom hmat. Hnali se chodbou vpřed, až ucítili teplý koňský pach a v dálce ve předu spatřili teplé světlo. Nad hřbety koní prosvítala mezi krky a hlavami koní petrolejka, kterou nesl Miller nad hlavou. Ozařovala černé obrysy zvířat, z nichž stoupala pára ke skalním stěnám nahrubo ražené štoly, jen místy zpevněné hajcmamy, betonem i kamennými oblouky. Vody bylo ve štole stále méně. Chodba byla dokonale rovná, bez zatáček, stupňů či propadlin. Průstřel hory Božím kvérem.

Rybák se Sojkou měli štěstí, že díky předchozí palbě neslyšeli cinknout pajrc zpět do vody ani skřípot pomalu otevírané mříže. Větvák byl už skoro v chodbě.

Pokoušel se do ní nacpat, zatímco současně bojoval se smečkou malých tvorů, kteří možná byli jeho vývojové fáze a možná byli z úplně jiného světa, než on. Každopádně spolu navzájem večer komunikovali a spolupracovali při nahánění kořisti. Jakmile se k ní ale dostali, spolupráce skončila a nastal boj o kořist. Větvák se současně živil ze Sojkova koně, pokoušel natlačit své neskladné tělo do úzkého tunelu, a přitom vzadu rozdával i přijímal rány. Nedokázal nechat kořist nevyužitou a nebylo jeho přirozeností vzdát boj. Do tunelu nakonec nepokračoval.

Po dvaceti minutách dorazili všichni na konec štoly. Rybák se Sojkou nic neslyšeli, ale z chování koní, kteří se uklidnili, vytušili, že jsou v tunelu sami.

Procpali se kolem koní a uviděli, že Miller už si nějak poradil s mříží. Pomalu ji otevíral a rozhlížel se z ústí tunelu. Venku byla další jasná noc, vyšel ven a za ním i ostatní. Devět koní, osm kontejnerů s plutoniem a tři muži stáli na dně kamenného bazénu, který kdysi tvořil součást dávno protržené přehrady. Zůstala z ní jen část sypané hráze a malá kulatá věž, postavená ze žulových bloků na dně údolí. Stála jako vykřičník přímo v místě, kde byla hráz rozvalena, jakoby jí prohrábla obří tlapa tvora z jiného Vesmíru.

Kdoví, jestli tu po nocích neběhá něco, co by rozhrabalo přehradu, jako dětskou hrázku mezi loužemi. Méďa Dambuster. V měsíčním světle působilo místo zasněně a závěje sněhu ležely na starém příběhu o mrtvých obyvatelích hor, nezrocené vodě a chybě ve výpočtu. *Jak to říkal Kubský? Pán Bůh se spletl ve výpočtu. Jak lidské, a zdá se božské zároveň.* Miller vypustil proti obloze oblak mrznoucího dechu a promnul si oči. Mléčná dráha se klenula mezi černými horskými hřbety, jako most, po kterém přicházejí sny. Sandman... Venku byla větší zima, než v tunelu a do jejich promočených nohou se okamžitě zakousl mráz. Rybákovi se Sojkou se pomalu vracel sluch, couvali od ústí tunelu a prohlíželi si dno údolí, ve kterém se ocitli.

„Musíme odsud,“ Miller se zamračil, když pochopil, že mu nerozumí. „Povídám,“ zařval, až se lekl sám sebe, a pokračoval o poznání tišeji: „Povídám musíme rychle zmizet. Jestli přejdou ten hřbet, jsme v pasti.“ Znovu se nervózně podívali na ústí štoly, kterou právě prošly. Černý otvor vypadal v měsíčním světle jako ústa ve výkřiku. Jestli k nim tmou něco postupovalo, neměli šanci to zaslechnout.

„Máme málo koní!“ řval Rybák, až ze smrčků padal sníh.

„Cožéé!“ ječel Sojka snad ještě víc.

„Říkám, že máme...“ Miller mu hodil sněhovou kouli do obličeje, aby už konečně bylo ticho. Sundali ze dvou koní kontejnery s plutoniem a po chvíli přemýšlení je schovali do čtverhranného otvoru tunelu, který mizel pod věží. Když do něj vstupovali, nebylo jim příjemně. Kdysi tudy tekla voda ke stavidlům ovládaným právě z věže. Dnes ale byla chodba suchá a vedla několik metrů nad potokem, který si vymlel nové koryto v obnažených základech hráze. Zamaskovali pouzdra větvemi a pískem.

„Lepší dovézt šest, než šlapat s osmi pěšky. Pak se pro ně vrátíme,“ hrabal se Miller do sedla Klepny.

Putovali celou noc. V jednu chvíli nad nimi proletěla bledá světla, ale než se stihli ukrýt, zmizela. Neměli už sílu o nich přemýšlet. Ze dna protržené přehrady vystoupali na Mariánskohorské boudy. Tam se zastavili, a vyměnili si v promočených botách ponožky za suché. Sojka, který už slyšel docela dobře, si stěžoval, že necítí nohy. A nešlo o změkčilost. Bílé skvrny na jeho prstech nevypadaly dobře. Pokračovali odtud přes Josefův Důl na Hrabětice. To už chvílemi pospávali v sedlech a Miller se ve světlých chvilkách děsil toho, že nakráčí přímo do tlamy nějaké bestie, nebo zkříží cestu Panu Neviditelnému.

„Takhle to dál nejde chlapi,“ zastavil Rybák koně před bufetem lyžařského areálu Severák. V prázdném výčepu si na vařiči nejdříve uvařili čaj, a když rabovali zásoby zvlhlých Tatranek, našli i kafe. Sojkovo nohy vypadaly čím dál hůř. Miller mu je namazal sádlem z konzervy lančmítu.

„Ne, že si budeš voblizovat nohy, vole.“

Do prázdných brašen nabrali několik lahví Tatranského čaje, které mimo Zónu slibovaly pěkný zisk. Kapsy naplnili dalšími Tatránkami. Za půl hodiny vyrazili k sedlu u Severáku. Nahoře foukalo a žiletky mrazu projely jejich oblečením až na kůži. Miller si v duchu vybavoval hrdiny pro daný okamžik. Franklina, Scotta, Hanče, Vrbatu, Djatlova... Pak toho raději nechal, tyhle záchvaty třeskutého optimismu teď nepotřebovali.

Přes Malý Semerink sestoupili do Janova nad Nisou, a když o dalších půl hodiny byli na dohled od Rýnovic, uvědomil si Miller, že ani nepostřehl, kdy přesně opustili Zónu. Asi v tu chvíli spal v sedle. K nelibosti obou parťáků seskočil z koně a protřel si tváře sněhem. Sojka se na něj díval s neskrývaným znechucením.

Našli si několik starých unimobuněk u silnice mezi Loučnou a Rýnovicemi a koně schovali za ně. Věděli, že budou muset zůstat na stráži, dokud pro ně nedorazí Kubského jednotky. Koně by v hladovém městě dlouho neuhájili. Sojka už stejně nemohl chodit a tak zůstal spolu s Rybákem hlídat koně a kontejnery. Miller vybičoval Klepnu ke svižné chůzi a zanedlouho vzbudil poprask u ostrahy Rýnovické věznice. Podařilo se jim spojit se s Ještědem a zajistit transport. Když se za úsvitu vracel k Loučné za Rybákem a Sojkou, poháněl ho strach o koně a kontejnery. V několika oknech si všiml hladových pohledů, které hodnotily jeho Klepnu. Doufal, že jenom Klepnu. Raději zmizel z ulice a vzal to lesem za domy. Někdy může být delší cesta rychlejší a na výstřel do zad z potemnělého okna neměl po ránu náladu.

V Loučné ho překvapili početní vojáci. Z hlášení mladého četaře se dozvěděli, že Kubský nechal v areálu sportovní haly u přehrady ve Mšeně zřídit předsunutou základnu. Kromě pomoci se zajištěním pořádku ve městě, měli zdejší vojáci sloužit pro potřeby výzkumu Zóny a pro podporu skupin, které do Zóny vstupovaly a opouštěly jí. Jednotka i její základna dostaly název „Brána“.

Kontejnery s plutoniem už byly na korbě Tatrovky a vojáci řadili koně, aby je odvedli do areálu Brány. Když Miller dával do ruky mladého četaře ohlávku Klepny, významně se na něj podíval.

„Tohle je Klepna. Má cenu deseti četařů.“

„Rozumím,“ usmál se horlivě mladík, zatímco Miller se na něj bez náznaku úsměvu přísně díval. Rozesmál se, až když četař zmizel za rohem. Měl z mladíka dobrý pocit a věděl, že v budoucnu spolu budou muset spolupracovat. I když budoucnost... Čas teď letěl nějak rychle a lidé se objevovali a mizeli a plánování budoucnosti se stalo pošetilou kratochvílí, bez hlubšího smyslu.

Když drkotali na korbě Tatrovky, kterou provázela dvě Iveca s kulomety, na Ještěd, dala se do Millera únava a ospalost. Rostlo v něm podezření, že vzduch mimo Zónu mu nedělá dobře.

„Jsem stahanej jako Rusák u Rajchstágu,“ svalil se o něco později u Kubského na věži. Ten kolem něho nadšeně poskakoval jako poněkud otlýlý voříšek, a všichni mu gratulovali ke splnění mise. Dva mrtví muži, dvě chybějící pouzdra i mrtví koně byli drobnými skvrnami na kráse. Snad jen fakt, že maso z koní padlo nazmar, leckoho mrzel.

„Pojď, někoho ti představím. Našel jsem ti parťáka na ty Krkonoše,“ zvedal Kubský Millera ze sedačky a vedl ho dolů na recepci. Miller se mračil. Svě parťáky si zásadně hledal sám. Což byl ostatně důvod, proč žádného parťáka neměl. Tedy vlastně kromě Klepny, flašky s rumem či whisky a dobré knížky.

Pod schodištěm postával štíhlý mladý muž s dlouhými tmavými vlasy. Zvědavě si prohlížel Millera, který k němu s hekáním pajdal dolů ze schodiště, protože si nahoře v salonku příšerně přiseděl nohu. Vidět v něm tu chvíli hrdinu, který se Zónou pohybuje plavnými kroky šelmy, vyžadovalo nadkritické množství entuziasmu.

„Tohle je Michal Bok,“ představil mladíka Kubský. „Odborník na podzemí a jeden z mála lidí, co utekli Tygrovi. Dvakrát!“

